EPICENTRU

» UM BLESTEM CHIMEZESC SPUME:
„FIE SĂ-ŢI TRĂIEŞTI VIAŢA ÎMTR-O VREME IMTERESAMTĂ.”
NE PLACE ORI MU, TRĂIM ÎN VREMURI IMTERESAMTE. SUMT VREMURI DE PERICOL ŞI IMCERTITUDIME.

» SEMRTOR R08ERT F. KEMMEDY » E IUMIE 1555

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ROSENBERG,JOEL
Epicentru / Joel Rosenberg. – Oradea: Scriptum, 2012
ISBN 978-973-1813-54-7

Frământările actuale din Orientul Mijlociu vor avea impact asupra viitorului tău

JOEL C. ROSENBERG

Editura Scriptum® Oradea
Originally published in U.S.A. under the title *Epicenter* by Tyndale House Publishers, Inc.
Copyright © 2006 by Joel C. Rosenberg All rights reserved.
This translation published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York, USA

Ediţia în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Epicentru de Joel C. Rosenberg

3 © 2012 Editura Scriptum® str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-

457.428 E-mail: scriptum@scriptum.ro Pagina web:
WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediţii în limba română.
Prima ediţie în limba română.

Cu excepţia situaţiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt traducerea D. Cornilescu.

Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-973-1813-54-7

Tiparul executat în U.E.

Prietenilor noştri dragi, dr. T.E. Koshy şi dr. Indira Koshy, vă mulţumesc atât de mult pentru dragostea, prietenia şi exemplul vostru.

Cuprins

9 // MULŢUMIRI
11 // INTRODUCERE
TOŢI OCHII SUNT ÎNDREPTAŢI SPRE EPICENTRU
27 // CAPITOLUL 1
VIITORUL A FOST PREZIS
44 // CAPITOLUL2
GENEZA ROMANULUU//MD
58 // CAPITOLUL 3
SĂ UNIM PUNCTELE
72 //
CAPITOLUL
4 A TREIA
5 LENTILĂ
82 // CAPITOLUL 5

TITLU VIITOR: ISRAELUL DESCOPERĂ REZERVE MASIVE DE PETROL ŞI GAZE NATURALE

97 // CAPITOLUL6

TITLU VIITOR: TRATATELE ŞI ALIANŢELE OFERĂ ISRAELIENILOR O SIGURANŢĂ MAI MARE CA ORICÂND

112 // CAPITOLUL 7

TITLU VIITOR: UN ŢAR SE RIDICĂ ÎN RUSIA, ISCÂND TEMERI LEGATE DE IZBUCNIREA UNUI NOU RĂZBOI RECE

135// CAPITOLUL 8

TITLU VIITOR: KREMLINUL SE ASOCIAZĂ „AXEI RĂULUI”, ÎNCHEIND O ALIANŢĂ MILITARĂ CU IRANUL

158// CAPITOLUL 9

TITLU VIITOR: MOSCOVA ÎŞI EXTINDE ALIANŢELE MILITARE, INCLUZÂND ŞI LUMEA ARABĂ, ISLAMICĂ

173// CAPITOLUL 10

TITLU VIITOR: TENSIUNILE GLOBALE SE INTENSIFICĂ ODATĂ CU ATACUL RUSIEI ASUPRA ISRAELULUI

193// CAPITOLUL 11

TITLUL VIITOR: UN NOU RĂZBOI IZBUCNEŞTE ÎN ORIENTUL MIJLOCIU, ÎN TIMP CE EUROPA, AFRICA ŞI ASIA SUNT LOVITE DE CUTREMURE ŞI PANDEMII

205 // CAPITOLUL 12

TITLU VIITOR: IRAKUL SE RIDICĂ DIN MIJLOCUL HAOSULUI CA CEA MAI BOGATĂ ŢARĂ DIN REGIUNE

225 // CAPITOLUL 13
TITLU VIITOR: EVREII CONSTRUIESC AL TREILEA TEMPLU ÎN IERUSALIM

239 // CAPITOLUL 14
TITLU VIITOR: MUSULMANII SE ÎNTORC LA CRISTOS ÎN NUMĂR FĂRĂ PRECEDENT

261 // CAPITOLUL 15
SĂ DETECTĂM VIBRAŢIILE

282// ANEXAI
ÎNTREBĂRI FRECVENTE

307// ANEXA 2
SONDAJ EXCLUSIV: ATITUDINEA AMERICANILOR FAŢĂ DE PROFEŢIA BIBLICĂ

313// ANEXA 3
EZECHIEL 38-39

317 // NOTE

MULŢUMIRI

Sunt deosebit de recunoscător pentru ajutorul pe care mi l-au oferit atât de multe persoane de-a lungul anilor, mai multe decât aş putea vreodată enumera cum se cuvine în acest loc. Cu toate acestea, sunt câţiva dintre ei care merită mulţumiri speciale pentru faptul că această carte a văzut lumina tiparului.

Printre ei: uimitoarea mea soţie, Lynn, cei patru fii minunaţi ai noştri, Len şi Mary Rosenberg, June Meyers, Edward şi Kailea Hunt, Tim şi Carolyn Lugbill, Steve şi Barb Klemke, Jim şi Sharon Supp, Dan şi Susan Rebeiz, Wendy şi Colin Ligon, Todd şi Amy Adkins, Amy Knapp, Cindy Shiblie, John Black, Fred şi Sue Schwein, Bill şi Lani Shelton şi familia

noastră de la „Connections.”

Prietenii şi colegii din întregul Orient Mijlociu, din Africa de Nord şi din Rusia pe care am avut onoarea de a-i cunoaşte, lor nu le pot mulţumi îndeajuns. Suntem recunoscători pentru faptul că ne-au primit în inimile şi în casele lor. Viaţa familiei noastre a fost profund şi veşnic binecuvântată pentru faptul că am păşit alături de ei în această călătorie.

De asemenea, adresez mulţumiri speciale lui Mark Taylor, Ron

Beers, Becky Nesbitt Jan Stob Jeremy Taylor, Cheryl Kerwin, Andrea Martin, Beverly Rykerd şi întregii echipe Tyndale; Peter Robbio şi echipa de la Creative Response Concepts; Wes Yoder şi echipa de la Ambassador Agency; şi agentului meu Scott Miller, de la Trident Media Group.

Tot ce aţi găsit interesant şi util în această carte este cu adevărat rezultatul ajutorului lor. Orice erori ale realităţii sau de judecată sunt numai şi numai ale mele.

INTRODUCERE

TOTI OCHII SUNT ÎNDREPTAU SPRE EPICENTRU

tunci când Saddam Hussein a dat ordinul invadării Kuweitului în 1990 şi a ameninţat să folosească arme chimice pentru a distruge jumătate din Israel, Washington Post descria evenimentul drept un „cutremur de ordin politic" ale cărui şocuri ulterioare „aveau să fie apocaliptice pentru lumea arabă."[1]

Atunci când SUA şi forţele aliate au invadat Afganistanul în 2001 şi Irakul în 2003 şi au jurat să instaureze primul stat democratic în regiune, în afară de Israel, Associated Press a numit aceste acţiuni drept „cutremur politic" care „au cutremurat toate fundamentele politice ale Orientului Mijlociu", o

afirmaţie care a făcut înconjurul lumii.[2]

Când în vara anului 2005 iranienii au ales un nou preşedinte care a jurat să accelereze programul nuclear al Teheranului şi a provocat o confruntare directă cu Statele Unite („Marele Satan”) şi Israel („Micul Satan”), agenţia France-Presse a caracterizat alegerea drept „cutremur politic.”[3]

Acestea nu au fost exemple izolate. Moartea lui Yasser Arafat a fost descrisă în media drept „cutremur politic.” La fel accidentul

vascular al lui Ariei Sharon şi subita lui îndepărtare de la putere, precum şi ascensiunea rapidă a puterii grupării Hamas în Fâşia Gaza la scurt timp după aceea. Într-adevăr, o căutare într-o importantă bază de date de ştiri a găsit 729 de ştiri publicate sau transmise în ultima decadă care au descris evenimentele tumultoase din Orientul Mijlociu drept „cutremure politice.”[4] Şi acestea nici nu se apropie de includerea primei răscoale palestiniene (*intifada*) din 1987-1988, războiul irano-irakian din anii ’80, detronarea şahului Iranului şi invadarea de către Uniunea Sovietică a Afganistanului în 1979, embargourile petroliere ale arabilor din anii 70, războiul Yom Kippur din 1973, războiul de şase ani din 1967, renaşterea statului Israel din 1948, sau orice atac terorist sau negociere de pace care au avut loc în ultimele câteva decade.

E cert, mare parte din politica din regiune este de nepătruns şi confuză pentru gândirea occidentală. Însă un lucru este tot mai cert: ochii tuturor naţiunilor sunt îndreptate asupra Israelului şi a Orientului Mijlociu, epicentrul spectaculoaselor evenimente care zguduie lumea noastră şi ne hotărăsc viitorul. Iar acum se coace o nouă criză.

IRANUL NUCLEAR

Omul pe care iranienii l-au ales spre a le fi preşedinte în vara anului 2005 este Mahmoud Ahmadinejad, care până atunci fusese primarul oraşului Teheran. Puţini din oamenii din afara capitalei au ştiut câte ceva despre acest om la acel moment. Chiar şi cei din interior poate nu şi-au dat în întregime seama ce urma să se întâmple. Dar cu fiecare zi, imaginea a devenit tot mai clară – şi mai tulburătoare.

După ce şi-a ocupat biroul, Ahmadinejad a întreprins o serie de acţiuni care au trimis o undă de şoc prin toate

capitalele lumii, au zguduit piaţa mondială şi au urcat imediat preţul internaţional al petrolului. Acesta a spus asociaţilor că personal crede că nu mai sunt decât doi sau trei ani până la sfârşitul lumii. A spus că este convins că el este ales de Alah să devină liderul Iranului în acest ceas critic pentru a grăbi venirea lui Mesia islamic, cunoscut drept Cel de-al doisprezecelea Imam sau Mahdi, prin începerea unui război sfânt final împotriva creştinilor şi evreilor. în mod public ajurat să spulbere Statele Unite. A jurat să şteargă Israelul „de pe hartă." De asemenea a accelerat dramatic efortul Iranului de a construi, a cumpăra sau a fura armele nucleare necesare pentru a provoca sfârşitul zilelor, potrivit cu teologia sa musulmană şiită.

Primul indiciu public asupra a cât de semnificativă avea să fie escatologia islamică în politica externă a lui Ahmadinejad a venit în prima sa cuvântare din cadrul Adunării generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite de la New York din septembrie 2005. Ahmadinejad a uimit întreaga audienţă de lideri şi diplomaţi din întreaga lume încheindu-şi discursul cu această rugăciune: „O, Doamne atotputernic, Te rog să grăbeşti venirea ultimului tău trimis, venirea Celui Promis, făptură umană desăvârşită şi curată, Cel care va umple lumea aceasta cu dreptate şi pace."[5]

întors în Iran, Ahmadinejad a stupefiat un grup de clerici islamici afirmând că în timpul discursului său pe care-l ţinuse în cadrul întrunirii ONU, a fost „înconjurat de o lumină până la sfârşit" şi că „dintr-odată atmosfera s-a schimbat acolo, şi preţ de 27 sau 28 de minute, toţi liderii [din audienţă] nu au clipit... nu exagerez când spun că nu au clipit; chiar nu este o exagerare, pentru că mă uitam la ei. Au fost copleşiţi, ca şi când o mână i-ar fi ţinut acolo şi i-ar fi făcut să şadă. Le-am deschis ochii şi urechile la mesajul Republicii Islamice."[6]

Luna următoare, Ahmadinejad a ţinut un discurs în

Teheran în care şi-a prezentat şi mai clar obiectivele. „Este posibil să fim martorii unei lumi fără America şi fără Sionism?" a întrebat el într-o adunare a liderilor terorişti ai unor grupuri precum Hamas şi Jihadul Islamic. „Voi ar trebui să ştiţi cel mai bine că acest slogan şi acest obiectiv sunt tangibile, şi cu siguranţă pot fi atinse." Apoi i-a îndemnat pe musulmanii din întreaga lume să se pregătească pentru ziua când „ura noastră sfântă se va înteţi" şi „va lovi ca un val."[7]

Şase luni mai târziu, Ahmadinejad a ridicat din nou miza, declarând într-o emisiune televizată pe postul naţional că Iranul se află în posesia uraniului radioactiv şi a intrat în „clubul nuclear", lucru care a determinat o serie de agenţii de securitate şi de experţi din Occident să prezică faptul că Iranul ar putea avea arme nucleare operaţionale

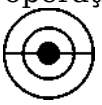

în următorii doi sau trei ani – chiar la timp ca administraţia Bush să părăsească preşedinţia şi, probabil, să înceapă sfârşitul lumii.[8]

„TIMPUL NU ESTE DE PARTEA NOASTRĂ"

Cu Iranul care îşi continuă numărătoarea inversă până la apocalipsă, pericolul nu a fost nicicând mai mare ca acum.

Dacă Iranul va reuşi să introducă bombe nucleare în SUA (pe la graniţa cu Mexicul, de exemplu), oraşe întregi din America ar fi vulnerabile în faţa unor atacuri teroriste cataclismice aproape fără avertisment. Experţii spun că suflul unei singure bombe nucleare de zece kilotone care ar cădea, spre exemplu, deasupra Washington DC, ar distruge totul pe o rază de o

jumătate de milă de la Ground Zero, ar contamina 7.000 până la 13.000 km^2 cu nivele toxice de radiaţii, şi ar ucide 300.000 de oameni în doar câteva minute.[9]

Dacă s-ar detona o bombă similară în inima Times Square în New York City, un important expert în terorism nuclear spune: „Suflul ar genera temperaturi care ar ajunge până la valori de zeci de milioane de grade Fahrenheit. Norul şi suflul ce se vor forma vor distruge instantaneu zona teatrului, clădirea *New York Times*, Grand Central Terminal şi orice altă clădire aflată la o treime de milă distantă de locul detonării... Într-o zi obişnuită de lucru, peste jumătate de milion de oameni vor popula zona aglomerată pe o rază de jumătate de milă de la Times Square. O explozie la ora amiezii în centrul Manhattanului i-ar putea ucide pe toţi. Sute de mii de alte persoane ar muri din cauza prăbuşirii altor clădiri, a focului şi a norului radioactiv format în orele următoare. Pulsul electromagnetic generat de explozie ar arde telefoanele mobile, radiourile şi alte forme de comunicare electronice. Spitalele, medicii şi serviciile de urgenţă ar fi supraaglomerate de cei răniţi. Pompierii s-ar lupta cu nenumărate incendii multe zile după eveniment.”[10]

Israelul este chiar şi mai vulnerabil, datorită dimensiunilor mici şi a mai marii apropieri de Iran. Dacă Iranul ar fi spre exemplu capabil să se echipeze cu rachete balistice de mare viteză cu focoase nucleare, Mahmoud Ahmadinejad ar fi dintr-odată în postura de a realiza în circa şase minute ceea ce lui Adolf Hitler i-a luat aproape şase ani să facă – ar ucide peste 6 milioane de evrei. Asta pare a fi exact ceea

ce gândeşte Ahmadinejad când afirmă că Israelul „se îndreaptă spre anihilare” şi „într-o bună zi va dispărea.”[11]

Preşedintele Bush a avertizat că Iranul este parte a „axei răului” ale cărei arme de distrugere în masă reprezintă „un pericol serios şi tot mai mare” pentru pacea şi securitatea mondială. El avertizează asupra faptului că mullahii sau liderii religioşi „ar putea furniza aceste arme teroriştilor, oferindu-le mijlocul care să le amorseze ura. Ar putea încerca să ne atace aliaţii sau să încerce să şantajeze Statele Unite. În oricare din situaţii, preţul indiferenţei ar fi catastrofal... Timpul nu este de partea noastră.”[12] Preşedintele insistă că SUA va apăra Israelul pe plan militar, dacă va exista un atac iranian.[13] Mai mult, a refuzat în mod specific să excludă atacuri nucleare preemptive [preventiv, cu scop de a împiedica o acţiune ulterioară, aici şi peste tot în carte (n.trad.)], insistând că în cazul unui scenariu cum nu se poate mai pesimist, „toate opţiunile vor fi luate în discuţie.”[14]

Preşedintele Bush nu este singurul îngrijorat de furtuna ameninţătoare. Democraţi de frunte şi-au exprimat îngrijorarea serioasă cu privire la ameninţarea tot mai palpabilă a înarmării nucleare a Iranului, în ciuda îndoielilor lor legate de modul în care abordează administraţia războiul din Irak.[15] Senatorul democrat din New York, Hillary Rodham Clinton, a avertizat asupra faptului că „un Iran înarmat nuclear ar zgudui fundamentul securităţii mondiale din temelii.”[16]

Iar americanii sunt tot mai de acord cu ea. Doi din trei adulţi americani consideră Iranul drept o ameninţare la adresa securităţii Statelor Unite. Aproape nouă din zece americani consideră Iranul drept fiind o ameninţare la adresa Israelului, în timp ce doar şase din zece consideră regimul de la Teheran drept o ameninţare la adresa Europei. Mai mult, aproape şase din zece americani cred că este inevitabil ca „Iranul să folosească arme nucleare împotriva duşmanilor săi, dacă va reuşi să folosească această tehnologie.”[17]

„CRED CĂ AM PUTEA AVEA PARTE DE UN ARMAGHEDON”

Oprirea Iranului de la împlinirea planurilor sale cataclismice nu va fi un obiectiv uşor.

Americanii sunt profund divizaţi în privinţa opţiunii dacă SUA să întreprindă o acţiune militară preemptivă împotriva Iranului. Mai mult, chiar dacă preşedintele american ar proceda astfel, liderii iranieni afirmă că „orice invadator va descoperi că Iranul va fi un iad plin de flăcări pentru ei”[18].

Dacă va fi atacat, Iranul a jurat să răspundă prin detonarea unui val de 40.000 de atacuri sinucigaşe cu bombă împotriva americanilor, israelienilor şi a unor ţinte europene şi în Irak. Planul, care include activarea a circa cinzeci de celule teroriste inactive preamplasate în Statele Unite, în Canada şi în Europa, care vor folosi arme chimice şi biologice împotriva ţintelor civile şi industriale, poartă ameninţătorul nume de cod Ziua Judecăţii.[19]

De asemenea, tot mai îngrijorător este faptul că Iranul îşi consolidează constant alianţa cu o altă forţă nucleară: Rusia. În ciuda retoricii incendiare şi a acţiunilor provocatoare ale lui Ahmadinejad, preşedintele rus Vladimir Puţin a făcut puţin pentru a împiedica Iranul să se înarmeze nuclear. Dimpotrivă, Moscova a avut o politică agresivă, stabilind legături tot mai apropiate pe plan politic, economic şi militar cu Teheranul, în ciuda protestelor SUA şi europene. Puţin şi echipa sa au împiedicat sistematic eforturile internaţionale de a sancţiona regimul islamic radical. De asemenea au autorizat vânzarea de tehnologie nucleară Iranului, au permis instruirea a peste 1.000 de oameni de ştiinţă iranieni în fizică nucleară, şi a au aprobat

vânzarea de arme în valoare de un miliard de dolari, oferindu-i lui Ahmadinejad şi mullahilor armament şi sisteme de apărare antiaeriană *high-tech*$_y$ făcând mult mai dificilă perspectiva unui atac preemptiv din partea Occidentului.[20]

În lumina acestor realităţi, câţiva lideri mondiali vorbesc despre o criză nucleară iraniană într-un limbaj tot mai apocaliptic.

Prim-ministrul britanic Tony Blair susţine că a fost uimit şi în acelaşi timp dezgustat de natura fără precedent a ameninţărilor ce se fac auzite de la Teheran. De asemenea a lăsat să se înţeleagă faptul că Occidentul s-ar putea să fie nevoit să recurgă la folosirea forţei militare împotriva Iranului dacă acţiunile diplomatice nu dau rezultatul scontat. Blair le-a spus liderilor unui summit european că simte „o adevărată repulsie" în faţa retoricii lui Ahmadinejad, şi a spus: „N-am mai întâlnit niciodată o situaţie în care preşedintele unei ţări să afirme că doreşte să şteargă – nu că ar avea vreo problemă sau vreo neînţelegere cu un stat, ci pur şi simplu vrea să şteargă un stat întreg de pe faţa pământului... Vă puteţi imagina ce ar însemna un stat cu o asemenea atitudine să fie în posesia unor arme nucleare?"[21]

Prim-ministrul israelian Ehud Olmert a fost şi mai specific, spunând că Ahmadinejad „vorbeşte ca şi Hitler" şi că este „un psihopat de cea mai joasă speţă." Se crede despre Olmert şi consilierii săi că plănuiesc un posibil atac preemptiv împotriva Iranului, când spun: „Doamne fereşte ca omul acesta să pună mâna pe arme nucleare."[22]

Vicepremierul israelian Shimon Peres, câştigătorul Premiului Nobel pentru pace în 1994, ducând chiar şi mai departe retorica, afirma că Iranul nu doar că reprezintă „cel mai mare pericol" pentru pacea şi securitatea lumii de la nazişti încoace, dar şi că „Ahmadinejad îl reprezintă pe însuşi Satana."[23]

Cu toate acestea, senatorul John McCain,

reprezentantul republicanilor în statul Arizona, despre care se zvoneşte că ar putea ajunge viitorul preşedinte al Statelor Unite, este cel care a făcut cele mai făţişe afirmaţii cu privire la implicaţiile legate de criza ce se anunţă în Orientul Mijlociu. Invitat al emisiunii *Meet the Press* de la NBC în aprilie 2006, McCain a avertizat că „nu există decât un singur alt lucru mai rău decât apelarea la acţiuni militare, şi aceea este achiziţionarea de către Iran a armelor nucleare." Dacă Iranul va avea prima sa bombă, spune el: „Cred că vom avea parte de Armaghedon."[24]

CE NE REZERVĂ VIITORUL?

Senatorul McCain este vestit pentru felul său direct de a vorbi, şi este foarte respectat pentru experienţa sa în domeniul securităţii naţionale şi a chestiunilor de politică externă. Nu este însă cunoscut pentru referinţele din cartea Apocalipsa pe postul naţional de televiziune, şi cu atât mai puţin în a face o legătură între criza din Orientul Mijlociu şi profeţiile biblice escatologice. Astfel că, atunci când a făcut-o, lumea a început în mod firesc să ciulească urechile, şi întrebările au început să curgă.

Curând după comentariile lui McCain, am avut ocazia să iau cina

cu un oficial guvernamental arab de rang înalt care se afla în vizită la Washington. Ştia că lucrasem cu o serie de lideri politici americani şi israelieni de-a lungul anilor. De asemenea, ştia şi faptul că scrisesem o serie de romane-thriller politice despre Orientul Mijlociu, ale căror scenarii se împlineau în mod ciudat în realitate. Cineva îi dăruise de curând un exemplar din cartea mea *The Ezekiel Option*$_y$ în care un dictator ajunge la putere în Rusia, Iranul construieşte arme nucleare iar apoi Rusia şi Iranul formează o alianţă militară – o alianţă nucleară –

jurând că Israelul avea să fie „şters pentru totdeauna de pe faţa pământului.”

„Ai scris toate acestea înainte să ajungă Ahmadinejad la putere?” m-a întrebat acesta.

„Da, domnule.”

„Şi singura ta sursă este o profeţie biblică?” insistă el, ştiind de asemenea faptul că sunt creştin evanghelic, crescut într-un context iudaic ortodox.

„Da, domnule.”

„Care profeţie anume?” m-a întrebat el.

„Provine din Scriptura iudaică, mai exact din cartea Ezechiel, capitolul 38 şi 39, i-am răspuns eu. Este războiul la care mulţi se referă ca fiind Războiul lui Gog şi Magog.”

„Şi afirmă profeţia aceasta că la sfârşitul vremurilor, Rusia şi Iranul vor ataca Israelul?”

„Printre altele, spune şi asta”, i-am confirmat eu.

Liderul acesta, un musulman sunit, s-a lăsat pe spate şi a oftat.

„Lumea noastră ameninţă să se distrugă singură, spuse el, vădit îngrijorat de limbajul apocaliptic al şiiţilor din Teheran. Poate că Dumnezeu ţi-a dat cheia să înţelegi ce ne rezervă viitorul.”

După care, spre surprinderea mea, m-a rugat să îi împărtăşesc povestea din spatele romanelor mele, profeţiile care le inspiră şi concepţia biblică asupra celor ce se vor petrece în Orientul Mijlociu în ultimele zile.

Trebuie să mărturisesc că la început am fost reticent. Cu siguranţă nu doream să-l supăr pe noul meu prieten musulman sau regimul pe care-l slujeşte cu atâta devotament. Dar pentru că a insistat, m-am pus să-i prezint un rezumat cuprinzător al cărţii pe care o ţineţi acum în mâinile voastre. La o adică, el n-a fost singurul om care şi-a pus întrebări legate de evenimentele ce au loc acum în Orientul Mijlociu şi care este legătura dintre ele şi profeţia biblică, dacă există vreo legătură. Într-adevăr, în ultimii

ani, am fost invitat să vorbesc despre asemenea chestiuni la Casa Albă, la Capitol Hill, cu ambasadori americani şi străini deopotrivă, precum şi cu personalităţi de rang înalt din armată şi CIA, din guvernul american şi dintr-o serie de guvernări din Orientul Mijlociu, pe lângă numeroase interviuri mediatice.

Intenţia mea în această carte, *Epicentru*, nu este să conving pe cineva cu privire la ce urmează să se petreacă. Ci mai degrabă să explic cum am ajuns să scriu *The Last Jihad [Ultimuljihaâ] The Last Days [Zilele din urmă], The Ezekiel Option [Opţiunea Ezechiel]* şi *The Copper Scroll [Sulul de aramă]* şi să răspund la întrebările care au însoţit aceste romane şi care se leagă şi de profeţiile din care sunt inspirate ele.

Printre acestea se numără următoarele:

- Cât de serioasă este actuala criză nucleară cu Iranul? Există vreo cale de a evita o confruntare militară directă? Sau ne aşteaptă un alt război cataclismic cu Orientul Mijlociu în viitorul apropiat? Şi dacă da, în ce măsură va fi afectată lumea întreagă de un astfel de război?
- De ce vinde Rusia arme şi tehnologie nucleară Iranului, dată fiind gravitatea situaţiei prezente? Există vreo modalitate de a încuraja Moscova să-şi folosească influenţa pentru a îndepărta Iranul de pe marginea abisului? Au renunţat liderii ruşi în era post-sovietică la visele lor de a domina lumea, asigurând astfel faptul că secolul al douăzeci şi unulea va fi o perioadă de stabilitate şi securitate mondială? Sau este Kremlinul destinat să recadă la tendinţe totalitariste, să-şi reconsolideze forţa militară şi din nou să îşi concentreze atenţia asupra naţiunilor bogate în petrol din Orientul Mijlociu, cum a făcut-o de atâtea ori în trecut?
- Care este viitorul conflictului arabo-israelian în lumea post-Arafat? La ce rezultate ne putem aştepta în urma eforturilor recente din partea israelienilor de a se retrage din

Faşia Gaza şi de pe Bancul de Vest? Ce efect va avea înălţarea Hamasului asupra procesului de pace? Există vreo speranţă pentru o pace reală şi pentru reconciliere între Israel şi vecinii ei pe timpul vieţii noastre?

Care este viitorul Irakului într-o lume post-Saddam? Va exista o escaladare a violenţei? Vor rămâne trupele noastre acolo pentru totdeauna? Vor continua americanii să-şi sacrifice vieţile acolo? Va continua instabilitatea din regiune să crească preţul petrolului, ameninţând atât sănătatea cât şi vitalitatea propriei noastre economii, cât şi a economiei mondiale? Sau există vreo speranţă reală pentru pace şi prosperitate în Irak, unde Vestul a investit atât de mult sânge, sudoare şi resurse financiare?

Va reuşi o mişcare islamică de insurgenţi şi tot mai radicali să întemeieze califatul pe plan mondial sau o împărăţie globală, la care liderii visează şi pentru care se roagă şi se luptă? Este oare islamul într-adevăr religia cu cea mai rapidă creştere, şi va reuşi să întreacă în curând creştinismul ca religia cu cea mai mare reprezentare mondială? Sau poate creştinismul să înregistreze o revenire, mai ales în Orientul Mijlociu – locul din care s-a născut?

în pasajele următoare, veţi descoperi răspunsuri la aceste întrebări şi la altele similare. într-adevăr, premisa acestei cărţi este aceea că evenimentele cutremurătoare care ne stau înainte pot realmente să fie prevestite cu un grad

surprinzător de acurateţe.

Pentru scrierea cărţii *Epicentru* m-am documentat minuţios din documente anterior clasificate ale CIA, memorii interne ale Casei Albe şi ale departamentului de stat, din mii de articole de ştiri americane şi străine, tone de cărţi şi studii de cercetare ale unei multitudini de oficiali guvernamentali şi simpli cetăţeni, şi din scrierile sfinte ale creştinilor, evreilor şi musulmanilor din Orientul Mijlociu antic. Am călătorit în Israel, Egipt, Iordania, Turcia, Maroc şi Rusia. De asemenea am luat interviuri unor lideri politici, militari, CIA, din mediul de afaceri şi religioşi, care trăiesc şi lucrează în epicentru şi ajută la conturarea viitorului de acolo, incluzându-i pe:

- **Beniamin Netanyahu,** fost prim-ministru al Israelului.
- **Şimon Peres,** fost premier israelian
- **Natan Sharansky,** fost reprezentant al prim-ministrului israelian
- **Aii Abdul Amir Alawi,** ministru de finanţe irakian
- **Sinan Al-Shabibi,** guvernator al Băncii Centrale a Irakului
- **Generalul Georges Sada,** consilier senior al preşedintelui irakian Jalal Talabani, şi fost consilier militar senior al lui Saddam Hussein.
- **Saeb Erekat,** negociator-şef palestinian şi consilier senior al preşedintelui Autorităţii Palestiniene Mahmoud Abbas
- Generalul **Nasser Youssef,** consilierul securităţii naţionale al

- **Abdul Salam al-Majali, fost premier iordanian**
- **Ahmed Abaddi,** consilier al împăratului marocan Mohammed al VTlea
- **Serge Berdugo,** consilier al împăratului marocan Mohammed al VTlea

- **Alexei Mitrofanov,** membru al statului rus Duma şi şeful strategiei politice pentru liderul rus ultranaţionalist Vladimir Zhirinovsky.
- **Caspar Weinberger,** fost secretar al apărării în timpul guvernării preşedintelui Reagan
- Oficiali ai serviciilor secrete de informaţii din Occident şi Orientul Mijlociu, activi şi pensionaţi
- Diplomaţi occidentali şi din Orientul Mijlociu, activi şi pensionaţi
- Preşedinţi occidentali din domeniul petrolier, care lucrează în Orientul Mijlociu
- Oficiali guvernamentali şi analişti politici ruşi
- Dizidenţi politici arabi şi iranieni
- Lideri creştini arabi şi iranieni
- Lideri ai evreilor mesianici din SUA şi Israel

Unii dintre aceştia au vorbit cu mine anume pentru această carte.
Alţii au discutat cu mine pentru alte cărţii şi articole pe care le-am

scris de-a lungul anilor. Aceste surse nu vor fi întru totul de acord cu analiza pe care o voi face pe paginile acestei cărţi, dar sunt deosebit de recunoscător pentru timpul lor preţios şi pentru contribuţia lor utilă. Nu am nicio îndoială că această carte este mai bogată prin ajutorul pe care mi l-au furnizat.

Robert Kennedy avea dreptate. Re că ne place, fie că nu, trăim vremuri interesante. Vă doresc să găsiţi şi această carte interesantă pe măsură ce o citiţi, aşa cum a fost şi pentru mine interesant să cercetez şi să o scriu.

Joel C.
Rosenberg,
WASHINGTON DC

IUNIE 2006

INTRODUCER
E 25

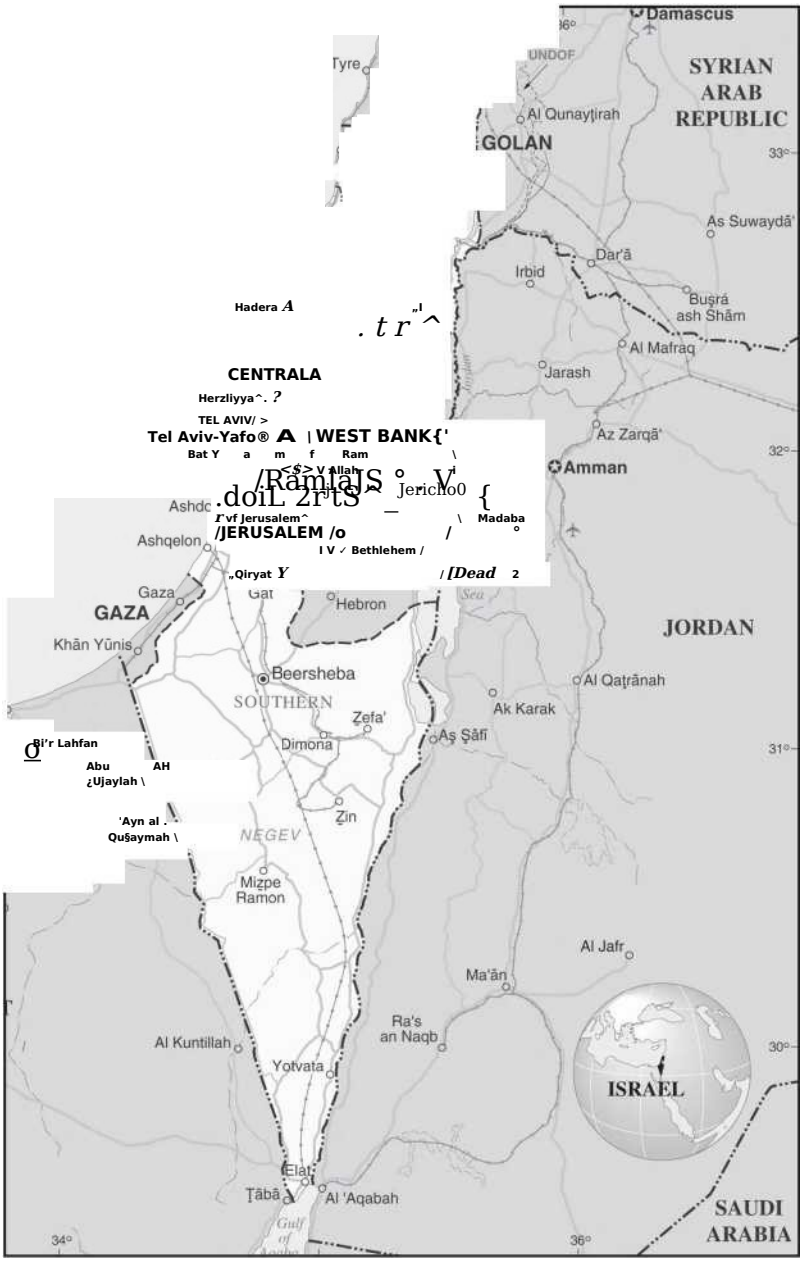
Damascus
SYRIAN ARAB REPUBLIC
Tyre
UNDOF
Al Qunayţirah
GOLAN
33°
As Suwaydā'
Dar'ā
Irbid
Buṣrá ash Shām
Al Mafraq
Jarash
Az Zarqā'
32°
Amman
Ashdod
Ashqelon
Gaza
GAZA
Khān Yūnis
Gat
Hebron
Sea
JORDAN
Beersheba
SOUTHERN
Zefa'
Dimona
Aş Şāfī
Al Qaţrānah
Ak Karak
31°
NEGEV
Zin
Mizpe Ramon
Al Jafr
Ma'ān
Ra's an Naqb
Al Kuntillah
Yotvata
30°
ISRAEL
Elat
Ţābā
Al 'Aqabah
Gulf of Aqaba
SAUDI ARABIA
34°
36°

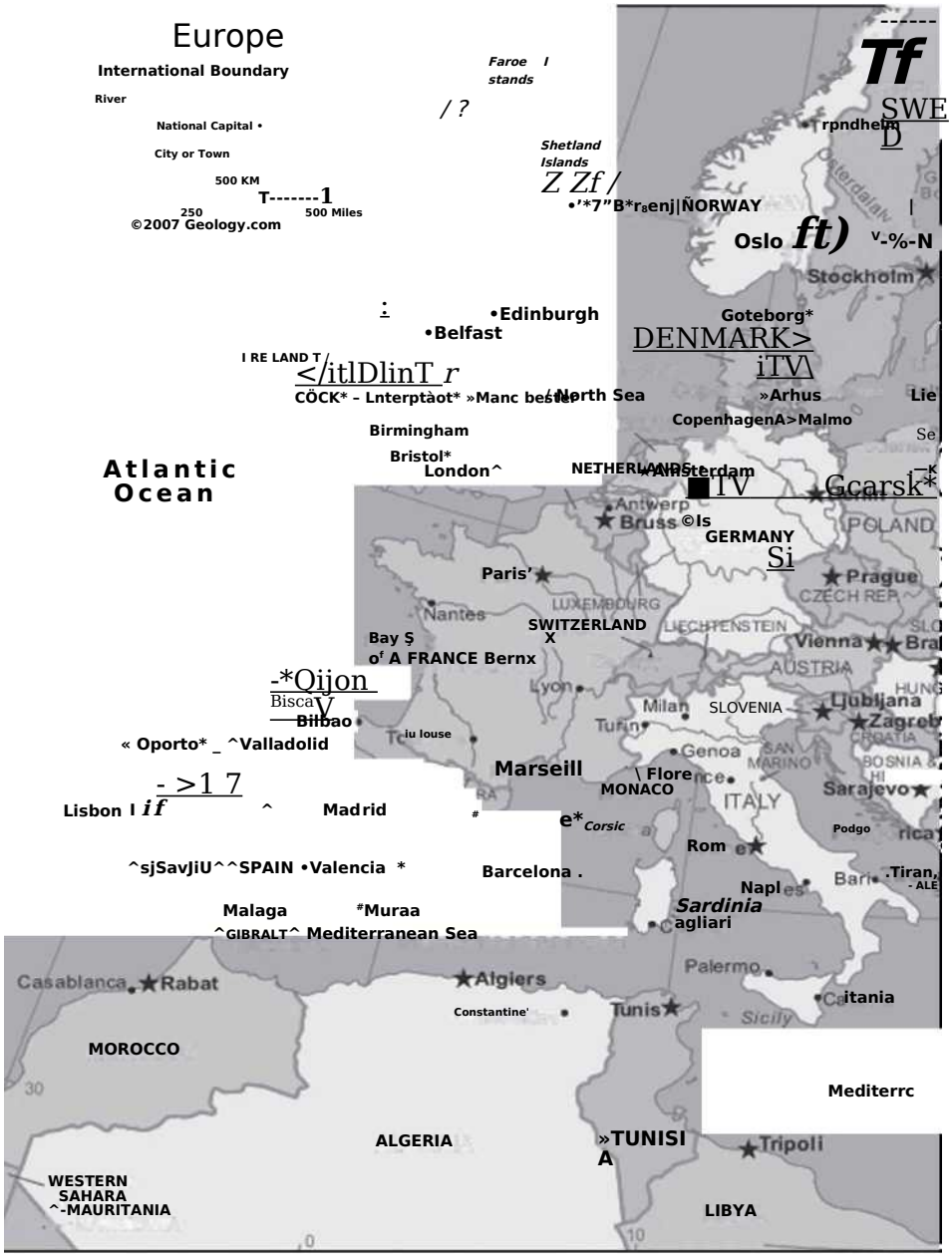
Europe
International Boundary
River
National Capital •
City or Town
500 KM
250
500 Miles
©2007 Geology.com
Faroe Islands
Shetland Islands
Oslo
Stockholm
Goteborg*
DENMARK>
Lie
Se
Edinburgh
Belfast
IRELAND
Birmingham
Bristol*
London
Atlantic Ocean
NETHERLANDS
Amsterdam
Antwerp
Bruss ©ls
GERMANY
POLAND
Paris'
Prague
CZECH REP.
LUXEMBOURG
Nantes
SWITZERLAND
LIECHTENSTEIN
Vienna
AUSTRIA
Bay Ş
of A FRANCE
Bernx
Lyon
Milan
SLOVENIA
Ljubljana
Zagreb
CROATIA
Bilbao
Turin
Genoa
SAN MARINO
BOSNIA &
Oporto*
Valladolid
Marseill
MONACO
Florence
Sarajevo
ITALY
Lisbon
Madrid
Corsic
Rome
Podgo
Barcelona
Naples
Bari
Tiran
Sardinia
Cagliari
Malaga
Muraa
GIBRALT
Mediterranean Sea
Palermo
Casablanca
Rabat
Algiers
Constantine
Tunis
Sicily
MOROCCO
Mediterrc
ALGERIA
TUNISIA
Tripoli
WESTERN SAHARA
MAURITANIA
LIBYA

INLAND
Lan
□BMI
>Perm' Yèkaterinburg Chelyabinsk*
RUSSIA
\ pJLadoga »3t
Petersburţ
Tallin
ST ON I
Yaroslavl
orna
Nizhniy Vfe,
Novgorod
LA
•Ufa S Wan-
XXbO
KAZAKHSTAN
LATVIA
I LITHUANIA
★Vilnius
RUSSIA
Min:
BELARUS
Voronezh
UZBEKISTA
Kharkiv*
Kiev*
rx.ov«
*L'viv UKRAINE
Dnipropetrovs'k* • »Rostov
Donets'k
Caspian Vs,
Sea
• Odesa
TURKMEN»«
Chisin;
ROMANIA
¡raso)
Igrade
^GEORGIA, Tixii
if Us
*Baku
AZERBAIJAN
Black Sea
armenia
Yorevi
Bucharest
BULGARIA
Sofia
Tabriz*
Istanbul
IRAN
Bursa
Thessaloniki
Mosuî*\
Kermanshah
SYRIA
Smyrna
Nicosia*
Athens
Crete
nean Sea
Beirut* *Damascus
IRAQ
LEBANON-pf
Baghdad
Ku»
Ahvaz
Basra
; .★Amman
ISRAEL/
^JORDAN /
Alexandria
Eom
SAUDI
ARABIA
TURKEY
Adana*

CAPITOLUL 1:

VIITORUL A FOST PREZIS

Puţini americani vor uita vreodată ce făceau pe 11 septembrie 2001, atunci când au auzit întâia oară că Statele Unite sunt atacate de jihadişti islamişti radicali care foloseau avioane în misiuni kamikaze. Eu cu siguranţă nu voi uita niciodată.

În acea dimineaţă frumoasă, însorită, deosebit de senină de marţi, faceam ultimele retuşuri la primul meu roman, un thriller politic intitulat *Ultimul Jihad*$_y$ care începe cu nişte terorişti islamici radicali care deturnează un avion şi care organizează o misiune de atac aviatic asupra unui oraş american. Mai mult, mă aflam într-o casă din oraş, la nici cincisprezece minute de aeroportul Dulles din Washington, locul de unde tocmai decolase zborul 77 al American Airlines. Chiar în momentul acela, avionul fusese luat în stăpânire şi zbura pe deasupra locuinţei noastre spre Pentagon.

În acel moment, nu eram conştient de faptul că ceva neobişnuit urma să se petreacă. Un agent literar în Manhattan citise primele trei capitolele din *Jihad* cu şase luni mai devreme. Se convinsese că le putea publica, şi mă zorea să termin cât mai repede cu putinţă. Dat fiind faptul că lucra pentru agentul care-l descoperise pe Tom Clancy

la începutul anilor 1980, i-am luat sfatul în serios, lucrând febril să termin cartea înainte să sece cu totul contul meu de economii.

Luasem micul dejun cu soţia mea, Lynn, şi cu copiii noştri – obicei devenit deja ritual – mi-am luat blugii şi un tricou şi m-am apucat de lucru la penultimul capitol al romanului. Nu ascultam radioul, şi nici televizorul nu era aprins. Pur şi simplu lucram la tastatura laptopului când, cam după o oră, Lynn a năvălit în casă şi a dat drumul pe canalul de ştiri. Mi-a explicat rapid că după ce-i lăsase pe doi dintre copiii noştri la şcoală, pornise radioul şi aflase că World Trade Center fusese lovit de două avioane. Am ales FOX News şi am văzut oroarea începând să se desfăşoare sub ochii noştri.

Am văzut fumul ridicându-se din Turnul de Nord. Am văzut reluările repetate ale zborului 175 ale United Airlines plonjând în Turnul de Sud şi explodând într-o imensă minge de foc. Şi apoi, înainte să înţelegem pe deplin ceea ce vedeam, am văzut World Trade Center prăbuşindu-se.

Oamenii m-au întrebat care a fost prima mea reacţie, dar nu-mi aduc aminte să mă fi gândit că tocmai vedeam cum se împlineşte romanul meu. îmi amintesc doar faptul că m-am simţit şocat. Fusesem în vârful World Trade Center pe vremea când eram copil, împreună cu tata, un arhitect care crescuse în Brooklyn şi care adora să-mi arate reperele arhitectonice ale oraşului pe care-l îndrăgea. Fusesem la ultimul etaj al Turnului de Nord în urmă cu doar câteva săptămâni şi luasem prânzul la restaurantul Windows on the World. Acum, sub ochii mei, acele două testamente ale geniului ingineresc al omenirii se făcuseră nevăzute, la fel ca şi vieţile celor captivi în interiorul lor.

Apoi veni şi ştirea că Pentagonul fusese lovit şi zvonul că Casa Albă şi Capitoliul erau evacuate, precum şi faptul că *Air Force One* părea a fi una dintre ţinte. Washingtonul, oraşul care devenise căminul lui Lynn şi al meu de când ne căsătorisem în iunie 1990, era dintr-o dată sub asediu. Niciun singur avion comercial nu mai era acum pe cer. în schimb, avioane de vânătoare patrulau pe deasupra oraşului. Trupele se desfăşurau pe străzi, împreună cu soldaţi armurieri, rachete antiaeriene Avenger şi tot felul de dispozitive militare.

îmi amintesc că i-am sunat pe prietenii mei de la Casa Albă şi de la Capitoliu, precum şi pe agentul meu din New York, sperând să aflu că toţi sunt teferi, dar nu am reuşit să intru în legătură cu ei, având în vedere că multe linii telefonice erau compromise. îmi amintesc că l-am sunat pe Steve Forbes la biroul său din Greenwich Village, să văd dacă e bine. Steve şi cu mine am lucrat împreună din 1996 până în 2000 la întrunirile preelectorale republicane, şi călătoriserăm împreună prin aproape patruzeci de state în aproape toate tipurile de avioane imaginabile, de la un avion simplu cu două motoare – peste Georgia rurală – la un strălucitor Gulfstream IV, pe ruta Dallas – Newark, la o serie de zboruri dificile cu aparate Southwest cine ştie pe unde. Oare se aflase în vreunul din aparatele acelea de zbor în dimineaţa aceea? După ce am încercat în câteva rânduri să dau de el, am reuşit în cele din urmă să dau de asistenta sa personală. Steve era bine, mi-a spus ea. Tocmai trecea pe unul dintre podurile spre Manhattan când a văzut cu ochii lui al doilea avion lovind turnul. în clipa aceea, şoferul lui a acţionat frânele, a întors maşina şi s-a întors la reşedinţa lui Steve.

Lynn şi eu i-am luat pe băieţii noştri de la şcoală. Câţiva prieteni au venit şi au petrecut ziua cu noi. Am urmărit evenimentele la televizor, le-am trimis e-mailuri prietenilor din ţară şi din întreaga lume, cu noutăţi de la Washington, şi ne-am rugat pentru cei afectaţi direct de această criză. Ne-

am rugat pentru preşedintele nostru, să aibă înţelepciunea să ştie ce să facă în continuare. Oare urmau să aibă loc şi alte atacuri? Oare avea să existe şi un 12 Septembrie, un 13, un 14 septembrie? Oare aveau să aibă loc o serie de atacuri teroriste, unul după celălalt, cum experimenta Israelul de atâţia ani?

Abia spre sfârşitul lunii noiembrie, sau începutul lui decembrie, cred, au început evenimentele să se liniştească suficient cât să-mi permită gândurilor să se întoarcă la *The Last Jihad*. Ce trebuia să fac cu romanul acela? Agentul meu, Scott Miller de la Trident Media Group din Manhattan era de acord că nu o prea puteam trimite la o editură din New York. Nu o puteam trimite de fapt la *nicio* editură. Nimeni nu îşi dorea să publice un roman care începea cu un atac kamikaze asupra unui oraş american. Nu mai era o distracţie. Era prea dur, prea real. Am pus romanul într-un sertar şi am încercat să uit de el în timp ce îmi căutam noi clienţi şi încercam să reconstruiesc

compania de strategie în comunicare pe care o neglijasem serios pe tot parcursul anului 2001.

Iar atunci s-a întâmplat ceva curios. Eu şi soţia mea urmăream discursul despre starea naţiunii, discurs ţinut anual de către preşedintele SUA în faţa camerei reunite a Congresului american, în ianuarie 2002 când preşedintele Bush a transmis de-acum faimosul său mesaj despre „axa răului” şi i-a avertizat pe americani că următorul război cu care probabil ne vom confrunta ar putea fi cel cu Saddam Hussein din cauza terorismului şi a armelor de distrugere în masă:

> Al doilea obiectiv al nostru [după suprimarea taberelor teroriste şi aducerea teroriştilor la judecată] este să prevenim regimurile care susţin terorismul, ameninţând America sau prietenii şi aliaţii

> noştri cu arme de distrugere în masă.
> Unele dintre aceste regimuri au devenit foarte rezervate de la 11 Septembrie încoace. Dar noi le cunoaştem adevărata natură... Irakul continuă să îşi etaleze ostilitatea faţă de America şi să sprijine terorismul. Regimul irakian a plănuit să achiziţioneze antrax, gaz neurogen şi arme nucleare de peste un deceniu. Acesta este un regim care a folosit deja gaz otrăvitor pentru a-şi ucide proprii cetăţeni – lăsând trupurile mamelor ghemuite peste leşurile copiilor lor decedaţi... State precum acestea [inclusiv Iranul şi Coreea de Nord] şi aliaţii lor terorişti constituie o axă a răului, înarmându-se şi prin aceasta ameninţând pacea lumii. Prin faptul că îşi manifestă interesul faţă de armele de distrugere în masă, aceste regimuri constituie un pericol tot mai serios. Ele pot furniza astfel de arme teroriştilor, oferindu-le mijloacele care să le poată materializa ura. Ne pot ataca aliaţii sau să încerce să şantajeze Statele Unite. În oricare din aceste situaţii, preţul indiferenţei ar fi catastrofal... Vom fi precauţi, cu toate că timpul nu este de partea noastră. Nu vom aştepta desfăşurarea evenimentelor, în timp ce pericolele se înteţesc.[1]

Eu şi Lynn ne-am privit unul pe celălalt, de parcă tocmai am fi trăit aievea un episod din *Zona Crepusculară [The Twilight Zone].* Una era să scrii un roman care debuta cu un atac kamikaze împotriva Americii care ajunge în esenţă realitate. Dar până în clipa aceea, puţini oameni au vorbit public despre posibila necesitate de a intra în război cu Irakul. În afară de mine. Vedeţi voi, pe măsură ce acţiunea din *Ultimul*

Jihad se desfăşoară, FBI şi CIA urmăresc firul terorismului, ajungând tocmai la Bagdad, şi, subit, preşedintele Statelor Unite şi consilierii săi seniori se trezesc într-o confruntare cu Saddam Hussein pe tema terorismului şi armelor de distrugere în masă.

A doua zi m-a sunat Scott Miller.

„Lucrezi pentru CIA?" m-a întrebat el.

„Nu, sigur că nu", l-am asigurat eu.

„Bineînţeles, a fost replica lui. Cam asta ai fi obligat să-mi spui dacă ai fi *lucrat* pentru CIA, nicidecum n-ai putea să-mi spui adevărul.

Scott era convins că dinamica se schimbase dramatic. Credea că editurile ar fi acum chiar foarte interesate să publice *Ultimul Jihad*. Ţara îşi revenise în mare după şocul iniţial de după atacurile de la 11 Septembrie. Acum ţara noastră era în ofensivă în Afganistan împotriva talibanilor, a lui Osama bin Laden şi a forţelor al-Qaida. Oamenii citeau tot ce prindeau în mâini legat de ameninţarea islamului radical. Audienţele erau în creştere la noul film *Black Hawk Down* [Elicopter la pământ], care le prezenta spectatorilor vieţile incredibile şi curajoase ale celor din unităţile forţelor speciale ale SUA care operau în contextul islamului radical. Şi nu exista niciun alt roman tipărit la orizont care să-i poarte pe cititori în interiorul Camerei ovale şi a Sălii de criză (Situation Room) din Casa Albă în timp ce preşedintele american şi consiliul său de război discutau aprins subiectul moralităţii de a intra în război cu regimul lui Saddam Hussein. Drept urmare, Scott dorea să se mişte rapid.

Trebuie să recunosc că la început am fost surprins. Până în acel moment renunţasem la orice speranţă că aveam să public vreodată *Jihad.* Însă Scott avea o idee. Până şi cei mai consacraţi şi mai de succes autori de romane thriller aveau probleme să înţeleagă cum avea să arate acest nou Război împotriva terorismului, şi cum ar fi trebuit ficţiunea lor să reflecte aceste noi realităţi geo-politice în care islamismul radical – şi nu comunismul –

devenise subit noul duşman. Şi chiar dacă începuseră să scrie noi romane bazate pe scenarii post

9/11 din 12 septembrie, Scott observase că tot avea să mai treacă bine peste optsprezece luni până ajungeau romanele lor pe piaţă. Al meu era deja gata. Sau cel puţin aproape gata.

Jihad mai avea nevoie de câteva săptămâni. Mai întâi, trebuia să recunosc faptul că 9/11 avusese deja loc. De ce? Ei bine,închipuiţi-vă că sunteţi un tânăr scriitor plin de elan, în primăvara anului 1941, care se trezeşte într-o bună dimineaţă gândindu-se, *Ce-arfi să scriu primul meu roman despre un atac-fulger surprinzător al japonezilor împotriva Statelor Unite, care va conduce la un război nuclear între Washington şi Tokyo?* Apoi închipuiţi-vă că exact în ziua când voi v-aţi încheiat romanul, auziţi vestea îngrozitoare despre atacul fulger al japonezilor la Pearl Harbor, urmat apoi de descrierea făcută de către preşedintele Statelor Unite zilei de 7 decembrie drept „o zi ce va rămâne pentru totdeauna scăldată în ruşine.” Oricât de prezicătoare ar fi părut cartea ta, ar fi puţin ciudat să-ţi publici romanul fără ca măcar să le explici cititorilor tăi faptul că nu bâjbâiai prin istorie, că înţelegeai faptul că viaţa reală devenise dintr-odată mai stranie decât ficţiunea.

Cam acesta era în esenţă scenariul cu care m-am trezit confruntat. Am adăugat câteva rânduri la cel dintâi capitol, explicând faptul că atacurile de la 11 Septembrie au avut loc în timpul mandatului preşedintelui Bush şi că talibanii fuseseră opriţi, însă Irakul nu fusese încă confruntat direct (ceea ce era adevărat, desigur, la acel moment). I-am prezis preşedintelui Bush două mandate şi am notat faptul că vicepreşedintele Dick Cheney nu urma să candideze, astfel mi-am poziţionat preşedintele fictiv

James MacPherson să-l urmeze la preşedinţie pe domnul Bush în 2009, chiar când America reuşise să îşi tragă sufletul după războiul împotriva terorismului. Asta, speram eu, urma să le ofere cititorilor puţin din contextul real în timp ce-i invitam în lumea mea fictivă – o lume care, după cum s-a dovedit – era pe punctul de a fi depăşită de evenimentele reale.

Până în februarie, Scott încheiase un contract cuTor/Forge Books, o tipografie conectată cu St. Martins Press, care a programat lansarea Jihadului în aprilie 2003. *2003?* Ar fi trebuit să fiu încântat. La o adică, visasem să scriu romane şi piese dramatice încă de când aveam

opt ani, iar acum încheiasem primul meu contract. Dar să fiu sincer, eram mai degrabă preocupat de apariţia romanului înainte ca mai multe din evenimentele povestirii să ajungă realitate. Un an este cât o viaţă întreagă în politica internă şi de-a dreptul o veşnicie în geopolitică. Războiul cu Irakul putea să se fi încheiat până atunci. Ce interes avea să mai prezinte un roman ca al meu *după* ce Saddam ar fi fost deja îndepărtat de la putere?

Chiar şi după ce semnasem contractul, am continuat să-mi reamintesc faptul că industria de carte din New York era o fiară cu totul diferită de lumea politică de la Washington în care eram atât de implicat, că editorii mei erau oameni inteligenţi şi capabili care ştiau foarte bine ce făceau, faptul că totul avea să fie bine, şi că răbdarea era o virtute. Toate acestea erau adevărate, dar lipsite de relevanţă. În august 2002 fiecare fibră din trup îmi tremura de convingerea că schimbarea regimului în Irak avea să fie încheiată înainte ca romanul meu *Jihad* avea să vadă lumina tiparului.

Citind printre rândurile discursurilor şi comentariilor făcute de preşedintele Bush şi de oficialii administraţiei guvernamentale şi ascultând cu grijă declaraţiile nuanţate ale prietenilor mei de la Casa Albă şi de la Capitoliu, am fost convins că preşedintele Bush avea să-şi folosească discursul din 12 septembrie din sesiunea de toamnă a Adunării generale a Naţiunilor Unite pentru a arunca mănuşa în

terenul Irakului. Nimic nu fusese încă făcut public, iar sursele pe care le foloseam pentru articolul meu săptămânal din publicaţia *World* refuza consecvent să-mi confirme instinctul. Dar dacă nu mă înşelam, ştiam că exista posibilitatea de a se supune la vot autorizarea folosirii forţei împotriva Irakului înainte de Crăciun.

Conjunctura cronologică avea să fie ciudat de asemănătoare cu lanţul evenimentelor din toamna anului 1990, care l-au determinat pe al 41-lea preşedinte al SUA, Bush sr., să pornească operaţiunile majore de luptă împotriva Irakului şi Kuweitului în 16 ianuarie 1991. Oare exista posibilitatea ca cel de-al 43-lea preşedinte al SUA, Bush Jr., să intenţioneze ca în ianuarie sau februarie să înceapă ostilităţile? Dacă da, era iminentă o dezbatere naţională şi internaţională feroce, întreaga lume avea să se lupte curând cu moralitatea ideii de a intra

în război cu Irakul. Iar dezbaterea avea să atingă culmi nebănuite până în noiembrie sau decembrie, iar războiul putea începe curând după aceea.

În vacanţa pe care am petrecut-o împreună cu familia mea în Colorado, l-am sunat pe Scott în New York şi i-am explicat felul în care percepeam eu frământările de pe scena geo-politică. L-am întrebat dacă exista vreo posibilitate să convingă editura să grăbească data lansării. El a fost înţelegător cu mine şi a spus că va încerca să-i convingă, dar m-a avertizat să nu-mi fac speranţe prea mari. La o adică, romanul nu fusese tipărit încă. Nici măcar editat nu fusese. Şi nici nu-l publicaseră în catalogul de viitoare noi apariţii al editurii. Echipa de marketing nici nu ştia de existenţa lui. Nicio librărie nu anunţase încă dorinţa de a-l achiziţiona, şi nici nu fuseseră contactate în acest sens. Şi acesta era numai începutul obstacolelor ce ne stăteau înainte.

Câteva zile mai târziu m-a sunat Scott. Spre

surprinderea lui, echipa administrativă a editurii fusese extrem de intrigată de analiza făcută de mine asupra situaţiei din Irak. Au înţeles despre ce era vorba şi fuseseră dispuşi să facă tot ce se putea face pentru a aduce cartea pe piaţă, dar decizia nu le aparţinea în exclusivitate. Chiar dacă reuşeau să tipărească cartea cel devreme până în noiembrie, dacă nu puteau convinge măcar un lanţ important de librării să le contracteze, totul era în zadar.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare ar putea fi o carte în sine. Dar trei puncte sunt esenţiale pentru povestirea noastră: mai întâi, preşedintele Bush a folosit într-adevăr discursul său din 12 septembrie pentru a arunca mănuşa înaintea lui Saddam şi a întregii comunităţi internaţionale. În al doilea rând, prietenul meu Sean Hannity a fost de acord în generozitatea lui să mă invite în show-ul său radiofonic şi televizat în ziua lansării cărţii *Ultimul Jihad.* Şi în al treilea rând, Barnes & Noble a fost imediat de acord să scoată la vânzare cartea pentru sezonul de Thanksgiving, Crăciun şi Hanuka.

Sigur, îşi asumau nişte riscuri. Nimeni nu mai auzise vreodată de mine sau de cartea mea. Şi cu toate că de-a lungul anilor ajutasem la publicarea cărţilor câtorva lideri de seamă din lumea afacerilor şi politică, eu însumi nu vândusem niciodată nimic. Cu toate acestea, cu titlul ei parcă „smuls din titlurile de ştiri" şi promisiunea unei audienţe serioase la emisiunile lui Sean Hannity (circa 10 milioane de oameni) care să audă despre carte, *Ultimul Jihad* a avut o şansă excelentă să îşi găsească un public. Odată ce B&N şi-au formulat comanda, alte lanţuri de magazine şi librării le-au urmat exemplul.

Decizia editurii de a scoate cartea pe piaţă înainte ca SUA să declare război Irakului a meritat efortul. *Ultimul Jihad* a fost lansată în data de 23 noiembrie 2002, iar cartea s-a vândut ca pâinea caldă. S-a vândut din majoritatea magazinelor în mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi s-a

republicat de nouă ori înainte de Crăciun. În mai puţin de şaizeci de zile, am fost invitat la interviuri în peste 160 de emisiuni radio şi TV, inclusiv în emisiunea lui Rush Limbaugh. Întrebarea era mai puţin legată de romanul în sine cât de povestea din spatele romanului. Cum puteam să fi scris un roman care părea o prevestire a ceea ce urma să se întâmple? Lucram pentru CIA? Aveam prieteni la Pentagon care lăsau să se scurgă vreo informaţie spre mine? Şi chiar şi mai important, ce spunea misteriosul meu glob de cristal că urma să se întâmple în continuare?

Pe măsură ce interogatoriile mediatice se intensificau, la fel o făceau şi vânzările de cart*z. Jihad* a ajuns rapid pe locul întâi în lista bestseller a site-ului Amazon.com, şi pe locul al patrulea în lista bestseller a literaturii de ficţiune în *Wall Street Journal,* şi locul al şaptelea pe lista *New York Times.* A rămas în topul celor de la *Times* pentru unsprezece săptămâni. Era vorba de noroc? Dădusem lovitura? Sau se întâmpla altceva?

NOSTRAPAMUS MODERN

În ianuarie 2003, editura m-a întrebat dacă aş vrea să scriu o nouă carte.

Sigur, m-am gândit eu, *asta-i mai bine decât serviciul.* Dar m-am simţit obligat să îi avertizez că nu le puteam garanta că al doilea roman va avea acelaşi efect „ca desprins din titlurile de ştiri" cum avusese *Jihad.* La urma urmei, probabil urma să scriu despre evenimente ce aveau loc *după* războiul declarat de SUA Irakului, *după* prăbuşirea regimului lui Saddam Hussein, şi *după* înfiinţarea provizoriului guvern de urgenţă democratic şi prooccidental în Irak. Nimic din toate acestea nu avuseseră încă loc, şi nici nu exista vreo garanţie că

avea să se întâmple. Existau numeroase iniţiative diplomatice în curs în Europa şi în lumea arabă care

încercau cu disperare să prevină un război, iar preşedintele Bush însuşi spera că ostilităţile puteau fi evitate.

Aparent fără nicio grijă, editura mi-a dat undă verde să mă apuc de a doua mea carte.

La 19 martie 2003, SUA a declarat într-adevăr război Irakului.

Am înmânat manuscrisul romanului *TheLastDays* la finele lui iulie. Când a fost lansată la 21 octombrie 2003, a devenit rapid best-seller naţional. Dar ceea ce i-a intrigat cel mai mult pe oameni nu a fost nici naraţiunea, nici personajele. Ci sentimentul că *TheLastDays*, la fel ca şi *The Last Jihad* înaintea lui, reuşea cumva să telegrafieze evenimente viitoare.

Romanul începe cu moartea lui Yasser Arafat şi un preşedinte american care se străduia din răsputeri să menţină pacea şi democraţia în Orientul Mijlociu în contextul frământat de după brutalul război din Irak. Primele pagini îi introduce pe cititori într-un convoi american, alcătuit din diplomaţi şi oficiali CIA îndreptându-se spre fâşia Gaza ca parte a procesului de pace, când este atacat dintr-odată de o explozie masivă.

La 15 octombrie 2003, ficţiunea părea să se metamorfozeze în realitate.

„Convoi american bombardat în Fâşia Gaza" anunţa un titlu în
Haaretz.

„O explozie îndreptată asupra unui convoi CIA în Gaza" spunea un titlu din Jerusalem Post.

„ O explozie masivă distruge complet un autovehicul diplomatic american, incident petrecut miercuri, s-a soldat cu trei morţi – de origine americană – şi un rănit, în primul atac înregistrat împotriva unui obiectiv american din cei trei ani de luptă israeliano-palesti- niană", raporta Associated Press. „Atacul a fost condamnat de oficialităţile palestiniene care susţin că cei ucişi au fost membri ai

> echipei de monitorizare din SUA, care au fost trimişi în regiune pentru a superviza implementarea planului de pace impus de SUA."[2]

Nu există nicio posibilitate ca teroriştii să fi folosit cartea mea ca plan pentru intenţiile lor criminale, întrucât a ieşit pe piaţă după şase zile. Dar evenimentul a atras o avalanşă de interes mediatic. În următoarele câteva săptămâni, am participat la sute de interviuri radio, TV şi pentru diferite publicaţii, inclusiv în *CNN Headline News*, MSNBC, CBN şi *New York Times> US News & World Report* au publicat o poveste în care mă descriau drept un „Nostradamus modern." Paul Nedard, redactorul departamentului politic al revistei, scria:

> Devine puţin ciudat modul în care vede lucrurile Joel Rosenberg, autorul de romane bestseller gen terrorism-thriller, conform topului New York Times, şi redactor de discursuri în campania prezidenţială Steve Forbes din 2000. Mai întâi, scrie The Last Jihad despre un atac kamikaze terorist asupra unui oraş american şi apoi vânătoarea pentru arme de distrugere în masă în Irak. Iar asta se întâmpla cu ceva timp înainte de 9/11.
>
> Acum scrie The Last Days, care începe cu un atac palestinian asupra unui convoi american, identic cu cel petrecut în urmă cu câteva săptămâni. Şi păzea, Yasser Arafat: Rosenberg te scoate din scenă la pagina 28.[3]

Un an mai târziu, Arafat era mort.

S-a întâmplat pe 11 noiembrie 2004. îmi amintesc clar, pentru că eram în Turcia, faceam muncă de cercetare pentru următorul meu roman, când am primit un telefon de la agentul meu din Washington. Nici nu apucase să ajungă bine vestea morţii lui Arafat în presă, când s-a şi trezit cu o listă întreagă de cereri de interviu de la tot felul de gazde

de talk-show-uri care mă intervievaseră la lansarea romanului *The Last Days.* Erau convinşi de faptul că romanul meu se împlinise şi erau curioşi să afle ce credeam că urma să se întâmple în continuare.

Cum avea să arate o lume post-Arafat? Putea să se ridice acum un lider moderat, prodemocratic, prooccidental, un om capabil şi dornic să încheie pace cu Israelul? Sau vreun jihadist islamic radical avea să preia controlul peste Bancul de Vest şi Fâşia Gaza? Sau poate că palestinienii erau sortiţi să treacă printr-un sângeros

război civil, pentru că o serie de partide dezbinate se luptau pentru supremaţie?

Mi-am petrecut tot restul zilei dând interviuri radiofonice în SUA de la telefonul din camera mea de hotel, notând faptul că oricare dintre acele scenarii era posibil, dar că primul lucru de care trebuia să avem grijă era izbucnirea unor violenţe sângeroase şi iminenţa unei atmosfere de haos.

În *The Last Days* un expert CIA fictiv trimite preşedintelui un e- mail strict secret intitulat „Posibil război civil palestinian pe cale să înceapă", în care avertiza asupra faptului că „războiul de succesiune la poziţia ocupată de Arafat ar putea fi brutal" şi îndemna înaltele oficialităţi ale administraţiei să „supravegheze diferitele facţiuni PLO care sunt gata să se mobilizeze" una împotriva celeilalte. Pe măsură ce romanul se desfăşoară, avertismentele sunt zădărnicite, înalte oficialităţi palestiniene sunt asasinate, iar pe Bancul de Vest şi în Fâşia Gaza domneşte anarhia.

Din nou, ficţiunea a devenit curând realitate. La 14 noiembrie Associated Press raporta că „militanţi cu arme de foc au năvălit într-un cort plin de persoane care îl plângeau pe Yasser Arafat... la doar câteva momente după sosirea succesorului interimar al

liderului palestinian, Mahmoud Abbas, forţând gărzile de securitate să-l îndepărteze în condiţii de siguranţă. Focurile de armă, care au ucis două gărzi de securitate şi au rănit alte şase persoane, au generat întrebări serioase legate de posibile acte de violenţă pentru lupta la putere în era post-Arafat."[4]

A doua zi, un serviciu de ştiri asiatic anunţa următorul titlu: **„Războiul civil planează peste Palestina după moartea lui Arafat."** Un serviciu de ştiri israelian anunţa un titlu care spunea **„Trupe rivale concurează pentru controlul în AP"** [autoritatea palestiniană] .[5]

Până la sfârşitul săptămânii, premierul palestinian Ahmed Qorei cerea „încetarea haosului armat. Demonstraţiile armate trebuie să înceteze. Toţi trebuie să respecte legea şi ordinea."[6] Dar puţini au fost dispuşi să plece urechea.

În cele din urmă, câţiva ani de haos au fost guvernaţi de Hamas, care a preluat conducerea Autorităţii Palestiniene în ianuarie 2006, nu mult după ce preşedintele Bush a decis să facă din democraţia în Orientul Mijlociu elementul central al agendei sale de mandat secund.[7]

„PUŢIN CIUDAT"

Al treilea meu thriller politic a fost *The Ezekiel Option.*

Am preluat acţiunea de unde se oprise în *The Last Days*, şi am centrat-o asupra unui dictator care a ajuns la putere în Rusia post-sovietică. Iranul încearcă febril să achiziţioneze arme nucleare. Apoi Rusia şi Iranul încheie o alianţă militară – o alianţă nucleară – cu o coaliţie de ţări islamice care pornesc un atac apocaliptic împotriva Israelului, aducând lumea întreagă în pragul unui război nuclear.

The Ezekiel Option a fost programat pentru lansare în data de 27 iunie 2005, de data aceasta din partea Tyndale House Publishers. Dar Sean Hannity, care mă rugase să fiu

prezent la emisiunea sa radiofonică în ziua lansării, cum făcuse şi în cazul primelor mele două romane, pleca în vacanţă în acea săptămână. M-a întrebat dacă nu pot reprograma interviul pentru vineri, 24 iunie. Recunoscător pentru sprijinul său continuu, am fost imediat de acord şi am programat interviul pentru ora 17:30 ora de est. Echipa mea de relaţii cu publicul mi-a programat imediat alte interviuri radiofonice după Hannity, iar Tyndale a declarat în final 24 iunie drept noua dată oficială a lansării. Ceea ce i-a luat pe toţi pe nepregătite, însă, a fost seria de evenimente care urma să aibă loc în tocmai acea zi.

„E puţin ciudat, Joel", mi-a spus Sean în debutul interviului său, observând faptul că primele mele două romane „au mers paralel cu evenimentele reale" şi că reuşisem să-l sperii cu intriga acestui nou roman. „Deci Saddam nu mai e. Arafat e mort. Un preşedinte american şi consilierii săi insistă pentru încheierea unui tratat de pace israeliano-palestinian. Tot iadul se dezlănţuie în toată lumea, şi în Rusia începe o dictatură. Ei bine, azi ce ai să ne spui despre Vladimir Puţin?"[8]

Un lucru e cert, chiar înainte să intrăm în emisie, Matt Drudge a postat un link la o ştire spulberătoare a Associated Press de la Moscova: ‚**Amendamentul lui Puţin i-ar putea permite al treilea mandat."**

> Potrivit acestui articol, aliaţii legislativi ai preşedintelui rus „intenţionau înaintarea unui amendament electoral săptămâna viitoare care putea deschide calea [lui Puţin] să candideze pentru al treilea mandat, determinând opoziţia să-i acuze pe suporterii acestuia că încearcă să monopolizeze puterea." În continuare articolul spunea că „se speculează că Puţin doreşte să rămână la putere şi după 2008" şi nota că „în timpul conducerii sale, Puţin a adus televiziunea naţională sub un eficient control al statului, abolind alegerea directă a

guvernatorilor regionali, pentru a-i numi virtual de la Kremlin şi a elimina dreptul legiuitorilor independenţi să candideze la un loc în parlament."[9] Am rezumat articolul AP pentru audienţa emisiunii radiofonice, apoi am spus: „Ştii, Sean, toamna trecută am fost la Moscova, făcând muncă de cercetare pentru romanul acesta, şi am întâlnit înalte oficialităţi ruse, oficiali de la ambasada SUA şi analişti politici ruşi, şi i-am întrebat: «Credeţi că Puţin va părăsi scaunul de preşedinte în 2008?» Absolut toţi au spus că da – cu toate că fiecare dintre ei tocmai petrecuse o oră întreagă încercând să mă convingă de toate lucrurile pe care le întreprindea Puţin pentru a-şi consolida puterea. Acum, personajul meu [în *Ezekiel Optiori*] nu este Puţin. Dar pare a fi Puţin, şi cred că întrebarea dacă Puţin este cu adevărat prieten al Statelor Unite, e chiar interesantă. Ştiu că preşedintele Bush a reuşit să privească în sufletul lui [şi l-a găsit demn de încredere]. Cred totuşi că preşedintele – să fim corecţi – reevaluează tocmai acest lucru chiar acum, pentru că Puţin a permis vânzarea tehnologiei nucleare Iranului, cel mai grozav stat terorist de pe planeta noastră."

„Păi şi asta este o parte a romanului tău", a subliniat Sean. „Scrii despre o dictatură ce se instaurează în Rusia şi despre Iranul care achiziţionează febril arme nucleare... Nu ştiu de unde ai obţinut toate informaţiile astea. Am impresia că ai o binecuvântare specială, pentru că de fiecare dată când scrii câte o carte, pare să se potrivească aidoma în contextul politic, şi asta s-a întâmplat şi cu ultimele tale două romane, şi acum se întâmplă şi în cazul acesta."

Se referea la faptul că exact în acea zi, un fanatic islamist radical numit Mahmoud Ahmadinejad tocmai câştigase o victorie spulberătoare la alegerile prezidenţiale din Iran, jurând să clădească „o societate islamică puternică", să sfideze Israelul şi

Statele Unite şi să accelereze dorinţa Iranului de a deveni o forţă nucleară.[10] Oficiali guvernamentali şi analişti politici din Occident au fost uimiţi şi totodată alarmaţi de ascensiunea rapidă la putere a lui Ahmadinejad şi de implicaţiile pe care le are victoria sa asupra securităţii regionale.[11]

Dar nu şi Kremlinul. Puţin l-a felicitat imediat pe noualesul preşedinte iranian şi a spus că Moscova e dornică să continue vânzarea de tehnologie nucleară şi facilităţi de cercetare Teheranului. „Construirea centralei nucleare Bushehr [în Iran] se apropie de sfârşit, şi suntem pregătiţi să continuăm cooperarea cu Iranul în sfera energiei nucleare", spunea Puţin într-o scrisoare adresată lui Ahmadinejad de la Kremlin, adăugând că dezvoltarea legăturilor nucleare ruso- iraniene „contribuie la pacea şi stabilitatea mondială".[12]

ROMANUL LUI SADDAM ŞI ROMANUL MEU

Şi ca şi când toate acestea n-ar fi fost „coincidenţe" suficiente pentru o singură zi, Associated Press a năvălit cu o nouă ştire din Aman, Iordania, al cărei titlu trâmbiţa: **„Romanul scris de Saddam urmează să fie tipărit**."[13] Curios, am citit în fugă articolul şi am fost uimit să aflu că Saddam chiar terminase de scris un thriller politic pe 18 martie 2003, cu o zi înainte ca forţele coaliţiei să invadeze Irakul. Şi un lucru e cert, titlul lui Saddam era mai îndrăzneţ decât al meu

- *Get O ut, You Damned One [Afară, blestematule].*

Dar paralelele între cele două romane ale noastre erau curioase, ca să nu spun mai mult. Nu doar că Saddam scrisese despre un război apocaliptic în Orientul Mijlociu în care o coaliţie de arabi musulmani se ridică împotriva evreilor şi a creştinilor, însă caracterul central al romanului său era un evreu, pe nume Ezechiel, iar romanul urma să fie lansat în aceeaşi săptămână cu romanul meu. „Povestea pare a fi o metaforă la adresa conspiraţiei sionist-creştine

împotriva arabilor şi musulmanilor", nota AP. „Ezechiel îi simbolizează pe evrei."

Michael Reagan mi-a pus întrebări referitoare la această povestire când am apărut în cadrul emisiunii sale pe postul naţional radiofonic ceva mai târziu în aceeaşi seară. înainte lăudase *The Last Days*, numindu-mi romanul „un nou soi îndrăzneţ de thriller politic

- aproape o previziune profetică a ceea ce veţi citi mâine în ziar." Dar

asta era de domeniul fantasticului. Una era să lansezi un roman despre înălţarea unui dictator rus care să încheie o alianţă nucleară cu Iranul chiar în ziua în care lumea întreagă discuta despre ultima acţiune a lui Vladimir Puţin prin care îşi asigura şi mai mult puterea, şi alegerea unui fanatic iranian ca preşedinte, care jurase să folosească tehnologia nucleară asigurată de ruşi. Dar era cu totul altceva să lansezi un roman opus, în oglindă, cu cel al Măcelarului din Bagdad.

FICŢIUNE SAU REALITATE?

Ajuns în acest punct ar trebui să fac o observaţie, anume că romanele mele nu se potrivesc întocmai cu evenimentele care s-au desfăşurat aievea. În timp ce *UltimulJihad,* spre exemplu, începe cu un atac kamikaze asupra unui oraş american, teroriştii mei fictivi folosesc un business-jet privat, şi nu două avioane de pasageri, ca apoi să îşi finalizeze misiunea criminală în Denver, nu în World Trade Center sau la Pentagon. De asemenea, în timp ce *The Last Days* începe cu moartea lui Yasser Arafat, în roman el este asasinat, în timp ce în realitate se crede că a murit de cauze naturale. Mai mult, în roman, Mahmoud Abbas este la rândul său asasinat, şi nu este urmaşul lui

Arafat la conducerea Autorităţii Palestiniene, cum s-a întâmplat în realitate.

Acestea fiind spuse, diferenţele, deloc singurele, între realitate şi ficţiune nu au părut să scadă interesul oamenilor faţă de romanele mele. Dimpotrivă, fiecare nou cutremur politic în Orientul Mijlociu şi în Rusia au stârnit şi mai mult interes. Până la sfârşitul anului 2005, dădusem sute de interviuri mediatice. M-am adresat audienţelor formate din directori executivi, studenţi, grupuri religioase şi diplomaţi străini, în peste două zeci de oraşe din SUA, Canada şi Orientul Mijlociu. Chiar am vorbit despre politică, profeţie şi zilele din urmă la Casa Albă. Iar vânzarea de cărţi a continuat să crească.

Atunci când scrii primul roman, speri ca părinţii tăi să reuşească să găsească un exemplar în vreo librărie aflată la o sută de mile de casa lor. Dar dintr-odată, erau peste un milion de exemplare ale acestor romane pe piaţă. Alte mii erau tipărite în Olanda, Polonia, Portugalia, Spania şi Turcia, în timp ce ediţiile în ebraică, rusă şi română sunt în lucru. Cărţile au rămas luni la rând în listele de romane bestseller în *New York Times* şi *USA Today*.

„Cum reuşeşti să faci asta? doreau să ştie toţi. Există vreo formulă secretă? Ai vreun glob de cristal? Şi ce crezi că se va întâmpla în continuare?”

Dallas Morning News m-a numit „ciudat de profetic”. Un profil pe care mi l-au făcut cei de la *Washington Times* spunea că romanele mele par a fi „smulse din titlurile ziarelor – cele de mâine.” Gazda unei emisiuni talk-show radiofonic din Las Vegas a spus: „Cărţile tale sunt uimitoare. Sunt supranaturale. E ca şi când ai prezice viitorul. Ai putea veni la Vegas şi să dai autografe, apoi să-i ajuţi pe oameni la cazino?” (I-am refuzat politicos.) Şi aproape orice gazdă de la posturile radiofonice îşi începeau interviul citând povestea din *U.S. News & World Reports*, numindu-mă „Nostradamus modern”.

Adevărul, desigur, este acela că nu sunt nici un clarvăzător, nici un medium. Nu o sun pe Miss Cleo la miezul nopţii pentru a-mi afla ideile pentru intrigă. Dar nu e vorba nici de noroc – orb, necontrolat. Există un motiv pentru care cărţile acestea par să prezică viitorul. Există un mod de a conecta punctele, de a anticipa titlurile viitoare, iar în capitolele următoare, voi explica ce va urma, de unde am ştiut, şi de ce este important.

Dar mai întâi aş vrea să vă împărtăşesc puţin din contextul în care am făcut cunoştinţă cu o profeţie veche de 2.500 de ani, care pare să-şi găsească împlinirea sub ochii noştri.

CAPITOLUL 2:
GENEZA ROMANULUI *JIHAD*

Pe Natan Sharansky l-am întâlnit prima oară în New York City, în dimineaţa zilei de 11 septembrie anul

2000, exact cu un an înainte – într-adevăr, aproape la aceeaşi oră – înainte ca America să fie atacată de forţele islamului radical. Niciunul dintre noi nu avea vreo idee clară despre toate grozăviile ce ne stăteau înainte, dar întâlnirea aceea, şi ceea ce urma să-mi împărtăşească în următoarele câteva zile urma să pună seria „Ultimul Jihad" în mişcare.

Două luni mai devreme, Sharansky fusese unul dintre oficialităţile de rang înalt în guvernarea israeliană. Dar pe 9 iulie, în ajunul summitului de pace din orientul Mijlociu pe care preşedintele Clinton îl organizase la Camp David – Sharansky îşi dăduse demisia din poziţia de ministru de interne al Israelului, o mişcare ce atunci ameninţase destrămarea guvernului lui Ehud Barak, care era pe atunci prim-ministru. La acea oră, lumea începea să se întrebe dacă o înţelegere finală între Israel şi Palestina era realmente posibilă. Consilierii de frunte ai lui Clinton cu siguranţă au sperat că da, şi făceau tot ce puteau pentru a o face posibilă. Însă Sharansky avea rezerve serioase.

Odată, Barak îşi ţinea secrete detaliile legate de propriul său plan de pace, chiar şi faţă de membri propriului său cabinet, ridicând serioase întrebări cu privire la adevăratele intenţii ale premierului legate de menţinerea păcii. Pe de altă parte, era îngrijorător ceea ce ştiam despre tişbiţi, pentru a nu spune mai mult.

Se zvonea (iar mai târziu s-a dovedit că era adevărat) că Barak era hotărât să renunţe la întreaga Fâşie Gaza, 90% sau chiar mai mult din Bancul de Vest, şi jumătate din

Vechiul Oraş al Ierusalimului – incluzând Muntele Templului – liderului terorist Yasser Arafat, pentru formarea statului palestinian. Cu toate acestea, Sharansky nu vedea nicio dovadă că Barak avea să insiste asupra creşterii garanţiilor de securitate, pentru a-i proteja pe israelieni de atacurile teroriste, şi cu atât mai puţin să insiste ca palestinienii să accepte reforme cu adevărat democratice sau să înceapă să apere drepturile omului pentru proprii cetăţeni, incluzându-i pe musulmanii moderaţi sau pe creştinii evanghelici din Palestina, ţinând cont de persecuţia deosebit de severă de sub regimul lui Arafat.

Sharansky era desigur la curent cu faptul că urmau să se ia decizii dureroase dacă se încheia un tratat de pace serios cu palestinienii. Însă acum afirma că planul lui Barak (din câte se ştia) renunţa prea uşor, la prea mult, în favoarea partenerului greşit şi în condiţiile greşite, şi mi-a solicitat telefonic să-l ajut să-şi prezinte pledoaria în faţa poporului american.

Cum îi împărtăşeam convingerile, şi eram impresionat de curajul său, am fost imediat de acord, şi am început să-l ajut pe el şi echipa lui să publice editoriale deschise în *New York Times*, *Wall Street Journal* şi *Washington Post*, să organizez conferinţe de presă, să-i intermediez interviuri în limba engleză la televizor şi la radio, pe care el şi locţiitorii săi să le poată da din Ierusalim, şi sesiuni de întrebări şi răspunsuri pentru jurnaliştii americani, care să acopere toate subtilităţile zilnice de la summitul de la Camp David.[1]

Oricât de mare a fost avântul lui Clinton şi al lui Barak de a începe summit-ul, demisia lui Sharansky i-a pus un capăt răsunător, precum şi demisia altor două partide israeliene care făcuseră parte din coaliţia lui Barak. Pe deasupra, ministrul de externe israelian David Levy a făcut declaraţia uimitoare că nu-l va însoţi pe prim-ministru

la Camp David, în semn de protest la adresa

concesiilor spulberătoare şi nepotrivite pe care Barak era gata să le facă.

„Coaliţia lui Barak se fărâmiţează în ajunul Summitului” era titlul de pe prima pagină a publicaţiei *New York Times* în dimineaţa zilei de 10 iulie. Din nou, Ţara Sfântă şi Oraşul Sfânt erau epicentrul unei furtuni mediatice internaţionale, iar un articol de primă pagină al *Newsweek* a reuşit să surprindă perfect dramatismul acelui moment: **„Soarta Ierusalimului: în culisele luptei pentru viitorul unui Oraş Sacru**.”[2]

În următoarele cincisprezece zile l-am ajutat pe Sharansky şi pe colegii acestuia să răspundă unui torent de cereri media şi să explice poporului american şi în particular comunităţii de creştini evanghelici şi de evrei de ce planul lui Barak de a diviza Ierusalimul şi de a crea o nouă tabără teroristă pentru unii ca Yasser Arafat era o greşeală atât de serioasă.

Summitul s-a încheiat la 25 iulie fără niciun rezultat, iar Sharansky m-a rugat să transmit următoarea declaraţie tuturor reporterilor şi editorialiştilor americani care se ocupau cu discuţiile legate de tratatul de pace: „Voi fi foarte fericit să văd un tratat de pace semnat între Israel şi palestinieni. Totuşi, în condiţiile actuale, înţelegerea care s-ar fi obţinut la Camp David ar fi reuşit doar să sfâşie întreaga societate israeliană din interior, şi ar fi fost dezastruoasă pentru interesele naţionale ale Israelului.”[3]

Munca noastră abia începuse. Summitul în sine se încheiase, dar insistenţele cu care Clinton şi Barak doreau să ajungă la o înţelegere cu Arafat – după câte se părea cu orice preţ – înainte ca preşedintele Clinton să-şi încheie mandatul erau departe de a fi ajuns la sfârşit. Sharansky m-a rugat să îi organizez un tur mediatic de trei zile prin New York şi Washington pentru a-şi putea prezenta cazul personal,

precum şi să anunţe naşterea unei noi organizaţii – Onejerusalem. org – dedicată strângerii sprijinului internaţional pentru menţinerea Ierusalimului drept capitala nedivizată a statului evreu. Din nou, am acceptat nemijlocit. La urma urmei, nu doar că-i împărtăşeam obiectivele, dar în acelaşi timp abia aşteptam să văd sfârşitul acestei încurcături politice, pentru că în ciuda muncii pe care o faceam împreună de circa zece săptămâni, nu vorbiserăm decât la telefon până atunci.

Astfel, puţin înainte de ora 9 în dimineaţa zilei de 11 septembrie 2000, am fost luat de la hotelul meu din Manhattan şi am fost dus cu maşina la Harvard Club, unde Sharansky şi câţiva dintre colegii săi luau micul dejun.

Emoţiile mi s-au intensificat cât am mers cu maşina. După peste un deceniu de lucru în Washington, încă nu întâlnisem pe nimeni cu o istorie personală mai remarcabilă decât cea a lui Natan Sharansky. Născut într-o familie de evrei din Rusia sovietică, în cei mai grei ani ai Războiului Rece, Sharansky fusese instruit ca un om de ştiinţă informatician, dar îşi schimbase rapid interesul, devenind un cunoscut activist pentru drepturile omului pe plan internaţional, după ce i s-a refuzat o viză de intrare în Israel. După ce a fost arestat de KGB şi acuzat pe nedrept de înaltă trădare şi colaborare cu CIA, a fost condamnat la treisprezece ani de detenţie şi muncă silnică în lagărele de concentrare sovietice cunoscute drept Gulag.

În mod miraculos a fost eliberat în februarie 1986, după nouă ani – primul prizonier politic eliberat *vreodată* de Mihail Gorbaciov (la insistenţele lui Ronald Reagan) – Sharansky a emigrat imediat în Israel, unde şi-a scris memoriile, *Fear No Evil [Nu vă temeţi de niciun râu].* A devenit cunoscut pe plan internaţional ca un campion al democraţiei şi libertăţii şi a primit Medalia de aur a Congresului american. Fără a se mulţumi să-şi irosească propria libertate, s-a întors pentru a înfiinţa primul partid politic israelian pentru evrei sovietici, iar până în 1996 – zece ani de la eliberarea sa de către KGB – Sharansky a fost ales în parlamentul israelian, unde şi-a continuat apoi ascensiunea politică, devenind reprezentantul primului-ministru, al doilea oficial ca rang în guvernul israelian.

În interiorul Harvard Club, i-am găsit pe Sharansky şi câţiva consilieri aşteptând în lobby. A dat imediat mâna cu mine şi m-a salutat cu un accent apăsat rusesc, şi ne-am dus să începem vârtejul de evenimente mediatice programate pentru acea zi.

SHARANSKY ÎL ÎNTÂLNEŞTE PE PUTIN

În următoarele câteva zile, ne-am întâlnit cu reporteri şi editori de la *Wall Street Journal*' *Washington Post*, *Newsweek, New York*

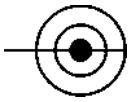

şi *National Review*,, iar Sharansky i-a oferit un interviu lui Charlie Rose şi C-SPAN. Sharansky şi-a explicat poziţia în legătură cu conflictul israeliano-palestinian şi a criticat abordarea lui Barak, oferind modalităţi alternative pentru a obţine pacea şi a promova democraţia.

În timpul pe care l-am petrecut împreună în Washington, Sharansky mi-a pus întrebări despre istoria familiei mele şi despre cariera mea. M-a întrebat dacă informaţia pe care o auzise era corectă, anume că familia mea provenea din Rusia.

„Da, i-am spus eu. Părinţii şi bunicii tatălui meu au fost evrei ortodocşi în Minsk."

M-a întrebat apoi când au plecat din Rusia.

„Prin 1907, în timpul pogromurilor, când ţarul nimicea mii şi mii de evrei."

„Şi cum au reuşit să plece?"

„De fapt s-au ascuns într-un car cu fân ce era pe punctul să treacă graniţa. Soldaţii ţarului şi-au înfipt spadele în fân, pentru a se asigura că nu era nimeni acolo. Prin harul lui Dumnezeu, nimeni n-a fost rănit. Prin harul lui Dumnezeu niciunul dintre copii – care nu erau puţini – n-a strănutat, n-a tuşit şi nici n-a întrebat «Am ajuns?» sau «Trebuie să mă duc la baie!» Şi tot prin harul lui Dumnezeu, familia mea nu s-a mulţumit să scape din Rusia antisemită, ţaristă, doar pentru a spune «Ptiu! Hai să ne facem un rost în Germania, în Polonia sau în Austria.» Ci au traversat toată Europa, au luat un vas cu aburi spre Lumea cea Nouă, au trecut cu bine de Insula Ellis şi, ca orice familie bună de evrei, şi-a deschis prăvălie în Brooklyn, locul unde a crescut tatăl meu."

Sharansky a râs şi a apreciat faptul că familia mea a reuşit să scape la momentul potrivit.

„Am fost binecuvântat să cresc în libertate”, am răspuns. „Într-adevăr, a spus el. Deci ai crescut ca ortodox?”

„Nu chiar, i-am explicat eu. Pe când s-au întâlnit părinţii mei şi s-au căsătorit în 1965, tata era practic agnostic, la fel şi mama, cu toate că crescuse în Biserica metodistă şi provenea dintr-o familie protestantă, nu una iudaică. Pe când m-am născut eu în aprilie 1967, ei se aflau într-o adevărată călătorie spirituală, citeau Coranul, Bhagavad Gita, şi Noul Testament, în căutarea adevărului. în 1973, amândoi au crezut că Isus era Mesia cel aşteptat de evrei – şi au devenit creştini evanghelici. Mie mi-au luat câţiva ani să înţeleg ce se întâmplă, i-am explicat, dar acum şi eu, la rândul meu, sunt un urmaş al lui Isus.”

Sharansky a părut surprins, dar curios.

A continuat să mă întrebe de diferitele mele slujbe la Washington, şi despre cei patru ani şi jumătate în care am lucrat pentru Steve Forbes, în timpul campaniei prezidenţiale din 1996, şi până la alegerile preelectorale republicane din 2000.

„A fost extraordinar, am spus, până când am fost spulberaţi de guvernatorul Bush.”

El a râs.

Miercuri, 13 septembrie, ne-am îndreptat spre aeroportul naţional Reagan, când ne-am îmbarcat în avionul US Airways ce ne ducea înapoi spre New York. în timpul acelui zbor de patruzeci şi cinci de minute, mi-am scos exemplarul uzat cu colţurile îndoite al cărţii *Fear No Evil* şi l-am rugat să-mi dea un autograf. Puţin nostalgic, l-a frunzărit şi mi-a observat sublinierile, notele şi alte comentarii.

A deschis la prima pagină, a scos un stilou şi a scris, „Lui Joel – faci acelaşi lucru în presa americană pe care l-am făcut şi eu la Moscova – doar că mult mai bine – aşa că ai grijă. Cu apreciere şi prietenie, Natan Sharansky.”

De data asta a fost rândul meu să râd, sperând că faptul de a-l fi ajutat pe acest om remarcabil să-şi prezinte pledoaria în faţa lumii nu avea să mă coste nouă ani în Gulag.

„Sunt curios, l-am întrebat eu în timp ce ajunseserăm la

altitudinea maximă de zbor, când şedeai în celula ta, în toţi acei ani, ţi-ai imaginat vreodată că vei sluji în cabinetul israelian drept consilier senior al premierului însuşi?”

„Deloc, mi-a răspuns el. Dar cel mai ciudat lucru, mi-a mărturisit el, a fost în 1997 când era ministru al industriei şi comerţului şi prim-ministrul Benjamin Netanyahu l-a trimis înapoi în Moscova să întărească legăturile economice între Israel şi Rusia.”

În februarie 1999, Netanyahu l-a trimis pe Sharansky a doua oară la Moscova. Oficial, călătoria a fost plătită ca o simplă delegaţie de interes înalt comercial. Dar în privat, Netanyahu dorea ca Sharansky

să poarte o serie de discuţii secrete cu Vladimir Puţin, pe atunci directorul serviciilor secrete ruse, cunoscute drept FSB – succesor al KGB-ului – pentru a discuta temerile tot mai mari ale Israelului că oameni de ştiinţă ruşi sau/şi focoase de rachete nucleare puteau cădea în mâinile unor regimuri radicale arabe şi islamice din Orientul Mijlociu, adică a mullahilor din Iran sau a republicii Irak a lui Saddam Hussein.[4]

Puţin ştia ce aveau de discutat, însă după cum mi-a relatat Sharansky, Puţin a folosit prima lor întâlnire pentru a lansa o ofensivă tactică, oferindu-se să-i arate lui Sharansky dosarul pe care i-l întocmise KGB-ul pe vremea când îi descoperiseră activităţile de propagandă în favoarea drepturilor omului din anii 70, iar apoi îl acuzaseră de faptul că lucra pentru CIA. Sharansky ceruse să vadă dosarul acela în timpul vizitei sale din 1997, dar i se refuzase cererea. Acum, Puţin părea să spună că Rusia nu mai era genul acela de ţară şi că el însuşi era un alt gen de cap al spionajului.

Recunoscător şi totodată luat oarecum pe nepregătite, Sharansky a petrecut ceasuri întregi studiind aşa-zisul material murdar pe care îl adunase (adică inventase) KGB-ul de-a lungul anilor. Dar în cele din urmă, cei doi bărbaţi au ajuns şi la temele pe care le aveau de discutat. De ce vindea Rusia tehnologie nucleară Iranului, cel mai teribil stat

terorist de pe faţa planetei? De ce construia Rusia un reactor nuclear în valoare de 800 de milioane de dolari pentru iranieni la Bushehr, lângă Golful Persic? Nu înţelegea oare Moscova care era pericolul ca un stat precum Iranul să dezvolte arme nucleare, mai ales în contextul războiului sângeros purtat de Rusia cu jihadiştii islamici radicali din Cecenia? Oare Rusia îşi dădea seama de cât de în serios lua guvernul Israelului în considerare posibilitatea ca un duşman precum Iranul să se înarmeze nuclear?

Puţin a spulberat îngrijorările lui Netanyahu şi i-a trimis vorbă prin Sharansky că Israelul nu avea de ce să se teamă.

Un fior mi-a cuprins spatele, şi trei gânduri mi-au fulgerat prin minte.

În primul rând, Doamne fereşte ca Iranul sau Irakul să poată achiziţiona focoase nucleare. Era un scenariu de coşmar. Pagubele pe care le puteau pricinui oricare din cele două state securităţii naţionale

a SUA – direct sau prin reţele teroriste surogat –, fără a mai pomeni pagubele pe care le puteau pricinui Israelului, odată intrate în posesia armelor nucleare, aveau să fie catastrofale.

În al doilea rând, am fost uimit de faptul atât de remarcabil că Dumnezeu îmi oferea oportunitatea de a şedea aici, împreună cu acest om marcant şi să am ocazia de nepreţuit de a pătrunde îndeaproape gândirea lui Vladimir Puţin şi a lui Benjamin Netanyahu, doi lideri aflaţi în epicentrul evenimentelor mondiale.

În al treilea rând, m-am trezit gândindu-mă ce roman fascinant ar fi ieşit din toate astea. întotdeauna visasem să scriu romane şi piese dramatice. Poate că acum era momentul potrivit să-mi scriu primul thriller politic.

Şi-atunci, în timp ce priveam prin geamul avionului US Air, meditând la tot ce-mi spusese Sharansky, brusc mi-am adus aminte de o carte pe care o citisem cu câţiva ani înainte, şi am început să mă întreb dacă nu cumva tocmai începuse să se desfăşoare un scenariu mai amplu.

ALIANŢA VIITOARE DINTRE RUSIA ŞI IRAN

Cândva prin 1992, soţia mea mi-a dăruit o carte de non-ficţiune

numită *The Corning Peace in the Middle East* care mi-a captivat atenţia în mod neaşteptat.

Pe atunci lucram ca asistent al unui vicepreşedinte senior şi director de cercetare la Heritage Foundation, un grup de consultanţă în Washington, DC. Era prima mea slujbă în DC – o slujbă de nivel inferior şi prost plătită – dar îmi oferea un loc în primul rând, în care puteam privi schimbările dramatice ce se petreceau acasă şi în jurul lumii. în a treia mea zi la lucru, spre exemplu, Henry Kissinger a venit la prânz să discute căderea zidului Berlinului şi ce însemna aceasta pentru viitorul alianţei occidentale.

Slujba mea era în principiu să dactilografiez memorii, să servesc cafea şi să-mi ţin gura. Dar curând, şeful meu Burt Pines, mi-a dat voie să îmi fac o nişă doar a mea, cercetând perspectivele reformei în economia pieţei libere şi ale unei noi ere de pace şi prosperitate în Orientul Mijlociu, acum că Kuweitul fusese eliberat, iar Garda

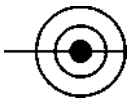

Republicană a lui Saddam fusese înfrântă de forţele coaliţiei. Şi uite aşa, am ajuns rapid să discut cu orice expert arab şi israelian pe care-l puteam găsi şi să citesc tot ce-mi cădea în mâini, care-mi putea oferi o mai bună înţelegere asupra modului în care-i puteam ajuta pe oamenii din acea regiune frământată să găsească o nouă speranţă.[5]

Corning Peace a fost diferită de orice altă carte pe care o găsisem. Nu era scrisă de un fost sau actual secretar de stat sau consilier de probleme de securitate naţională sau director de servicii secrete de informaţii. Nici de un preşedinte, prim-ministru sau împărat al vreunei ţări din Orientul Mijlociu, din trecut sau prezent. Era de fapt scrisă de un teolog, oferind o analiză de 189 de pagini asupra unei profeţii biblice din capitolele 38 şi 39 din cartea Ezechiel. Mai specific, descria o perioadă viitoare de securitate şi prosperitate în Israel, urmată de încheierea unei alianţe militare între Rusia şi Iran, şi alte câteva ţări islamice care aveau să atace Israelul şi să

aducă o lume întreagă în pragul apocalipsei, în ceea ce Ezechiel descria drept „zilele de pe urmă.”

Cartea nu oferea nicio reţetă politică pentru a preveni o astfel de ameninţare rusă faţă de interesele Israelului şi ale SUA în regiune. În schimb, autorul ei, dr. Tim LaHaye (care urma mai apoi să fie co-autor al romanului *Left Behind* [în română *Supravieţuitorii* la Editura Rao, Bucureşti, 2005, n.trad.], primul roman din seria care a devenit cea mai bine-vândută serie de ficţiune din istoria editorială a Americii, cu peste 63 milioane exemplare vândute) a afirmat pur şi simplu că aceste evenimente erau predestinate.

În introducerea sa, LaHaye scria:

> Privirile lumii întregi sunt aţintite asupra Orientului Mijlociu. În fiecare zi, titlurile ziarelor din toate ţările importante vorbesc despre Liban, Siria, Iran, Israel şi Egipt, Iordan, Arabia Saudită şi alte naţiuni din Orientul Mijlociu,
> PLO şi Beirut. Cea mai mare parte a lumii aşteaptă războiul...
> Cu toate acestea Biblia ne asigură că într-o bună zi pacea va domni în Orientul Mijlociu – poate înainte ca Domnul să Se întoarcă... Evreii se vor bucura de odihnă, siguranţă şi prosperitate, aşa cum nu a mai cunoscut din vremea lui Solomon. Din nefericire, va fi de scurtă durată, pentru că Rusia va „avea intenţii de rău augur”, îşi va aduna forţele, va stârni ura arabilor şi va ataca Israelul cu cea mai mare armată din istoria lumii. Ameninţarea acestui atac va îngrozi Israelul şi va determina întregul popor să caute ajutor la Dumnezeu. Iar strigătele lor nu vor fi zadarnice, pentru că Cel Atotputernic va iniţia o desfăşurare de forţe nemaivăzută de la plăgile cunoscute de Egipt şi de la despărţirea Mării Roşii. Rezultatul? Israelul va trăi mai departe în pace, iar lumea va şti că există un Dumnezeu în ceruri.

LaHaye continuă apoi să sugereze faptul că scenariul acesta „ar putea foarte bine să se întâmple în zilele vieţii noastre.”[6]

La prima vedere, teoria părea absurdă. La începutul anilor ’90, Rusia nu reprezenta o ameninţare pentru SUA, şi cu atât mai puţin pentru Israel; şi nici nu părea să se schimbe ceva în această privinţă curând. Imperiul Răului tocmai se prăbuşise, precum un castel din cărţi de joc. Maşina lui militară se retrăgea din Europa de Răsărit. Focoasele îi erau dezamorsate. Peste un milion de evrei ieşeau din fostele ţări sovietice şi se îndreptau spre Israel. Kremlinul abia dacă avea vreo legătură cu Iranul, cu atât mai puţin vreo alianţă militară, iar relaţiile cu restul lumii arabe şi islamice au fost cel mult îngheţate, în timp ce se străduia să facă faţă propriilor frământări interne. Mai mult, Statele Unite erau acum efectiv unica super-putere mondială, iar legăturile economice şi militare ale Washingtonului cu Ierusalimul erau mai puternice ca oricând.

Cu toate acestea, am fost intrigat în câteva privinţe de afirmaţiile cărţii. În primul rând, datorită contextului meu familial, am fost întotdeauna fascinat atât de istoria cât şi de viitorul Rusiei. Nu mă puteam abţine să nu fiu curios cu privire la faptul că Scriptura pomenea în vreun fel de Rusia, fără să mai pomenesc de faptul că Rusia avea să atace Israelul, şi încă poate chiar în timpul vieţii mele.

În al doilea rând, în calitate de creştin evanghelic, credeam ceea ce spunea Biblia despre faptul că Dumnezeu dădea ţara Israel poporului evreu într-un legământ veşnic, un legământ care nu putea fi încălcat, indiferent de greşelile pe care le vor fi făcut evreii de-a lungul

secolelor. De asemenea mi s-a ivit ocazia de a studia un semestru la Universitatea din Tel Aviv în timpul primului meu an de facultate, şi acele şase luni au fost una din cele mai fascinante perioade din viaţa mea. De aceea, orice profeţie care avea legătură cu viitorul lui Israel îmi aţâţa şi curiozitatea.

Şi apoi, îl întâlnisem pe dr. LaHaye în câteva ocazii. Soţia mea lucra pentru soţia lui, Beverly, pe atunci. întotdeauna îl considerasem un prieten adevărat al Israelului şi al poporului evreu, precum şi unul din cei mai profunzi şi mai intuitivi gânditori din lumea evanghelică. E adevărat, în anumite cercuri era considerat controversat, dar dacă vedea un astfel de scenariu pe paginile Scripturii, am hotărât să nu mă grăbesc prea tare în a le demite.

în timp ce şedeam împreună cu Natan Sharansky în timpul acelui zbor spre New York în toamna anului 2000, am încercat să fac conexiunea între punctele pe care le cunoşteam. Niciodată până atunci nu se mai întâmplase în istoria omenirii ca Rusia şi Iranul să se alieze. Dar potrivit concepţiei lui LaHaye, Scriptura ar spune că aşa avea să se întâmple la sfârşitul vremurilor. Oare era cu putinţă ca o asemenea alianţă să ia naştere tocmai sub ochii noştri?

ISRAELUL, MIRACOLUL MODERN

Atunci când turul mediatic al lui Sharansky s-a încheiat şi m-am întors acasă în Washington, am scotocit după cartea lui LaHaye şi i-am dat de urmă într-o cutie din garaj. Am recitit-o. De asemenea, am recitit cartea Ezechiel. Ceea ce m-a uimit la început, a fost cât de mult din capitolele 36 şi 37 ale cărţii Ezechiel se împliniseră deja.

în Ezechiel 36:10 spre exemplu, Dumnezeu jură că va aduce poporul Israel înapoi în ţara lor.

„Voi pune să locuiască pe voi oameni în mare număr, toată casa lui Israel, pe toţi! Cetăţile vor fi locuite, şi se vor zidi iarăşi dărâmăturile.” Versetul 24 reia aceeaşi temă. Aici, Domnul promite „Căci vă voi scoate [pe voi, cei din Israel] dintre neamuri, vă voi strânge din toate ţările şi vă voi aduce [pe voi, poporul evreu] iarăşi în ţara voastră.” în versetul 30, Dumnezeu promite „Voi înmulţi rodul pomilor şi venitul câmpului, ca să nu mai purtaţi ocara foametei printre neamuri”, rezonând cu promisiunea din Isaia 27:6 care spune astfel: „ În vremurile viitoare, Iacov va prinde rădăcină, Israel va înflori şi va odrăsli, şi va umple lumea cu roadele lui!”

După cum citeam în Ezechiel 37, am găsit viziunea profetului a „văii pline de oase.” Ezechiel priveşte peste munţii de oase moarte, uscate, fragile – lipsite de viaţă şi speranţă – ce se întindea înaintea lui cât putea cuprinde cu ochii. II aude pe Domnul vorbind despre acele oase ca „poporul lui Israel”, şi în acelaşi timp este martor la o minune a Domnului. Pentru că în timp ce Ezechiel priveşte cuprins de uimire, oasele prind dintr-odată viaţă. Iau forma unor schelete. Sunt învelite în muşchi, tendoane şi carne, apoi Dumnezeu suflă suflare de viaţă peste ele, iar Israelul devine din nou un popor viu, plin de vitalitate, o naţiune modernă cu „o armată mare” şi un lider influent.

Asta s-a întâmplat deja, m-am gândit eu. Părinţii, bunicii mei şi cu mine am văzut că exact lucrurile acestea s-au împlinit chiar sub ochii noştri.

Într-adevăr, din trauma pogromurilor şi cenuşa Holocaustului, şi în ciuda împotrivirii violente a lumii musulmane, Israelul renăscuse ca stat modern, iar evreii se întorceau în Ţara Sfântă, exact aşa cum spusese Ezechiel că avea să se întâmple.

Gândiţi-vă puţin la cifre. Atunci când Israelul şi-a declarat independenţa la 14 mai 1948, populaţia ţării se ridica la doar 806.000 de suflete. Iar până la finele anului 2005, aproape 7 milioane de oameni trăiau în Israel, din care 5,6 milioane erau evrei. Alte mii sosesc în ţară în fiecare an. Doar în 2005, circa 19.000 de evrei au imigrat în Israel. De fapt, astăzi trăiesc mai mulţi evrei în regiunea Tel Aviv decât în New York City, sunt la fel de mulţi evrei în Israel câţi sunt în toate Statele Unite, şi nu va trece mult până când evreii care locuiesc în Israel vor fi mai mulţi decât cei din afara Israelului[7].

În acelaşi timp, ruinele străvechi ale oraşelor israelite, precum Ierusalim, Betleem, Nazaret, Ierihon, Hebron, Cezareea şi Tiberiada au fost reconstruite pentru a găzdui influxul masiv de imigranţi evrei. Sute de noi clădiri cu birouri, hoteluri, centre comerciale, restaurante, cinemauri, pompe de benzină şi clădiri guvernamentale au fost zidite în această perioadă, şi de fiecare dată când vizitez Israelul, văd şi mai multe clădiri în construcţie.

Şi ca şi când toate acestea n-ar fi de-ajuns,pustiurile Israelului prind din nou viaţă, după sute de ani de paragină, exact cum spune Biblia că se va întâmpla. Să luăm spre exemplu exportul de

citrice. înainte de 1948, în Israel nici nu se punea în discuţie o piaţă internaţională de citrice. Cu toate acestea, până în anii ’60, portocalele din Jaffa erau deja renumite pe plan mondial, ba chiar au ajuns să reprezinte 30% din piaţa de export a Israelului, aflată în rapidă expansiune. Până în 1980, exportul de citrice israeliene a atins aproape un miliard de dolari, o cifră ieşită din comun pentru o ţară atât de mică şi atât de curând dezvoltată.[8]

în primele trei decenii ale existenţei noului stat evreu, tot exportul agricol israelian a crescut uimitor cu 4.000 de procente.[9] Mai mult, un procent remarcabil de 40% din recoltele de legume şi cereale din Israel au crescut în regiuni deşertice, aproape nepopulate, şi până în anul 2000 circa 90% din exportul de pepene verde israelian provenea din regiunile deşertice cunoscute sub denumirea de zona Arava.[10]

Agricultura reprezintă în prezent o afacere de 3,3 miliarde de dolari cifră de afaceri anuală în Israel, din care 20% se exportă.[11] Exportul de bumbac a crescut practic de la 0 la 25 milioane de dolari pe an până în 2004. Exporturile de flori proaspete, mai ales spre Europa, au crescut de la sub 100.000 de dolari în 1949 la uimitoarea sumă de 238 milioane de dolari în 2004.[12] De asemenea exportul israelian de cartofi a explodat în aceeaşi perioadă de la 0 la peste un sfert de miliard de dolari anual în prezent.[13]

Şi cred că nu trebuie să intrăm în prea multe detalii privind dimensiunile, forţa şi caracteristicile forţelor apărării israeliene. E suficient să spunem că Israelul a fost o insulă de câteva milioane de imigranţi într-o mare de 300 de milioane de duşmani, şi cu toate acestea a ieşit biruitoare în Războiul de Independenţă din 1948, în Criza din Suez din 1956, apoi în războiul din 1967, apoi în Războiul de hărţuire (1968-1970), războiul Yom Kippur din 1973 şi în războiul libanez din 1982, când a salvat lumea întreagă de bomba nucleară irakiană, piloţii israelieni reuşind să scoată din funcţiune reactorul Osirik, în iunie 1981.

Poate că teoria lui LaHaye nu era chiar atât de absurdă, m-am gândit eu. La urma urmei, el fusese cel care publicase Pacea viitoare

din Orientul Mijlociu în 1984, un moment când foarte puţini oameni credeau că Imperiul Sovietic avea să îngăduie unui milion de evrei să ia

calea exilului spre Ţara promisă. Dar exact asta s-a întâmplat, şi în mine acest lucru a ridicat o întrebare intrigatoare: dacă renaşterea şi repopularea Israelului descrise în Ezechiel 36 şi 37 deveneau realitate în timpul vieţii mele, nu era – cel puţin într-o oarecare măsură – posibil ca pacea şi prosperitatea – războiul viitor şi izbăvirea divină – descrise în capitolele 38 şi 39 să se îndeplinească la rândul lor?

Desigur, nu doream să speculez asupra unor astfel de lucruri în public – nu dacă doream să lucrez în postura de consilier pentru lideri politici din SUA şi Israel şi nu să fiu perceput drept nebun. Dar recunosc, lucrurile acestea m-au intrigat. În puţinul timp liber pe care-l aveam la dispoziţie, am început să studiez aceste profeţii străvechi, ultimele schimbări în procesul de pace arabo-israelian, şi relaţia în curs de consolidare dintre Rusia şi Iran. Mai mult, am început să mă gândesc la posibilitatea ca într-o bună zi să scriu un scenariu despre modul în care s-ar putea desfăşură scenariul expus de Ezechiel. Ceea ce nu ştiam atunci era cât de curând avea să vină acea zi.

CAPITOLUL 3:
SĂ UNIM PUNCTELE

Cam după o săptămână de la întoarcerea lui Sharansky în Israel, am primit un telefon de la un strateg de vârf al lui Benjamin Netanyahu. Mă întreba dacă mă puteam întâlni cu fostul premier israelian săptămâna care urma, când domnia sa urma şă sosească în SUA.

Cum guvernul lui Barak stătea în pragul colapsului, mi-a explicat strategul, Netanyahu era silit să candideze din nou ca premier odată cu noul scrutin, poate chiar în primăvara anului 2001. Prin urmare îşi strângea un nou cerc de susţinători interni americani, care să sprijine echipa israeliană. Netanyahu plănuia o posibilă revenire şi dorea să discute cu mine despre eventualitatea de a-l ajuta din postura de consilier pe probleme de comunicare.

Dacă interviul ar fi decurs bine, urma să fiu invitat să mă alătur celorlalţi şase consilieri aflaţi deja în bord şi să particip la şedinţa de şase ore unde se stabilea strategia de urmat. Am acceptat fără să stau pe gânduri.

Luni, 25 septembrie 2000, dimineaţa, puţin înainte de ora 8, am intrat în holul hotelului din Manhattan unde era găzduit Netanyahu şi am fost condus de agentul de securitate direct în apartamentul ocupat de fostul prim-ministru, unde am fost întâmpinat de strategul cu care am vorbit la telefon. Am discutat de ultimele modificări din campania Bush-Cheney împotriva vicepreşedintelui Gore şi a senatorului Joe Lieberman, şi despre titlurile de a doua zi dimineaţă din Israel.

Câteva minute mai târziu, Netanyahu a intrat în încăpere. Era bronzat, arăta foarte bine şi foarte relaxat, îmbrăcat în nişte pantaloni negri de costum şi un sveter negru. Părul îi era ceva mai grizonat decât fusese pe vremea când făcuse parte din executiv, dar altfel părea întinerit şi gata să reintre în arenă. Mi-a strâns ferm mâna şi m-a poftit să mă aşez.

„Deci, Joel, povesteşte-mi câte ceva despre tine”, a început Netanyahu.

Am încercat să-mi adun gândurile. Era ceva remarcabil în întâlnirea aceasta cu cel de-al nouălea premier al statului modern Israel, un om care literalmente avusese degetul pe buton în timp ce se confruntase cu duşmani precum Saddam Hussein şi ayatollahii din Iran.

„Ei bine, *sir,* prima mea slujbă a fost la Heritage Foundation”...

Nici n-am scos bine prima vorbă pe gură, când Netanyahu a zâmbit cu gura până la urechi şi mi-a spus cât de mult îi plăcea munca pe care o făcea Heritage pentru cauza libertăţii şi cât de îndelungată era prietenia dintre el şi fondatorul organizaţiei, Ed Feulner.

„După Heritage ce ai făcut?” a întrebat el.

I-am explicat că în următoarea slujbă am lucrat pentru Bill Bennett şi Jack Kemp. Şi aceasta i-a provocat o reacţie intensă. Netanyahu era prieten cu ambii. Din câte îmi aduc aminte, s-a referit la Jack ca „Yitzhak Kemp”, o poreclă cu care fostul fundaş, ajuns congresman, apoi secretar de stat şi dezvoltare urbană, se alesese în anii în care sprijinise Israelul la bine şi la greu.

Netanyahu s-a dovedit de asemenea mare susţinător al lui Rush Limbaugh, pentru care lucrasem ca director de cercetare din 1994 până mă alăturasem campaniei prezidenţiale a lui Steve Forbes, în 1996. Când am pomenit de faptul că am lucrat pentru Steve ca director pe probleme de comunicare şi mai târziu ca manager de campanie

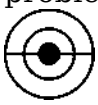

în timpul alegerilor pre-electorale din 2000, se părea că Netanyahu auzise tot ce avusese nevoie să audă. Nu avea destule cuvinte de laudă pentru cota unică de impozitare, pentru pasiunea lui Steve de a reforma piaţa liberă şi pentru summitul jubiliar de afaceri pe care-l co-prezidaseră amândoi în octombrie 1998. Interviul începuse de nici cinci minute şi deja se şi terminase.

„De fapt, de ce avem discuţia aceasta? întrebă Netanyahu, ridicându-se în picioare. Dacă ai fost bun pentru ei, atunci eşti bun şi pentru mine. Să ne apucăm de lucru.”

Uimit, m-am ridicat la rândul meu şi am dat mâna cu el. Intrasem în echipă.

„TOT IADUL SE DEZLĂNŢUIE”

Până la finele lunii noiembrie, la mai puţin de trei luni după acea întâlnire strategică iniţială în New York, Netanyahu l-a învins pe Barak cu 17%, patruzeci şi şase la douăzeci şi nouă. Nu apelasem la niciun mijloc publicitar. Nu aveam nicio campanie politică în desfăşurare, cu toate acestea numerele erau în creştere, iar campania lui Barak ajunsese în panică. Deci, ce se întâmplase?

Yasser Arafat intrase în scenă.

În loc să accepte cea mai generoasă ofertă făcută vreodată de vreun premier israelian în istorie (mult prea generoasă, după părerea noastră) şi să declare victoria, Arafat a ales să pornească o campanie sângeroasă împotriva Israelului, sperând să silească Israelul să mai facă şi alte concesii. Folosind pretextul că vizita organizată de Ariei Sharon pe Muntele Templului, la 28 septembrie (o vizită pe care am făcut-o de câteva ori şi care este şi ar trebui să şi rămână perfect legală), încălcase cumva un sit sfânt musulman (cu toate că Sharon nu pusese niciodată piciorul în Domul Stâncii sau în moscheea Al-Aksa), palestinienii au început demonstraţiile pe Muntele Templului, în tot Ierusalimul de Est şi în tot Bancul de Vest şi în Fâşia Gaza.[1]

Zile în şir, au incendiat maşini, au aruncat cu bombe şi au tras cu arme de foc în soldaţii israelieni şi în cetăţenii de rând, fără deosebire. Apoi, la 6 octombrie, partidul Fatah al lui Arafat, împreună cu

mişcarea islamică de rezistenţă, cunoscută sub numele de Hamas, au accentuat criza şi mai mult, chemând palestinienii la o „zi a mâniei”, fapt care a dus la intensificarea acţiunilor.

Şase zile mai târziu, în dimineaţa zilei de 12 octombrie 2000, am primit un apel telefonic de urgenţă de la unul dintre consilierii lui Netanyahu.

„Porneşte televizorul, mi-a spus acesta. Iadul se dezlănţuie. Iar realitatea era chiar şi mai cruntă.”

În Ramala, capitala lui Arafat de pe Bancul de Vest, grupuri de palestinieni linşaseră şi măcelăriseră doi soldaţi israelieni în rezervă – un bărbat de treizeci şi opt de ani, tată a trei copii, şi un altul de treizeci şi trei de ani, căsătorit de curând – şi toate acestea erau transmise la televiziunile din întreaga lume. Unul dintre criminalii adolescenţi îşi spălase mâinile în sângele încă cald al bărbaţilor şi le scosese pe geam, pentru a le arăta grupului de palestinieni ce-l ovaţionară, şi mass-mediei.

În Liban, între timp, gherilele Hezbollah luaseră trei ostatici israelieni şi îşi declaraseră propria zi a mâniei, jurând să dea foc graniţei cu Israelul. În Yemen, terorişti al-Qaida, operând la comanda lui Osama bin Laden, tocmai iniţiaseră un atac cu bombă sinucigaşă împotriva vasului de război american USS *Cole*, aflat în port pentru a-şi reumple rezervoarele cu combustibil. Atacul a ucis şaptesprezece marinari americani şi a rănit treizeci şi nouă de alte persoane. Iar în Irak, Saddam Hussein nu doar că lansase o nouă ameninţare cutremurătoare de a distruge Israelul dacă i se permitea să treacă prin Iordania, ci a început chiar să mobilizeze o divizie înarmată de 15.000 de oameni din trupele Gărzii Republicane, dinspre vestul Bagdadului spre graniţa Iordaniei şi a Israelului, o mişcare foarte provocatoare în contextul unui climat atât de volatil.[2]

Din nou, Orientul Mijlociu era epicentrul unui cutremur politic masiv. Saddam, Arafat şi bin-Laden acţionau cu toţii în aceeaşi zi, iar lumea îi privea cu groază. Telefoanele mele au început să sune necontenit în timp ce jurnalişti americani, gazde ale unor emisiuni radiofonice gen talk-show şi reţele de ştiri erau interesaţi să cunoască reacţia lui Netanyahu.

În 2 noiembrie, o maşină aruncată în aer în Ierusalim a ucis doi

israelieni şi a rănit alţii zece. În 20 noiembrie, un autobuz şcolar israelian plin cu copii a fost făcut bucăţi de o bombă de stradă, atac soldat cu doi morţi şi nouă răniţi. Două zile mai târziu, teroriştii palestinieni au aruncat în aer un autobuz în Hadera, atac soldat cu doi morţi israelieni şi şaizeci de răniţi. Violenţele au continuat fără încetare, iar Barak părea incapabil să le pună capăt.[3]

În timpul summitului de la Camp David, Netanyahu avertizase asupra faptului că concesiile pe care Barak era dispus să le facă riscau securitatea Israelului, întrucât conducerea palestiniană avea să le considere drept o ofertă izvorâtă nu din putere, ci din slăbiciune.[4] Acum, astfel de avertismente se desfăşurau înaintea ochilor lumii. Netanyahu nu era profet. Mai degrabă un om care înţelegea natura răului. Apreciase la rece şi în mod corect caracterul şi intenţiile lui Yasser Arafat şi ale lui Saddam Hussein, dar şi pe liderii mişcărilor jihadiste precum Hamas, Hezbollah şi al-Qaida. Ştia modul în care gândeau aceştia, modul în care operau, modul în care colaborau, ceea ce urmăreau şi cât de departe erau dispuşi să meargă pentru a obţine aceste lucruri. Iar oamenii din Israel au ajuns să vadă că avea dreptate.

Netanyahu avea acum un avans hotărâtor de cincisprezece până la douăzeci de procente înaintea lui Barak în aproape toate sondajele publice. Părea clar şi fără urmă de îndoială că avea să devină următorul premier israelian. Strategul care mă prezentase lui Netanyahu îmi ceru acum să mă gândesc la varianta de a lucra cu normă întreagă ca secretarul său de presă în limbă engleză din momentul în care avea să se lanseze oficial campania, la începutul anului 2001 – asta însemnând să mă mut cu întreaga familie la Ierusalim pentru câteva luni, dar era şansa vieţii mele.

Cu toate acestea, aveam o întrebare.

„Ştii faptul că sunt creştin evanghelic, nu-i aşa?”

Acesta era un subiect sensibil în Israel, mai ales pentru cineva care se trăgea dintr-un context iudaic ortodox ca mine. Dar eram mai bine să abordez problema aceasta de la bun început, m-am gândit eu, decât să risc să-i creez mai târziu probleme lui Netanyahu sau echipei lui, mai ales în această bătălie fierbinte a unei campanii politice.

Strategul s-a uitat la mine o clipă, ca şi când ar fi spus: *Crezi că ai fi apucat să te apropii la o distanţă de o sută de mile de fostul premier al Israelului fără să ştim totul despre tine? Apoi a spus:*

„Pentru noi nu reprezintă o problemă, dacă nu faci tu din asta o problemă.”

Am apreciat încrederea lui Netanyahu şi a echipei sale şi disponibilitatea lor de a stabili legături strategice cu creştini evanghelici, care sunt printre cei mai loiali şi mai consecvenţi prieteni ai Israelului. Până la urmă însă, nici eu şi nici familia mea nu ne-am mutat la Ierusalim pentru a contribui la acea campanie. Pentru că n-a existat nicio campanie. Şi asta fiindcă pe cât de repede se ivise şansa politică a lui Netanyahu, pe atât de subit şi-a găsit şi sfârşitul.

ŞAH MAT

Sâmbătă, 9 decembrie, am primit acasă un telefon neaşteptat din Ierusalim.

„Barak demisionează, mi-a spus unul dintre consilierii de frunte ai lui Netanyahu. Se presupune că va ţine o conferinţă de presă peste câteva ceasuri.”

„Asta nu era o veste bună, nu-i aşa?”

„Nu prea”, îmi explică consilierul.

Se zvonea că Barak dorea să ceară alegeri extraordinare, sub pretextul unei situaţii de urgenţă de securitate naţională. Asta însemna că alegătorii urmau să se ducă la urne şi să-şi aleagă premierul peste doar şase zile. Dar o astfel de mişcare avea să facă apel la prevederea din legea Israelului care nu permitea decât unui membru al parlamentului israelian să candideze.

Dintr-odată am înţeles ce însemna ofensiva lui Barak.

Netanyahu nu mai era membru al Knessetului. După ce fusese înfrânt de Barak în 1999, se retrăsese pentru a petrece mai mult timp cu familia, pentru a călători, a scrie o carte, a ţine câteva cuvântări şi a se odihni puţin. Dacă Barak ar fi aşteptat un ciclu electoral normal sau ca guvernul său să se prăbuşească oficial prin vot parlamentar de neîncredere, Netanyahu ar fi putut reintra legal pe arena politică şi să-i producă o înfrângere răsunătoare. Dar demisionând în acest mod, Barak îi dăduse celui mai important oponent al său şah-mat, şi se postase pe

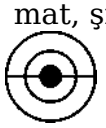

sine în luptă electorală împotriva lui Ariei Sharon, care părea mult mai uşor de înfrânt.

În cele din urmă, însă, iniţiativa lui Barak a eşuat dezastruos. Războiul lui Arafat cu Israelul a devenit şi mai sângeros. Palestinienii pregăteau o bombă sinucigaşă după alta, înnebunindu-i complet pe israelieni. Netanyahu şi-a concentrat toată susţinerea politică în spatele lui Sharon. Şi ce să vezi, „cel mai notoriu şoim" al Israelului a sfârşit înfrângându-l pe Barak cu cea mai răsunătoare victorie cunoscută în istoria Israelului modern, şaizeci şi doi la treizeci şi şapte.[5]

De la Beirut la Bagdad şi de la Moscova la Washington, ridicarea – aproape peste noapte – la putere a lui Sharon a zguduit din temelii orice presupuneri legate de viitorul Orientului Mijlociu. Nimeni nu ştia la ce să se aştepte. Nici Arafat. Nici Saddam. Nici de curând alesul preşedinte Bush, care chiar făcuse un tur al Israelului împreună cu Sharon în 1999, pe vremea când niciun om nu şi-ar fi putut închipui că amândoi aveau să-şi conducă simultan naţiunile.

La nivel personal, am fost nevoit să accept faptul că în Ţara Sfântă începea o nouă eră, şi că eu nu urma să fac parte din ea. Cu toate acestea, în cursul lunii decembrie după ce am reuşit să mă adun în urma şocului pe care l-am resimţit puternic, acela că Netanyahu nu urma să mai

candideze, am început să-mi evaluez opţiunile. Conduceam încă November Communications, compania de consultanţă pe care o înfiinţasem după campania Forbes pentru a ajuta liderii din mediul de afaceri şi liderii politici „să îşi descopere, să-şi dezvolte şi să-şi facă public mesajul.” Dar cu cât eu şi soţia mea, Lynn, ne gândeam şi ne rugam mai mult pentru următoarea noastră mişcare, cu atât mai hotărât eram să intru la o cură de dezintoxicare politică.

Poate că e timpul să ieşi cu totul din politică, mi-am spus eu. Ultimii zece ani au fost o călătorie excitantă, dar epuizantă. Nu mai dai decât arareori pe acasă. Abia dacă îţi mai vezi copiii. Poate că e timpul să te opreşti şi să nu mai fii atăt de dependent de suişurile şi coborăşurile din sondajele politice şi din viaţa personalităţilor politice. Poate că e timpul să te opreşti din a mai scrie discursurile altora şi să scrii propriile tale poveşti.

Asta, desigur, era mai uşor de spus decât de făcut. Nu scrisesem un roman niciodată în toată viaţa mea (ceea ce nu reprezintă o surpriză pentru criticii mei). Nu urmasem niciun curs de literatură de ficţiune la colegiu (cu toate că pe vremea când compuneam buletinul informativ politic al lui Rush Limbaugh,în anii 1990, prietenii mei liberali insistau consecvent că *scriam* ficţiune.) Abia dacă mai apucasem să citesc eu însumi vreo ficţiune în ultimii zece ani, cu excepţia câte unui thriller de Clancy sau Grisham pe care mi le dăruia cumnata mea de Crăciun. Mai mult, nu aveam o poveste, personaje şi nici idei despre cum să construiesc un thriller gen-Clancy, oricât de mult mi-aş fi dorit.

Cu toate acestea, prin preajma Anului Nou, pe măsură ce viaţa s-a mai domolit, telefoanele au încetat să mai sune, iar zăpada cădea molcom peste Virginia, m-am trezit gândindu-mă la tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni: summitul de la Camp David şi noul război al lui Arafat pentru Ierusalim. întâlnirile lui Sharansky cu Puţin şi alianţa tot mai certă dintre Rusia şi Iran. Ameninţarea lui Saddam de a şterge Israelul de pe faţa pământului şi mişcările recente ale trupelor sale spre

Iordania. Profeţiile lui Ezechiel şi *Pacea viitoare din Orientul Mijlociu*. Putea ieşi un roman din toate acestea? Ar publica cineva romanul acela, dacă reuşeam să-l înjgheb? Şi chiar dacă l-ar fi publicat, l-ar fi cumpărat oare cineva?

UN SCENARIU PLAUZIBIL

Majoritatea americanilor nu dădeau nicio atenţie Orientului Mijlociu, pe cât de tumultuoase erau evenimentele de acolo. Erau încă răvăşiţi de campania electorală prezidenţială a lui George W. Bush şi a vicepreşedintelui Al Gore, şi nici nu era de mirare. Atmosfera era încărcată de discuţii despre *hanging chads* [acele resturi de hârtie care în urma perforării nu s-au desprins de pe buletinul de vot – n. ed.], despre intenţiile votanţilor, Curtea Supremă de Justiţie, şi nu despre viitorul Rusiei, a islamismului radical sau despre armele de distrugere în masă. Dacă doream să scriu un roman care să aibă şanse să vadă lumina tiparului – fără a avea pretenţia de a da lovitura sau de a captiva imaginaţia oamenilor – trebuia să fie unic, ca să nu spun mai mult.

Am hotărât că orice autor de romane politice thriller care să

merite atenţia trebuia să înceapă cu un scenariu ce-ar-fi-dacă, pe cât de plauzibil pe atât de provocator, şi mi-am dat seama cu uimire că scenariul ce reieşea din Ezechiel 38 şi 39 nu era rău deloc: Dacă în Rusia ar ajunge un dictator la putere, ar încheia o alianţă militară — una nucleară — cu Iranul? Va încerca să atace Israelul şi să controleze Orientului Mijlociu atăt de bogat în petrol? Cum s-ar desfăşura o astfel de criză dacă s-ar petrece în timpul vieţii mele? Cum avea să răspundă NATO? Cum ar răspunde Bush? Cum ar răspunde unprim-ministru ca Netanyahu sau Sharon?

Cititorul unui astfel de roman n-ar trebui neapărat să creadă profeţia Bibliei pentru a accepta acest scenariu destul de plauzibil şi implicaţiile înfiorătoare ale unei intrigi de o asemenea mizăr dar şi întrebările supărătoare

care l-ar fi încolţit pe orice lider mondial. La urma urmei, din zilele lui Petru cel Mare, liderii ruşi încercaseră tot felul de modalităţi de a prelua controlul în Asia Centrală şi de Răsărit. Din acest motiv înarmaseră ruşii lumea arabă până în dinţi în timpul Războiului Rece şi o susţinuseră în războaiele din 1956, 1967 şi 1973 împotriva Israelului. Din cauza aceasta Moscova invadase Afganistanul în 1979, în mijlocul haosului ce răvăşea Iranul revoluţionar pe atunci. Cu certitudine nu era exclusă posibilitatea ca un viitor lider din Rusia să joace din nou acelaşi joc nesocotit.

Strategii de la Pentagon se pregăteau de ani de zile pentru posibilitatea unei invazii a Orientului Mijlociu condusă de Moscova. În cartea lor *The Next War*, 1996, fostul secretar al apărării de stat din timpul preşedinţiei lui Reagan, Caspar Weinberger şi coautorul Peter Schweitzer, un om de ştiinţă de la Hoover Institution de pe lângă Stanford, a formulat cinci posibile scenarii pentru strategii de război şi politicienii din prezent şi din viitor, pe care să le ia în considerare legate de lumea post-sovietică. Printre ele: un radical ultranaţionalist preia controlul în Rusia şi începe recucerirea fostului imperiu sovietic, şi un Iran înarmat nuclear porneşte un nou război în Golful Persic şi iniţiază un val de terorism islamic radical în toată Europa şi SUA.[6]

Câteva săptămâni mai târziu, când m-am întors împreună cu Lynn de la unul dintre balurile inaugurale ale lui Bush, m-am hotărât.

Aveam să încerc să transform acest scenariu ce-ar-fi-dacă inspirat din Ezechiel într-un thriller politic remarcabil. Sigur, n-aveam nicio garanţie a succesului, dar aveam puţin timp, nişte bani în bancă şi un vis demult neîmplinit. Dacă nu-mi încercam mâna acum, s-ar putea să nu mai încerc niciodată.

Dar n-a trecut mult şi m-am şi lovit de o problemă. Pe de-o parte, îmi doream ca romanul acesta să fie pe cât de intrigant, pe atât de plauzibil, şi speram să mă bazez pe timpul petrecut la Washington şi pe experienţele avute cu Netanyahu, Sharansky şi cu consilierii acestora.

Pe de altă parte, creştin fiind, îmi doream de asemenea ca scenariul să fie cât mai apropiat de cel prezentat de profetul Ezechiel. Nu ştiam cu certitudine când sau mai precis cum aveau să se împlinească profeţiile acestea, dar nu aveam nicio îndoială că aveau să se împlinească într-o bună zi, şi astfel m-am simţit îmboldit să mă apropii cu grijă de textul biblic. Iar aceasta a generat instantaneu o tensiune de care nu eram sigur cum să o depăşesc.

Pentru a ilustra dilema cu care mă confruntam, aş vrea să dau un exemplu. În primele versete din Ezechiel 38, profetul prezintă o listă a ţărilor care se vor alătura Rusiei şi Iranului într-o coaliţie împotriva Israelului în vremurile din urmă. Aceasta este o listă pe care o voi descrie în detaliu în capitolele ulterioare, dar e suficient să spun aici că două ţări m-au uimit prin absenţa lor izbitoare.

Prima era Egiptul. Nicăieri în capitolele 38 sau 39 din Ezechiel nu se menţionează Egiptul în mod direct. Cu toate că Egiptul fusese un vrăjmaş de frunte al copiilor lui Israel, încă de pe vremea faraonilor şi a robiei israelienilor, care a durat patru sute de ani. Mai recent, Egiptul era o forţă motrice a tuturor războaielor de seamă pornite împotriva Israelului, incluzând războaiele din 1948, 1956, 1967 şi 1973. Oare chiar era posibil ca Egiptul să *nu* participe la ceea ce părea să fie următorul mare război împotriva Israelului?

În timp ce meditam la întrebarea aceasta, m-am gândit instantaneu şi la acordurile din 1979 de la Camp David şi de tratatul de pace care devenise un gest istoric, fiind semnat de preşedintele egiptean Anwar Sadat şi premierul israelian Menachem Begin. Fusese un război rece, asta e clar, dar ţinuse aproape trei decenii. Când mi-am dat seama,

brusc am fost uimit de faptul că pentru prima oară de când scrisese Ezechiel această profeţie în urmă cu 2500 de ani, chiar *era* plauzibil ca Egiptul să stea deoparte în următorul război. De aceea, în romanul meu am exclus în mod plauzibil Egiptul din coaliţia ruso-iraniană împotriva

Israelului, într-un scenariu care nu ar fi fost niciodată realist înainte de 1979.

A doua țară care lipsea în mod uimitor din lista lui Ezechiel era Irakul, iar acest lucru îmi părea cu totul lipsit de sens. Liderii acestei ţări cunoscute în Scriptură sub denumirea de Babilon şi Mesopotamia, fuseseră vrăjmaşe ale poporului evreu aproape la fel de mult ca şi egiptenii. Babilonienii fuseseră cei care cuceriseră Ierusalimul în 586 î.Cr., ei fuseseră cei care distruseseră Templul Sfânt şi duseseră în exil întregul popor şi comorile din vistieria Templului, în Babilon, loc unde evreii au rămas în captivitate şaptezeci de ani. Mai recent, Irakul fusese implicat serios în războaiele împotriva Israelului din 1948,1967 şi 1973, şi, spre deosebire de Egipt, Saddam Hussein nu semnase niciodată vreun tratat de pace cu statul evreu. Dimpotrivă, în timpul războiului din Golf, în 1991, Saddam lansase treizeci şi nouă de rachete Scud înspre Israel. Jurase să distrugă Israelul cu ajutorul armelor chimice, şi repetase aceleaşi ameninţări ucigătoare cu doar câteva săptămâni mai devreme. Cum, atunci, era cu putinţă să scriu un thriller politic în 2001, în care să nu-l includ pe Saddam Hussein ca parte a coaliţiei ce urma să atace Israelul?

Această enigmă m-a lăsat cu doar două alternative, din câte vedeam eu. Puteam ignora lista lui Ezechiel, şi să adaug Irakul la coaliţie, în premisa că eu, la o adică, nu faceam decât să scriu ficţiune, aşa că ce conta? Sau puteam considera lista lui Ezechiel ca o interceptare a minţii unui Dumnezeu omniscient, la fel cum ar fi interceptat un analist CIA telefonul mobil al unui lider mondial – ca o fracţiune a unei inteligenţe credibile şi juridice, pe care poate că nu o înţelegeam cu totul iniţial, dar care era cu toate acestea adevărată.

Ca un scriitor de romane thriller în devenire, am fost în mod firesc tentat de prima abordare. Dar în calitate de creştin care crede Biblia, m-am simţit silit să o adopt pe a doua. Cu alte cuvinte, trebuia să exclud Irakul ca partener de coaliţie. Ceea ce nu însemna decât că Saddam Hussein

nu mai conducea Irakul. Dar asta presupunea că trebuie să îmi încep relatarea cu câţiva ani mai devreme, şi să prezint mai întâi un scenariu prin care Saddam ar fi putut dispărea de pe scena lumii, înainte să pot scrie *The Ezekiel Option.*

Dar cum putea pleca Saddam? m-am întrebat eu. Erau câteva posibilităţi. Ar fi putut muri de cauze naturale, ar fi putut fi asasinat, îndepărtat de la putere printr-o lovitură de stat sau prin invadarea de către o forţă străină. Moartea survenită din cauze naturale nu era un subiect care să incite prea mult un posibil bestseller, aşa că am renunţat la modalitatea aceasta. Asasinarea şi loviturile de stat fuseseră prezente de câteva ori în timpul conducerii pline de teroare a lui Saddam, însă toate se soldaseră cu eşec, şi mă îndoiam că avea vreodată succes, ţinând cont de bine-cunoscutul sindrom paranoic al lui Saddam, de cele câteva organizaţii de securitate şi de multele sosii pe care le avea.

În cele din urmă, m-am gândit că cel mai probabil mod în care Măcelarul din Bagdad avea să fie detronat era prin invadarea de către o forţă străină. Desigur, în ianuarie 2001, singura ţară cu adevărat în stare să lanseze o asemenea invazie erau Statele Unite, dar ce motiv să fi avut? Preşedintele George Herbert Walker Bush (sau preşedintele nr. 41 Bush – „Bush 41") nu invadase Irakul în 1991, când existase o provocare evidentă din partea Irakului de a invada Kuweitul. Ce l-ar fi determinat pe fiul lui, sau pe *oricare* alt preşedinte viitor al SUA, să îşi asume un astfel de risc?

M-am gândit la avertismentele pe care le lansase Netanyahu în ultimele câteva luni – şi de-a lungul ultimelor câteva decenii – că teroriştii finanţaţi de stat din Orientul Mijlociu nu se mulţumeau doar cu a lua drept ţintă Israelul, ci ţinteau în egală măsură Occidentul şi Statele Unite în particular, cunoscute în lumea musulmană drept Marele Satan. În cartea sa *Fighting Terrorism,* 1995, spre exemplu, Netanyahu scria: „Nu poate fi decât o chestiune de timp până când teroarea va fi orientată împotriva Statelor Unite, liderul urâtului Occident şi ţara responsabilă în ochii musulmanilor militanţi de a fi creat Israelul şi de a menţine presupusele regimuri arabe eretice."[7]

Netanyahu a observat că „folosirea tot mai intensă a bombelor sinucigaşe de către teroriştii islamici... sugerează faptul că cel puțin unii dintre oamenii implicaţi nu au nicio problemă să se arunce în aer pentru a sluji ideologiei lor (un fenomen pe care americanii îl cunosc preabine din fenomenul kamikaze practicat de japonezi în cel de-al Doilea Război Mondial).”[8] Dar în acelaşi timp a avertizat asupra faptului că atacurile convenţionale cu bombe sinucigaşe şi kamikaze nu au reprezentat cea mai gravă ameninţare cu care s-a confruntat Occidentul. „În cel mai groaznic dintre scenariile posibile, consecinţele nu ar fi o bombă într-o maşină ci o bombă *nucleară*, amplasată în demisolul World Trade Center.”[9]

În cartea sa *A Place among the Nations*,[10] 1993, Netanyahu a avertizat asupra „tendinţei Occidentului de a vedea sfârşitul Războiului Rece drept sfârşitul istoriei”. A afirmat că vărsarea de sânge a Orientului Mijlociu este „o maşină *perpetuum mobile* care nu necesită nicio asistenţă exterioară pentru a-şi menţine activitatea sau pentru a ameninţa pacea şi stabilitatea altor naţiuni”[11]. În mod remarcabil, tot el a descris şi Irakul lui Saddam drept „o ameninţare de genul celei întâlnite în romanele de suspans: un stat terorist cu un lider care doreşte să treacă de la banalele bombe amplasate în maşini la bombele nucleare.”[12]

În timp ce frământam astfel de lucruri în minte, punctele au început să se lege:

- Dacă teroriştii islamişti radicali plănuiau un atac serios în interiorul Statelor Unite, cum ar fi spre exemplu să deturneze un avion şi să îl lase să se prăbuşească peste un oraş american?
- N-ar trebui atunci un preşedinte american să declare război terorismului care ar ţinti atât spre teroriști, cât şi spre statele care-i susţineau?

- N-ar îndrepta aceasta atenţia preşedintelui spre Bagdad, unde Saddam Hussein nu doar că avea terorişti notorii pe plan internaţional şi plătea unor familii de palestinieni peste 25.000 de dolari pentru a-şi trimite fiii şi fiicele pentru a deveni bombe umane împotriva femeilor şi copiilor nevinovaţi din Israel, dar Saddam avea şi un lung şi sordid trecut de dezvoltare a armelor chimice, biologice şi nucleare?[13]
- N-ar fi preşedintele oare silit să concluzioneze că nu-l mai putea lăsa cu bună ştiinţă pe Saddam Hussein la putere, ştiind

că deţine motivul, mijloacele şi oportunitatea de a echipa terorişti antiamericani cu arme de distrugere în masă?

- Şi n-ar conduce aceasta la un război american care avea drept scop îndepărtarea lui Saddam, aducând astfel profeţia tot mai aproape de împlinirea ei?

Această analiză este sursa din care a izvorât mai apoi seria *The Last Jihad* în ianuarie 2001 şi, în mod tragic, acesta este exact scenariul care urma să se îndeplinească nouă luni mai târziu [în realitate.]

CAPITOLUL 4:

A TREIA LENTILĂ

tunci când am publicat *UltimulJihad*, am fost constant întrebat cum de-am anticipat ideea că nişte terorişti islamici radicali urmau să lanseze o misiune kamikaze într-un oraş american, când atât de mulţi alţii la Washington nu o luaseră în calcul. Le-am răspuns că după părerea mea, atacurile de la 11 Septembrie nu

A

erau atât de mult un faliment al serviciilor secrete, cât un faliment al imaginaţiei. Iar această afirmaţie aveam să o aud, în ecou, în raportul final prezentat de Comisia 9/11.

AMĂGIŢI

Naţiunea avea să afle mai târziu că FBI şi CIA avuseseră de fapt o sumă remarcabilă de informaţii la îndemână înainte de 11 septembrie care să sugereze natura şi chiar ţintele specifice ale atacurilor ce urmau să aibă loc. Dar în cele din urmă, nimic din toate acestea nu a contat. Mult prea puţini din comunitatea legiuitorilor şi agenţilor noştri secreţi crezuseră că o asemenea nelegiuire era realmente posibilă. Natura atacurilor care urmau să lovească Statele Unite era dincolo de capacitatea lor de imaginaţie. Aveau datele. Pur şi simplu n-au făcut conexiunea, sau cel puţin nu în acel moment.

După cum s-a exprimat preşedintele Bush: „Nimeni din administraţia noastră... şi cred că nici din administraţia anterioară, nu şi-ar fi putut imagina nişte avioane zburând în clădiri, cel puţin nu la o scală atât de mare.”[1]

Condoleezza Rice,pe atunci consilier de securitate naţională, a fost de acord: „Nimeni nu şi-ar fi putut imagina... că vor folosi avioanele drept proiectile, a spus ea în faţa Comisiei 9/11. Eu una nu mi-aş fi putut imagina [una ca asta.]”[2]

Richard Armitage, care la 11 septembrie era reprezentat al secretariatului de stat sub Colin Powell, a declarat: „Într-adevăr, directorul CIA a pomenit cel puţin într-o situaţie, din câte ştiu eu, despre deturnarea unor aparate de zbor. Dar cred că nu avusesem viziunea necesară de a lua în considerare o tragedie de o astfel de magnitudine.”[3]

Generalul Maior Paul Weaver, conducătorul Air National Guard la 11 septembrie, a recunoscut: „Nu ne-am gândit niciodată la o asemenea ameninţare. Cine şi-ar fi putut imagina vreodată că aparatele noastre de zbor aveau să fie folosite împotriva noastră?”[4] În raportul său final, Comisia 9/11 concluziona: „Cel mai important faliment a fost cel de imaginaţie. Credem că cei aflaţi în poziţii de conducere nu au înţeles gravitatea ameninţării.”[5] Din nefericire, nu era pentru

prima oară.

Un faliment de imaginaţie similar la cel mai înalt nivel s-a înregistrat şi în 1990.

Când m-am mutat prima oară la Washington în ianuarie 1990 pentru a lucra pentru Heritage Foundation, mi s-a părut tot mai clar faptul că Saddam Hussein avea să invadeze Kuweitul, să atace Israelul şi să atragă lumea într-un nou război sângeros în Orientul Mijlociu. Nu aveam acces la informaţii de securitate secrete şi nu cunoşteam pe nimeni în CIA sau în Mossad pe atunci. Pur şi simplu ascultam ameninţările lui Saddam Hussein şi l-am crezut pe cuvânt. În mod uimitor, însă, mulţi aşa-zişi experţi în Orientul Mijlociu nu l-au luat în serios.

În aprilie 1990, spre exemplu, *Los Angeles Times* a publicat un

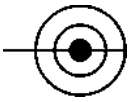

articol de o pagină întreagă despre noile ameninţări ale lui Saddam de a distruge „jumătate din Israel" cu arme chimice. Cu toate acestea, *Times* cita un expert de la institutul internaţional de studii strategice din Londra, care desfiinţa această ameninţare, pe motiv că nu este decât o „simplă propagandă, lucruri ce întărâtă la război"[6].

Numărul din 11 iunie al revistei *Time* desfiinţa la rândul său posibilitatea unui război pornit de Irak, desfiinţând retorica tot mai ostilă a lui Saddam, ca fiind „o aţâţare la război", un termen devenit practic o mantră a „experţilor" care ne spuneau că nu avem de ce să ne facem griji.[7]

La 2 iulie – exact la o lună de la invadarea Kuweitului de către Irak – un titlu de primă pagină a *Washington Post* spunea: „Un nou război în Orientul Mijlociu este puţin probabil: multe ameninţări, aţâţări la război, dar mijloacele de intimidare strunesc ambele părţi."

La 26 iulie, cu câteva zile înainte de invazia propriu-zisă, un titlu al influentei publicaţii *Times* de la Londra

spunea **„Experţii cred că Irakul se va opri puţin înainte de invadare.”** Articolul folosea de două ori termenul *atâtare la război* şi raporta că „consensul de ieri dintre experţii din Orientul Mijlociu a fost acela că Irakul nu va invada Kuweitul, dar ar putea reuşi să îl silească să sisteze producţia de petrol”[8].

Pe parcursul verii, am continuat să-i întreb pe experţii din Washington: „Nu vi se pare că toate probele susţin ideea invadării, şi nu sunt simple vorbe?” Majoritatea dintre ei au spus că nu. Şi nu doar că au negat, dar convingerea cu care au făcut-o, transmitea ideea că singurul răspuns sofisticat, şi acceptabil pe plan intelectual era: „Sigur că nu, cretin neinstruit ce eşti.”

Fără îndoială, eram nou în Washington, şi la fel de necopt cum fuseseră şi ei cândva. Nu aveam master sau doctorat în istorie sau în politica din Orientul Mijlociu. Locuisem doar un semestru în Orientul Mijlociu, şi încă în Israel, nu într-o ţară arabă sau islamică. Iar pe atunci slujba mea era în esenţă să servesc cafeaua, şi nu analiza politică. Dar nu puteam scăpa de sentimentul copleşitor că experţii erau pe cale să fie amăgiţi.

La 2 august 1990, forţele irakiene au început să treacă graniţele Kuweitului. Washingtonul a fost oficial cutremurat. *New York Times* raporta faptul că preşedintele Bush (41) şi administraţia sa erau „surprinşi de invadarea din această săptămână şi cu totul nepregătiţi să răspundă imediat”[9]. Ambasadorul Americii în Irak plecase din ţară şi era în concediu.[10] *Washington Times* raporta că „atacul i-a luat prin surprindere pe cei mai mulţi oficiali din Departamentul Apărării”[11].

Recent, documente declasificate de la Agenţia serviciilor secrete ale apărării din SUA (Defense Intelligence Agency – DIA) au prezentat un portret detaliat şi tulburător a cât de grav fusese amăgit guvernul nostru cu privire la invazia irakiană.[12]

- În noiembrie 1989, o evaluare DIA concluziona: *„Este puţin probabil* ca Irakul *să lanseze operaţiuni militare*

împotriva oricăruia dintre vecinii săi arabi în următorii trei ani... Pentru a-şi proteja imaginea de moderaţie, *este puţin probabil ca Irakul să întreprindă acţiuni militare împotriva Kuweitului*." (Sublinierea îmi aparţine.)

- La 20 iulie, 1990, DIA a sfătuit oficialităţile de la Pentagon că *„Este puţin probabil ca Irakul să folosească forţe semnificative împotriva Kuweitului*", cu toate că a acceptat că „este posibilă o incursiune de mică magnitudine." (Sublinierea îmi aparţine.)
- La 25 iulie, o declaraţie a Apărării Speciale afirma „Irakul foloseşte presiuni retorice şi diplomatice şi adoptă o atitudine puternic militarizată pentru a sili Kuweitul să reducă pretenţiile recente petroliere şi economice. *Cu toate că este puţin probabil să folosească presiuni militare*, Irakul dispune de forţe suficiente pentru invadarea Kuweitului." (Sublinierea îmi aparţine.)
- La 27 iulie – cu câteva zile înainte de invadarea propriu-zisă – DIA au raportat de fapt Pentagonului şi oficialităţilor din administraţia Bush că „tensiunile dintre Bagdad şi Kuweit *scad...* Kuweitul va ceda în faţa majorităţii cererilor lui Saddam, pentru a evita o confruntare militară" (sublinierea îmi aparţine).

O eroare de calcul de o asemenea magnitudine pur şi simplu e de speriat. Aceasta nu a fost o conspiraţie secretă, complotată

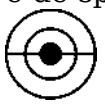

în văgăunile umbroase din Afganistan. Dimpotrivă, Saddam îşi transmisese ambiţiile şi intenţiile în faţa întregii lumi. Concentrase zeci de mii de oameni şi echipament militar în valoare de sute de milioane de dolari la graniţa cu Kuweitul, chiar sub nasul sateliţilor de spionaj ai Statelor Unite şi a reporterilor de ştiri occidentali. Cu toate acestea, atât de puţini i-au dat crezare. De ce? Cum se face că oameni atât de inteligenţi, atât de pricepuţi în istorie antică şi modernă şi atât de bine informaţi de cele mai sofisticate servicii secrete de

informaţii ce pot fi obţinute cu bani, să interpreteze atât de eronat întreaga situaţie?

Din păcate, răspunsul se află nu atât în eşecul serviciilor secrete în sine, ci în eşecul imaginaţiei. Experţii refuză pur şi simplu să creadă că Saddam era atât de malefic încât să ordone violarea şi jefuirea unui vecin arab. Refuzau să creadă că era atât de malefic încât să lanseze treizeci şi nouă de proiectile împotriva Israelului, şi chiar mai multe rachete Scud împotriva Arabiei Saudite. Mai mult, au refuzat să-l creadă pe Saddam atunci când acesta s-a descris pe sine drept un „Nebucadneţar modern”, unul dintre cei mai malefici tirani descrişi vreodată în Biblie. Şi tocmai în asta constă problema.

Mult prea mulţi în Washingtonul de azi dispun de o minte modernă, occidentală, seculară, care fie discreditează – fie de-a dreptul resping – ideea că răul este o forţă reală şi activă în istorie. Insistă asupra interpretării evenimentelor *doar* prin lentila politicului şi economicului. Însă a nu înţelege natura şi ameninţarea răului este echivalent cu a risca să fi amăgit de el, şi exact asta s-a întâmplat în 2 august 1990 şi în 11 septembrie 2001. Washingtonul a fost amăgit de un rău pe care nu l-a înţeles, exact cum fusese amăgit şi la Auschwitz, Dachau, şi la Pearl Harbor, şi cam la fel, cred eu, că va fi amăgit şi de evenimente viitoare.

Ca şi creştin evanghelic a cărui familie a scăpat de persecuţia evreilor în Rusia ţaristă, nu am nicio îndoială că există un rău real în lumea noastră. De asemenea nu am nicio îndoială că răul acesta este o forţă puternică şi pernicioasă în istorie. Nu mă simt ameninţat de el, pentru că ştiu că există un Dumnezeu şi un Mântuitor care promit să înfrângă acest rău la timp. Dar până atunci, mă aştept ca răul să-şi adune forţele şi să lovească în bine. De aceea încerc să anticipez cum şi unde ar putea lovi, şi în această privinţă găsesc că Scriptura este un ghid util.

Cel puţin pentru faptul că Biblia mă ajută să înţeleg modul în care gândesc tirani precum Saddam Hussein, Yasser Arafat şi

Mahmoud Ahmaldinejad şi mullahii din Iran, pentru a-i pune în contextul istoric şi de a le anticipa mutările viitoare. Uneori, ea îmi furnizează chiar „informaţii secrete” legate de evenimente viitoare.

A TREIA LENTILĂ

Aceasta mă aduce la premisa centrală a acestei cărţi.

Cu toate că este la modă în vremurile noastre, este o greşeală majoră să analizăm evenimentele mondiale doar prin prisma lentilei politice şi a celei economice, deoarece ne împiedică să vedem lucrurile tridimensional. Pentru a înţelege cu adevărat semnificaţia evenimentele şi tendinţele mondiale, trebuie să le analizăm şi prin cea de-a treia lentilă: cea a Scripturii. Abia atunci va deveni clară imaginea de ansamblu.

Biblia este de-a dreptul îndrăzneaţă când se prezintă drept o carte supranaturală, scrisă de un Dumnezeu omniprezent, omnisceint, omnipotent, care alege să dezvăluie copiilor Săi în avans evenimente viitoare pe care El le consideră de cea mai mare importanţă. Profetului evreu Ieremia, Dumnezeu i-a spus: „Cheamă-mă, şi-ţi voi răspunde; şi îţi voi spune lucruri mari, lucruri ascunse pe care nu le cunoşti.” (Ieremia 33:3). Profetului evreu Amos, explică faptul că: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Şi descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci.” (Amos 3:7).

Atunci când împăratul Nebucadneţar a avut vise cu privire la evenimentele viitoare care-i tulburau serios somnul s-a adresat profetului evreu Daniel, care l-a informat că Dumnezeul care este în ceruri este Cel care „răstoarnă şi pune pe împăraţi” şi tot El Cel care descoperă ce este adânc şi ascuns” (Daniel 2:21-22). „Ce cere împăratul este o taină, i-a explicat Daniel, pe care înţelepţii, cititorii în stele, vrăjitorii şi ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele şi care face cunoscut împăratului Nebucadneţar ce se va

întâmpla în vremurile de pe urmă.” (Daniel 2:27-28). Daniel i-a prevestit ridicarea viitoare a patru mari imperii mondiale – cel babilonian, cel medo-persan, cel grec şi cel roman – cu o acurateţe uimitoare.

În una din cele mai tulburătoare pasaje după părerea mea din Noul Testament, Isus i-a criticat aspru pe cei care-L urmau pentru că nu analizaseră evenimentele contemporane lor prin cea de-a treia lentilă, cea a Scripturii. „El a mai zis noroadelor: „Când vedeţi un nor ridicându-se la apus, îndată ziceţi: «Vine ploaia.» Şi aşa se întâmplă. Şi când vedeţi suflând vântul de la miazăzi, ziceţi: «Are să fie căduf.» Şi aşa se întâmplă. Făţarnicilor, faţa pământului şi a cerului ştiţi s-o deosebiţi: vremea aceasta cum de n-o deosebiţi?” (Luca 12:54-56)

De ce i-a dojenit atât de rău? Pentru că în timp ce locuitorii Palestinei primului secol cunoşteau preabine multele profeţii evreieşti din vechime care-L descriau pe Mesia care urma să vină (care avea să Se nască în Betleem, dintr-o fecioară, să trăiască în Galileea, să înveţe în parabole, să facă miracole, să Se îngrijească de cei sărmani, să fie o lumină pentru naţiuni, etc.), ei nu puteau – sau nu voiau – să unească punctele şi să accepte faptul că Isus însuşi era Cel spre care arătau profeţiile.

însă câţi din cei care trăiesc azi în secolul al douăzeci şi unulea sunt cu adevărat familiarizaţi cu multele profeţii biblice din vechime legate de a doua venire a lui Mesia şi sunt capabili – şi chiar şi mai puţini sunt dispuşi – să unească punctele şi să vadă ceea ce ne aşteaptă?

Nu toate evenimentele sunt descrise în avans în Biblie, desigur. Nici nu putem folosi profeţiile pentru a determina viitorul fiecărei ţări în parte. Dar există evenimente şi tendinţe cheie care vor avea loc în anumite ţări – ţări din epicentru – pe care Biblia le descrie cu o specificitate surprinzătoare, pentru toţi cei dispuşi să privească la ele cu atenţie.

ATITUDINI AMERICANE FAŢĂ DE PROFEŢIA BIBLICĂ

în ziua de azi, nu puţini sunt cei care cred despre cei care consideră Biblia un ghid de încredere cu privire la evenimentele viitoare că sunt nebuni de legat.

în cartea sa *The End o/Days,* 2000, jurnalistul israelian Gershom Gorenberg a numit credinţa în profeţiile biblice asupra sfârşitului vremurilor o „fantezie", una „periculoasă."[13]

Bill Moyers, pentru mult timp jurnalist la PBS, a uimit printr-un discurs ţinut în 2004 că există realmente „oameni care cred că Biblia este adevărată literal", şi a numit în mod specific convingerile americanilor legate de sfârşitul vremurilor „bizare." Creştinii, spunea Moyers, cred că „odată ce Israelul a ocupat tot restul «teritoriilor sale biblice», legiunile lui Anticrist îl vor ataca, declanşând o desfăşurare finală de forţe în valea Armaghedonului... Credincioşii adevăraţi vor fi dezbrăcaţi de veşmintele lor şi se vor ridica la ceruri, unde vor şedea la dreapta lui Dumnezeu, vor privi cum oponenţii lor politici şi religioşi vor suferi tot felul de chinuri, boli, lăcuste şi broaşte în timpul anilor de necaz care vor urma. Nu inventez lucrurile acestea... Le-am citit în literatură."[14]

în bestsellerül său, *American Theocracy*, 2006, fostul strateg republican Kevin Phillips a reverberat sentimente asemănătoare. A avertizat asupra faptului că americanii care cred în profeţia biblică au o „imaginaţie exagerată" cel mult şi sunt în cel mai rău caz „radicali", afirmând că „adepţii răpirii, sfârşitului vremurilor şi cei care fac reclamă Armaghedonului în Statele Unite sunt de aceeaşi teapă cu orice ayatollah şiit."[15]

Ceea ce îi uluieşte şi îi înfurie totodată pe astfel de sceptici este numărul enorm de americani care cred că evenimentele mondiale se desfăşoară exact aşa cum a prevestit Biblia.

în februarie 2006, curios să văd cât de mulţi erau de fapt, am organizat un sondaj naţional între adulţii americani, pentru a înţelege mai bine atitudinile contemporane faţă de profeţia biblică. Sondajul a fost condus de respectata firmă McLaughlin & Associates, fondată de John McLaughlin, care lucrează cu unii din liderii de frunte din lumea afacerilor şi din politică pe plan mondial, incluzându-i pe Steve Forbes, Netanyahu şi

purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Dennis Hastert.[16]

I-am întrebat atunci pe oameni dacă sunt de acord cu următoarea afirmaţie:

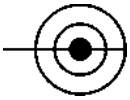

> Evenimente precum renaşterea statului Israel, războaiele şi instabilitatea în Orientul Mijlociu, cutremurele recente de pământ şi tsunamiul din Asita sunt dovezi ale faptului că trăim în ceea ce Biblia consideră a fi zilele de pe urmă.

În mod remarcabil, mai mult de patru din zece americani (42 %) au afirmat că sunt de acord. Şi, spre demolarea oricăror stereotipii obişnuite, cei care s-au pronunţat în favoarea afirmaţiei nu erau doar protestanţi anglo-saxoni albi sau persoane din mediul rural, Bible Belt [termen ce denotă o regiune din zona central sudică şi sud-estică a Statelor Unite în care predomină creştinii evanghelici conservatori, n.ed.] sau bărbaţi sudişti.

- Unul din trei evrei cred că trăim zilele de pe urmă.
- Unul din trei locuitori din New England cred că trăim zilele de pe urmă.
- Unul din trei americani de pe „Coasta de stânga” cred că trăim zilele de pe urmă.
- Patru din zece democraţi cred că trăim zilele de pe urmă.
- Patru din zece catolici cred că trăim zilele de pe urmă.
- Jumătate din toţi republicanii cred că trăim zilele de pe urmă.
- Jumătate din toate femeile cred că trăim zilele de pe urmă.
- Aproape jumătate dintre toţi cetăţenii seniori cred că trăim zilele de pe urmă.

- Aproape şase din zece tineri cu vârsta cuprinsă între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani cred că trăim zilele de pe urmă.
- Şi un procent răsunător de 75% dintre toţi afro-americanii cred că trăim zilele de pe urmă.

Cifrele au devenit şi mai surprinzătoare atunci când am îngustat nişa întrebării.

> Renaşterea statului Israel în 1948 şi întoarcerea a milioane de evrei în Ţara Sfântă după secole de exil reprezintă o împlinire a profeţiilor biblice.

De data aceasta, un procent remarcabil de 52% dintre toţi americanii au spus că sunt de acord. Numai 22% nu au fost de acord, în timp ce 26% fie nu ştiau, fie au ales să nu răspundă la întrebare. Şi din nou, convingerea aceasta nu se rezuma doar la „suspecţii obişnuiţi."

- Şapte din zece din cei care se autocaracterizează drept creştini evanghelici cred că Israelul este o profeţie împlinită sub ochii noştri; ceea ce este oarecum de aşteptat. Dar în acelaşi timp jumătate dintre catolici (52%) şi aproape şase din zece evrei americani (57%) se pronunţă în favoarea acestei ipoteze.
- Doi din trei republicani conservatori cred că Israelul modern este o împlinire a profeţiei biblice, dar la fel fac şi jumătate dintre cei care se consideră democraţi (44%).
- Şase din zece sudişti sunt de aceeaşi părere, dar la fel sunt şi jumătate dintre locuitorii din New England (47%) şi jumătate dintre americanii de pe „Coasta de stânga" (48%).
- Jumătate dintre americanii albi subscriu ideii, dar la fel fac şi aproape jumătate dintre hispanici (46%) şi aproape şase din zece afro-americani.

DRUMUL CE NE STĂ ÎNAINTE

Doar pentru simplul fapt că zeci de milioane de americani îşi

afirmă credinţa în faptul că profeţia biblică se împlineşte sub ochii lor sau că trăiesc zilele de pe urmă nu înseamnă, desigur, că sunt conştienţi de faptul că anumite evenimente specifice despre care vorbeşte Biblia ne pândesc la colţul străzii. De aceea, în capitolele următoare voi prezenta zece titluri viitoare pe care le vom citi într-o bună zi, care este baza scripturală a unor astfel de previziuni, iar în final ultimele evenimente şi tendinţe care sugerează că astfel de titluri vor apărea mult mai curând decât ne imaginam până acum.

CAPITOLUL 5: TITLU VIITOR

ISRAELUL DESCOPERĂ REZERVE MASIVE DE PETROL SI GAZE NATURALE[9]

Când am început să scriu seria *The Last Jihad,* am bazat-o în mare parte pe profeţiile din cartea Ezechiel, care indică faptul că două lucruri trebuie să se întâmple înainte de desfăşurarea de forţe din zilele de pe urmă dintre Israel, Rusia şi Iran. Prima „condiţie" este că trebuie să existe o perioadă de calm şi stabilitate în Israel înainte de războiul lui Gog şi Magog. A doua este aceea că Israelul trebuie să acumuleze o avere considerabilă.

În următorul capitol voi discuta „pacea condiţionată." Dar mai întâi aş vrea să aruncăm o privire asupra „prosperităţii condiţionate" din Ezechiel 38. În acest pasaj, profetul din vechime transmite un mesaj de la Dumnezeu unui viitor dictator al Rusiei:

> **După multe zile, vei fi [dictator al Rusiei] în fruntea lor; în vremea de apoi, vei merge împotriva ţării, ai cărei locuitori, scăpaţi de sabie, vor fi strânşi dintre mai multe popoare pe munţii lui Israel care multă vreme fuseseră pustii; dar, fiind scoşi din mijlocul popoarelor, vor fi liniştiţi în locuinţele lor... Vei zice: „Mă voi sui împotriva ţării acesteia deschise,** voi năvăli peste oamenii aceştia liniştiţi, care stau fără griji în locuinţele lor, toţi în locuinţe fără ziduri şi neavând nici zăvoare, nici porţi! Mă voi duce să iau pradă şi să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are

> turme şi moşii şi locuieşte în mijlocul pământului. „Seba şi Dedan, [numele antice ale Arabiei Saudite şi statelor din Golful Persic, n.trad.] negustorii din Tars [localitate istorică din sudul Spaniei, deşi ar putea face referire la Europa, în general, sau statele mediteraneene] şi toţi puii lor de lei îţi vor zice [dictator al Rusiei]: „Vii să iei pradă? Pentru jaf ţi-ai adunat oare mulţimea ta, ca să iei argint şi aur, ca să iei turme şi avuţii şi să faci o pradă mare?” (Ezechiel 38:8,11-13)

E important să menţionăm că acest pasaj vine *după* renaşterea statului modern Israel profeţit în capitolul 36, dar *înainte* de atacul ruso-iranian. Potrivit acestui pasaj, înainte de atac:

- Evreii s-au întors în număr mare în ţara Israel;
- Evreii se stabilesc, iar în procesul reconstrucţiei ruinelor
  străvechi şi a „cetăţilor cândva părăsite” ale Israelului – se înregistrează o explozie de construcţii;
- Israelienii au ajuns suficient de bogaţi pentru a strânge argint, aur, vite şi alte bunuri materiale;
- Israelul este atât de bogat încât chiar şi ArabiaSaudită şi
  locuitorii statelor din Golf văd desluşit că Rusiaşi aliaţii ei
  poftesc comorile Israelului.

Ezechiel 36:11 ne mai oferă un indiciu: „Voi înmulţi pe voi [munţi ai lui Israel] oamenii şi vitele, care vor creşte şi se vor înmulţi: voi face să fiţi locuiţi ca şi mai înainte *şi vă voi face mai mult bine decăt odinioară*; şi veţi şti că Eu sunt Domnul” (sublinierea îmi aparţine). *Asta ar fi o adevărată realizare,* m-am gândit eu prima oară când am citit pasajul acesta. La urma urmei, când Solomon era rege al Israelului, a fost unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe faţa pământului. Însă Ezechiel spunea că Israelul modern avea să fie chiar şi mai bogat.

În The Corning Peace in the Middle East, dr. LaHaye a propus o

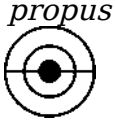

serie de modalităţi prin care Israelul ar putea ajunge să trăiască în pace şi prosperitate. Printre ele: „Să presupunem că evreii ar descoperi un zăcământ de ţiţei, mai mare decât oricare altul din Arabia... Asta ne-ar schimba cursul istoriei. După scurt timp, Israelul şi-ar putea soluţiona independent problemele economice, ar putea finanţa reamplasarea palestinienilor şi ar oferi un acoperiş deasupra capului evreilor şi arabilor de pe Bancul de Vest, de Est sau de oriunde altundeva ar alege aceştia să trăiască. Chiar dacă s-ar mai descoperi şi altceva în afară de ţiţei, ar avea acelaşi efect cu bătaie lungă pe care l-ar putea produce nişte câştiguri notabile."[1]

Când am citit prima oară rândurile acestea, aproape am izbucnit în râs. *Ţiţei în Israel? Cefrumos arfi, nu?* Israelienii se plâng demult că dacă sunt cu adevărat poporul ales, de ce Dumnezeu nu-i restabileşte în Arabia Saudită? Sau cum spunea recentul premier Golda Meir: „Moise ne-a târât patruzeci de ani prin deşert pentru a ne aduce într- un loc în Orientul Mijlociu unde nu există petrol!"[2] Dar cu cât m-am gândit mai mult la teoria lui LaHaye, cu atât îmi părea mai plauzibil cu ceea ce ar fi făcut Dumnezeu – să dezvăluie o schimbare dramatică de acţiune la sfârşitul poveştii.

Apoi, în toamna anului 2000, în timp ce lucram pentru Sharansky şi Netanyahu, *New York Times* publica două titluri care mi-au atras atenţia:

DEPOZITE DE PETROL ÎN ISRAEL ŞI GAZA DESCHID NOI VIZIUNI PENTRU 0 UNIRE RISCANTĂ

The New York Times, ***15 SEPTEMBRIE 2000***

ISRAELUL DESCOPERĂ REZERVE MASIVE DE PETROL ŞI GAZE NATURALE 95

ARAFAT ACLAMĂ 0 DESCOPERIRE IMPORTANTĂ DE PETROL PE COASTA FÂŞIEI GAZA

***The New York Times*, 28 SEPTEMBRIE 2000**

> Iată ce scria reporterul William Orme: „În urma forajelor în adâncul mărilor din Israel şi Fâşia Gaza, companii străine de energie descoperă rezerve de petrol care ar putea învioră economia palestiniană şi să dea Israelului pentru prima oară sentimentul independenţei energetice. Experţi în industrie, inclusiv cei de pe această platformă uriaşă, spun

că palestinienii şi israelienii vor profita în egală măsură, dacă vor reuşi să lucreze împreună într-un parteneriat cu miză ridicată."[3]

Mai mult, experţii au calculat faptul că Israelul are între 80 şi 140 miliarde de metri cubi de rezerve petroliere dovedite", şi potrivit lui Yehezkel Druckman, comisarul petrolier al Israelului, „credem că rezervele sunt chiar mai mari de atât". La preţurile actuale, a raportat Orme, „valoarea zăcământului a fost estimat între 2 miliarde şi 6 miliarde, în funcţie de presiune, cantitate şi alte variabile."[4]

Israelul? Zăcăminte dovedite? Miliarde? Când am citit cuvintele acelea, părul de pe ceafa mi s-a zburlit. E adevărat, relatările vorbeau despre gaz natural, nu despre un zăcământ important de petrol. Dar dacă comisarul Druckman avea dreptate? Dacă acesta era doar începutul? Dacă rezervele erau de fapt mai mari de atât?

Când m-am aşezat să scriu *Jihad*, am hotărât să scriu despre un zăcământ fictiv de petrol – descoperit de o companie de investiţii americană fictivă, care lucra împreună cu o companie israeliană fictivă, numită Medexco, condusă de un inginer petrolier evreu de provenienţă rusă, pe nume Dmitri Galishnikov. Nu am adăugat acest detaliu având convingerea că Biblia îl prezisese în mod *specific*, ci pentru că dintr-odată mi se părea plauzibil, şi îmi doream ca acest thriller să pară atât de realist pe cât era omeneşte posibil.

Dar cât de puţine ştiam pe atunci.

AURUL NEGRU

Cu doar câteva zile înaintea lansării romanului *Jihad* în noiembrie 2002, un titlu curios a apărut pe canalele de ştiri: **„Geolog israelian forează după petrol pe baza călăuzirii biblice.”** Acest articol relata povestea lui Tovia Luskin, un evreu ortodox născut şi crescut în Rusia, care a devenit atât de convins în urma studierii Bibliei că sub nisipurile statului evreu se afla aur negru încât s-a mutat în Israel, a făcut cercetări amănunţite, a iniţiat un parteneriat limitat pe nume Givot Olam şi a ajuns la concluzia că „există 65 de milioane de barili de petrol” numai în centrul Israelului.[5]

Nu exista decât o singură problemă. Tovia Luskin se înşela. Un an

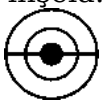

mai târziu, chiar înainte de lansarea romanului *TheLastDays,* a apărut ştirea că Luskin şi colegii săi descoperiseră zăcăminte de petrol la situl lor Meged-4, în Israelul central, care nu deţinea 65 de milioane, ci *100 de milioane de barilii* Câteva luni mai târziu, a apărut o ştire şi mai uimitoare: noile testări efectuate dezvăluiau faptul că situl Givot Olam nu conţinea 100 de milioane de barili, ci nici mai mult nici mai puţin de un *miliard* de barili, lucru care a determinat Associated Press să raporteze: „O companie petrolieră israeliană a făcut cea mai mare descoperire din istoria acestei ţări” şi făcut ca acţiunile Givot Olam să crească cu 30% la bursa de la Tel Aviv.[7]

Oamenii din toată ţara mi-au trimis e-mailuri pentru a se asigura că auzisem ce se întâmpla şi a mă întreba din nou dacă romanele mele deveneau realitate. Dar torentul de ştiri despre petrolul din Israel era abia la început.

GAZE NATURALE, PETROL DESCOPERIT ÎN MAREA MOARTĂ
Jerusalem Post, i APRILIE, *2004*

ISRAEL DESCOPERĂ AUR NEGRU
Arutz Sheva, 4 MAI 2004

MAGNAT PETROLIER CAUTĂ ZĂCĂMINTE DE PETROL DE LA DUMNEZEU ÎN ISRAEL
Reuters, 4 APRILIE 2005

ÎN ISRAEL, CĂUTAREA PETROLULUI SE BAZEAZĂ PE CREDINŢĂ
• »
Wall Street Journal\ *1* MAI *2005*

MISIUNEA LUI: CAUTĂ ŞI VEI GĂSI PETROL
USA Today, 19 MAI *2005*

VIZIUNEA PETROLULUI ÎN ŢARA SFÂNTĂ
Newsweek, 13 IUNIE *2005*

BINECUVÂNTAREA PETROLIERĂ A LUI MOISE: VA GĂSI ISRAELUL PETROL?
The Economist, 18 IUNIE *2005*

CĂUTAREA DUPĂ PETROL ÎN ISRAEL
CBS News, 20 SEPTEMBRIE, **2005**

OARE STĂ ISRAELUL PE O REZERVĂ IMENSĂ DE PETROL?
WorldNetDaily, 21 SEPTEMBRIE, *2005*

Articolul din respectata publicaţie londoneză *Economist* mi-a atras în mod deosebit atenţia. S-a dovedit faptul că Tovia Luskin nu era singurul om de afaceri care credea că Biblia vorbea în mod specific despre existenţa petrolului în Israel: „În anii ’80, John Brown, un director catolic al unei firme de unelte din Texas, şi Tovia Luskin, un geofizician evreu de sorginte rusă şi o carieră în industria petrolieră, amândoi au avut epifanii religioase. Domnul Brown a

devenit un creştin născut din nou, în timp ce domnul Luskin s-a alăturat mişcării Lubavici a evreilor ortodocşi. La scurt timp după aceea, fiecare dintre ei a găsit pasajul inspirat divin din capitolul 33 al cărţii Deuteronom, în care Moise, în apropierea morţii, după ce condusese seminţiile lui Israel până la hotarul Ţării Promise, dă câte o binecuvântare fiecărei seminţii."[8]

Articolul continuă prin a descrie binecuvântarea pe care Moise le-a dat-o lui Efraim şi lui Manase, două seminţii care au descins din Iosif: „Ţara lui, spune Moise, va primi... «roadele scumpe»din «adâncul de jos», al «munţilor celor vechi», şi «al dealurilor celor veşnice»."

Luskin a crezut că Moise oferea „o descriere clasică a unui zăcământ petrolier". Numele companiei sale, Givot Olam, înseamnă „dealuri veşnice". Potrivit acestui articol, John Brown a ajuns la o concluzie similară, fondând propria sa companie, Zion Oii, în speranţa de a descoperi comoara descrisă de Moise.

Intrigat, l-am căutat pe Luskin la biroul său din Ierusalim şi am discutat cu el la telefon despre toate titlurile pe care le alimenta.

Luskin, absolvent al Universităţii de Stat din Moscova, licenţiat în geologie şi îndrăgostit de forajul petrolier, a explicat faptul că a părăsit Rusia în 1976 şi s-a mutat în Canada, unde a lucrat pentru companii petroliere în Indonezia şi Australia, înainte de a imigra în Israel împreună cu întreaga lui familie, în 1990.

„Iniţial, mi-a spus el, ideea de a căuta petrol în Israel mi-a venit citind *Chumashj* primele cinci cărţi ale lui Moise. Apoi am venit în Israel şi am început să studiez geologia aici... Când am primit datele geologice israeliene am fost uimit de faptul că erau foarte asemănătoare celor din bazinul sirian, care îmi părea a se extinde până în Israel, fapt care s-a dovedit a fi absolut corect. [...] Din 1993, am forat trei puţuri,

şi în toate trei s-a găsit petrol. Este un zăcământ petrolier imens.

„Prin urmare, cât de aproape eşti de producţia comercială?” l-am întrebat.

„Suntem pe punctul de a inaugura un nou puţ, a spus el. Să sperăm că aceasta ne va duce la stadiul de producţie. Până la urmă probabil că va trebui să mai forăm în jur de patruzeci de puţuri.”[9]

PETROL LA ARMAGHEPON?

În august 2005, în timp ce mă aflam într-un turneu de promovare a cărţii *Ezekiel Option*$_y$ am luat prânzul în Dallas cu Gene Soltero, preşedinte al Zion Oii, compania fondată de John Brown. Nu mai auzisem niciodată până atunci de economistul absolvent al MIT [Massachusetts Institute ofTechnology, n.trad.] şi inginer în industria petrolieră, dar mi-a devenit simpatic instantaneu. Cu un început de chelie şi cu mici smocuri de păr grizonat deasupra urechilor, purtând ochelari cu lentile mici şi rame subţiri, Soltero era un om cu voce groasă, de vreo şaizeci de ani, care arăta mai degrabă ca un profesor de management de la vreun colegiu din Vestul Mijlociu al Americii decât ca un căutător de comori din Estul Mijlociu. Dar ce poveste avea de spus, şi în plus mai avea şi o mulţime de întrebări pentru mine.

Într-o vizită pe care o făcuse recent în Israel, un investitor din compania sa cumpărase un exemplar broşat din *Ultimul Jihad* din aeroportul internaţional Ben Gurion. II citise pe nerăsuflate în timpul zborului înapoi, şi fusese atât de entuziasmat de roman, încât îi trimisese un e-mail lui Soltero şi tuturor celorlalţi din companie, îndemnându-i să-l citească la rândul lor. De ce? Pentru că pentru Soltero şi colegii săi, descoperirea de petrol în Ţara Sfântă descrisă în roman nu era ficţiune. Era însăşi viaţa lor.

După cum mă lămuri Soltero, toţi directorii companiei

citiseră imediat *Jihad* şi *TheLastDays.* Cu cât citeau mai mult, cu atât Soltero şi colegii săi erau mai intrigaţi. Cum de ajunsesem la o astfel de intrigă legată de petrol-şi-gaze? Ştiam despre toate profeţiile biblice care spuneau că Israelul avea să descopere petrol în zilele din urmă? Mai mult, ştiam oare cât de aproape erau compania lor şi altele de a vedea împlinirea aievea a acelor profeţii?

Aveam şi eu întrebări la rândul meu.

Ce-l apucase să se implice într-o căutare atât de riscantă şi de speculativă de petrol în Ţara Sfântă? Ce erau de fapt profeţiile acestea pe care el, Brown şi Luskin îşi bazaseră companiile? Şi ce credea că-i rezerva viitorul?

În timp ce ne împărtăşeam unul celuilalt povestea, Soltero, care lucrase în domeniul petrolier de peste patru decenii, îmi explică faptul că se alăturase companiei Zion Oii la puţin timp după ce Brown o fondase în 2000, pentru că Brown avea un mod atât de convingător de a privi la Israel. Soltero nu folosea această terminologie, ci ceea ce vroia el să spună de fapt era că Brown privea la Israel prin cea de-a treia lentilă.

În 1981, Brown vizitase o biserică în Clawson, Michigan. Auzise acolo o predică a pastorului James Spillman, care scrisese o lucrare concisă numită *The Great Treasure Hunt*

În cartea sa, Spillman afirma:

> Profeţia biblică descrie un eveniment în care armatele lumii, conduse de Gog şi Magog, vor invada Israelul „pentru a lua o pradă”. Ce ar fi putut oare deţine Israelul în vremurile din urmă care să constituie un asemenea premiu care să merite prada, încât oştile unei lumi întregi să se întâlnească pentru a se război pentru ea?..Ţările nu se atacau între ele pentru rodii şi ulei de măsline, dar porneau la război pentru alt fel de produs uleios. Petrol... Problema, însă, este că Israelul este o ţară relativ săracă în petrol. Cincizeci de ani

> de forări şi producţie în Israel nu produseseră decât circa 20 de milioane de barili. Asta e puţin peste producţia pe două zile din Arabia Saudită. Oştile ar porni război pentru petrol, dar nu pentru un zăcământ de valoarea producţiei pe două zile a unei ţări. Dar dacă s-ar descoperi un zăcământ semnificativ în Israel?[10]

În seara aceea, Spillman le prezentă ceva asemănător lui Brown şi restului adunării, apoi parcurse împreună cu ei o serie de pasaje din Vechiul Testament care descriu promisiunea străveche a lui Dumnezeu de a revărsa o bogăţie şi un belşug fără seamăn peste copiii lui Israel în vremurile din urmă.

- **Geneza 49:1 –** Iacov a chemat pe fiii săi şi a zis: „Strângeţi-vă şi vă voi vesti ce vi se va întâmpla *în vremurile de la urmă.* (KJV, sublinierea autorului.)
- **Geneza 49:25 –** Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care te va ajuta; aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu *binecuvântările ascunse în adâncuri de jos*, cu binecuvântările sânilor şi ale pântecelui mamei. (NASB, sublinierea autorului.)
- **Deuteronom 33:13 –** Despre Iosif a zis: „Ţara lui va primi de la Domnul, ca semn de binecuvântare, cel mai bun dar al cerului, roua, *cele mai bune ape care sunt jos*, *în adânc* (NASB, sublinierea autorului.)
- **Deuteronom 33:19 –** Ei vor chema popoarele pe munte; acolo, vor aduce jertfe de dreptate, căci vor suge bogăţia mării şi *comorile ascunse în nisip.* (NASB, sublinierea autorului.)

- **Deuteronom 33:24 –** Despre Aşer a zis: „Binecuvântat să fie Aşer între copiii lui Israel! Plăcut să fie fraţilor lui şi *să-şi moaie piciorul în untdelemn*!” (NASB, sublinierea autorului.)
- **Deuteronom 32:12-13 –** *Aşa a călăuzit Domnul singur* pe poporul Său, şi nu era niciun dumnezeu străin cu El. L-a suit pe înălţimile ţării, şi Israel a mâncat roadele câmpului, *i-a dat să sugă miere din stâncă, untdelemnul care iese din stânca cea mai tare.* (NASB, sublinierea autorului.)

- **Isaia 45:3 –** îţi voi da *vistierii ascunse*, *bogăţii îngropate în întuneric*, ca să ştii că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel. (NASB, sublinierea autorului.)

Din câte mi-a explicat Soltero, John Brown a fost stupefiat. S-a întors acasă şi a început să studieze cu mare atenţie aceste versete precum şi multe altele expuse de Spillman, rugându-L pe Dumnezeu să-l ajute să le înţeleagă şi să-l îndrume spre găsirea unei astfel de comori. în următoarele două decenii, Brown a făcut mai multe călătorii în Israel, învăţând tot cât mai multe despre afacerea petrolieră, întâlnindu-se cu cei implicaţi în acest domeniu, confruntând totul cu Scriptura şi rugându-se permanent pentru înţelepciune. Iar în aprilie 2000, a simţit în sfârşit că avea suficiente informaţii pentru a fonda o companie. A lansat Zion Oii cu ajutorul avocatului israelian Philip Mandelker, folosind următoarea declaraţie de misiune:

> Zion Oii *8c* Gas a fost menit de D_u[n] pentru scopul special de a descoperi petrol şi gaze naturale în ţara Israel şi de a binecuvânta poporul evreu, naţiunea lui Israel şi trupul lui Cristos (Isaia 23:18). Eu cred că D_u a promis în Biblie să binecuvânteze Israelul cu cele mai mari zăcăminte de petrol şi gaze din lume, iar acesta va fi descoperit în zilele din urmă, înainte de revenirea lui Mesia[12]

Compania a primit curând o licenţă din partea guvernului israelian pentru a fora după petrol şi gaze pe o suprafaţă de 28.800 de acri în partea de nord a Israelului, şi aceasta se întâmpla tocmai pe când se alătura Gene Soltero companiei.

„Şi cum merge?” l-am întrebat eu.

„De curând am primit permisiunea de a explora o suprafaţă de 219.000 de acri în partea de nord a Israelului”, mi-a spus Soltero. „Am forat în ultimele câteva luni, iar rezultatele iniţiale au fost foarte incitante. Din motive juridice, nu pot spune pe moment mai mult de atât. Dar să spunem că este foarte posibil ca romanele tale să fi subestimat cu mult cantitatea de petrol care există cu adevărat acolo.”

În timp ce-mi descria locaţia unde forau, mi-am dat seama că se afla la doar câteva mile de valea Izreel şi de cetatea străveche Meghido.

„Ia staţi puţin, am spus. Vreţi să ziceţi că este posibil să fi găsit petrol sub Armaghedon?”

Soltero mi-a zâmbit.

„Aş vrea să pot spune mai mult, dar deocamdată nu pot”, s-a erijat
el.

Discutând cu alţi experţi în petrol din Israel şi din SUA în următoarele luni, mi s-a confirmat că de fapt există atât petrol cât şi gaze naturale sub regiunea cunoscută în Biblie drept Armaghedon, în locul unde Scriptura spune că va avea loc conflictul cataclismic final în istorie. Cât de mari sunt zăcămintele din acea regiune este încă necunoscut în momentul în care scriu aceste rânduri. Sunt mai multe teste ce trebuie făcute şi multe provocări tehnice de trecut înainte de a scoate vreun produs viabil comercializării şi rafinării, provocări cu care se confruntă şi Tovia Luskin şi echipa sa, în ciuda faptului că au descoperit deja un miliard de barili de petrol nu departe de acest sit.

Ceea ce mă uluieşte este că Zion Oii şi Givot Olam nu sunt singure în eforturile lor de a examina economia şi geologia Israelului prin cea de-a treia lentilă, cea a Scripturii. Philip Mandelker, avocatul companiei Zion Oii, mi-a spus că ei sunt una din şase companii ai căror fondatori au fost inspiraţi la origini de a începe forajele pornind de la pasaje vechi-testamentare.[13] Şi câteva dintre ele încep deja să vadă rezultate promiţătoare.

Va da vreuna din aceste companii lovitura cea mare? Sau poate toate? Sau poate altcineva? Adevărul este că nu putem şti cu exactitate cine va da peste rezervele de petrol care se presupune că aşteaptă să fie descoperite sub solul Israelului, sau când exact se va întâmpla aceasta, pentru că Biblia nu ne dezvăluie. Însă Biblia *afirmă* foarte clar faptul că Israelul va fi bogat înainte de-a fi atacat de coaliţia ruso-iraniană. Asta este o certitudine. Şi cred că indiciile oferite de Biblie despre existenţa zăcămintelor de petrol în Israel prezintă un mijloc viabil pentru împlinirea acestei profeţii. Astfel, aşteptaţi-vă pe viitor la ştiri de genul: **„Israelul descoperă zăcăminte uriaşe de petrol şi gaze.”**

ISRAELUL, PATRIA MILIONARILOR

Acestea fiind spuse, să fim înţeleşi: Israelul a ajuns deja mult mai bogat în decursul ultimelor şase decenii – mult mai bogat decât vecinii ei imediaţi. Descoperirea de petrol n-ar fi decât cireaşa de pe un tort impresionant.

Deşi cu o populaţie de numai 7 milioane de locuitori, Israelul găzduieşte acum peste 6.600 de milionari. Dintre aceştia, şaptezeci deţin lichidităţi de 30 de milioane de dolari sau chiar mai mult. Dintre cei mai bogaţi 500 de oameni din lume, şase sunt în prezent israelieni. Şi ca să mergem chiar mai departe, bogaţii Israelului aveau în 2004 averi de peste 24 de miliarde de dolari, faţă de 20 de miliarde în 2003, potrivit unui raport publicat de Merrill Lynch.[14]

În prezent, Israelul a devenit o forţă economică, unul din liderii mondiali în tehnologii înalte şi un magnet pentru investitorii străini.

„Israelul pare să fie parte a Silicon Valley", spunea fondatorul Microsoft Bill Gates în prima sa călătorie făcută în această ţară în octombrie 2005. „Calitatea oamenilor de aici este fantastică... Nu exagerez când spun că genul de inovaţie care se petrece în Israel este critică pentru viitorul tehnologiei. Atât de multe companii mari au pornit de aici."

În mai 2006, Warren Buffett, al doilea cel mai bogat om din lume, a anunţat faptul că investeşte 4 miliarde de dolari într-o companie de prelucrare a metalului din Galileea. Datorită faptului că aceasta este cea mai mare investiţie pe care a făcut-o Buffett vreodată în afara Statelor Unite, a fost considerată un vot enorm de încredere în vitalitatea din prezent şi în potenţialul din viitor al economiei Israelului.[15]

Prin urmare, nu este de mirare că Israelul are mai multe companii listate la NASDAQ^decât orice altă ţară. Sau faptul că Intel şi-a proiectat noua generaţie de procesoare în Israel, unde în februarie 2006, într-o fabrică nouă din oraşul Kiryat Gat, dotată cu un centru de cercetare şi dezvoltare, a produs microchipuri în valoare de 3,5 miliarde de dolari şi a raportat că în prezent are mai mulţi angajaţi în Israel decât în Silicon Valley. Sau că Google anunţa în 2005 că urma să deschidă noi centre de cercetare şi dezvoltare în Israel. Sau

faptul că în ultimul deceniu, peste 8,7 miliarde de dolari au intrat în fondurile capitalului societăţilor pe acţiuni din Israel. Sau că un profesor israelian, Robert Aumann de la Universitatea evreiască din Ierusalim, a câştigat Premiul Nobel pentru economie în 2005.[16]

Iar israelienii nu doar că experimentează succesul în domeniul tehnologiei actuale, dar Israelul este în prezent cel mai mare exportator pe plan mondial de uleiuri industriale, îngrăşăminte şi diamante şlefuite. În 2005, micul stat evreu a ocupat locul opt într- un

clasament mondial în exportul pe cap de locuitor. Turismul, la rândul său, este în creştere, crescând cu 26 % în 2005 şi până la 78 % în ce priveşte numărul vizitatorilor aflaţi la prima lor vizită în Israel. Şi lista realizărilor economice ar putea continua mult şi bine.[17]

Departe de mine să afirm faptul că Israelul nu se confruntă cu sărăcie, şomaj şi subocupare a forţei de muncă. Fără discuţie, acestea sunt provocări pe care conducătorii statului israelian trebuie să le abordeze constant şi cu multă compasiune. Însă Israelul a făcut achiziţii extraordinare – şi unii ar spune chiar miraculoase – pe plan economic din 1948 încoace, şi a devenit subit mult mai înstărită decât vecinii ei imediaţi.

PIB al ţărilor din Orientul Mijlociu

ŢARA	PRODUS INTERN BRUT
Israel	*123 miliarde de dolari*
Egipt	*81 miliarde de dolari*
Siria	*26 miliarde de dolari*
Liban	*21 miliarde de dolari*
Iordania	*12 miliarde de dolari*

Sursa: CIA World Fact Book, 2005

Mai mult, Israelul va cunoaşte o creştere economică explozivă, pe lângă descoperirile viitoare de petrol şi gaze. Aeroportul internaţional Ben Gurion s-a extins şi s-a modernizat. Noi autostrăzi şi căi ferate sunt în construcţie. Inflaţia, care atingea 100% pe an sau chiar mai mult la începutul anilor ’80, avea o valoare de numai 1,2% în 2004. Rata dobânzilor a atins un prag istoric minim. Rata schimbului valutar e stabilă. Şi după o recesiune serioasă în 2001-2002, din cauza scăderii activităţii economice pe plan global, combinată cu Intifada Al-Aksa (respectiv războiul Arafat), s-a înregistrat din nou o creştere, atingând 4,4 % în 2004, şi 5 % în 2005.

În iunie 2005 am participat la o cină de binefacere cu Benjamin Netanyahu la hotelul St. Regis în New York. Seara

era o parte a unui eveniment de strângere de fonduri pentru grupul de experţi de frunte pentru reforma pieţei libere din Israel, Centrul Israel pentru progres economic şi social, condus de Daniel Doron, care îmi era prieten şi mentor în toate problemele legate de Israel de la începutul anilor ’90.

În seara aceea, Netanyahu, care pe atunci era ministru de finanţe în echipa de guvernare a lui Ariei Sharon, a vorbit despre schimbările uluitoare care au avut loc în timpul mandatului său – reduceri importante de taxe, privatizarea unor industrii aflate până atunci sub tutela statului, reglementări bancare şi aşa mai departe – şi creşterea economică remarcabilă care a urmat. Dar a insistat că urmau să se întâmple şi mai multe.

„În zece ani, Israelul s-ar putea număra printre cele mai bogate zece ţări ale lumii”, mi-a spus Netanyahu, observând faptul că nouă din cele mai bogate zece ţări din lume sunt ţări mici, cu sub 10 milioane de locuitori fiecare, şi că multe dintre ele nu se aflaseră pe această listă în urmă cu un deceniu sau două.

Irlanda, spre exemplu – o ţară cu o populaţie în jur de 4 milioane de locuitori, nici două treimi din populaţia Israelului – n-a fost decât un punct insesizabil pe radarul economic mondial pentru cea mai mare parte a secolului douăzeci, observa Netanyahu. În 2005, însă, Tigrul de Smarald avea o economie înfloritoare, cu un nivel scăzut al taxelor şi a fost clasificată drept a opta cea mai bogată ţară din lume după PIB pe cap de locuitor.

„Nu există absolut niciun motiv pentru care Israelul să nu poată deveni curând una din cele mai de succes ţări din lume”, a concluzionat Netanyahu.[18]

Privind în urmă, sunt recunoscător pentru oportunitatea de a lua parte la acea seară. Pentru că indiferent dacă a făcut-o cu intenţie sau

nu, Netanyahu tocmai îmi confirmase că promisiunea din Ezechiel legată de un viitor economic strălucit

pentru Israel pentru vremurile din urmă se împlinea cu rapiditate.

ISRAELUL DESCOPERĂ REZERVE MASIVE DE PETROL ŞI GAZE NATURALE 109

CAPITOLUL c TITLU VIITOR

TRATATELE ŞI ALIANŢELE OFERĂ ISRAEiIENILOR O SIGURANŢĂ MAI MARE CA ORICÂND

imic din toată această prosperitate remarcabilă în Israel nu ar fi fost cu putinţă, desigur, fără un grad semnificativ de calm şi stabilitate. O astfel de securitate părea aproape imposibilă până în ultimii ani, cu toate acestea este exact ceea ce ne spune Ezechiel că este de anticipat.

De menţionat că profetul evreu nu merge până acolo încât să spună că va exista un tratat de pace multilaterală între Israel şi toate ţările învecinate sau că toate – ori majoritatea – ostilităţilor din Orientul Mijlociu ar fi încetat. Dar afirmă cât se poate de clar faptul că „în zilele de apoi” (Ezechiel 38:16) înaintea atacului ruso-iranian, cei din poporul evreu „vor fi liniştiţi” în ţară, „scăpaţi de sabie” (Ezechiel 38:8).

Unii vor spune că e destul de enigmatic. Cum ar putea israelienii să se simtă în siguranţă în zilele de apoi, când o Rusie tot mai ostilă, Iranul şi alţi duşmani trecuţi şi viitori veghează în zare, pregătindu-se de războiul lui Gog şi Magog? Mai mult, cum ar putea această pace să constituie o premisă posibil concordantă cu ceea ce le-a spus Isus ucenicilor în Matei 24:6, că în zilele de

pe urmă, înainte de revenirea sa „veţi auzi de războaie şi veşti de războaie”?

Deci, cum va fi? ar fi unii tentaţi să întrebe.

Război sau pace? Nu le putem avea pe ambele.

Poate că putem. Aş spune că suntem martorii unei astfel de enigme în Orientul Mijlociu chiar în acest moment.

În februarie 2005, spre exemplu, prim ministrul Ariei Sharon a afirmat că, după părerea lui, Israelul se apropie constant de punctul unei „schimbări de situaţie istorice" cu palestinienii şi „de o nouă perioadă de linişte şi speranţă".[1] Sharon nu este vestit pentru abordarea sa exagerat de optimistă legată de perspectivele de pace în regiune, aşa că acest comentariu al său i-a făcut pe foarte mulţi să îşi ciulească urechile. Câteva zile mai târziu, mă întâlneam cu un consilier senior al preşedintelui Bush la National Prayer Breakfast* [mic dejun încununat cu un moment de rugăciune pentru motive naţionale, organizat la Casa Albă (n.trad.)] în Washington DC. El mi-a spus că cei de la Casa Albă sunt surprinzător de optimişti cu privire la încheierea unei înţelegeri între cele două părţi, înainte de sfârşitul celui de-al doilea mandat al preşedintelui. Dacă se va şi împlini, mi-a spus, „suntem pe cale să intrăm în istorie".

În vara anului 2005, am luat micul dejun la hotelul istoric King David, în Ierusalim, cu General Maior Yaakov Amidror, fost lider al departamentului de evaluare al informaţiilor secrete militare din Israel. Discutam planul premierului Sharon de a se retrage unilateral din Gaza (ceea ce urma să se şi petreacă două luni mai târziu) şi cât de mult avea să fie afectată securitatea Israelului în tot acest proces. În cursul acelei conversaţii, l-am rugat pe Amidror să-mi descrie situaţia concretă din prezent a securităţii Israelului în lumina a tot ce cunoştea domnia sa şi a evenimentelor care aveau loc în acel moment în regiune. Răspunsul lui m-a intrigat.

„În afară de cazul dacă sau până când se înarmează Iranul nuclear, Israelul de azi este mai

sigur pe plan strategic decât în orice alt moment de la naşterea sa, a spus Amidror cu certitudine. Ca argument, a indicat o serie de evenimente recente specifice:

- Uniunea sovietică se destrămase.
- Saddam Hussein şi regimul lui căzuseră.
- Yasser Arafat murise.
- Israelul încheiase un tratat formal de pace cu Egiptul.
- Israelul încheiase un tratat formal de pace cu Iordania.
- Sirienii începuseră să se retragă din Liban.
- Israelul dispunea de o armată puternică, bine antrenată, bine echipată.
- Israelul dispunea de cea mai avansată şi mai eficientă forţă aeriană, nu doar din regiune, ci din întreaga lume.
- Sistemul de apărare cu proiectile Arrow al Israelului este într-o continuă îmbunătăţire.
- Prin serviciul de informaţii tot mai perfecţionat, asasinările ţintite ale liderilor şi operaţiunilor teroriste palestiniene, gardul de securitate din jurul Fâşiei Gaza şi gardul parţial securizat din Bancul de Vest, Israelul a înregistrat tot mai multe succese în împiedicarea bombelor sinucigaşe şi a altor atacuri. (Atacurile teroriste au scăzut cu aproape 70% între 2001 şi 2005.)[2]
- SUA reprezintă un aliat puternic şi consecvent şi are o strategie avangardistă împotriva teroriştilor şi a statelor ce susţin terorismul în Orientul Mijlociu.
- Economia Israelului este sănătoasă şi în creştere.

„Iar când le vorbesc celor care îşi fac griji pentru siguranţa Israelului, mi-a spus Amidror – un evreu religios tradiţionalist – le arăt Biblia şi spun: «În cele din urmă, avem siguranţa în Dumnezeu.»„[3]

Avea dreptate în toate privinţele, desigur. Privind la situaţia siguranţei curente a Israelului prin cele două lentile: geopolitică şi economică, situaţia este mult mai favorabilă decât realizează majoritatea occidentalilor – până reuşeşte Iranul să-şi construiască bomba. Şi privind prin cea de-a

treia lentilă, a Scripturii, este evident că Dumnezeul lui Israel este în control, indiferent de ceea ce se întâmplă cu Rusia, Iranul, Hamasul sau orice alt duşman prezent sau viitor.

Oricine a vizitat Israelul de curând poate declara că a fost personal martor al acestei enigme. Pe de o parte, rapoartele mediatice în Israel,

precum şi în SUA, Europa şi de pretutindeni, abundă adesea de ştiri despre „războaie şi veşti de războaie." Pe de altă parte, viaţa de zi cu zi în Israel pare foarte paşnică. Oamenii nu sunt paralizaţi de frica a ceea ce s-ar putea întâmpla. Se duc la locurile lor de muncă, la malluri, la cinema, pe litoral şi la munte, aproape ca oricine altcineva din orice altă ţară din lume unde domneşte pacea.

Mai mult, dacă ascultaţi cu grijă ştirile, veţi descoperi nu doar poveşti despre Iran şi Hamas, dar în acelaşi timp despre tendinţe istorice noi şi adesea nerezonabile în ce priveşte pacea din regiune. Printre ele se numără:

INTIFADA A LUAT SFÂRŞIT
Charles Krauthammer, articol sindicalizat naţional, 21 IUNIE 2005

LIDERUL EGIPTEAN ÎL ACLAMĂ PE SHARON
Agenţia France-Presse, 9 AUGUST 2005

ISRAEL ŞI PAKISTAN – PRIMA ÎNTÂLNIRE LA NIVEL ÎNALT
The New York Times, 1 SEPTEMBRIE 2005

PAKISTAN, ISRAEL – DISCUŢII HOTĂRÂTOARE
BBC NeWS, I SEPTEMBRIE 2005

TRATATELE ŞI ALIANŢELE OFERĂ ISRAELIENILOR
0 SIGURANŢĂ
MAI MARE CA ORICÂND 113

BAHRAIN, KUWEIT – AMELIORAREA LEGĂTURILOR CU ISRAELUL

Associated Press, 24 septembrie 2005

DESFIINŢAREA UNUI TABU, KUWEITUL VORBEŞTE DESPRE O ’ POZIŢIE MAI BLÂNDĂ VIZAVI DE ISRAEL

International Herald Tribune, 6 octombrie 2005

ZIARELE DIN KUWEIT PROPUN LEGĂTURI AMIABILE CU ISRAELUL

Reuters, 8 octombrie 2005

ISRAEL, IORDANIA MARCHEAZĂ 11 ANI DE PACE

Comerţul bilateral a atins 185 de milioane de dolari anul trecut, cu 41% mai mult decât în 2003

Associated Press, 26 octombrie 2005

ISRAEL, LUMEA ARABĂ SE ANGAJEAZĂ ÎN COMERŢ ILICIT

* »

Experţii afirmă că de ani de zile se face comerţ camuflat între Israel şi ţările arabe

Associated Press, 26 decembrie 2005

La 10 septembrie 2005 – cu doar o zi înainte de cea de-a patra aniversare a atacurilor al-Qaida asupra New Yorkului şi a Washingtonului – am postat un articol pe blogul meu de pe internet, luând notă de ştirea istorică conform căreia Pakistanul începuse să întreprindă legături diplomatice cu Israelul, ceva de neconceput până atunci.

- Mai întâi, ministrul afacerilor externe din Pakistan s-a întâlnit de curând cu ministrul afacerilor externe din Israel, o altă ţară musulmană cu care Israelul are legături diplomatice.
- Apoi a venit ştirea în media mondială islamică despre Pakistan că ar întreţine legături diplomatice secrete cu Israelul de ani de zile.
- Apoi Israelul a dezvăluit şi mai multe detalii despre contactul diplomatic secret pe care-l întreţinea cu

Pakistanul.

- Apoi preşedintele Pakistanului, gen. Pervez Musharraf l-a aclamat în mod public pe Sharon, considerându-l „curajos" pentru iniţiativa de retragere din Fâşia Gaza. „Cred că o asemenea acţiune necesită curaj şi îndrăzneală, a spus Musharraf. Potrivit relatărilor televizate, israelienii care nu doreau să plece au fost evacuaţi cu sila, ceea ce este un act de curaj. Sperăm că va arăta acelaşi curaj şi în final, în crearea statului palestinian."
- Ca şi când toate acestea n-ar fi fost de-ajuns, premierul palestinian Mahmoud Abbas a recunoscut public contactul diplomatic al Pakistanului cu Israelul.

> „Miniştrii afacerilor externe din Israel şi Pakistan, o ţară musulmană care mult timp a adoptat o poziţie severă faţă de statul evreu, s-au întâlnit pentru prima oară joi, un progres diplomatic ce vine în continuarea retragerii Israelului din Fâşia Gaza, raporta New York Times. Ministrul afacerilor externe israelian Silvan Shalom a catalogat întâlnirea drept «istorică» şi a spus că în urma retragerii din Fâşia Gaza este «timpul ca toate ţările musulmane şi arabe să-şi revizuiască relaţiile cu Israelul»."[4]

Odată cu sfârşitul anului 2005, general-locotenentul Dan Halutz, şeful de stat major al forţelor apărării din Israel, a trimis o adresă Universităţii Tel Aviv în care rezuma enigma aparentă între război şi pace.

Pe de o parte, a avertizat că „sancţiunile economice nu vor opri eforturile hotărâte ale Iranului de a achiziţiona arme nucleare" şi că „Israelul trebuie să se pregătească pentru cea mai serioasă ameninţare existenţială din istoria sa."

Pe de altă parte, citându-l pe general maior Amidror, Halutz a spus că, în mod ironic, Israelul avea în prezent parte de cea mai sigură perioadă din istoria modernă. „Eu personal cred că realitatea noastră strategică în prezent este

cea mai bună pentru stat... Când o analizez, îmi pare dificil să îmi imaginez vreo coaliţie arabă ridicându-se împotriva Israelului. Nu mai există în prezent niciun interes unificator pentru naţiunile arabe, cum a fost cazul în trecut."[5]

ÎMBRĂŢIŞAREA URSULUI

Deci cum stau lucrurile? Israelul şi vecinii se îndreaptă mai mult spre război sau spre pace?

Nicăieri nu mi s-a părut această enigmă mai evident afişată decât la conferinţa „Pacea: vis sau viziune?" la care am participat în Israel în toamna anului 2005, când se comemorau zece ani de la asasinarea lui Yitzhak Rabin, iubitul premier israelian care a semnat tratatul istoric de pace cu împăratul Hussein al Iordaniei în 1994.

În faţa centrului de conferinţe al Centrului de Dialog Strategic al
Colegiului Academic Netanya se aflau cei care anticipau „războaiele şi zvonurile de războaie", despre care Isus a spus că aveau să chinuiască lumea până la revenirea Sa – o drupare de gărzi de securitate înarmate până în dinţi, detectoare de metal, câini detector de bombe şi aşa mai departe. Pentru a intra, nu a fost suficient să-mi prezint paşaportul gărzilor de la serviciile de pază, ci să-l şi las în seama lor până la părăsirea incintei, şi mi-au controlat cu mare atenţie aparatul meu de fotografiat, husa acestuia, reportofonul şi geanta diplomat – la fel şi pe mine – înainte de a mi se permite să intru.

Dar înăuntru erau cei care anunţau că Israelul „trăia în siguranţă" în „ţara care este scăpată de sabie", cum a prezis Ezechiel. O clipă l-am privit pe fostul şef al Mossadului, Danny Yatom, povestind ca între buni prieteni cu Dr. Abdel Salam Majali, fostul premier iordanian, şi cu Osama El-Baz, şeful consilierilor politici ai preşedintelui egiptean Hosni Mubarak. În momentul următor l-am văzut pe Saeb Erekat, şeful negociatorilor palestinieni, oferindu-i o îmbrăţişare de urs fostului premier israelian, Shimon Peres. Cândva toţi fuseseră duşmani. Acum erau cu toţii prieteni. Cândva,

complotau spre uciderea celorlalţi. Acum discutau despre viziunea lor comună a unui „nou Orient Mijlociu."

Astfel de relaţii cordiale între liderii arabi şi israelieni pot părea nesemnificative, dar cu siguranţă nu sunt. De fapt, reprezintă un progres enorm în vederea soluţionării conflictului. Permiteţi-mi să vă împărtăşesc o anecdotă pentru a vă face o imagine cu privire la context.

În aprilie 1988, Ted Koppel de la ABC a transmis timp de o săptămână emisiunea *Nightline* din Israel, relatând despre izbucnirea răzmeriţei palestiniene – cunoscută drept intifada – şi nevoia disperată de pace şi reconciliere între cele două părţi. Cum eu nu mă întorsesem decât de curând în Statele Unite, după aproape şase luni petrecute în Israel, unde studiasem la Universitatea Tel Aviv şi fusesem martorul izbucnirii acestui conflict, am urmărit show-ul lui Koppel cu mare interes în fiecare noapte din campusul Universităţii din Siracuza.

La 25 aprilie, Koppel a ţinut prima întâlnire din cadrul primăriei între israelieni şi palestinieni, transmiţând în direct de la Teatrul

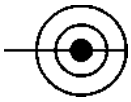

Istoric din Ierusalim. Era sigur că avea să atragă toate privirile, întrucât niciodată până atunci liderii israelieni şi palestinieni nu mai şezuseră pe aceeaşi scenă împreună, şi cu atât mai puţin se angajaseră într-un dialog. Dar când a început show-ul, am fost surprins să văd un zid de piatră înalt de un metru despărţind scena în două. Israelienii şedeau într-o parte, palestinienii de cealaltă. Era un simbol trist al diviziunii dintre cele două popoare.

Ani mai târziu, am fost la rândul meu invitatul lui Koppel la *Nightline.* După ce am trecut de introduceri, am avut oportunitatea de a-l întreba pe Koppel despre zid.

„S-a întâmplat aproape în ultimul minut, mi-a explicat el, amintindu-şi foarte bine momentul. Nu

mai aveam decât câteva ore înainte de a transmite în direct de la Ierusalim – la ora 6,30 de dimineaţă, ora Israelului, aşa că show-ul avea să fie transmis la ora 11,30 seara în SUA – când brusc palestinienii au spus că refuză să apară pe scenă împreună cu Israelienii, fără a fi izolaţi de aceştia, încât să nu pară că dialoghează cu aceştia. În final, au cerut să ridicăm un zid – unul mic, au cerut ei – pentru a reprezenta cât de divizaţi sunt arabii şi evreii. Au ameninţat că nu-şi vor face prezenţa, dacă nu le îndeplineam cerinţa, aşa că ne-am supus. A fost o seară uimitoare."[6]

Fără îndoială că aşa a fost. Unul dintre palestinienii care au apărut pe scenă în seara aceea a fost Saeb Erekat. Apoi a refuzat să dea mâna cu israelienii. Abia dacă i-a privit în ochi. El fusese cel care ceruse înălţarea zidului. Acum, la conferinţa de pace din Netanya, oferea îmbrăţişări de urs. Cât de mult se schimbase lumea![7]

„O NOUĂ ERĂ" ÎN ORIENTUL MIJLOCIU?

Shimon Peres este o legendă vie în Israel, şi este unul dintre părinţii fondatori ai ţării. Mult timp n-am fost de acord cu concepţiile lui economice socialiste şi cu politica sa externă mult prea paşnică, după părerea mea. Dar întotdeauna l-am respectat pe omul acesta care şi-a slujit ţara nu o dată, ci de trei ori ca premier şi în numeroase alte poziţii ministeriale, şi care a câştigat Premiul Nobel pentru pace în 1994.

Niciodată nu îl întâlnisem pe fostul premier înainte de acea conferinţă din Netanya, dar după ce lucrasem pentru Benjamin Netanyahu – care îl înfrânsese pe Peres în 1996 – îmi doream foarte mult să-l întâlnesc.

Acum octogenar, Peres era mai tăcut şi mai lent cu o atitudine mai apropiată de cea a unui bunic, în comparaţie

ce ceea ce fusese cândva, dar continua să fie un visător. Le-a spus demnitarilor prezenţi că, după părerea lui, Orientul Mijlociu intra într-o „nouă epocă” şi că nu fusese niciodată mai optimist cu privire la faptul că un acord final de pace cu palestinienii putea fi atins într-un viitor nu prea îndepărtat.

„Domnul este în control de la bun început şi până la sfârşit, dar noi suntem responsabili de tot ce se întâmplă între cele două momente, a spus el, insistând că nu există nicio contradicţie între lupta antiterorism şi negocierile de pace. Atunci când pisica vânează un şoarece, nu are niciun rost ca şoarecele să ceară încetarea focului. Trebuie să negocieze cu pisica pentru a-şi asigura propria siguranţă.”

După discursul principal al lui Peres, am avut câteva minute pentru a-i lua un interviu fostului prim-ministru.„Aveţi sentimentul că Israelul este mai sigur azi – înainte de a ajunge la punctul bombei nucleare a Iranului – decât a fost în istoria sa de până acum?” am întrebat eu.

Răspunsul lui Peres a fost afirmativ, ţinând să facă următoarea declaraţie.

„Aş spune că securitatea Israelului a fost globalizată”, a explicat el în vocea lui distinctă, gravă, sugerând că având SUA ca aliat puternic, căderea lui Saddam, tratatele de pace în vigoare cu Egiptul şi cu Iordania, ameninţarea cu care se confruntă Israelul în prezent ţine de „problema terorismului, şi nu este doar un atac clasic” din partea unei armate sau forţe aeriene arabe.[8]

M-am întrebat atunci dacă moartea lui Arafat – câştigătorul Premiului Nobel, pentru pace care nu făcuse practic niciodată pace – ajutase sau dăunase perspectivelor unei înţelegeri finale cu palestinienii?

„Cu el, [procesul de pace] nici n-ar fi început”, insistă Peres. „Cu el, nu s-ar fi finalizat niciodată.”

Când Peres şi-a încheiat declaraţia, atenţia s-a îndreptat spre Saeb Erekat, purtătorul diplomatic de cuvânt al Autorităţii Palestiniene – un tip pleşuv, bronzat şi pătimaş –, care a făcut remarci despre preşedintele Mahmoud Abbas. Erekat era la fel de pătimaş ca

întotdeauna, dar nici pe departe la fel de provocator cum îl auzisem în trecut. Ba dimpotrivă, susţinea că „dacă Domnul Rabin nu ar fi fost asasinat, probabil am fi avut pace”, şi a numit retragerea Israelului din Fâşia Gaza „un pas istoric”. Apoi m-a uimit chiar şi mai mult, pe mine şi cea mai mare parte a audienţei, când a spus că el şi Abbas credeau că sfârşitul conflictului cu Israelul nu puteau fi doar întrezărite undeva în viitor, ci chiar la îndemână.

„Suntem pregătiţi să încheiem o înţelegere finală cu Israelul, a spus Erekat, foarte explicit în direcţia lui Abbas. Avem experienţa. Avem cunoştinţele necesare. Am învăţat din greşelile noastre... Nu avem nevoie de mai mult de şase luni pentru a ajunge la o înţelegere finală de pace cu israelienii... Acum trecem prin durerile facerii.” Erekat a continuat prin a clarifica faptul că nici Abbas, nici el nu spuneau că înţelegerea finală avea să aibă loc în şase luni de *atunci*, noiembrie 2005. Dar că odată ce palestinienii şi israelienii aveau alegeri şi reuşeau să-şi instaureze guvernele, şi se reîntorceau în cele din urmă la masa negocierilor, pregătiţi să treacă la lucruri serioase, se făcuseră deja paşi diplomatici importanţi pentru ca ambele părţi să se apropie cu adevărat de o înţelegere istorică.

După ce Erekat a coborât de pe podium, m-am întâlnit cu domnia sa în faţa centrului de conferinţe, şi i-am adresat câteva întrebări în această privinţă.

„Chiar credeţi că ne aflăm la doar *şase luni* de o înţelegere?” L-am întrebat eu, continuând să fiu nesigur că-l înţelesesem bine.

Se părea că da. Erekat nu doar mi-a confirmat ceea ce spusese într-o încăpere ticsită de diplomaţi arabi şi israelieni, foşti lideri militari, profesori, analişti politici şi studenţi. A mers chiar şi mai departe.

„Ceea ce oamenii nu ştiu este că eu şi colegii mei

[israelieni] am pus la punct trei capitole ale unui tratat de pace permanent în ultimele zile ale [administraţiei prim-ministrului israelian Ehud] Barak." Cea mai mare parte din acest tratat era deja finalizată, mi-a spus. „Nu e nevoie să reinventăm roata la car. Ştim ce presupune asta."

Fiind în continuare oarecum uluit, l-am întrebat:

„Nu credeţi că aveţi cea mai optimistă poziţie din câte au avut negociatorii palestinieni vreodată?"

El a scuturat din cap.

„Uitaţi, nu mă bazez pe nimic de genul optimismului sau pesimismului. Dar când fac această afirmaţie în numele preşedintelui meu, ştiu ce spun... Facem toate acestea pentru că ne dăm seama că nu este o remiză... E vorba de două state. Asta este. Vă doriţi asta? Bun, atunci haideţi să ne apucăm de lucru."[9]

RESPINGE HAMASUL PERSPECTIVELE DE PACE?

Toate discuţiile acestea despre o înţelegere finală de pace s- au purtat înainte ca mişcarea islamică radicală Hamas să câştige o victorie răsunătoare la alegerile pentru parlamentul palestinian în ianuarie 2006. Şi înainte de accidentul cerebral al lui Ariei Sharon şi de coma ulterioară. înainte de ameninţarea Iranului de „a şterge Israelul de pe faţa pământului" şi de invitaţia Kremlinului adresată liderilor Hamas de a participa la mese îmbelşugate la Moscova. Dar în ciuda convingerii multora că victoria Hamas anula orice perspectivă a unei înţelegeri de pace, câteva voci de seamă din regiune afirmă că lucrurile nu stau neapărat aşa.

Prim-ministrul israelian Ehud Olmert este o astfel de voce. Convins de faptul că Israelul parcurge o perioadă de stabilitate mai mare decât în orice altă perioadă a istoriei sale moderne, ajurat că până în 2010 va trasa graniţele finale, definitive ale Israelului, cu sau fără un partener palestinian. Domnia sa spune că va aştepta o vreme, pentru a vedea dacă Hamas intenţionează să renunţe la violenţe şi să accepte dreptul Israelului de a exista. Dar, adaugă

domnia sa, „nu intenţionăm să aşteptăm o veşnicie”. Dacă palestinienii nu vor dori sau nu vor putea să păşească înainte spre a negocia înţelegerea finală, Olmert va hotărî unilateral asupra „graniţelor definitive ale Israelului, prin care ne vom separa complet de majoritatea populaţiei palestiniene”. Planurile sale presupun retragerea Israelului din circa 80-90 % din Iudeea şi Samaria (cunoscute drept Bancul de Vest) şi anexarea unor blocuri evreieşti importante în jurul Ierusalimului, şi păstrarea strategicei văi a Iordanului ca zonă tampon împotriva oricăror atacuri terestre viitoare din Est. Astfel de planuri includ divizarea Ierusalimului şi permiterea palestinienilor de a declara partea lor de Ierusalim drept capitala lor.

Shaul Mofaz, consilier militar de vârf al premierului, confirmă că Olmert preferă să negocieze înţelegerea finală cu palestinienii pe baza hărţii rutiere schiţată de administraţia Bush, dar spune că „dacă vom vedea că nu avem un partener de negocieri, cred că va trebui să ne luăm soarta în propriile mâini şi să decidem unde este drept să ne aflăm şi unde nu”.[10]

În calitate de negociator şef al palestinienilor, Saeb Erekat este o altă voce care afirmă că victoria Hamas nu este o sursă de înăbuşire a tratativelor. „II îndemnăm pe domnul Olmert să reia negocierile statusului permanent cu noi, spuse Erekat, adăugând de asemenea că drumul spre pace şi securitate în regiune nu se obţine prin unilateralism, nici prin ridicarea de ziduri şi colonii.”[11]

Şeful lui Erekat, preşedintele palestinian Mahmoud Abbas, este de acord. „Ne aflăm într-o perioadă istorică, în care trebuie să decidem dacă ne îndreptăm spre pace şi un viitor mai bun pentru copiii noştri, a declarat Abbas pentru *Haaretz*$_y$ unul din cotidienele cele mai importante ale Israelului. Pot să vă promit că veţi avea un partener pentru aceste tratative de pace...

Liderii ambelor popoare şi, de asemenea, comunitatea internaţională are responsabilitatea supremă de a exploata această oportunitate. S-ar putea să fie ultima speranţă pentru o înţelegere care să le garanteze celor două popoare dreptul de a trăi în securitate şi stabilitate. Generaţiile viitoare nu ne vor ierta dacă vom lăsa acest moment să treacă pe lângă noi."[12]

Abbas observa faptul că în ciuda victoriei Hamas, majoritatea palestinienilor resping platforma Hamas de lichidare a Israelului. „Dacă vom ajunge la o înţelegere [cu Israelul]", a insistat domnia sa, „eu voi fi cel care o va semna. Dacă este necesar, o voi supune unui referendum. Am obţinut 62 de procente din voturile electoratului, iar în campania mea am condamnat categoric violenţa. Sunt convins că voi reuşi de asemenea să obţin o majoritate de voturi favorabile unei înţelegeri de pace."

Însă Abbas a avertizat că timpul este esenţial şi că oportunitatea nu trebuie lăsată nefructificată. „Potrivit [acordurilor de la] Oslo, ar fi trebuit să ajungem la înţelegerea finală până în mai 1999, şi am văzut ce s-a întâmplat, a declarat liderul palestinian cotidianului *Haaretz.*

Yitzhak Rabin a fost asasinat. Shimon Peres a pierdut alegerile, iar Benjamin Netanyahu a reuşit să distrugă totul. Vă propun să ne aşezăm şi să discutăm încheierea conflictului. I-am propus lui [Shimon] Peres şi americanilor să deschidă un canal de negocieri în culise, departe de lumina reflectoarelor. Şi sunt convins că... vom ajunge la semnarea unei înţelegeri."

În iunie 2006, am discutat concepţiile lui Abbas cu generalul Nasser Youssef şi cu Abdul Salam al-Majali.

Youssef a servit la un moment dat în calitate de consilier militar senior pentru Yasser Arafat, dar a fost dezamăgit de corupţia exagerată din interiorul Autorităţii Palestiniene şi de lipsa de pace şi prosperitate reală pentru poporul palestinian, în ciuda anilor de negocieri cu Israelul. De fapt, în septembrie 2003, când Youssef a fost numit ministru de

interne, l-a numit pe Arafat „cel mai incompetent lider revoluţionar din istorie” şi asta chiar de faţă cu el.[13] Astăzi este consilier pe probleme de securitate naţională al preşedintelui palestinian, o poziţie care aproape l-a costat viaţa când terorişti islamici radicali au deschis focul asupra locuinţei sale, în ianuarie 2006, în timp ce el se afla înăuntru.

Al-Majali era prim-ministrul Iordaniei când a preluat conducerea în negocierile pentru tratatul de pace dintre Iordania şi Israel şi practic a fost cel care a semnat tratatul cu Israel în 1994. În prezent, serveşte în senatul iordanian şi rămâne un consilier de frunte pentru împăratul Abdullah al II-lea.

în mod remarcabil, amândoi împărtăşesc optimismul lui Abbas în ce priveşte încheierea unui tratat de pace final cu Israelul într-un viitor deloc îndepărtat. De fapt, ei cred că o astfel de înţelegere include un soi de federaţie sau confederaţie formală între entitatea palestiniană şi Imperiul Iordaniei.

„Toate părţile ar beneficia de pe urma unei asemenea relaţii [între palestinieni şi iordanieni], spune Youssef. Eu cred că palestinienii îşi vor împlini visul de a avea un stat printr-o strânsă colaborare cu Iordania.”[14]

Al-Majali, care enunţa pentru prima oară ideea unei astfel de alianţe între Bancul de Vest şi Iordania în 1988, a sugerat ca noua entitate să fie numită „Statele Arabe Unite” sau „Statele Haşemite

Unite” şi să urmeze modelul uniunii europene sau al ţărilor „Benelux” alcătuite din Belgia, Olanda şi Luxemburg. Ar exista în esenţă două state distincte – unul palestinian şi unui iordanian – dar ar fi legate împreună din punct de vedere diplomatic, militar şi economic. Cetăţenii şi-ar alege naţionalitatea, fie ea iordaniană sau palestiniană, pe paşapoarte sau în cărţile de identitate. Ambele guverne ar fi

democratice. Militanţii ar fi arestaţi sau deportaţi. Iar conducerea entităţii s-ar roti de la un executiv iordanian la unul palestinian, la fiecare patru ani.

„Ideea aceasta ar putea fi cu adevărat lumina de la capătul tunelului”, conflictului arabo-israelian, spune Al-Majali. „Un stat palestinian singur nu va fi viabil... Dar o confederaţie cu Iordania ar oferi palestinienilor perspectiva de a fi parte a unui stat înfloritor care să funcţioneze cu adevărat. Aceasta ar reprezenta o asigurare pentru iordanieni că Bancul de Vest nu va deveni un domeniu-incubator pentru radicali şi militanţi. Şi va constitui o asigurare şi pentru israelieni că Iordania va oferi ajutor în menţinerea securităţii interne, precum şi a unei graniţe sigure în Est... Trebuie să daţi israelienilor sentimentul securităţii, altfel palestinienii nu vor avea parte niciodată de un stat.”[15]

Oare Olmert, Abbas şi ceilalţi doar visează? Poate că da, iar evenimentele din regiune sunt mult prea volatile pentru a permite enunţarea unor preziceri cu privire la momentul când va avea loc înţelegerea finală între israelieni şi palestinieni, sau cum va arăta aceasta.

Mai mult, ar trebui să notez aici că deşi sunt un fervent susţinător al ideii că palestinienilor trebuie să li se asigure autonomia de a se guverna singuri, fără interferenţe din partea Israelului în schimbul păcii şi stabilităţii adevărate în ţările conduse de palestinieni, eu personal mă opun ideii ca statul Israel să renunţe la ţinuturile străvechi ale Iudeii şi Samariei pentru a crea un stat palestinian suveran care să devină o bază pentru terorismul antiisraelian şi antioccidental, şi care ar putea forma alianţe cu regimurile islamice radicale cum este, spre exemplu, Iranul, care ar reprezenta o ameninţare clară şi prezentă pentru Israel, pentru Iordania şi pentru interesele Americii în zonă. Dar nu aceasta este tema acestui capitol.

Ideea este că niciodată până acum în istoria sa modernă,

Israelul n-a mai fost atât de sigur, de prosper, de dornic să renunţe la teritorii în schimbul păcii şi – cu Yasser Arafat dispărut de pe scena politică – aparent atât de aproape de a semna înţelegerea.

Oare există posibilitatea să vedem Israelul semnând un tratat de pace cu palestinienii (şi chiar cu alte naţiuni arabe, cum ar fi Libanul sau Siria) înainte de izbucnirea Războiului lui Gog şi Magog? Da, există. Există posibilitatea ca statul evreu să descopere zăcăminte masive de petrol şi gaze şi să devină deosebit de prosper înainte ca Moscova, Teheranul şi aliaţii acestora să pornească acţiunea lor împotriva Israelului? Da, există.

Cu certitudine, eu unul n-aş fi surprins să văd şi mai multe semne de pace şi prosperitate, dar cu atât de multe semne evidente deja, nu sunt convins că mai este nevoie de altele. Pentru prima oară de când a fost scrisă cartea Ezechiel în urmă cu mai bine de 2.500 de ani, acum este posibil ca cele două condiţii ale păcii relative şi ale prosperităţii tot mai mari din Israel să fie deja bifate pe lista sarcinilor lui Dumnezeu, şi ca restul profeţiilor să se împlinească la rândul lor.

Israelul a fost renăscut ca naţiune. Milioane de evrei s-au întors în masă în Ţara sfântă. Deşertul înfloreşte. Economia, la fel. Ruinele străvechi sunt renovate. Israelul a semnat tratate de pace, armistiţii, înţelegeri de încetare a focului şi/sau alte acorduri diplomatice ori economice cu toţi vecinii săi imediaţi. Toate acestea s-au întâmplat exact după cum ne-a spus Ezechiel că avea să se întâmple, şi toate acestea stârnesc întrebarea: Ce se va întâmpla în continuare?

CAPITOLUL 7: **TITLU VIITOR**

UN ŢAR SE RIDICĂ ÎN RUSIA, ISCÂND TEMERI LEGATE DE IZBUCNIREA UNUI NOU RÂZBOI RECE

Câteva luni după publicarea *The Ezekiel Option,* am fost invitat la Capitoliul Statelor Unite pentru a mă întâlni cu câţiva dintre cei mai puternici lideri politici ai ţării. Auziseră cu toţii despre roman şi erau curioşi cu privire la reputaţia mea de a scrie ficţiune care avea un mod ciudat de a deveni realitate. Erau intrigaţi în mod deosebit de noţiunea că în urmă cu 2.500 de ani un profet evreu din vechime fusese capabil să privească de-a lungul coridorului timpului şi să

vadă naţiuni care nici măcar nu se născuseră pe atunci şi alianţe care nu existau încă. Cu toate evenimentele care se desfăşurau în Moscova, Teheran şi în alte părţi, doreau să afle mai multe.

În timp ce am început să le explic războiul lui Gog şi Magog şi modul în care acesta urma să afecteze profund politica internă şi externă a SUA, precum şi întreaga economie globală, unul dintre lideri m-a întrebat dacă ne-am putea întoarce puţin în timp şi să ne ducem direct la sursă. A dorit să citească capitolul 38 din Ezechiel şi să înţeleagă profeţia mai bine înainte de a pătrunde implicaţiile ei. Toţi ceilalţi şi-au exprimat consimţământul.

M-au luat puţin prin surprindere. Nu mai condusesem un studiu biblic în faţa unui grup atât de influent. Dar am apreciat seriozitatea cu care au abordat această chestiune. Aşa că am deschis cu toţii Scriptura. Am început prin a citi primele cinci versete din Ezechiel 38, apoi fiecare lider a continuat, citind alte cinci versete, până când am parcurs întregul capitol.

întrebările au început să curgă imediat. Cine este Gog? Ce este Magog? De ce nu apar cuvinte precum *Rusia*, *Uniunea Sovietică* şi *Moscova* în text? Apar aceste cuvinte în altă parte în cartea Ezechiel? Dacă nu, de unde eram atât de sigur că într-o zi lumea avea să citească titluri în ziar anunţând un dictator care se ridicase la putere în Rusia, care înnoia armata rusă şi care plănuia să cucerească Orientul Mijlociu şi să distrugă Israelul?

Erau întrebări pertinente şi ne-au catapultat direct în esenţa problemei. Timpul limitat mi-a permis să ofer doar răspunsuri scurte la Capitoliu. Dar daţi-mi voie să vă conduc acum prin răspunsuri ceva mai în detaliu. Şi haideţi să

începem de unde au început şi aceşti lideri, examinând profeţia în sine.

în Ezechiel 38:2-4, Dumnezeu îi spune lui Ezechiel: „Fiul omului, întoarce-te cu faţa spre Gog, din ţara lui Magog, spre domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului, şi proroceşte împotriva lui! Şi spune: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului! Te voi târî, şi-ţi voi pune un cârlig în falei; te voi scoate, pe tine şi toată oastea ta, cai şi călăreţi, toţi îmbrăcaţi în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut şi pavăză şi care toţi mânuiesc sabia.»„

Ezechiel 39:1 apoi reafirmă personajele centrale în profeţie, ca nu cumva să ne scape vreunul: „Fiul omului, proroceşte acum împotriva lui Gog, şi spune: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Iată că am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului!»„

După cum puteţi vedea, cuvintele *Rusia, Moscova, Uniunea sovietică* şi *ţar* nu apar nicăieri în aceste pasaje. Nu apar nici în alte locuri în cartea Ezechiel. Nici nu sunt menţionate în vreun alt loc în Biblie. Dar nu există nicio îndoială că străvechiul profet se referea la un popor pe care acum îl cunoaştem sub denumirea de Rusia.

Asemenea atâtor alte informaţii secrete provenite din surse

externe, textul din Ezechiel este iniţial destul de confuz. Haideţi să îl analizăm frază cu frază.

Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegem este faptul că Gog nu este probabil un nume personal, ci mai degrabă un titlu, cum ar fi *ţar* sau *faraon.* Prin urmare, nu căutăm ridicarea unei anumite persoane al cărei nume sau prenume să fie Gog cât un „prinţ” care se va înălţa în „ţara numită Magog” (Ezechiel 38:2), un teritoriu geografic în „fundul miazănoaptei” (Ezechiel 38:15) [zonele îndepărtate din nord]. În *The Ezekiel Option,* dr. Eliezer Mordechai (un fictiv fost conducător al Mosadului, agenţia de servicii secrete străine) îi explică lui Jon Bennet (un consilier senior fictiv de la Casa Albă) faptul că aceasta înseamnă că Gog este un lider politic dintr-o tară aflată la nord de Israel. O verificare rapidă pe orice hartă a lumii va dezvălui că nu sunt decât cinci astfel de ţări în prezent: Libanul, Siria, Turcia, Ucraina şi Rusia.

aici. Haideţi să continuăm săpăturile, să vedem ce alte indicii putem descoperi, mai ales despre acest cuvânt *Magog*.

E curios faptul că unul dintre indicii ni-l sugerează chiar Voltaire, filosoful francez din secolul al optsprezecelea. Voltaire nu a fost nici pe departe un om religios. De fapt, s-a autodeclarat duşman al lui Isus Cristos. Voltaire i-a adresat la un moment dat o scrisoare lui Frederic cel Mare, regele Germaniei pe atunci, argumentând că creştinismul „este fără îndoială cea mai ridicolă, cea mai absurdă şi cea mai sângeroasă religie care a infectat vreodată lumea aceasta”[1]. Cu toate acestea, dintr-un motiv anume, a fost interesat să rezolve enigma străveche a lui Gog şi Magog, astfel că în cursul propriei cercetări a ajuns să fie convins – aproape cu 150 de ani înainte de ridicarea Rusiei ca mare putere mondială – că Magog era Rusia.

„Există un arbore genealogic al evenimentelor în lume”, a scris în *The Philosophical Dicţionary,* notând că „este incontestabil faptul că locuitorii Galiei şi Spaniei sunt descendenţii lui Gomer, iar ruşii ai lui Magog, fratele său mai tânăr”.[2]

Este interesant totuşi că arborele genealogic la care se referea îşi găseşte originile chiar în Biblie – faţă de care avea atât de puţină consideraţie. Magog este primul menţionat în Geneza 10 – Magog a fost unul dintre fiii lui Iafet, care era unul din fiii lui Noe (scăpat pe arca lui Noe). Biblia ne prezintă întregul arbore genealogic al familiei lui Noe. Ne arată că descendenţii lui Noe au migrat în Africa, Europa şi Asia, stabilind diferitele civilizaţii de pe aceste continente, încercând să descifreze profeţia lui Gog şi Magog, Voltaire a studiat arborele genealogic al lui Noe, apoi l-a comparat cu istoriile acestor continente diferite, în speranţa de a determina locul unde s-au stabilit până la urmă fiecare dintre

descendenţii lui Noe.

în această privinţă, istoricul roman Iosephus ne poate oferi un alt indiciu. în *Antichităţi iudaice*, lucrarea sa clasică în douăzeci de volume, scrisă în primul secol după Cristos, Iosephus scrie despre descendenţii lui Noe: „După [ce au încercat să zidească turnul Babei – vezi Geneza 11] au fost risipiţi care încotro, pe baza limbii lor, şi s-au împrăştiat pretutindeni, întemeind colonii; şi fiecare colonie a luat în stăpânire ţinutul din locul unde s-au aşezat şi unde i-a condus Dumnezeu... Magog a fondat poporul care după el a fost

cunoscut sub numele de magogiţi, însă pe aceştia grecii i-au numit sciţi/[43]

Sciţii, după cum învăţăm din cărţile noastre de istorie, au fost nişte barbari neîntrecuţi – călăreţi desăvârşiţi, ucigaşi setoşi de sânge care foloseau ţeste de om pentru a bea sângele victimelor lor. Genetic, erau arieni. Geografic, au locuit în zonele cunoscute în prezent drept Rusia, fostele republici sovietice, şi Asia Centrală. O lucrare de referinţă îi descrie pe sciţi drept „parte a unui popor nomad de provenienţă originar iraniană, care au migrat din Asia Centrală până în Rusia de Sud în secolele 7 şi 8 înainte de Cristos... Sciţii au fondat un imperiu bogat, puternic care a supravieţuit timp de câteva secole."[4]

La sfârşitul lui august, în 2004, eu şi tatăl meu am făcut o călătorie până în Rusia, pentru a face cercetări pentru *The Ezekiel Option*. Eram curioşi cu privire la această aparentă moştenire scită a Rusiei, pentru că despre acest lucru nu se vorbeşte în mod uzual în Occident. Aşa că, pe când ne aflam în Moscova, am făcut un tur al Muzeului naţional de istorie. Bineînţeles, în timp ce am petrecut câteva ceasuri plimbându-ne pe la etajele clădirii enorme din cărămidă din faţa Pieţei Roşii, am descoperit numeroase artefacte scite expuse într-o mulţime de vitrine de sticlă, scoase la lumina zilei de arheologi şi antropologi ruşi şi toate sunt expuse în echivalentul rusesc al [muzeului] nostru Smithsonian. Nu doar că obârşia scită a ruşilor este o realitate, am aflat acolo, dar guvernul rus chiar este mândru să etaleze lumii întregi acest adevăr.

ROŞ,MEŞECŞITUBAL

Aceasta ne aduce la următoarea întrebare importantă: unde sunt „Roşul, Meşecul şi Tubáiul", unde Gog este „prinţ"? Un studiu de ebraică veche, istorie antică şi

geografie modernă ne indică Rusia, Moscova şi respectiv Tobolskul (în Siberia).

Termenul *Roş* în ebraică poate însemna „cap” sau „căpetenie”, ceea ce i-a condus pe câţiva oameni de ştiinţă la concluzia că Gog este „prinţul de frunte” al Meşecului şi Tubalului. Dar atât Septuaginta cât şi textul masoretic, două dintre cele mai vechi şi mai de încredere copii ale Sfintelor Scripturi, traduc *Roş* drept nume propriu al unui teritoriu geografic. Septuaginta este cea mai veche traducere grecească a Scripturii ebraice. A fost tradusă în Alexandria, Egipt, cu câteva sute de ani înainte de Cristos. Textul masoretic reprezintă textul ebraic complet al Tanahului, sau Vechiului Testament, pe care se bazează majoritatea bibliilor ebraice. (În mod surprinzător, una din cele mai vechi şi mai bine păstrate copii pe care le avem pentru textul masoretic – una care ne oferă versiunile complete ale viziunii lui Ezechiel despre Gog şi Magog – se numeşte Codex Leningrad şi se află la Biblioteca naţională rusă în St. Petersburg, Rusia.)

În lucrarea sa de referinţă, *Gesenius' Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament*, William Gesenius – părintele lexicografici ebraice moderne (ştiinţa ce stă în spatele compilării unui lexicon) – concluzionează că Roşul la care se referă Ezechiel este un nume propriu. Tot el concluzionează şi faptul că Roş îi reprezintă „indubitabil pe ruşi, care sunt menţionaţi de scriitorii bizantini ai secolului al zecelea, sub numele de Ros, dezvoltându-se în partea de nord a Taurusului [în Turcia].”[5] Ceea ce mi se pare interesant despre această afirmaţie este că a fost scrisă în 1846, cu mult înaintea revoluţiei comuniste sau a ascensiunii consecvente a Uniunii Sovietice ca super-putere nucleară. În acest caz, Gesenius nu folosea o lentilă politică sau economică pentru a ajunge la această concluzie. Folosea *doar* cea de-a treia lentilă, cea a Scripturii, iar dovezile i-au indicat Rusia acum mai bine

de 160 de ani.

Dr. Arno C. Gaebelein, distinsul comentator al Bibliei din secolul douăzeci, a ajuns la aceeaşi concluzie. În clasica sa lucrare *The Prophet Ezekiel*$_y$ publicată în 1918 – imediat după revoluţia comunistă – Gaebelein scria că „o cercetare atentă" a surselor biblice şi istorice „au stabilit că... Roşul este Rusia" şi că *„prinţul Roşului* este, prin urmare, prinţul sau regele Imperiului Rus. Dar el se află şi în controlul Meşecului şi alTubalului, care transpuse în [termeni] moderni ar veni Moscova şi Tobolsk."[6] Tobolskul este oraşul modern al petrolului siberian aflat pe fluviul Tubal.

În 1958, dr. J. Dwight Pentecost, distins profesor de comentariu biblic la Dallas Theological Seminary, în urma propriilor cercetări şi a studiului lucrărilor altor învăţaţi în ştiinţele biblice, a ajuns la concluzia că „identificarea Roşului cu Rusia modernă pare bine certificată şi general acceptată."[7]

> Părerile oamenilor de ştiinţă nu sunt însă singulare. Există un oarecare dezacord în identificarea Meşecului cu Moscova şi a Tubalului cu Tobolskul, astfel că sunt unii care cred că acestea se referă la nişte triburi străvechi care s-au aşezat în zone ale Turciei de azi. Dar există un acord larg între învăţaţii de frunte ai Bibliei şi între experţii în profetologie că Magog şi Roş se referă, într-adevăr, la Rusia şi la ţările şi popoarele fostei Uniuni Sovietice, şi că Gog este dictatorul aflat în fruntea acestora.[8]
>
> Pe baza dovezilor textuale, lingvistice şi istorice, putem, prin urmare, să tragem concluzia cu un mare grad de certitudine că Ezechiel se referă la Rusia şi la fosta Uniune Sovietică în capitolele 38 şi

39. De asemenea putem fi siguri că persoana cunoscută drept Gog va fi un lider politic puternic, care va controla un teritoriu întins, un popor mare, şi va dispune de resurse naturale şi armate importante. Acest lider îşi va dedica timpul pentru a-şi pregăti forţele militare şi alianţele politice în vederea iminentului război cu Israelul.

O privire atentă aruncată asupra capitolului 38 din Ezechiel ne oferă şi alte informaţii importante pe care trebuie să le luăm în considerare:

- Ezechiel 38:10 ne spune că acest lider rus „va urzi planuri rele”, sugerând un strateg militar şi politic deja familiarizat cu răul.
- Ezechiel 38:18-19 ne spune că Dumnezeu Se va opune acestui lider rus cu „mânie aprinsă” şi „gelozie”.
- Ezechiel 38:4 şi 38:9 ne spune că acest lider rus va conduce o armată enormă şi grozavă (o „ceată mare”), o oaste care odată aliată cu oştile islamice, va veni „ca o furtună” împotriva Israelului şi „va acoperi ţara ca un nor negru” cu toate trupele Rusiei şi „multe popoare cu tine”.
- Ezechiel 38:7 ne spune că în timpul ce va duce până la acest război, liderul acesta rus va gândi: „Pregăteşte-te, deci, fii gata, tu, şi toată mulţimea adunată în jurul tău! Fii căpetenia lor!”

însă nu e suficient să ştii la ce să priveşti. Trebuie să fim atenţi acum la cuvintele lui Isus din Luca 12:56 şi să „deosebim vremea de acum.”

MISTERUL CE PLANEAZĂ ASUPRA RUSIEI

Adevărul este că schimbări extraordinare sunt în curs în Rusia şi în fosta Uniune Sovietică – schimbări care sugerează cu putere că împlinirea profeţiei lui Ezechiel este tot mai aproape. Daţi-mi voie să vă descriu câteva dintre schimbările importante pe care le-am observat din proprie analiză în ultimele două decenii.

Prima mea călătorie în Rusia a fost în vara lui 1986, când mai exista încă Uniunea Sovietică. Mihail Gorbaciov venise de curând la putere. Trei prieteni din facultate şi cu mine am aplicat pentru vize la ambasada sovietică de la Washington, explicându-le că doream să aflăm mai multe despre această „ghicitoare învelită în misterul din interiorul unei enigme", după cum numise Winston Churchill cândva Rusia. Şi era adevărat. Ne doream în realitate să vedem Kremlinul şi locuitorii săi prin cele trei lentile ale politicului, economicului şi Scripturii. Dar aveam şi altă agendă. Urma să participăm la un proiect de misiuni clandestine numit Steaua Nordului, condus de Campus Crusade for Christ, pentru a introduce Biblii în Uniunea Sovietică şi a ne mărturisi credinţa în Cristos studenţilor cu care urma să ne întâlnim.

Douăzeci de ani mai târziu încă îmi amintesc cu putere exact sentimentul de anxietate şi încântare pe care l-am simţit când am luat trenul din Viena – Austria, prin Cehoslovacia şi am ajuns la graniţa ***Sovietsky Soyuz,*** Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice. Ca şi când aş fi jucat într-un film, brusc m-am trezit privind la nişte ziduri păzite, la sârmă ghimpată, câini ciobăneşti, soldaţi ce păreau fioroşi – mulţi la fel de tineri ca şi mine, şi pe atunci nu aveam decât nouăsprezece ani – înarmaţi cu mitraliere şi care juraseră să protejeze societatea lor atee de orice religie, luate aspru în derâdere, considerate drept „opiu pentru popor".

În timp ce ofiţerii grăniceri îmi verificau paşaportul şi bagajele, m-am rugat propria-mi versiune a rugăciunii contrabandistului, devenită faimoasă prin Fratele Andrei, care a ajutat ca milioane de Biblii să ajungă la oamenii captivi în spatele Cortinei de Fier în timpul celor mai geroase zile ale Războiului Rece. ***„Doamne Isuse, cât timp ai fost pe pământ, aifăcut ochii orbilor să vadă. Te rog acum să orbeşti ochii***

aceştia văzători, ca să pot duce Cuvântul Tău unor oameni care nu au auzit niciodată vestea cea bună a mântuirii Tale.
„În ziua aceea, ca şi în atât de multe altele după aceea, Dumnezeu a dovedit încă o dată că este un Dumnezeu care ascultă şi răspunde la rugăciuni.

În mod remarcabil, am reuşit să intrăm în ţară fără niciun incident, şi în următoarele patru săptămâni ne-am mărturisit credinţa şi am dăruit toate Bibliile în Moscova, în LVov (un oraş în Ucraina, nu departe de Cernobîl, care numai ce fusese pârjolit), şi în trei oraşe predominant islamice din Asia Centrală-Taşkent (capitala Uzbekistanului), Alma-Ata (acum numită Almatia, capitala Kazahstanului) şi Frunze (acum numit Bişkek, capitala Kîrgîzstanului). Ceea ce am văzut, ne-a uluit. Ocazional, am avut privilegiul de a întâlni credincioşi în secret în biserici subterane mici, dar atât de pline de viaţă, şi am strâns amintiri pe care le preţuiesc enorm de atunci încoace, pentru că aceştia erau, în ochii mei, adevăraţii eroi ai credinţei creştine. Dar în acelaşi timp, am văzut cu ochii noştri biserici care au fost transformate în muzee ale ateismului. Am fost martorii sărăciei lucii materiale şi spirituale din această ţară. Mai mult, am observat ezitarea de pe faţa majorităţii oamenilor de a petrece timp cu nişte americani, de teamă că ar putea fi apoi hărţuiţi sau închişi de poliţia secretă.

Şi dacă asta nu era destul, am simţit pentru puţin timp gustul amar al represiunii religioase, pe care pe atunci majoritatea ruşilor o cunoşteau de o viaţă întreagă. De două ori eu şi prietenii mei am fost reţinuţi de KGB şi am fost interogaţi pe îndelete cu privire la cine suntem, de ce ne aflăm acolo şi de ce încălcăm legile sovietice, astfel expunându-ne riscului de a fi închişi sau deportaţi. De fiecare dată, prin harul lui Dumnezeu, am fost eliberaţi fără nicio acuzaţie. Ambele experienţe încă se regăsesc printre cele mai îngrozitoare şi terifiante experienţe de care am avut parte vreodată. Cu toate acestea, în acelaşi timp

experienţele acestea m-au ajutat să înţeleg – la o scară foarte mică şi într-un mod foarte personal – lucrul la care se referea preşedintele Reagan când descria Uniunea Sovietică drept ţinta răului în lumea modernă, ale cărei ultime capitole erau scrise chiar atunci, şi lucrul despre care vorbea Isus Cristos când a promis că „[Eu] voi zidi Biserica Mea, şi porţile Locuinţei morţilor [iadului] nu o vor birui” (Matei 16:18, KJV).’

Un astfel de sistem al răului nu putea supravieţui mult, am început să-mi dau seama. Cum ar fi şi putut? Guvernul sovietic se îndrepta în sens opus adevărurilor fundamentale legate de natura şi comportamentul uman pe care lumea liberă le găsea evidente: faptul că eram înzestraţi de către Creatorul nostru – nu de stat, şi în mod particular de statul comunist – cu anumite drepturi inalienabile, incluzând dreptul la viaţă, libertate şi fericire. Chiar şi mai important, Kremlinul luase o poziţie direct opusă lui Dumnezeu, cea mai prostească şi obtuză atitudine din câte există. Mai devreme sau mai târziu, guvernul Rusiei era sortit să ajungă un morman de cenuşă, în timp ce biserica din Rusia nu doar că avea să supravieţuiască, dar chiar să crească.

„Dumneavoastră şi colegii dumneavoastră spuneţi că nu aveţi niciun dumnezeu”, i-am spus odată unui ofiţer KGB care ne interoga. „Dar asta nu e adevărat. Voi vă închinaţi în fata altarului marxismleninismului. Voi îl consideraţi pe Vladimir Lenin drept salvatorul societăţii sovietice. Noi ne ducem la Moscova să-l vedem pe acest Lenin căruia vă închinaţi, dar care se află încă în sicriul lui. Noi însă ne închinăm Dumnezeului celui viu, Dumnezeului adevărat. Duceţi-vă la Ierusalim. Vizitati mormântul lui Isus Cristos. El nu-i acolo. A înviat. A învins moartea şi spune tuturor celor care sunt dispuşi să asculte: «Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.» Într-o bună zi, sperăm noi, voi şi toţi cei din ţara voastră veţi şti şi veţi experimenta dragostea lui Cristos şi planul Lui pentru viaţa voastră. Până atunci, ne vom ruga pentru dumneavoastră în fiecare zi.”

Şi vorbeam cât se poate de serios. Pentru că eram într-o ţară a cărei religie de stat era lipsa religiei, o ţară responsabilă de

moartea a zeci de milioane de oameni în secolul douăzeci, o ţară care a subjugat cea mai mare parte a continentului la o tiranie atee, o ţară din care bunicii şi străbunicii mei evrei ortodocşi au avut norocul să scape, dar în urma lor au rămas milioane de alţi evrei şi creştini care au continuat să sufere una din cele mai aspre persecuţii religioase din istoria omenirii. Cu toate acestea, pe cât de ispititor era să îi blestemăm pe sovietici pentru tot răul pe care-l săvârşiseră, ca urmaşi ai lui Cristos nu am putut. Pentru că în Matei 5:43-44, Isus a spus limpede: „Aţi auzit ce

s-a spus: «Să-l iubeşti pe aproapele tău şi să-l urăşti pe vrăjmaşul tău.» Dar eu vă spun, iubiţi pe vrăjmaşii voştri şi rugaţi-vă pentru cei care vă prigonesc.”

Ne-am străduit să ascultăm acele cuvinte, cât am putut de bine, rugându-ne pentru ca acel sistem totalitar să se prăbuşească şi Evanghelia să poată pătrunde în această ţară. Ceea ce nu ne-am dat noi seama a fost cât de repede aveau rugăciunile noastre să fie ascultate.

Pe când m-am întors în cele din urmă la Moscova la sfârşitul verii din anul 2004, totul se schimbase. Imperiul Răului se prăbuşise. Uniunea Sovietică nu mai exista. O epocă cu totul nouă era în curs. Dar cumva, enigma din jurul Rusiei a rămas.

Nu există nicio îndoială că ruşii au devenit semnificativ mai liberi după ce steagul sovietic a fost pentru ultima oară coborât în bernă de deasupra Kremlinului în ziua de Crăciun a anului 1991, şi nicăieri acest lucru n-a fost mai evident decât în viaţa religioasă a ţării. Dacă la un moment dat fusese ilegal pentru mine să-mi mărturisesc credinţa în Cristos, în 2004 am avut posibilitatea de a vorbi în public în una din bisericile evanghelice cu cea mai mare creştere din Rusia. Şi cum în acest moment nu mai era ilegal să distribui Cuvântul lui Dumnezeu în Rusia, am putut să văd cu ochii mei cum Bibliile şi literatura creştină pătrundea în Rusia din toată lumea, precum şi faptul că acum acestea se tipăreau în mod legal în interiorul graniţelor Rusiei. Astfel că între 1992

şi 2002, Josh McDowell – el însuşi un ateu devenit evanghelist – şi echipa lui au distribuit aproape 20 de milioane de Biblii şi cărţi creştine în interiorul fostei Uniuni Sovietice prin misiunea Campus Crusade for Christ.[9]

Dar cu cât petreceam mai mult timp la Moscova, cu atât mi-a fost tot mai clar că valul de libertate se apropia de sfârşit. Sezonul remarcabil de libertate politică, economică şi religioasă care începuse odată cu insistenţele curajoase ale lui Boris Elţin pentru piaţa liberă şi pentru alegeri libere, se apropia în mod sistematic de sfârşit sub regimul succesorului lui Elţin, ales cu mare grijă, Vladimir Puţin. Iar Occidentul părea să nu dorească sau era incapabil să facă ceva în această privinţă ori să vadă implicaţiile profetice.

FURTUNA TOT MAI AMENINŢĂTOARE

Miercuri, în data de 1 septembrie 2004, mă aflam cu tata în Moscova, făcând cercetări pentru *TheEzekiel Option.* În acel moment, scrisesem deja circa două-treimi din roman. Capitolul introductiv începea cu nişte terorişti ceceni care reuşeau să deturneze un avion rus.

Până la urmă, realitatea s-a dovedit mai crudă decât ficţiunea – o temă obişnuită în viaţa mea de când începusem să scriu aceste cărţi.

Din camera mea de hotel aflată la câteva străzi de Kremlin, am postat un articol pe blogul meu, oferind câteva detalii asupra unor evenimente care aveau loc în jurul nostru:

Cu trei zile înainte să plecăm din Washington spre Moscova, teroriştii ceceni au deturnat două avioane ruseşti, reuşind să omoare 90 de cetăţeni nevinovaţi.

Noaptea trecută – la exact o săptămână de la atacurile cu avioane – o femeie din Cecenia, o sinucigaşă cu bombă s-a aruncat în aer într-o staţie de metrou, aflată la doar câteva străzi de hotelul nostru, reuşind să ucidă 10 persoane, şi rănind alte 50.

Astăzi, teroriştii ceceni au ocupat o şcoală în sudul Rusiei şi în momentul în care scriu acest articol ţin ostatici 400 de ruşi, inclusiv sute de elevi. Măsurile de securitate s-au înăsprit substanţial aici, în capitala ţării, precum şi în tot restul ţării.

Nimeni nu ştia în acel moment cât avea să dureze valul de teroare, întrebarea din mintea tuturor era dacă preşedintele rus era pregătit pentru slujba de a-şi apăra ţara.

> [Puţin] a câştigat realegerile cu un procent sovietic de 71% din totalul voturilor. Şi-a aruncat oponenţii politici în închisoare, i-a alungat în exil sau a reuşit să-i reducă la tăcere prin şantaj. În esenţă, a desfiinţat orice rapoarte negative despre sine de la televiziunea naţională. Ultimul articol din Moscow Times de azi dimineaţă: un ziar mic cu un tiraj de numai 10.000 de exemplare, este ameninţat că va fi închis de

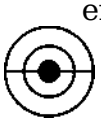

> **către Kremlin pentru că publică articole cu tentă critică la adresa lui Puţin.**
>
> **Imaginea pe care Puţin a încercat să o prezinte este una a stabilităţii. Alegeţi-mă pe mine şi voi fi aspru – aspru cu teroriştii, aspru cu oligarhii miliardari, aspru cu mafia rusă. Da, vă voi deposeda de libertăţi şi vă voi ignora reformatorii democratici. Dar aveţi nevoie de mine, pentru că eu voi împiedica Rusia să se dezintegreze. Dar în discuţiile purtate cu analiştii politici de aici... auzim iar şi iar o temă constantă: oare chiar a fost înţeleaptă înţelegerea făcută de popor cu Puţin?**
>
> **Libertăţile personale sunt din ce în ce mai îngrădite. Puţin îşi autocentralizează toată puterea. Devine noul Ţar al noii Rusii.[10]**

Treisprezece zile după ce am postat acest articol pe blogul meu, Puţin a reuşit să uimească lumea centralizând şi mai mult puterea, folosindu-se de pretextul unor atacuri teroriste pentru a dezvălui planurile unui sistem politic „radical restructurat” în care se punea capăt alegerilor directe ale celor optzeci şi nouă de guvernatori regionali şi în schimb el avea să fie cel care avea să-i numească.

„În condiţiile de faţă, sistemul puterii executive în ţară trebuie

nu doar adaptat pentru operarea în situaţii de criză, dar trebuie şi restructurat radical pentru a întări unitatea ţării şi a preveni crize viitoare, a declarat Puţin la o întâlnire televizată şi transmisă naţional în Kremlin. Cei care instigă, organizează şi pun în aplicare acte de terorism urmăresc dezintegrarea tării, distrugerea statului si ruinarea Rusiei."[11]

Critica la adresa acaparării puterii fără nicio ruşine a fost rapidă şi severă.

„Este începutul unui *coup d'etat* [puci – n.trad.] constituţional, a afirmat Serghei Mitrohin despre partidul Iabloko prodemocrat din Rusia. Este un pas spre dictatură... Aceste măsuri nu au nimic de-a face cu lupta antiteroristă."[12]

Viktor Pokmelkin, un alt membru prodemocrat din Duma statului (parlamentul minor din Rusia), a numit planul lui Puţin o dovadă a restaurării „managementului imperial" şi a atras atenţia: „Astăzi s-a comis o greşeală foarte gravă. Greşeala aceasta este o ameninţare la adresa viitorului statului rus."[13]

Vladimir Tihonov, guvernatorul regiunii ruse Ivanovo, a descris planul lui Puţin drept „nedemocratic şi neconstituţional".[14]

Fostul lider sovietic Mihail Gorbaciov a numit planul drept „un pas înapoi de la democraţie" şi a avertizat că, „sub mottoul războiului declarat terorismului", Puţin „limitează drastic libertăţile democratice" şi „cetăţenii [sunt] deposedaţi de oportunitatea de a-şi exprima direct atitudinea faţă de această guvernare".[15]

Chiar şi fostul preşedinte Boris Elţin – omul care l-a promovat pe Puţin – a avertizat: „Nu ar trebui să ne permitem să ne îndepărtăm de litera sau de spiritul unei constituţii pe care ţara a adoptat-o într-un referendum naţional... Sugrumarea libertăţilor, desfiinţarea drepturilor democratice – asta nu poate însemna decât că terorismul a avut câştig de cauză."[16]

Desigur, aceste critici nu au avut niciun efect. Planul lui Puţin a trecut cu succes de parlament, în cadrul căruia două treimi din membrii erau deja controlaţi de Kremlin.[17] Iar Puţin era abia la început.

În octombrie, *Washington Post* raporta că republica exsovietică a Belarusului „a organizat un referendum pentru numirea

puternicului Alexander Lukashenko, care deja fusese de acord să-şi reunească ţara cu Rusia, ca preşedinte pe viaţă. Un exit-poll condus de Gallup Organization a demonstrat că propunerea a fost respinsă. Dar când autorităţile belaruse au anunţat că hotărârea fusese luată cu 77% din

voturi, Rusia a numit votul corect şi liber."[18]

Între timp, în fosta republică sovietică Ucraina, Puţin îl susţinea agresiv pe Viktor Ianukovici, un prieten apropiat al Kremlinului, pentru a fi următorul preşedinte al ţării şi prim-ministru împotriva candidatului prodemocrat Viktor Iuşcenko. Puţin l-a lăudat în mod repetat pe Ianukovici. Ba chiar a călătorit până în Ucraina de două ori pentru a face campanie electorală în favoarea acestuia. Televiziunea naţională a Rusiei l-a susţinut fervent pe Ianukovici, şi toate acestea puteau fi urmărite în direct de ucrainenii din vecinătate. Rusia chiar a „suplinit jumătate din cei 600 de milioane de dolari pe care Ianukovici

i-a cheltuit în campania sa electorală – incluzând şi o plată de 200 de milioane din partea colosului energetic Gazprom, controlat de Kremlin", raporta *Washington Post.*

„În schimb, continua articolul din *Post*, la ultima lor întâlnire, Ianukovici i-a promis lui Puţin că avea să pună capăt politicii Ucrainei de a deveni membră NATO, avea să promoveze o politică a frontierelor deschise şi a cetăţeniei duble pentru ruşi şi ucraineni, că avea să facă din rusă a doua limbă oficială a ţării şi va înainta cererea de membralitate a Ucrainei la World Trade Organization sub pretextul formării unui „singur spaţiu economic", iniţiativa lui Puţin de a crea o nouă uniune cu Ucraina, Belarus şi Kazahstan."[19]

Până în noiembrie, Iuşcenko – care era mult subfinanţat – şi care a fost în mod misterios otrăvit în timpul campaniei sale, fapt care a dus la desfigurarea chipului său atât de telegenic anterior – a reuşit să-l învingă la mustaţă pe omul lui Puţin. Dar Puţin a solicitat organizarea unui tur de

scrutin eliminator, ca apoi să-l numească pe Ianukovici câştigător, şi a cerut ca Occidentul să nu se amestece. Dar opoziţia a reacţionat – iscând ceea ce a devenit cunoscut drept Revoluţia Portocalie, când sute de mii de ucraineni au luat cu asalt străzile pentru a cere alegeri libere şi corecte. În cele din urmă, alegerile au avut loc corect, iar Iuşcenco a fost câştigător în cele din urmă, însă planurile lui Puţin de a reface Imperiul Rus bucată cu bucată a fost dat în vileag.[20]

Până la sfârşitul anului, întrebarea „încotro se îndreaptă Rusia?" devenea tot mai clară – şi mai tulburătoare. Vineri, 3 decembrie 2004, în timp ce aduceam ultimele retuşuri romanului *The Ezekiel Option,* am postat următorul articol pe weblog-ul meu:

> **în septembrie, am fost zece zile în Rusia pentru a face muncă de cercetare pentru următorul meu roman. M-am întâlnit cu un membru senior al Dumei de Stat, cu oficiali seniori de la ambasada SUA, cu analişti politici ruşi de frunte şi cu şeful biroului de la Moscova al New York Times şi un reporter economic de la Times.**
>
> **Tuturor acestora le-am descris un scenariu posibil: o lovitură de stat din partea unei grupări fasciste, ultranaţionaliste în Moscova conduce la asasinarea liderului democratic ales în Rusia şi aduce la putere un dictator care dispune de arme nucleare, incitat de putere să pornească o nouă şi periculoasă confruntare cu Occidentul. Unul câte unul, fiecare dintre ei mi-apus că nu este nevoie de o lovitură de stat; dictatorul se află deja la putere. Şi aşa şi este.**
>
> **În ultimele circa optsprezece luni, Vladimir Puţin a dat constant înapoi ceasul democraţiei din Rusia, centralizând puterea înapoi în Kremlin şi metamorfozându-se încet într-un ţar atotputernic.**
>
> **A naţionalizat reţelele de televiziune din Rusia; a aruncat în închisoare oponenţi politici, pe baza unor acuzaţii dubioase; a ameninţat mereu să naţionalizeze una din cele mai mari companii petroliere ale Rusiei; a anunţat că guvernatorii ruşi nu vor mai fi aleşi de către popor, ci vor fi numiţi de Kremlin; şi a sprijinit constant un candidat prezidenţial în Ucraina, chiar şi după ce observatorii internaţionali au**

protestat că acest candidat încerca să fraudeze alegerile.

între timp, Puţin furnizează centrale de producere a energiei nucleare, combustibil şi tehnologie nucleară Iranului – celui mai periculos stat susţinător al terorismului de pe planetă. Tot el a anunţat o creştere cu 40 % a bugetului militar rus şi, de curând, dezvoltarea unei noi clase de proiectile nucleare strategice în Rusia.

„Nu doar că efectuăm cercetări şi testăm cu succes cele mai noi sisteme de proiectile nucleare, le-a spus Puţin comandanţilor din Ministerul Apărării, potrivit New York Times (17 noiembrie 2004). Sunt convins că în anii următori vom fi înarmaţi cu aceste sisteme. Sunt sisteme şi dispozitive pe care celelalte state înarmate nuclear nu le au şi nici nu le vor avea în anii imediat următori."

The Times a adăugat că despre forţa militară a Rusiei „se raportează că a încercat să-şi perfecţioneze proiectilele

balistice pe uscat şi pe mare cu focoase care ar putea eluda un sistem de apărare antiproiectile, precum cel construit de administraţia Bush."

Ceea ce ne aduce în prezent.

În timpul unei cuvântări din India, Puţin a atacat Washingtonul, acuzând administraţia Bush că urmăreşte să instaureze „o dictatură a afacerilor internaţionale".

„Chiar dacă împachetăm dictatura într-o expimare frumoasă, pseudo-democratică, nu va fi îndeajuns pentru a rezolva problemele de sistem", a afirmat Puţin în New Delhi.

Dictatură?

Este clar că situaţia din Rusia nu este nici pe departe aşa de rea în prezent cum a fost în timpul Războiului Rece. Iar Puţin a făcut unele lucruri bune; spre exemplu, a sprijinit eforturile SUA în războiul împotriva terorismului; a permis avioanelor SUA şi NATO să survoleze spaţiul aerian de pe teritoriul rus, sprijinind astfel eforturile de război în Afganistan; s-a opus dar nu a încercat direct să împiedice războiul declarat de SUA Irakului; şi planul său de reducere a taxelor la 13%, pe lângă alte reforme economice pozitive economiei de piaţă, au ajutat, de fapt, economia rusă să

crească semnificativ în ultimii ani şi să atragă fonduri de investiţii şi companii străine din SUA şi Occident.

Acestea fiind spuse, tendinţa este per ansamblu tulburătoare. Rusia se îndreaptă în direcţia greşită. Puţin este un dictator în devenire.[21]

Şi se pare că nu eram singurul de această părere. Un număr tot mai mare de jurnalişti, de echipe editoriale şi de observatori ai Kremlinului, atât din interiorul cât şi din exteriorul Rusiei, au unit aceleaşi puncte pe care le-am unit şi eu. Şi continuă să o facă, dacă e să ne luăm după următoarele titluri:

TARUL VLADIMIR
»
RUSIA MERGE DE-A-NDĂRATELEA?
Commentary, ***octombrie*** *2004*

VIITORUL RUSIEI ESTE OARE DEMOCRAŢIA? PUŢIN STÂRNEŞTE DIN NOU ÎNDOIELILE
USA Today**, 29 noiembrie 2004**

PUŢIN AŞAZĂ RUSIA PE DRUMUL CĂTRE FASCISM
Omaha Herald, 16 ***decembrie*** *2004*

ALUNECAREA RUSIEI SPRE DICTATURĂ:
Regimul lui Puţin se aseamănă cu cel al lui Weimar în Germania
LosAngeles Times, 9 ***ianuarie*** *2005*

IMPERIUL CONTRAATACĂ
Un Kremlin plin de încredere se întoarce
Newsweek**, 30 ianuarie 2006**

PUŢIN AL RUSIEI RECLAMĂ ROLUL DOMINANT ÎN FOSTA UNIUNE SOVIETICĂ
Associated Press, 20 **martie** 2006

PUŢIN, ÎN PROPRIILE-I CUVINTE

Vladimir Puţin a fost instruit de KGB şi cândva a fost spionul de vârf al Rusiei, însă în mod surprinzător nu a ascuns deloc obiectivele sale pe termen lung sau strategia la care va recurge pentru a le atinge. Ba dimpotrivă, a fost foarte franc pentru cei care îl urmăresc şi îl ascultă cu atentie.

În 1999, spre exemplu, Reuters a prezentat următorul titlu: **„Premierul rus jură să reconstruiască puterea militară."** Puţin, pe atunci premier sub conducerea lui Elţin, tocmai ţinuse un discurs în care declara că „guvernarea a început să reconstruiască şi să întărească forţa militară a statului, pentru a răspunde noilor realităţi geopolitice,

atât ameninţărilor interne cât şi celor externe." Şi-a îndreptat în mod special atenţia asupra „noilor ameninţări [care] au apărut la graniţele noastre de sud". Puţin a anunţat de asemenea şi o creştere cu 57 % a cheltuielilor militare în anul 2000.[22]

Nici n-a apucat bine Elţin să plece, că Puţin şi-a reiterat jurământul de a reconstrui maşinăria militară considerabil slăbită. „Ţara noastră, Rusia a fost cândva un stat mare, puternic, o forţă, declara el în ianuarie, 2000, şi este evident faptul că acest lucru nu este posibil în prezent dacă nu avem forţe armate puternice, forţe armate serioase."[23]

Puţin s-a ţinut de cuvânt. Gândiţi-vă la anul 2004.

În ianuarie, Puţin ordona cele mai mari manevre ale forţelor nucleare ruse din ultimele două decenii, folosind bombe strategice, lansând proiectile de croazieră, testând proiectile balistice şi trimiţând noi sateliţi de spionaj pe orbită, în ceea ce analiştii au descris drept „o imitaţie a unui atac nuclear împotriva Statelor Unite".[24]

În februarie, Puţin a insistat că „Rusia nu are şi nu poate avea obiective agresive de ambiţie imperialistă". Cu toate acestea a ordonat îmbunătăţiri dramatice la nivel militar rus, pentru a obţine „o armată şi o marină mai capabilă de

luptă", determinând una din cotidienele chineze de frunte să îşi facă griji de „învierea forţei militare ruse".[25]

În august, Puţin a ordonat o creştere cu 40 % a bugetului apărării ruse, incluzând noi aeronave de luptă, noi proiectile şi două noi divizii de armată.[26]

În decembrie, când criza alegerilor din Ucraina încă nu se liniştise, sub pretextul unei testări, Puţin a ordonat lansarea unui proiectil balistic intercontinental provenit din timpul Războiului Rece, cunoscut ca Satan SS-18, fiind prima oară când Rusia a lansat un astfel de proiectil de la prăbuşirea Uniunii Sovietice.[27]

Despre refacerea forţelor militare convenţionale şi a forţelor proiectilelor nucleare strategice, Vladimir Puţin a ţinut un discurs la 25 aprilie 2005, care cred că se califică printre cele mai periculoase declaraţii prezidenţiale ale timpurilor noastre.

„În primul rând, a declarat domnia sa, merită să recunoaştem că desfiinţarea Uniunii Sovietice a fost cea mai mare catastrofa geopolitică a secolului. Iar pentru poporul rus, aceasta a devenit o adevărată tragedie. Zeci de milioane dintre cetăţenii noştri s-au trezit în afara graniţelor ruse."

Puţin a continuat argumentând că întrucât Rusia era în continuare „foarte puternic" ameninţată de terorism, Kremlinul trebuia să rămână ferm pentru eradicarea acestei terori. „Momentul în care ne manifestăm slăbiciunea sau lipsa coloanei vertebrale, pierderile noastre vor fi incomensurabile." Apoi a insistat asupra faptului că Rusia trebuia să rămână „conectată" la „fostele republici din URSS." Argumentul său a fost acela că Rusia şi vecinii săi au „un singur destin istoric" împreună şi a afirmat că doreşte să „sincronizeze pacea şi parametrii proceselor de reformă" din Rusia şi din acele foste republici sovietice.[28]

Gândiţi-vă pentru o clipă ce spune un astfel de discurs despre lentilele prin care îşi priveşte liderul Rusiei propria ţară şi lumea întreagă. Atunci când Vladimir Puţin priveşte peste vasta întindere a secolului douăzeci, nu este atât de preocupat de cele 20 de milioane de persoane care şi-au găsit sfârşitul sub regimul

tiranic al lui Stalin. Sau de cei 6 milioane de evrei care au murit în Holocaust sub conducerea lui Adolf Hitler. Sau de cei 3 milioane care au murit pe câmpurile de execuţie în Cambodgia, sub conducerea lui Pol Pot. Ci mai degrabă consideră că dezintegrarea Imperiului Răului reprezintă „cea mai mare catastrofa geopolitică a secolului” şi că reintegrarea şi sincronizarea acestuia sunt o chestiune de „destin istoric”.

Un astfel de ataşament faţă de un imperiu atât de crud şi criminal ar fi înfiorător dacă ar fi verbalizată de liderul *oricărei* tări care deţine 10.000 de proiectile nucleare. Dar e cu atât mai înfiorător când cel care-l manifestă este tocmai liderul Rusiei, o ţară pe care Scriptura o descrie ca având ambiţii de expansiune în perioada din urmă.

Cu toate acestea, nu era prima oară când Puţin îşi dădea în vileag concepţiile şi ambiţiile în această privinţă. În 2000, trei jurnalişti ruşi – Natalia Ghevorkian, NataliaTimakova şi Andrei Kolesnikov – au publicat *La persoana întâi*, din punctul meu de vedere cea mai importantă carte scrisă vreodată despre Puţin. E importantă nu atât pentru că aceşti jurnalişti şi-au exprimat propria opinie sau propria analiză cu privire la Puţin, cât pentru că aceştia l-au lăsat pe Puţin să vorbească singur. L-au intervievat pe Puţin în şase

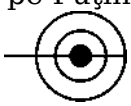

sesiuni separate. Fiecare interviu a durat circa patru ore. Cartea nu este decât o transcriere, iar când încercăm să înţelegem ambiţiile şi abordarea lui Puţin, cartea aceasta este o mină de aur a serviciilor secrete.[29]

- **Puţin despre misiunea sa în viaţă:** „Misiunea mea istorică”, a insistat el, este să opresc „colapsul URSS-ului” (pag. 139). În acest sens, a jurat să „consolideze forţele armate, Ministerul de Interne, şi FSB-ul [succesorul KGB-ului, poliţia secretă a Uniunii Sovietice]” (pag. 140). „Dacă pot opri Rusia de la colaps, atunci voi avea de ce să fiu mândru” (pag. 204).

- **Despre stilul său:** „Toţi spun că sunt aspru, chiar brutal, a recunoscut Puţin, fără să conteste vreodată astfel de calificative. Un câine simte când cineva se teme de el, şi muşcă. [...] Acelaşi lucru se aplică [în abordarea duşmanilor cuiva]. Dacă devii nervos, ei îşi imaginează că ei sunt mai puternici. Un singur lucru funcţionează în astfel de situatii – să fii ofensiv. Trebuie să ataci primul şi să-l loveşti cu atâta putere pe oponentul tău, încât să nu se mai poată ridica în picioare.” (pag. 168).
- **Despre ţari:** „încă de la bun început, Rusia a fost creată caun stat supercentralizat. Acest lucru este practic înscris în codul său genetic, şi în mentalitatea poporului său”, a afirmat Puţin, adăugând: „în anumite perioade de timp... în anumite locuri... în anumite condiţii... monarhia a jucat şi continuă până în prezent să joace un rol pozitiv... Monarhul nu trebuie să-şi facă griji dacă va fi ales sau nu, sau pentru interesele politice meschine, sau cum să influenţeze electoratul. Se poate gândi la soarta poporului, fără să se lase tulburat de trivialităţi” (pag. 186).
- **Cel mai interesant lider politic din istorie, după părerea sa:**
  „Napoleon Bonaparte” (pag. 194).
- **Despre ascensiunea sa de la funcţia de spion la cea de preşedinte:** „în Kremlin, am o poziţie diferită. Nimeni nu mă controlează acolo. Eu îi controlez pe toţi ceilalţi” (pag. 131).
- **Despre cei care-l critică:** „Să-i înfunde iadul” (pag. 140).

Puţin a promis în repetate rânduri că nu va încerca să-şi prelungească mandatul odată ce se va încheia cel de-al doilea mandat al său în 2008, şi fiecare persoană pe care am intervievat-o în Rusia în 2004 – inclusiv fiecare personalitate politică şi diplomat cu care am vorbit de la Ambasada Statelor Unite la Moscova – mi-au spus că au crezut că avea să plece în pace atunci când avea să fie momentul. Dacă va proceda cu adevărat aşa, Puţin îi va preda succesorului său o putere executivă nemaiîntâlnită din perioada pre-Gorbaciov şi o dinamică ce sugerează un viitor cu o mai mare centralizare a puterii.

Dar cât de în serios ar trebui luate afirmaţiile lui Puţin? În cel puţin şase ocazii distincte după ce a devenit preşedinte, a jurat să nu pună capăt alegerilor directe ale guvernatorilor regionali din Rusia şi să-i numească el însuşi. Cu toate acestea, în 2004, atunci când acest lucru i-a fost prielnic, exact asta a făcut.[30] De ce ar trebui să fie altfel cu promisiunea lui de a părăsi biroul prezidenţial în 2008?

Acum aflat în a şasea decadă a vieţii sale, Puţin este încă un bărbat tânăr, aflat în culmea carierei sale, fără niciun fel de altă experienţă profesională în afara instruirii sale ca suprimator de dizidenţi şi un lider politic în ascensiune.[31] Dacă îi vine ideea să schimbe constituţia pentru a-şi permite rămânerea în post? Belarusul a procedat exact aşa în 2004 (şi preşedintele Alexander Lukashenko a fost „reales” în 2006 cu 83% din voturi).[32] Alte foste republici sovietice au procedat, la rândul lor, la fel, printre care Kazahstanul,Turkmenistanul şi Tadjikistanul.[33]

Dacă tot ce urmăreşte Puţin este să caute un pretext pentru a deveni noul monarh rus? Oare ar fi suficiente o nouă şi teribilă serie de atacuri teroriste – poate similare cu criza ostaticilor din Beslan? Sau o tentativă de asasinare, sau tentativele unei lovituri de stat, sau noi revoluţii în fostele republici sovietice? Cum rămâne cu sondajele de opinie care indică faptul că, în absenţa lui Puţin, cei doi candidaţi de frunte la preşedinţia Rusiei sunt ultranaţionalistul fascist Vladimir Jirinovski şi comunistul

conservator Ghenadi Ziuganov?[34]

Ar putea „voinţa poporului rus” să fie suficientă? În 2004 numai 27 % dintre ruşi l-ar fi sprijinit pe Puţin într-un al treilea mandat. (Poate din această cauză fiecare expert cu care am discutat respingea această posibilitate). Până în martie 2006 însă, numărul acestora a urcat la 47 %.[35]

Şi în plus, voturile pentru Stalin sunt la rândul lor în creştere, întrebaţi dacă ar vota un dictator sovietic, în cazul în care acesta ar fi în viaţă şi ar candida în cursa electorală pentru preşedinţie, în mod uimitor, un rus din patru ar spune în prezent că i-ar da votul. Şi asta deoarece două-treimi din poporul rus consideră că în prezent în ţara lor este mai puţină ordine decât era în trecut, ca atare, îşi doresc o mână de fier care să cârmuiască, iar Puţin se pare că le oferă exact asta.[36]

ÎNTREBAREA CEA MARE

Cu cât aflăm mai multe despre liderul rus, cu atât putem înţelege mai bine de ce aproape peste tot unde vorbesc în prezent, oamenii mă întreabă: „Este Vladimir Puţin Gog? Este el liderul rus despre care prezicea Ezechiel că va ataca Israelul?”

Este o întrebare interesantă, dacă e să ţinem cont de tendinţele recente. Puţin este fără îndoială perceput ca un ţar în ascensiune. Iar el vorbeşte fără rezerve despre monarhia istorică a Rusiei. Centralizează puterea politică şi controlul în propriile sale mâini. Reconstruieşte forţa militară a Rusiei în scop ofensiv. Vorbeşte despre colapsul Imperiului Malefic Sovietic ca despre o catastrofa şi vorbeşte despre restaurarea gloriei istorice a Mamei Rusii. El operează într-un climat social şi politic care

pretinde tot mai mult un lider de talia lui Iosif Stalin. Mai mult, el stabileşte tot mai multe legături politice, economice şi militare cu fiecare dintre ţările pe care Ezechiel le-a descris în viziunea sa despre viitor, după cum voi arăta în detaliu în următoarele două capitole.

Toate acestea fiind spuse, însă, nu putem trage nici concluzia categorică a faptului că Puţin ar fi cel despre care a vorbit Ezechiel, dar nu îl putem nici exclude. Cel puţin nu încă. Trebuie să se mai întâmple câteva lucruri în Rusia şi în Orientul Mijlociu înainte să putem şti cu siguranţă cum stau lucrurile. E posibil ca Puţin să nu fie decât cel care pregăteşte scena pentru ascensiunea altei persoane.

CAWT0LUL8:TITLU VIITOR

KREMLINUL SE ASOCIAZÂ „AXEI RĂULUI” ÎNCHEIND O ALIANŢĂ MILITARĂ CU IRANUL

La 4 mai 2006, vicepreşedintele Dick Cheney a ţinut un discurs la o conferinţă în Vilnius, Lituania, care a înfuriat Kremlinul.

El a avertizat asupra faptului că, deşi America îşi doreşte să vadă Rusia manifestând o democraţie sănătoasă şi plină de viaţă şi doreşte să o considere un partener de încredere în economia mondială, sub conducerea lui Vladimir Puţin ţara se afla în plin proces de anulare a tuturor câştigurilor din ultimul deceniu.

„În multe privinţe ale societăţii civile – de la religie la mass-media, la grupurile de susţinere şi la partidele politice – guvernul [rus] a restricţionat incorect şi necorespunzător drepturile poporului său”, a afirmat Cheney. De asemenea a

avertizat asupra faptului că „niciun interes legitim nu este deservit atunci când ţiţeiul şi gazele naturale devin instrumente de şantaj şi intimidare, prin manipularea ofertei sau tentativele de a monopoliza transportul. Şi nimeni nu poate justifica astfel de acţiuni care subminează integritatea teritorială a unei ţări învecinate sau care interferează cu mişcările democratice.”

Liderii Rusiei au de ales, a explicat Cheney. Pot alege calea libertăţii şi a democraţiei sau pe cea a tiraniei şi agresiunii. A făcut

de asemenea observaţia că viitorul păcii şi securităţii în secolul al douăzeci şi unulea va fi profund afectat de deciziile pe care le va lua Moscova în anii următori şi a insistat ca liderii occidentali să rămână optimişti.

„Niciunul dintre noi nu crede că Rusia e sortită să devină duşman", a afirmat domnia sa.[1]

A fost un discurs mult-aşteptat, profund şi cu un raţionament bun, şi m-am bucurat de alegerea Casei Albe de a transmite un astfel de mesaj plin de forţă preşedintelui Puţin şi consilierilor săi de frunte. Dar acea ultimă afirmaţie mi-a dat bătăi de cap, pentru că dacă cineva priveşte spre Rusia nu doar prin lentilele politice şi economice, ci şi prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, vedem că Rusia este, de fapt, sortită să devină un duşman al Occidentului, şi mai ales al Israelului, în parte datorită alianţei sale cu Iranul.

Daţi-mi voie să justific.

CE ANUME SĂ URMĂRIM

Un studiu atent al capitolului 38 din Ezechiel evidenţiază clar faptul că într-o bună zi va apărea un lider rus care va porni un atac împotriva Israelului. Mai mult, aflăm că ţarul Rusiei nu va ataca doar Israelul. Ci mai degrabă va forma o coaliţie militară – în genul celei formate de Statele Unite atunci când a dorit să înlăture regimul lui Saddam Hussein în 2003. Aici Ezechiel ne oferă informaţii secrete precise. Cu toate că scria acum mai bine de 2.500 de ani, profetul evreu a fost capabil să ne spună ce anume trebuie să urmărim. De fapt, ne-a dat o listă detaliată de ţări care se vor alătura în zilele din urmă Rusiei într-o coaliţie împotriva lui Israel.

Prima ţară specifică pe care a menţionat-o ca parte a alianţei ruse a fost Persia (Ezechiel 38:5). Până în 21 martie 1935, Persia a fost numele oficial al ţării căreia în prezent îi spunem Iran. Dar în ultimii 2.500 de ani Rusia şi Iran nu au încheiat niciodată vreo alianţă militară. Aceasta i-a determinat pe mulţi sceptici să gândească: ***Uite, Biblia habar nu are ce spune. Ruşii i-au urât dintotdeauna pe iranieni. Iranienii i-au urât dintotdeauna pe ruşi. Pur şi simplu nu se poate să formeze vreodată o alianţă împotriva***
Israelului sau a altcuiva. Iar asta demonstrează faptul că Biblia este plină de erori.

O astfel de concluzie poate să le fi părut multora rezonabilă până de curând. Ruşii, la urma urmei, au ocupat de câteva ori pentru scurt timp porţiuni din partea de nord a Iranului: în secolul al nouăsprezecelea, în 1912, în timpul Primului Război Mondial şi între anii 1941 şi 1946. Însă Moscova nu a încheiat niciodată vreo alianţă cu Iranul. Dimpotrivă, repetate ocupaţii ale sovieticilor a determinat Iranul să încheie o serie de alianţe militare cu Statele Unite pentru câteva decenii.

După ce Armata Roşie a părăsit Iranul în 1946, Teheranul a stabilit relaţii apropiate cu Statele Unite, când Mohammad Reză Shăh Pahlavi (cunoscut în mod obişnuit drept „Şahul") a acceptat mult ajutor pe plan militar şi o mare cantitate de arme din partea americanilor, pentru a forma o contragreutate faţă de ambiţiile sovietice de a prelua controlul zăcămintelor petroliere ale Iranului şi din restul Orientului Mijlociu.

În 1979, SUA a pierdut Iranul în timpul revoluţiei islamice, când Şahul a fost detronat şi forţat să meargă în exil, iar personalul Ambasadei americane a fost luat ostatic 44 de zile. Dar pe cât de serioasă a fost această lovitură pentru interesele Statelor Unite, ascensiunea lui Ayatollah Khomeini n-a creat deschiderea la care sperase Moscova – sau cea pe care o profeţise Biblia. Khomeini, un om profund religios nu avea nicio intenţie să creeze o alianţă sau o înţelegere cu ateii din Nord. Mai mult, după ce sovieticii au invadat Afganistanul din vecini, în decembrie 1979, Khomeini s-a temut că Kremlinul urma să atace ulterior si Iranul.

În mod ironic, chiar Saddam Hussein a fost cel care l-a forţat pe Khomeini să înceapă să stabilească legături cu comuniştii. La sfârşitul anilor '80, Iranul suferea pe plan economic şi militar an după an, din cauza unui război irano-irakian brutal şi aparent fără sfârşit (1980-1988). Teheranul a avut nevoie de ajutor din partea unei superputeri, şi cu siguranţă nu aveau de gând să se adreseze Washingtonului. Astfel că Khomeini şi mullahii s-au adresat în schimb Moscovei, imaginându-şi că dacă Mihail Gorbaciov îşi retrăgea trupele din Afganistan, nu avea de gând să le trimită în Iran.

KREMLINUL SE AS0CIAZĂ"AXEI RĂULUI" ÎNCHEIND 0
ALIANŢĂ MILITARĂ
CU IRANUL 157

în prezent, chiar şi cei mai sceptici cu privire la informaţiile secrete furnizate de Ezechiel trebuie să recunoască faptul că pentru prima oară în istorie începe să se contureze o alianţă între Rusia şi Iran.

Legături economice şi politice între Rusia şi Iran au început să se stabilească în mod continuu din anii ’90. Legăturile militare s-au consolidat chiar şi mai rapid. Teheranul era disperat în a-şi reconstrui forţele după lungul război cu Irakul. Moscova era disperată după bani lichizi în urma prăbuşirii Uniunii Sovietice şi după un cap de pod spre Orientul Mijlociu atât de bogat în petrol.

O pereche făurită în iad.

Administraţia Clinton a devenit tot mai preocupată, astfel că în 1995 a silit Rusia să semneze o înţelegere conform căreia Moscova avea să înceteze vânzarea de arme către Iran şi să promită că va finaliza furnizarea tuturor sistemelor armate vândute anterior Teheranului până la finele anului 1999. Dar înţelegerea semnată de vicepreşedintele Al Gore şi premierul rus Viktor Cernomirdin ar putea trece drept unul din cele mai puţin eficiente acorduri semnate vreodată. Vânzarea de arme către Iran între 1992 şi 2000 a ajuns la suma de 4 miliarde de dolari.[2]

Când Vladimir Puţin a ajuns preşedinte, a abandonat rapid înţelegerea din 1995 cu americanii. în decembrie 2000, l-a trimis pe ministrul apărării Igor Sergheev la Iran pentru a se întâlni cu omologul său iranian Aii Shamkhani şi a începe negocierile unei noi şi dramatice relaţii militare între cele două ţări. în martie 2001, Puţin l-a primit pe preşedintele iranian Mohammed Khatami la Moscova. Khatami a fost primul lider iranian care a vizitat capitala rusă după cei douăzeci şi şapte de ani scurşi de la vizita Şahului.[3] Vizita a furnizat titluri de primă pagină în ziarele din toată lumea şi a fost o sursă de îngrijorare la Washington şi la Ierusalim.

în timpul vizitei sale de trei zile, Khatami a făcut un tur al centrelor nucleare ruse, al uzinelor de proiectile şi al comandamentului spaţial al Rusiei. Puţin, Khatami şi consilierii săi au accelerat de asemenea negocierile pentru o afacere pe zece ani, de vânzare de arme în valoare de mai multe miliarde de dolari între cele două state, în ciuda

avertismentelor Statelor Unite la adresa Kremlinului de a nu sprijini regimul islamic radical.[4]

De-a lungul timpului, natura relaţiei cultivate de cele două state a devenit şi mai clară, după cum este evidenţiat în titlurile mediei mondiale:

RUSIA PLĂNUIEŞTE ÎNFIINŢAREA ALTOR CINCI CENTRALE NUCLEARE ÎN IRAN
Washington Post, 27 IULIE 2002

0 NOUÂ CALE FERATĂ FACE LEGĂTURA ÎNTRE RUSIA ŞI IRAN VIA AZERBAIDJAN
Agenţia France-Presse, **22 MAI 2004**

RUSIA PREFERĂ RUTA IRANULUI PENTRU EXPORT BRUT
Tehran Times, 14 IUNIE 2004

PUŢIN: IRANUL NU PLĂNUIEŞTE SĂ CONSTRUIASCĂ ARME ATOMICE
AIJazeera, 18 FEBRUARIE 2005

PUŢIN SUSŢINE VÂNZAREA DE ARME SIRIEI ŞI IRANULUI
Associated Press, **28 APRILIE 2005**

IRAN CONSIDERĂ RUSIA DREPT UN POSIBIL PARTENER PENTRU CONSTRUIREA A 20 DE CENTRALE NUCLEARE
MosNews.com, 7 SEPTEMBRIE 2005

KREMLINUL ESTE GATA SĂ APERE IRANUL
MosNews.com, 13 SEPTEMBRIE 2005

RUSIA SEMNEAZĂ ACORDUL DE VÂNZARE DE ARME IRANULUI ÎN VALOARE DE UN MILIARD DE DOLARI
Associated Press, **2 DECEMBRIE 2005**

Ceea ce face ca aceste ştiri să fie tulburătoare este, desigur, faptul că Kremlinul vinde aceste arme convenţionale şi furnizează combustibil nuclear, tehnologie şi susţinere unuia dintre cele mai periculoase regimuri teroriste islamice radicale de pe faţa pământului, o ţară pe care preşedintele Bush a numit-o specific drept membră a Axei Răului.

Puţin a încercat în mod repetat să-i asigure pe liderii mondiali că Iranul nu intenţionează să construiască arme nucleare. Într-o întâlnire din februarie 2005 la Kremlin cu Hassan Rowhani, cel mai bun negociator nuclear al Iranului, Puţin a insistat că „ultimii paşi ai Iranului în sensul convingerii noastre este că Iranul nu intenţionează să construiască o armă atomică. În consecinţă, vom continua să cooperăm cu Iranul în toate privinţele, inclusiv în ce priveşte energia nucleară.”[5] Două luni mai târziu, în timpul unei conferinţe în Ierusalim asupra acestei călătorii istorice în Israel – o premieră absolută pentru un lider rus – Puţin a explicat faptul că „lucrăm împreună cu Iranul pentru a dezvolta un atom pentru finalizările paşnice şi suntem împotriva oricărui program care caută să doteze Iranul cu o armă atomică.”[6]

Totuşi intenţiile Iranului de a obţine arme nucleare s-au născut cu mulţi ani înainte. În cadrul cuvântării sale din ianuarie 1987 în faţa comunităţii ştiinţifice nucleare a Iranului la Teheran, Aii Khamenei, pe atunci preşedintele Iranului (şi care mai târziu ajungea Liderul Suprem al Iranului, Ayatollahul Khamenei, după moartea Ayatollahului Khomeini) a stabilit o legătură directă între programul nuclear al Iranului şi securitatea naţională a Iranului şi a subliniat iminenţa înarmării nucleare cât mai rapid cu putinţă.

„În ce priveşte energia atomică, avem nevoie de ea acum, a spus Khamenei. Naţiunea noastră a fost întotdeauna ameninţată din afară. Cel mai mic lucru pe care-l putem face în privinţa acestui pericol este să îi anunţăm pe duşmanii noştri că ne putem apăra. De aceea, fiecare pas pe care-l poţi face în acest sens este pentru apărarea ţării tale şi pentru progres. Având toate acestea în minte, trebuie să lucrezi asiduu şi cât de poate de rapid.”[7]

La 6 octombrie 1988, într-o adresă către Gărzile Revoluţionare

Islamice, Aii Akbar Hashemi-Rafsanjani a făcut şi mai clare intenţiile nucleare ale tării.

„Ar trebui să ne echipăm complet atât în utilizarea ofensivă cât şi în cea defensivă a armelor chimice, bacteriologic şi radiologice. De aici înainte, ar trebui să faceţi uz de oportunitate şi să duceţi această sarcină la îndeplinire."[8] În 1989, Rafsanjani a fost ales preşedinte al Iranului, funcţie pe care a deservit-o până în 1997.

Ca să nu mai existe nicio îndoială, Rafsanjani a fost chiar şi mai provocator în lumina atacurilor teroriste asupra New Yorkului şi a Washingtonului. La 14 decembrie 2001, serviciul de presă iranian a publicat un articol cu titlul: **„Rafsanjani afirmă că musulmanii ar trebui să folosească arme nucleare împotriva Israelului."[9]**

Potrivit acestui articol, Rafsanjani a afirmat că un atac nuclear ar „anihila Israelul", în timp ce Iranul ar „suferi doar nişte daune". A spus: „Dacă vine ziua când lumea islamică va fi echipată cu armele pe care Israelul le are în posesie, strategia colonialismului ar intra într-un impas, datorită faptului că lansarea unei bombe atomice ar şterge de pe faţa pământului tot ce există în Israel, dar nu ar produce decât câteva daune în lumea islamică." Articolul sublinia „nu doar că discursul domnului Hashemi-Rafsanjani e cel mai puternic mesaj antiisraelian, dar de asemenea se întâmplă pentru prima oară când un lider proeminent al Republici Islamice sugerează în mod făţiş folosirea unei arme nucleare împotriva statului evreiesc."

Pentru a împlini o astfel de misiune, Rafsanjani a candidat din nou la alegerile prezidenţiale în 2005. A fost învins de Mahmoud Ahmadinejad, care era chiar şi mai conservator şi mai antisemit decât el – şi care a jurat să accelereze programul de înarmare nucleară a Iranului – chiar în ziua în care se lansa *The Ezekiel Option.*

Sincronizarea între victoria lui Ahmadinejad şi lansarea cărţii a fost suficient de ciudată, dar chiar şi mai ciudate s-au dovedit a fi similarităţile între evenimentele prezentate în roman şi realitatea din Iran.

La pagina 333 a ediţiei broşate a romanului *The Ezekiel Option*, liderul meu iranian fictiv are un îndemn de anihilare a Israelului, spunând: „Lumea trebuie să înţeleagă – sioniştii trebuie smeriţi. Moarte Israelului... Această tumoră evreiască canceroasă este cea mai

periculoasă ameninţare de pe faţa pământului. Însă Noaptea Evreilor a ajuns aproape la sfârşit. Allah, te implorăm, anihilează-i cu mânia Ta.” La pagina 358, un învăţat islamic fictiv care sprijină Iranul în lupta sa împotriva Israelului avertizează că „Allah nu este de partea evreilor. El nu se va lăsa batjocorit de afirmaţiile că ar fi. Lumea va afla cine este cu adevărat Singurul Dumnezeu Adevărat când Israelul va fi şters de pe faţa pământului pentru totdeauna.”

În toamna anului 2005, ficţiunea a devenit din nou realitate:

AHMADINEJAD: ŞTERGE ISRAELUL DE PE HARTĂ
Aljazeera.net, 26 OCTOMBRIE 2005

ŞTERGE ISRAELUL J)E PE HARTĂ”, SPUN IRANIENII
New York Times, 27 OCTOMBRIE 2005

ISRAELUL AR TREBUI ŞTERS DE PE HARTĂ, SUSŢINE PREŞEDINTELE IRANULUI
The (U.K.) Guardian, 27 OCTOMBRIE 2005

Ahmadinejad, invitat la conferinţa pe tema „Lumea fără sionism” organizată la Teheran, nu doar că le-a spus tovarăşilor săi radicali islamişti că „Israelul trebuie şters de pe hartă” pentru că Israelul încearcă „în mod satanic şi viclean să câştige controlul” peste toată Palestina. În acelaşi timp a avertizat că „oricine va recunoaşte Israelul, va arde în flăcările furiei poporului islamic” şi orice lider islamic „care recunoaşte regimul sionist înseamnă că recunoaşte capitularea şi înfrângerea lumii islamice.” Şi a lansat o ameninţare ţi împotriva Statelor Unite. „Este posibil oare să trăim într-o lume fără America şi fără Sionism?... Ştiţi că acest slogan şi acest obiectiv sunt tangibile, şi cu siguranţă le putem realiza.”[10]

Remarcile au cules condamnare internaţională pe plan mondial, dar Ahmadinejad nu s-a dat înapoi. La 9 decembrie a ţinut o cuvântare la Mecca în faţa Organizaţiei Conferinţei Islamice, unde a numit Israelul o „tumoră”, a pus sub semnul

întrebării dacă Holocaustul a avut loc cu adevărat şi a sugerat că dacă europenii sunt atât de preocupaţi de soarta evreilor, ar trebui să şi-i ia pe evrei la ei, în Europa.[11]

„PUNCTUL DUPA CARE TOTUL DEVINE IREVERSIBIL”

Retorica incendiară a lui Ahmadinejad împotriva Israelului şi a SUA nu ar trebui considerată ameninţări în van, la fel cum nici ameninţările lui Saddam Hussein de a invada Kuweitul nu au fost în van în anii care au condus la ziua de 2 august 1990. Cuvintele lui Ahmadinejad sugerează mai degrabă o numărătoare inversă pentru începerea unui nou şi îngrozitor război în Orientul Mijlociu.

Spre sfârşitul anului 2005, în timpul unei călătorii în Israel, m-am întâlnit cu unul dintre experţii de vârf ai Israelului în ce priveşte Mossadul, cel mai important serviciu de informaţii externe (versiunea israeliană a CIA). „Vă rog să ascultaţi ceea ce transmite acest regim şi vă rog să le daţi credit, mi-a spus agentul, un detectiv care el însuşi a petrecut ani întregi sub acoperire în Iran. Regimul iranian este înainte de toate mai cu seamă orientat împotriva SUA, şi nu a Israelului. Israelul nu este decât un mijloc de a ajunge la SUA Israelul este Micul Satan. Voi sunteţi Satan cel Mare.”

„Nu uitaţi, a continuat agentul Mossad, iranienii au inventat tabla de şah. Ei sunt cu trei sau patru mutări înaintea noastră... Ar trebui să ni-i amintim permanent pe Hitler şi alte regimuri fasciste din istorie. Ei şi-au anunţat întotdeauna intenţiile supreme din timp... Un consilier de vârf al lui Mahmoud Ahmadinejad a spus de curând: «O ciocnire între Islam şi Occident este inevitabilă, şi trebuie să fim pregătiţi.» Am ignorat un astfel de avertisment în propriul nostru detriment. Şi noi trebuie să fim pregătiţi.”[12]

Conducătorii iranieni cu siguranţă s-au pregătit pentru o ciocnire între Islam şi Occident, pentru că se străduiesc din răsputeri să construiască, să cumpere sau să fure arme nucleare, cât şi rachetele care să livreze astfel de armament până la obiectivul intenţionat. În iulie 1998, Comisia de evaluare a ameninţării rachetelor balistice pentru Statele Unite – prezidată de Donald Rumsfeld – a emis un raport obiectiv în care membrii ei (oficiali de vârf ai armatei şi ai serviciului secret de informaţii din SUA) au ajuns în unanimitate la concluzia că „singurul aspect care influenţează realitatea dacă Iranul va avea în curând sau are deja o armă nucleară este cantitatea de material

radioactiv de care dispune. Din cauza lacunelor majore din

informaţiile de care dispunem, SUA nu va reuşi să cunoască starea de fapt a posesiei de către Iran a armelor nucleare decât după ce aceasta va fi o certitudine."[13]

Comisia a aflat că Iranul – ale cărei proiectile pot deja atinge Tel Avivul, Parisul şi Londra – poate construi o rachetă balistică intercontinentală capabilă să lovească SUA „în termen de maxim cinci ani de la decizia de a o construi", cu toate că, din nou, membrii au subliniat faptul că oficialităţile din Washington s-ar putea să nici nu afle când s-a luat o asemenea decizie. Au atras atenţia că „o rachetă iraniană cu o rază de acţiune de până la 10.000 de km ar putea prezenta un risc pentru SUA pe un arc ce s-ar întinde spre nord-est pe o linie de la Philadelphia, Pennsylvania, la St. Paul, Minnesota."

Ceea ce e şi mai tulburător, comisia a avertizat că ţări precum Iranul căutau căi de a lansa rachete Scud de pe un submarin sau de pe orice alt vas comercial, aducând în felul acesta focoasele nucleare, chimice, biologice sau convenţionale ale Iranului în apropierea unor oraşe importante din America, Europa sau Israel, practic fără niciun avertisment.

Şi asta se întâmpla în 1998. În prezent, ameninţarea Americii cu rachete lansate de pe vase a crescut dramatic. „Circa 75 % din populaţia SUA de 290 de milioane de cetăţeni şi 75 % din bazele ei militare sunt la o distanţă de 200 de mile de coastă", a raportat un articol al United Press International în 2005. „Numărul potenţialelor platforme de lansare este enorm, cu 130.000 de vase comerciale înregistrate din 195 de ţări... Mii de SCUD-uri şi alte rachete balistice cu rază scurtă de acţiune şi ieftine au fost dispersate, vândute pe plan mondial către o serie de ţări unde grupurile teroriste operează deschis. Iranul a testat o rachetă balistică tactică de pe un vas maritim anul trecut, iar ameninţarea a devenit cu atât mai serioasă cu cât rachetele de croazieră au cunoscut o dezvoltare rapidă. China a livrat deja o mulţime de astfel de arme Iranului."[14]

> De la publicarea raportului comisiei lui Rumsfeld, am învăţat mult mai multe, inclusiv că timp de aproape două decenii, Iranul a ascuns cu succes centre de cercetare nucleară scumpe şi sofisticate de ochii SUA, ai Israelului şi ai altor servicii de informaţii secrete din Occident. Abia în momentul când un grup de dizidenţi iranieni

cunoscuţi sub numele de Sfatul Naţional de Rezistenţă a organizat o conferinţă de presă la 14 august 2002, dezvăluind existenţa şi locaţia unor astfel de centre, a aflat o lume întreagă despre cât de agresivă este achiziţionarea de arme nucleare de către Teheran.

În centrul de la Natanz s-a dovedit că iranienii plănuiau să îmbogăţească uraniul la standarde conforme utilizării sale în fabricarea de arme [nucleare]. În centrul de la Arăk, iranienii plănuiau să extragă plutoniu pentru scopuri militare.

„Ştiam în anii 2000-2001 că Iranul avea situri nucleare secrete şi încercam să aflăm unde se găsesc acestea", a spus David Albright, un fost inspector nuclear al Agenţiei internaţionale de energie atomică (International Atomic Energy Agency – IAEA). Dar când a aflat în final, a recunoscut că a fost uimit de magnitudinea eforturilor Iranului. „În doar câteva zile [după finalizarea centrelor de la Natanz şi Arăk] ar putea produce destul [combustibil nuclear] cât să le fie suficient pentru o bombă. Şi nu doar o bombă. Cele două centre imense subterane – fiecare de dimensiunea unui teren de fotbal – sunt construite în aşa fel, încât să poată găzdui 50.000 sau chiar mai multe aparate de centrifugă. Aceasta ar putea genera uraniu pentru 25 până la 50 de bombe nucleare pe an."[15]

Kenneth Pollack, un oficial de rang înalt din Consiliul de securitate naţională al SUA, responsabil de situaţia din Iran şi Golful persic în anii '90, a recunoscut că: „În ciuda promisiunilor făcute administraţiei Clinton de interlocutorii informatori ai lui Khatami că reformatorii [din guvernul iranian] înţelegeau interesul Statelor Unite cu privire la programul nuclear al Iranului şi că aveau să facă tot posibilul pentru a furniza date concrete, programul nuclear al Iranului nu s-a diminuat niciodată. De fapt, a făcut chiar progrese colosale."[16]

În timp ce scriam această carte, am vorbit cu peste cinci oficiali seniori din armata şi serviciul de informaţii a Israelului care, cu condiţia păstrării anonimatului, mi-au spus că Iranul fie a ajuns, fie se apropie vertiginos de punctul pe care ei îl numesc „punctul după care

totul devine ireversibil”. Acesta este punctul la care Iranul va avea toate informaţiile tehnice, oameni de ştiinţă instruiţi, toate machetele de construire a unei bombe, uraniul îmbogăţit şi toate celelalte elemente critice necesare construirii unei dispozitiv nuclear.

Odată ce mullahii au toţi bucătarii şi toate ingredientele necesare pentru a găti otrava termo-nucleară, sursele acestea afirmă că realizarea unei bombe s-ar putea întâmpla foarte rapid. Unii estimează că Iranul ar putea avea „bomba islamica' despre care vorbea Rafsanjani deja în 2007. Alţii spun că e mai probabil că acest lucru să se realizeze între 2008 şi 2011. Dar adevărul este că nimeni nu ştie cu certitudine, şi acest aspect este cel mai periculos dintre toate.

Ceea ce ştim cu siguranţă este faptul că Rusia dă o mână de ajutor pentru a grăbi tot acest proces, şi nu pentru a-l diminua. „Uneori sunt întrebat dacă Iranul doreşte să creeze astfel de arme [nucleare] sau doar se gândeşte la această posibilitate, şi întotdeauna le răspund că da şi da, spune Viktor Mikhailov, director al Institutului de stabilitate strategică al ministerului rus de energie atomică, considerat pe plan mondial drept unul dintre părinţii industriei nucleare iraniene. Este imposibil să ne păstrăm independenţa şi suveranitatea naţională în prezent fără arme nucleare... Cred că sectorul nuclear al economiei iraniene este menţinut la un nivel de cercetare şi de tehnologie foarte înalt... Iranul va crea – poate crea – bomba sa nucleară în cinci până la zece ani. Nu va fi la fel de sofisticată ca armele nucleare ale Rusiei sau ale Statelor Unite, dar va fi funcţională. Americanii se tem de aceasta... pentru că moartea nucleară nu trebuie neapărat să vină pe calea aerului, ci poate veni prin atâtea alte moduri. Se tem chiar şi de o singură explozie nucleară pe teritoriul lor.”[17]

Peste 1.000 de oameni de ştiinţă în fizică nucleară din Iran au fost instruiţi în Rusia sau de oameni de ştiinţă seniori ruşi. Rusia a jurat să termine construcţia primei centrale nucleare a Iranului la Bushehr (poate până în 2007), în ciuda presiunilor internaţionale intense de a opri ajutorul oferit Iranului de înarmare nucleară. Rusia negociază de asemenea cu Iranul în

vederea construirii a nici mai mult nici mai puţin de alte douăzeci de centrale nucleare în ciuda faptului că Iranul deţine zăcăminte uriaşe de ţiţei şi gaze naturale, şi e departe de a duce lipsă de resurse energetice. Diplomaţii ruşi au împiedicat în repetate rânduri eforturile întreprinse de SUA şi de Uniunea Europeană (U.E.) de a aplica sancţiuni Iranului pentru activităţile sale secrete în domeniul nuclear. Iar Vladimir Puţin şi-a pus amprenta personală de aprobare a asistenţei nucleare ruse

oferite Iranului, în ciuda jurământului lui Mahmoud Ahmadinejad de a anihila statul evreu.

întrebarea este de ce.

CE DOREŞTE RUSIA

„Rusia are două interese în Iran, mi-a spus dr. Dore Gold când l-am întâlnit la Tel Aviv în toamna anului 2005. Mai întâi, vor să reînvie presupusa glorie a Uniunii Sovietice. Iar în al doilea rând, vor să facă bani."

Mai întâi l-am întâlnit pe Gold, fostul ambasador israelian al Naţiunilor Unite, în vara anului 2000, când Ehud Barak încerca să pregătească drumul spre Yasser Arafat. Gold, unul din primii diplomaţi israelieni care s-au întâlnit personal cu Yasser Arafat, m-a iniţiat în modul de gândire al lui Arafat şi m-a ajutat să înţeleg cine era acesta şi ce dorea. Mi-a fost de foarte mare ajutor când îmi faceam munca de cercetare pentru ***The Last Days***, şi mai târziu l-am ajutat la rândul meu să promoveze lansarea propriului său bestseller, potrivit ***New York Times***, ***Hatred's Kingdom: How Saudi Arabia Supports the New Global Terrorism.***

însă Gold nu a fost doar un expert în ce-l privea pe Arafat şi pe arabi. De asemenea a monitorizat îndeaproape activităţile şi ambiţiile ruşilor în Orientul Mijlociu ani de zile şi a slujit în calitate de consilier senior pentru prim-ministrul Sharon.

„Ruşii îşi doresc un imperiu, şi pentru a-l obţine trebuie să stabilească o „relaţie specială" cu regimurile arabe şi islamice din Orientul Mijlociu, pe care le poate folosi ca agenţi ai influenţei proprii", mi-a spus el într-o dimineaţă în timp ce ne beam cafeaua. „Din 1948 şi până la căderea Uniunii Sovietice, sovieticii au fost principalii susţinători ai ameninţării arabe la adresa Israelului. Dar nu au fost

niciodată capabili să ofere securitate Iranului ca aliat, cum probabil o pot face acum... Iranul este pivotai în gândirea rusă. Este o forţă regională de seamă cu propriile drepturi, şi este o poartă spre restul Orientului Mijlociu.

Mai mult, nota el, Moscova îşi imaginează că o relaţie puternică cu Iranul scade probabilitatea ca mullahii să îi susţină agresiv pe

rebelii din Cecenia sau să întreprindă vreun efort de a instiga la o lovitură de stat în capitala rusă.[18]

Gold, un american emigrat în Israel, a argumentat că în timp ce economia Rusiei este mult mai puternică în prezent decât era la începutul anilor ’90, acest fapt se datorează în mare parte industriei petroliere. Complexul militaro-industrial pe de altă parte – motorul care pentru ani de zile a furnizat milioane de locuri de muncă pentru mâna de lucru rusă – s-a redus dramatic de la sfârşitul Războiului Rece. Astfel, Rusia are nevoie să vândă arme în valoare de miliarde de dolari unor ţări precum Iranul, ca facilităţile de producţie militară să nu trebuiască să îşi reducă şi mai mult producţia sau chiar să fie nevoite să-şi închidă porţile. Şomajul ar atinge cote ridicate, la fel şi sărăcia, şi, ca urmare, ar creşte posibilitatea instabilităţii domestice de genul de care se teme Kremlinul cel mai mult.[19]

Dr. Yuri Shtern împărtăşeşte o afirmaţie similară cu cea a lui Dore Gold, însă adaugă câteva comentarii nuanţate din perspectiva avantajului unic pe care-l deţine. Născut în Moscova în 1949, Shtern a absolvit Universitatea de la Moscova cu un doctorat în economie. A militat – la fel ca Natan Sharansky – pentru drepturile evreilor sovietici până când i s-a îngăduit în cele din urmă să emigreze în Israel până în 1981. A reuşit să pună bazele unei colonii ebraice în Iudeea şi a lucrat pentru un timp pentru Federaţia comerţului camerelor Israelului, încercând să încheie afaceri între Israel şi fostul URSS, după ani de boicotare a produselor sovietice din cauza persecuţiei sovietice a evreilor. În 1996 a fost ales ca membru al Knessetului (parlamentul israelian) iar în prezent este personalitatea numărul doi în Yisrael Beitenu, unul din partidele politice din Israel cu cea

mai spectaculoasă creştere.

Eu şi Shtern ne-am întâlnit prima oară în februarie 2004, la National Prayer Breakfast la Washington, DC, unde eu eram parte a unei delegaţii israeliene alcătuită din şapte persoane. Ne-am reîntâlnit un an mai târziu la Dan Panorama Hotel în Tel Aviv şi l-am întrebat de ce ţara sa natală sprijină cu arme unul din cei mai mari duşmani ai săi.

„Rusia – după Israel – este al doilea cel mai ciudat loc din lume, mi-a spus Shtern într-o seară după ce luaserăm cina. Are o istorie a creştinismului şi a educaţiei, dar şi o tradiţie profundă în ce priveşte tirania. Pericolul care domneşte acum este acela că Rusia ar putea reveni la tiranie."

O parte a motivului o constituie faptul că „Rusia este în mare pericol de islamicizare", şi „este incredibil cât de multe oficialităţi ruse sunt mituite de către islamici" din Iran, Arabia Saudită şi din alte ţări ale Orientului Mijlociu. Acesta, a spus Shtern, este un motiv serios pentru care Rusia ajută Iranul să se înarmeze nuclear. Muncitorii ruşi au nevoie de locuri de muncă. Companiile ruse au nevoie de bani lichizi. Politicienii ruşi îşi primesc retribuţia." Şi a avertizat asupra faptului că şi alte probleme pândesc la orizont. În timp ce atenţia lumii întregi a fost aţintită în ultimii ani asupra problemelor din Irak, Shtern insistă că „viitorul lumii este hotărât de Rusia".[20]

Cu câteva luni înainte de aceste întâlniri cu Gold şi Shtern, am luat parte la o întâlnire cu Natan Sharansky la Madison Hotel în Washington DC, pentru a discuta despre Puţin, Iran şi ameninţarea nucleară tot mai serioasă. Pe atunci, domnia sa era membru al cabinetului prim-ministrului Sharon, în poziţia de ministru israelian al afacerilor [interne] pentru Ierusalim şi diaspora. Scriam un articol pentru publicaţia *World* despre summitul preşedintelui Bush cu preşedintele Puţin în capitala Slovaciei, Bratislava.

Am început prin a-i pune întrebări legate de imaginea de ansamblu.

„Un număr tot mai mare de observatori din Occident îşi fac griji cu privire la faptul că Vladimir Puţin devine un nou dictator rus. Ei remarcă în acest sens preluarea de către Kremlin a posturilor de televiziune, închiderea oponenţilor politici şi suspendarea alegerilor democratice pentru guvernatorii provinciilor ruse. Ca unul care a crescut în Rusia şi a petrecut nouă ani într-un gulag KGB ca dizident,

care este părerea dumneavoastră despre viitorul democraţiei în Rusia?”[21]

„Auzim două tipuri de afirmaţii în aceste zile, mi-a spus Sharansky. Prima este aceea că Rusia s-a întors în trecut din cauză că ruşilor le plac vechile lor regimuri totalitare, iar aceasta este dovada că ruşii nu pot fi democraţi sau că nu-şi doresc democraţia. Iar acest lucru este o prostie. Celălalt sentiment este că guvernul rus este angajat în acţiuni serioase de desfiinţare a democraţiei, iar lumea ar trebui să-şi facă griji. Acest lucru este categoric adevărat. Spre exemplu, timp de o mie de

ani, Rusia nu a fost niciodată democraţie. Dar cred că poporul rus îşi doreşte libertatea şi democraţia. Au existat schimbări colosale aici în ultimii zece – cincisprezece ani. Milioane de oameni nu mai sunt subjugaţi în gulaguri. Milioane de oameni nu mai lucrează pentru KGB. Milioane nu mai trăiesc de teama că un cuvânt greşit va determina aruncarea lor la închisoare. Acesta este un progres real, istoric. Acestea fiind spuse, au existat însă o serie de paşi serioşi de retragere. Dar nu uitaţi, la doisprezece ani după Revoluţia Franceză a existat Napoleon. În orice ţară există suişuri şi coborâşuri în dezvoltarea apărut. Acum Puţin restricţionează multe domenii ale vieţii ruşilor. Lumea liberă nu ar trebui să ezite să abordeze aceste aspecte şi să încurajeze guvernul rus să extindă libertatea, nu să o restricţioneze.”

L-am întrebat care este părerea dumnealui în legătură cu faptul că Rusia vinde tehnologie nucleară Iranului, când Iranul era recunoscut pe plan mondial drept o ţară teroristă şi, după expresia faimoasă a Preşedintelui Bush, era parte a Axei Răului.

„Ei bine, ştiţi şi dumneavoastră că am fost implicat pentru multă vreme în negocierile de a convinge ruşii să înceteze în a vinde aceste tehnologii Iranului”, a explicat Sharansky, atrăgând atenţia asupra întâlnirilor sale cu Puţin şi a „multor altor întâlniri cu lideri ruşi de-a lungul anilor” în această direcţie. „Şi este important să subliniem faptul că nu guvernul rus a vândut direct aceste tehnologii. Ci diferite companii ruse, iar Kremlinul nu a luat o poziţie fermă... Puţin mi-a spus acest lucru personal – şi

întâmplarea face că are absolută dreptate în această privinţă – că va veni ziua când va fi clar că vânzările occidentale de tehnologie nucleară Iranului vor avea acelaşi rol critic în ajutarea Iranului să-şi dezvolte arme de distrugere în masă, poate chiar mai mult, şi nu doar tehnologiile ruse. Şi fără îndoială, în urmă cu un an, când s-a descoperit orizontul de interes al activităţilor iraniene, toţi au putut vedea că tehnologiile care tranzitau Pakistanul, Anglia şi Olanda au creat un mare pericol ca Iranul să dezvolte arme nucleare într-un an sau doi."

„Prin urmare, guvernul dumneavoastră crede că această nouă alianţă ruso-iraniană este o ameninţare directă la adresa securităţii naţionale a Israelului?" am întrebat eu.

„Lumea liberă este oarbă în a întreprinde măsuri eficiente pentru a împiedica acest dezastru ameninţător, a răspuns el. Acum trebuie să fie clar că lumea liberă nu îşi poate permite să îngăduie regimului Ayatollahilor să deţină arme nucleare şi rachete care să le lanseze. Iranienii şi-au expus punctul de vedere foarte clar. Intenţionează să distrugă Israelul şi pe ceilalţi «Satani» din această lume."

„Ce ar trebui făcut pentru a împiedica Iranul de la a-şi achiziţiona o bombă?" m-am întrebat eu.

„După cum subliniez în cartea mea |*The Case for Democracy],* Iranul este un exemplu unic de ţară unde într-o singură generaţie o societate de drept-credincioşi ai islamului radical au devenit o societate de bigoţi, a spus Sharansky. Adică în inima şi în mintea lor sunt dezgustaţi de guvernul lor şi deziluzionaţi de islamul radical, cu toate că cu buzele lor ei trebuie să evite să fie critici, de teama represaliilor din partea conducerii. Sunt mulţi iranieni dornici să-şi schimbe guvernul. Cu încurajarea lumii libere, cred că putem ajuta poporul din Iran să producă o schimbare democratică. Am fost încântat să-l aud pe preşedintele Bush adresându-se direct poporului iranian în cuvântarea sa *Despre Starea Naţiunii.* Dar asta nu este suficient. Statele Unite şi Europa – întreaga lume liberă – trebuie să facă mult mai mult spre a încuraja forţele libertăţii şi reformei în Iran, înainte să fie prea târziu."

„Dar dacă este deja prea târziu? am întrebat eu. Vă puteţi imagina un scenariu în care Israelul este silit să adopte o acţiune militară

împotriva Iranului?”

„Dacă este prea târziu şi nu va avea loc o schimbare democratică în Iran, şi s-a pierdut atât de mult timp, iar lumea liberă a fost prea precaută să sprijine dizidenţii din Iran, atunci există un pericol foarte real ca Iranul să achiziţioneze arme nucleare. În acest sens, lumea liberă nu va avea de ales decât să acţioneze. Dar nu doresc să discut scenarii specifice. Să sperăm că nu se va ajunge până acolo.”

Dar realitatea este că s-ar putea să fi şi ajuns deja acolo.

SCENARIILE CELE MAI SUMBRE

În februarie 2006 l-am întrebat pe Steve Forbes dacă mi-ar putea aranja un interviu cu Caspar Weinberger, care a lucrat ca secretar al

apărării SUA din 1981 în 1987, iar acum era directorul publicaţiei *Forbes* şi redactor al rubricii de afaceri externe la cea mai importantă publicaţie economică din lume. Steve a avut amabilitatea de a-mi accepta cererea, programându-mă pentru o oră la care să-l sun pe Weinberger la locuinţa sa din Connecticut. Interviul l-am avut cu doar câteva săptămâni înainte de decesul lui Weinberger.

Ca unul dintre planificatorii cheie ai strategiei lui Ronald Reagan de a răsturna Imperiul Răului, un om care a avut la propriu degetul pe buton în timpul câtorva dintre cei mai încordaţi ani ai relaţiei Americii cu forţa militară sovietică, puţini îi cunosc pe ruşi mai bine decât „căpitanul” Weinberger.[22] Şi mai puţini au avut parte de o asemenea experienţă la cel mai înalt nivel al guvernului SUA, confruntându-se direct cu mullahii din Iran. Weinberger, la urma urmei, a avut acces la toate serviciile secrete americane despre ayatollah şi despre regimul revoluţionar de la Teheran. A participat la eliberarea ostaticilor americani din Iran în 1981. A fost prezent când administraţia Reagan a stabilit legături cu Irakul, ca o contragreutate pentru agresiunea iraniană. A fost chiar acuzat de un procuror extrem de nedrept în afacerea Iran contra arme-pentru-ostatici, care a umbrit al doilea mandat al administraţiei Reagan, cu toate că mai

târziu a fost amnistiat de preşedintele George W. Bush, care pe bună dreptate l-a numit „un adevărat patriot” care a „slujit în mod extraordinar patria noastră”.

Weinberger, care avea optzeci şi opt de ani când a murit, n-ar fi putut fi mai generos cu timpul său sau mai profund în răspunsurile pe care mi le-a oferit. Când am stat de vorbă, memoria îi era încă proaspătă, iar capacitatea sa de analiză purta încă dovada clară a deceniilor sale de experienţă în linia întâi. I-am pus întrebări legate de o mulţime de probleme legate de Rusia şi Iran, în mod particular dacă el credea că Iranul avea să achiziţioneze arme nucleare în următorii ani. Iar răspunsul său m-a lăsat gură-cască.

„Eu unul cred că au pornit deja în direcţia aceasta, mi-a spus el. Cred că sunt deja echipaţi în sensul construirii unor anumite tipuri de arme nucleare şi... cred că ar putea face foarte mult rău chiar acum.”[23]

Acest lucru, credea Weinberger, era motivul din care Ahmadinejad

era atât de provocator faţă de Israel – pentru că deja poseda arme nucleare şi se pregătea pentru o confruntare militară directă.

Era o teorie ce-ti dădea fiori.

„Dacă Iranul a început deja înarmarea nucleară, l-am întrebat eu, atunci de ce ajută ruşii Iranul să construiască centrale nucleare şi oferă instruire şi tehnologie nucleară unei ţări pe care cea mai mare parte a lumii o consideră periculoasă?”

„Răspunsul îl găsiţi chiar în prima parte a întrebării dumneavoastră – e vorba de ruşi” mi-a răspuns Weinberger. Acesta e modul în care operează ei... [În timpul războiului rece] sovieticii au încercat să-şi intensifice influenţa asupra întregului Orient Mijlociu şi îndepărtat. Foloseau una din rutele tradiţionale către zăcămintele de ţiţei, prin Afganistan, şi încercau să le izoleze nu doar bazele, dar şi rutele de alimentare. Noi întreprindeam acţiuni şi ne pregăteam pentru a preveni succedarea acelei dominaţii... [Dar] ei nu au acceptat niciodată ideea că erau sortiţi să fie o putere secundară sau terţiară. Voiau să-şi obţină din nou calitatea de superputere, şi cam asta este în mare parte ce face Puţin chiar acum... Ei [Puţin şi consilierii săi] nu au acceptat cu adevărat ideea de democraţie sau de formă transparentă de guvernământ în care oamenii să poată întreprinde ceva... Nu vor

accepta faptul că au fost înfrânţi total şi fără drept de apel.”

„în concluzie, cât de periculos este Vladimir Puţin?” am întrebat. „Cred că are contextul potrivit, şi acesta este lucrul pentru care îşi fac oamenii griji, a afirmat Weinberger. A fost spion sovietic, întregul său trecut şi toată instruirea sa au fost în interesul fostei poliţii sovietice, şi nu cred că s-a schimbat prea mult. Nu cred că poţi ajunge atât de departe în atât de scurt timp cum a reuşit el, dacă nu faci exact ceea ce se aşteaptă din partea ta să faci [de către conducerea KGB].”

îngrijorarea lui Weinberger nu se oprea la actuala conducere a Rusiei. El a prezentat un alt scenariu cu implicaţii sumbre, incluzând pe cineva mai periculos chiar decât Puţin, ridicându-se la Moscova prin alegeri, asasinat sau lovitură de stat.[24]

în cartea sa *The Next War [Războiul viitor, n.trad.]* din 1996, Weinberger şi coautorul Peter Schweizer şi-au imaginat un ultra-naţionalist rus preluând puterea printr-o lovitură de stat în 2006, iar

apoi ameninţând întreaga lume cu un război nuclear. L-am întrebat dacă mai credea că era posibil aşa ceva.

„Este o posibilitate", mi-a spus Weinberger, notând faptul că deşi recentele revoluţii din fostele republici sovietice, precum Ucraina, Georgia şi Kîrgîzstan, au fost prooccidentale şi prodemocratice ca natură, ele n-au avut alt rezultat decât înteţirea temerilor printre naţionaliştii şi ultranaţionaliştii ruşi că Rusia ar putea fi următoarea, dacă Kremlinul nu ceda în faţa opoziţiei şi cârmuia cu mână de fier." [Scenariul nostru] a fost prezentat nu doar ca o posibilitate, ci ca un scenariu probabil la academia militară şi în gândirea şi studiul de strategie avansată, şi cred în continuare că este o posibilitate. Cred că Rusia este un perdant furios [şi] cred că e greşit şi lipsit de imaturitate ca cineva să-şi imagineze că Rusia s-a alăturat taberei occidentale... Am fi periculos de naivi dacă am crede că câştigarea Războiului Rece este tot ce era de făcut."

CE ÎŞI DOREŞTE AHMADINEJAD

Problema este că Kremlinul se joacă cu focul.

După cum menţionam în introducere, preşedintele iranian Mahmoud Ahmadinejad a spus apropiaţilor săi că după părerea lui sfârşitul lumii este la distanţă de doar câţiva ani şi că modalitatea de a accelera sosirea lui mesia islamic este de a porni un război sfânt apocaliptic împotriva creştinilor şi evreilor. De aceea a jurat să anihileze Statele Unite şi Israelul şi îşi pregăteşte febril armata pentru a realiza exact acest lucru.[25]

Cel mai bun mod de a înţelege modelul de escatologie şiită a lui Ahmadinejad (teologia legată de sfârşitul vremurilor) este de a-i asculta pe iranieni autodescriindu-se.

Amir Taheri este un redactor de provenienţă europeană care a fost la un moment dat director executiv al publicaţiei *Kayhan*, cel mai mare cotidian iranian. Într-un eseu din aprilie 2006, intitulat „Adevărul cutremurător despre motivul pentru care Iranul îşi doreşte o bombă", Taheri scria că înainte chiar de a anunţa o lume întreagă că Iranul a „intrat în clubul nuclear", preşedintele Ahmadinejad „a dispărut pentru câteva ore", timp în care a avut o întâlnire secretă cu mesia islamic, o persoană cunoscută ca al doisprezecelea imam sau Mahdi. Taheri scria: „Potrivit tradiţiei şiite, Imamul este o figură

mesianică ce, cu toate că se ascunde, rămâne adevăratul stăpân absolut al lumii."

Articolul descria pretenţia lui Ahmadinejad de a fi unul dintre membrii unui grup select de oameni aleşi anume de cel de-al doisprezecelea imam spre a-i fi reprezentanţi şi ajutoare în lumea de dinaintea întoarcerii sale. Ahmadinejad „se laudă că imamul i-a dat lui preşedinţia dintr-un singur motiv: provocarea unei «ciocniri a civilizaţiilor» în care lumea musulmană, condusă de Iran, se năpusteşte asupra Occidentului „infidel", condusă de Statele Unite, şi îl înfrânge.

Articolul continuă:

> **Din copilărie, copiii şiiţi sunt învăţaţi să cultive două calităţi. Prima este *entezar*, capacitatea de a aştepta cu răbdare întoarcerea imamului. A doua este *taajil*, acţiunile necesare pentru a grăbi întoarcerea lui. Pentru că revenirea imamului va coincide cu o bătălie apocaliptică între forţele răului şi neprihănire, iar răul va fi cel care va fi înfrânt în cele din urmă.[26]**

Hossein Bastani este un jurnalist iranian care locuieşte în exil. El a scris numeroase rapoarte despre lideri şiiţi în Iran, care au susţinut că au fost martori oculari ai celui de-al doisprezecelea imam şi care au spus că acesta se va revela pe sine lumii foarte curând. „Dar în ciuda acestor mărturii, comenta Bastani într-un articol, preşedintele [Ahmadinejad] însuşi care ridică cele mai serioase pretenţii de a fi în contact şi chiar sprijinit de cel de-al doisprezecelea imam." A adăugat că în 2005, „la o întâlnire cu miniştrii de externe ai ţărilor islamice şi răspunzând la o suspiciune că Iranul ar da semne de criză, preşedintele Ahmadinejad a susţinut că acestea erau semnele revenirii celui de-al doisprezecelea imam, care se va întoarce cu siguranţă peste doi ani."[27]

Ayatollahul Ibrahim Amini este profesor la Centrul de învăţătură Religioasă în Qom, Iran, şi unul dintre cei mai respectaţi învăţaţi

şiiţi din ţară. în cartea sa *Al-lmam al-Mahdi: The Just Leader of Humanity*$_y$ Amini descrie semnele veniri lui Mahdi în

amănunt. Cele mai importante dintre ele: un cutremur masiv şi lansarea unui război mondial pentru a ucide şi/sau subjuga evrei, creştini şi alţi „necredincioşi”.

într-un pasaj, Amini îl citează pe profetul Mohamed (deşi nu din Coran), care se crede că a spus: „Ascultaţi vestea cea bună despre Mahdi! El se va înălţa într-o vreme când oamenii se vor confrunta cu un conflict grozav şi pământul va fi lovit de un mare cutremur. El va umple pământul de dreptate şi egalitate, la fel cum acum pământul e plin de nedreptate şi tiranie. El va umple inimile ucenicilor săi cu credincioşie şi va răspândi dreptatea pretutindeni.”[28]

Alte pasaje cheie:

> **Când lumea a devenit pregătită psihologic pentru a accepta conducerea lui Dumnezeu şi când condiţiile generale vor fi devenit favorabile ideii de cârmuire a adevărului, Dumnezeu îl va lăsa pe Mahdi să pornească răscoala sa finală... Câţiva aleşi... vor fi primii care vor răspunde chemării sale şi vor fi atraşi de el precum fierul de magnet încă din primul ceas al apariţiei lui...**
>
> **Când vor vedea împlinindu-se multe din semnele promise din vechime, un mare număr de necredincioşi se vor întoarce la islam. Cei care vor stărui în necredincioşia şi fărădelegea lor, vor fi ucişi de soldaţii lui Mahdi. Singura cârmuire biruitoare din lumea întreagă va fi aceea a islamului, iar oamenii se vor dedica cu credincioşie să-l apere. Islamul va fi religia tuturor şi va pătrunde în toate popoarele lumii...**
>
> **Mahdi va oferi religia islamului evreilor şi creştinilor; dacă o vor primi, vor fi cruţaţi, dacă nu, vor fi ucişi...**
>
> **Pare puţin probabil ca această catastrofa să poată fi evitată... Războiul şi vărsarea de sânge [sunt] inevitabile.[29]**

Venirea celui de-al doisprezecelea imam nu este pomenită niciodată în Coran. Aceasta se trage din presupuse cuvinte ale lui Mohamed şi ale urmaşilor săi, imediat după ce Coranul a fost complet. Astfel, nu toţi musulmanii sunt adepţii teologiei pe care tocmai v-am

prezentat-o, după cum nu toţi şiiţii o acceptă.[30] însă Ahmadinejad, apropiaţii şi consilierii săi nu lasă nicio îndoială asupra faptului că sunt mânaţi de credinţa că mesia islamic va apărea în următorii doi sau trei ani şi că prin lansarea unui război de anihilare a Israelului, în mod particular, ei pot grăbi venirea acelei zile.

CAPITOLUL 9: TITLU VIITOR

MOSCOVA ÎŞI EXTINDE ALIANŢELE MILITARE, INCLUZÂND ŞI LUMEA ARABĂ* ISLAMICĂ

În tratatul său clasic *Arta Războiului* strategul chinez de război Sun Tzu din Antichitate scria: „Ceea ce îi face pe domnitorii, înţelepţii şi generalii iscusiţi să atace, să cucerească şi să dobândească aptitudini ce întrec capacitatea unui om de rând, este previziunea. Această preştiinţă nu poate fi obţinută de la duhuri; nu poate fi obţinută inductiv din experienţă şi nici prin calcule deductive. Cunoaşterea dispoziţiilor vrăjmaşilor poate fi obţinută doar de la alţi oameni. De aceea folosim iscoade."[1]

N-ar trebui să fie surprinzător, deci, că un om precum Saddam Hussein era hotărât să cunoască cât mai multe informaţii cu putinţă despre duşmanii aliaţi împotriva sa în zilele de dinaintea iniţierii Operaţiunii Libertatea Irakului care a avut loc la 19 martie 2003. Ce poate părea surprinzător unora este rolul pe care l-a jucat Vladimir Puţin şi serviciul de informaţii rus în informarea lui Saddam cu privire la componenţa şi locaţia precisă a navelor aeriene de luptă, a elicopterelor, a navelor maritime, a proiectilelor de croazieră, a tancurilor, a vehiculelor blindate, a artileriei şi chiar locaţia şi numărul unităţilor forţelor speciale.

Documente irakiene strict secrete capturate de militarii Statelor Unite în timpul invaziei Bagdadului şi care de curând au fost date publicităţii de către Pentagon, ne oferă o privire năucitoare în interiorul sălii de război a lui Saddam şi gradul uimitor de cooperare între Puţin şi Hussein, în ciuda cooperării bine-mediatizate dintre

Puţin şi preşedintele Bush şi presupusul său parteneriat în Războiul declarat terorismului. Un document manuscris este un proces verbal scris pentru Saddam şi consilierii săi de frunte, în care se descrie o întâlnire cu ambasadorul Rusiei în Irak cu circa două săptămâni înainte de demararea ostilităţilor.

Document irakian capturat CMPC~2GG;5~0Gl95G [Manuscris, nedatat, dar scris înainte de 5 martie, 200?][2]

Cât/te^ *Qihoufr* p/teşedtateiat, <3)6. Secnetan Ai*tadnine*
ca ambacadonad mc

Cede mai. cadde cadatănil

uAm dom că \)ă ta^o/tmâm câ ambacadonad mc c-a întadnit în ccana aceasta ca [o^tciaftt t/talhieat] şt ac-a infionmat desp/te... p&ca/tca cpecladl§tldon /tuşi cam dacnaa ta cad/tai pnolectedon mtstaatt noactne ta pe/ttoada 5-8 maittie, ta/t a#ttma$ avion i/a decoda în data de 9 mantie, dapâ cam a ¿ost de acond. Qd ne-a evpdicat ca evacaanea cetătemdon m§i a venit da ondinad pne§edlntedai mc... 3n cadmd acectei întadnini, ambacadomd a p/icgcatat anmatoanea in^onmaţie ca pmvine da pnegenţa midltana amenicană ta Qod^ şt ta /tcgtaac ta data de 2 mantie:

- *namănad ¡¡ontedon: 206.500, taciagâad 98.000 coddaţi în manina şt 36.500 in^antenie. ¿Aioaâgect de p/toceate din acecte ¿o/tţe se a^dă în ᶜd(uwd şt pe i/ase miditane amenicane.*
- *fanţede amenicane au ajaas de acemenea pe Snsuda* ***pubian***
- *namăn tancuni. 480*
- *aamâ/t vekcude bdlndate: 1.132*

- **numă/t piese *antikkie:* 296**
- **e&copte/te [c/pacie] 735**
- **ai/ioane *de* ftiptă: 871**
- **unităţi ak *l*fotei ame/ucane: 106, inciusw 68în Qo(!ţ-, ia/t /testui în ©man, *<Adm,* uUa/tea '-Roşie şi ^IWite/tană.**
- **numă/t po/ttai/ioane: 5, inciusw un po/ttai/ion cu ene/tgie nuciea/tă; *tnei* dint/ie *ek* se găsesc în *Qoty,***

KREMLINUL SE AS0CIAZĂ"AXEI RĂULUI" ÎNCHEIND 0
ALIANŢĂ MILITARĂ
CU IRANUL 179

unui în (JAedite/tană, ia/t ceiăiait în [necia/t, ed.]

- **nuwă/t p/ioiectiie *de* c/toagie/tă: 583, apa/tţinând mă/tînei ame/ticane, dist/idmte pe 22 t/ase nai/aie.**
- **numă/t p/iotectiie *de* c/toagie/tă ae/topu/ttate: 64**
- **numă/t ae/tonat/e *de* ma/te tonaj [43-529X1] în (Dceanui**

indian: 10

- **numă/tui de nat/e 43-14-) adiate ia baga ame/ticană din ©man [9Hium/tait]: 8**

(Jţmbasado/tui a indicat că ceea ce ne p/tii/eşte este c/ieşte/tea numă/tuiui de at/ioane în $o/tdania. oAle-a erp&cat că numă/tui aeesto/i ae/tonat/e adiate ia '-Baga c_4i-2ait este acum după cum u/tmeagă:

- **24 apa/tate 94-16**
- **10 nat/e 9Xo/tnado**
- **II po/ttai/ioane [94l8s]**

4)e asemenea ne-a indicat că sunt cinci apa/tate l4-10 antitanc, ia 'Baga 9King TXaisai în *Soitdmia.* u4:mbasado/tui a indicat şi ¿aptui că un numă/t de pe/tsoane din 4)it'tgta 82 [ae/tiană] au început să sosească în TKuwait. uAceastă dit/igie este iocată în <_4^ganistan, ia/t numă/tui pe/tsoaneio/t ca/te au ajuns este de 750.

Documentele irakiene capturate ne arată că şi după începutul războiului, serviciul de informaţii rus a continuat să-i furnizeze lui Saddam Hussein şi consilierilor săi de frunte informaţii permanent aduse la zi asupra forţelor şi planurilor SUA şi aliaţilor, precum şi mişcările foarte sensibile ale diviziei a 4-a de infanterie mecanizată a Statelor Unite şi a diviziei de elită Delta Force.[3]

Din fericire, Saddam nu a putut face uz de astfel de informaţii pentru a învinge Statele Unite sau forţele coaliţiei. Mai mult, unele din informaţiile ruse s-au dovedit a fi complet greşite.

Cu toate acestea, astfel de documente ne sunt preţioase din câteva motive. Ele ne dau o măsură a anvergurii ajutorului pe care Moscova este gata să-l ofere unuia dintre statele ei cliente din Orientul Mijlociu, indiferent cât de nelegiuit este regimul acestui stat-client. Ne oferă noţiuni asupra a cât de hotărât este Kremlinul să fie un

jucător în Orientul Mijlociu şi să se opună implicării americane şi occidentale în regiune. Mai mult, ei subestimează înţelepciunea lui Sun Tzu cu privire la precunoaşterea planurilor unui duşman, a aliaţilor şi a dispoziţiilor acestora, care sunt atât de critice în toate războaiele, atât străvechi cât şi moderne.

PRECUNOAŞTEREA LUI EZECHIEL

Aceasta ne readuce la Ezechiel, la precunoaşterea pe care ne-o revelează el.

În timp ce Iranul este cea dintâi ţară identificată drept viitor aliat al Rusiei, mai sunt şi altele, şi este important să le identificăm înainte să stabilim dacă Rusia are parteneriate militare cu astfel de ţări în prezent.

În Ezechiel 38:2-6 găsim astfel de ţări criptate cu nume precum Cuş, Put, Gomer şi Bet-Togarma. Haideţi să decodificăm aceste nume unul câte unul.

Cuş

Prima menţionare biblică a oamenilor din Cuş este în Geneza 10:6, unde citim: „Fiii lui Ham au fost: Cuş, Miţraim, Put şi Canaan.” Fiii lui Cuş s-au aşezat în Arabia, Mesopotamia şi Asiria (Geneza 10:6-11). Dar Scriptura îi identifică pe cuşiţi drept situaţi în centrul Africii. Câteva traduceri importante ale Bibliei în limba engleză, spre exemplu, traduc Cuş drept „Etiopia.”[4] Istoricul Iosephus din Antichitate i-a localizat pe cuşiţi (el îi numea ciusiţi) în ţara Etiopia.[5] Însă ţara cândva cunoscută drept Etiopia în Antichitate cuprindea un teritoriu mult mai amplu decât ţara cunoscută în prezent sub

acelaşi nume. Şi includea ţara modernă a Sudanului şi posibil chiar şi Eritreea din prezent.[6]

Put

Iosephus scria că „Putes... a dat mai târziu naştere ţării Libia, şi locuitorii acestei ţări s-au numit puteeni.”[7] Dar din nou, Libia antică cuprindea un teritoriu mai vast decât ţara cu acelaşi nume din prezent. De aceea, e rezonabil să credem că ţara Put

din cartea lui Ezechiel includea de asemenea ţări moderne de azi cum ar fi Algeria şi Tunisia, cu toate că probabil nu ajungea tocmai până la Maroc.[8]

Gomer

Nu există un consens istoric clar asupra locaţiei din prezent a ţării Gomerului şi a „tuturor cetelor[4] sau „tuturor triburilor[4] sau „tuturor hoardelor[44] lor, cu toate că teoriile moderne se îndreaptă spre Turcia de azi şi/sau Germania de azi. Ştim din Geneza 10 că Gomer – la fel ca Magog, Meşec şi Tubal – era un fiu al lui Iafet, ceea ce-i include pe toţi într-un singur clan mare şi violent. De aici încolo devine puţin problematic.

Iosephus, spre exemplu, scria că „Gomer a dat naştere celor pe care grecii de azi îi numesc galateni, dar pe atunci erau numiţi gomerieni.[449] Galatenii Noului Testament locuiau în regiunea Turciei, cei cărora apostolul Pavel le-a scris epistola către galateni, şi de unde s-a ridicat Imperiul Otoman care a ajuns să ocupe cea mai mare parte a Orientului Mijlociu.

întrebarea este dacă gomeriţii au migrat din ţara pe care azi o numim Turcia spre alte ţări de-a lungul secolelor. Voltaire scria că „locuitorii Galiei [Franţei] şi Spaniei se trag incontestabil din Gomer[44].[10] Alte surse susţin că gomeriţii şi rudele lor au migrat înspre Nord, spre Germania. Geneza 10:3 identifică unul dintre rudele lui Gomer, şi anume pe Aşchenaz. în prezent, israelienii îi descriu pe evreii din Germania, Austria şi Polonia drept „aşkenazi.[44]

Dr. Arno Gaebelein argumenta în cartea sa *The Prophet Ezekiel* din 1918 că „informaţii valoroase ne sunt oferite în Talmud; acolo se spune că urmaşii lui Gomer sunt germanii. Pare un lucru stabilit faptul că descendenţii lui Gomer au migrat spre nord şi s-au stabilit în părţi ale Germaniei. învăţaţii din ziua de azi par să cadă de acord că Gomer se referă probabil fie la Turcia, fie la Germania.[11]

Bet-Togarma

Cuvântul acesta în ebraică are semnificaţia de „Casa luiTogarma.” Iosephus a identificat oamenii din Togarma drept „thorgamieni, numiţi, după spusele grecilor, frigieni.”[12] Frigia a fost un regat

apusean în Asia Mică – ceea ce în prezent numim Turcia modernă – în perioada dintre anii 1200 şi 600 î.Cr. Apostolul Pavel, în cea de-a doua sa călătorie misionară, „a trecut prin ţinutul Frigiei şi Galatiei[44] în Turcia, potrivit textului din Faptele apostolilor 16:6. Istoricul grec Herodot scria că oamenii din Armenia proveneau din Frigia înainte să traverseze teritoriul cunoscut de noi azi drept Armenia

- regiunea din Caucaz, Anatolia de Răsărit şi partea de sud a Rusiei
- în perioada anilor 700 î.Cr.[13] De aceea, cercetătorii Bibliei cred în general că Bet-Togarma se referă la oamenii din Turcia şi Armenia şi popoarele vorbitoare de limbă turcă care s-au răspândit în timp în toată Asia Centrală, incluzând ţări moderne precum Georgia, Azerbaidjan, Turkmenistan, Uzbekistan, Kazahstan, Kîrgîzstan şi Tadjikistan.[14]

Alti aliaţi

în afară de ţările menţionate în mod specific, Ezechiel indică faptul că vor fi şi alţi aliaţi. în Ezechiel 38:2, spre exemplu, profetul îl menţionează pe Magog, care, după cum am stabilit mai devreme, nu se limitează doar la Rusia, ci include teritorii unde sciţii s-au răspândit de-a lungul timpului, şi anume fostele republici ale Uniunii Sovietice, în mod particular cele din Asia Centrală.

în Ezechiel 38:6, după ce arată că Gomer şi Bet-Togarma sunt parte a coaliţiei ruso-iraniene, profetul adaugă faptul că „popoare multe[44] vor fi, la rândul lor, parte a coaliţiei. Aceasta ar putea însemna pur şi simplu că multe trupe se vor comasa pentru războiul lui Gog şi Magog împotriva Israelului. Ceea ce ar putea însemna că şi alte ţări specifice, pe lângă cele deja menţionate, s-ar putea alătura în atacul împotriva Israelului. Sau ar putea însemna de asemenea că forţele armate ale popoarelor deja menţionate vor

cuprinde multiple etnii (după cum şi este cazul în prezent în fostele republici sovietice).

În Ezechiel 38:13, profetul se referă la „Şeba” şi „Dedan” şi la „negustorii din Tars” şi „toate ţinuturile sale” [NASB] şi „toţi puii lui de lei” [trad. D. Cornilescu]. Este un acord general între experţii Bibliei că Şeba şi Dedan se referă la popoarele din

Peninsula Arabiei, incluzând Arabia Saudită, Yemenul şi Omanul de azi, precum şi ţările din Golf, cum sunt Kuweitul şi Emiratele Arabe Unite.

Tarsul era în acea vreme regiunea care se întindea din zona pe care astăzi o cunoaştem drept sudul Spaniei, însă termenul era de asemenea folosit în Antichitate pentru a descrie civilizaţia occidentală. Prin urmare, mulţi experţi biblici cred că „negustorii din Tars" şi „puii lui de lei" şi „ţinuturile sale" fac referire la economia de piaţă a Europei Occidentale şi poate chiar a Statelor Unite. Evident, SUA şi majoritatea ţărilor europene nu vor ataca Israelul, iar acest pasaj le descrie nu ca făcând parte din coaliţia ruso-iraniană, ci ca ţări care pun sub semnul întrebării motivele şi obiectivele acelei coaliţii. Dacă ţările arabe din Golf vor participa activ la coaliţia ruso-iraniană sau o vor accepta tacit, sau vor rămâne neutre împreună cu puterile occidentale, este pur şi simplu neclar din acest pasaj.

În fine, Ezechiel 38:8 afirmă că această coaliţie va fi adunată dintre mai multe popoare „în munţii Israelului". Ezechiel 39:2 afirmă de asemenea că coaliţia se va îndrepta „spre munţii lui Israel". Ezechiel 39:4 susţine că aceste puteri „vor muri/cădea pe munţii lui Israel." Munţii lui Israel se află în principal la hotarul de nord al ţării, în vecinătate cu Siria, Libanul şi Iordania nordică de azi (e notabil piscul Golan care are o locaţie strategică). Cum coaliţia ruso-iordaniană este descrisă de către profet provenind îndeosebi din Nord, este rezonabil să concluzionăm că Siria şi Libanul sunt parte a coaliţiei. Şi probabil Iordania, cu toate că acest amănunt nu este deosebit de clar.

Coaliţia împotriva Israelului

În rezumat, Ezechiel descrie o serie de naţiuni specifice care vor forma o viitoare coaliţie antiisraeliană. Rusia este descrisă drept liderul acestei noi-constituite Axe a Răului. Iranul este menţionat mai întâi între egali. Aproape toţi aliaţii Rusiei şi Iranului descrişi de Ezechiel sunt popoare care în prezent sunt fie predominant islamice, fie au un procent înalt de cetăţeni musulmani. Nu este clar dacă toate republicile foste sovietice vor participa, dar este posibil ca un număr

semnificativ din ele să o facă, în mod particular cele din Asia Centrală, de vreme ce sunt incluse atât de menţionarea lui Magog cât şi de cea a lui Bet-Togarma. Arabia Saudită şi statele din Golf sunt menţionate în profeţie, dar, din nou, nu este clar dacă ele sunt participante sau simpli observatori. E notabilă absenţa din această listă a vreunei referinţe directe la Egipt sau Irak.

Coaliţia împotriva Israelului

NAŢIUNI ANTICE	NAŢIUNI MODERNE
Magog, Roş, Meşec şi Tubal	*Rusia şi fostele republici sovietice*
Persia	*Iran*
Cuş	*Sudan, Etiopia şi, posibil, Eritreea*
Put	*Libia, Algeria şi Tunisia*
Gomer	*Turcia şi, posibil, Germania şi Austria*
Bet-Togarma	*Turcia, Armenia şi vorbitorii de limbă turcă din Asia Mică şi Asia*
Ţări şi munţi la graniţa cu Israelul	*Siria, Liban şi nordul Iordaniei*
„Popoare multe împreună cu tine”	*Alţi posibili aliaţi islamici*
[Şeba şi Dedan]	*Arabia Saudită, Yemen, Oman şi Ţările din Golf*

Acum că am examinat informaţiile secrete furnizate de Ezechiel, haideţi să analizăm pe scurt războaiele recente arabo-israeliene, precum şi starea prezentă a conflictului din Orientul Mijlociu, pentru a avea o imagine mai clară asupra a cât de curând s-ar putea împlini această profeţie.

„Noi israelienii avem un trecut încărcat de confruntări cu forţe copleşitoare îndreptate împotriva noastră”, mi-a spus cândva fostul ambasador israelian în cadrul ONU Dore Gold. Şi are dreptate. Spre exemplu, chiar în ziua când Israelul şi-a declarat independenţa, în 14 Mai 1948 forţele a şapte armate arabe – Egipt, Siria, Transiordania, Liban, Irak, Arabia Saudită şi Yemen – au atacat statul evreu proaspăt ieşit din găoace din nord, din sud şi din est.

Războiul din 1948 ne oferă astfel un ecou al viitorului război al lui Gog şi Magog. Dar nu se poate să fi fost războiul prevestit de Ezechiel. Nici Rusia şi nici Iranul nu au participat la acel război, şi nici alţi membri ai coaliţiei citaţi în mod specific de către Ezechiel. Ba dimpotrivă, Moscova a recunoscut formal Statul Israel încă din primele sale zile. De asemenea, Egiptul şi Irakul au luptat împotriva Israelului în 1948, în timp ce Ezechiel nu a afirmat niciodată că aceste state vor fi implicate.

Războiul de Şase Zile din iunie 1967 a oferit un alt prototip al Războiului lui Gog şi Magog. Israelul a fost din nou înconjurat de forţele arabe şi islamice ostile şi din nou a câştigat o victorie răsunătoare, în acest caz recâştigând teritoriile biblice ale Iudeii şi Samariei (Bancul de Vest), teritoriul străvechi al Filistiei reprezentat de Fâşia Gaza şi „munţii lui Israel” atât de strategici în partea de nord (Munţii Golan). Israelul a reunificat oraşul sfânt al Ierusalimului.

Dar Războiul de Şase Zile nu putea fi războiul lui Gog şi Magog, pentru că, deşi sovieticii au furnizat atunci clienţilor lor arabi armele, instruirea şi informaţiile, şi şi-au arătat sprijinul sub diferite alte aspecte, nu au participat direct la războiul împotriva Israelului. Şi nici Iranul sau alţi membri ai coaliţiei specific menţionaţi de Ezechiel. Egiptul şi Irakul însă, au avut roluri de frunte, contrar scenariului prezentat în cadrul profeţiei.

Din multe puncte de vedere, Războiul Yom Kippur din octombrie

1973 a fost chiar şi mai aproape de împlinirea profeţiei lui Ezechiel, cu toate că şi acesta prezintă diferenţe cruciale. Din nou, Israelul s-a trezit înconjurat de o coaliţie de duşmani, condusă de Egipt, Siria, Iordania şi Irak. Şi alte state au jucat un rol important. Arabia Saudită, Kuweit, Libia, Algeria, Tunisia, Maroc, Sudan şi Pakistan au ajutat în proporţii diferite pe plan financiar, cu forţe terestre, cu piloţi de luptă şi echipament militar. Chiar şi Cuba şi Uganda au trimis forţe care să ajute la înfrângerea israelienilor. Israelul a avut o victorie surprinzătoare, împotriva oricăror previziuni. Dar din nou, cu toate că sovieticii au fost sponsorul principal al coaliţiei antiisraliene, ei nu au trimis forţe proprii. Nici alte ţări specificate de Ezechiel precum Iranul şi Turcia. Egiptul şi Irakul în schimb au jucat roluri cheie.

Ceea ce este semnificativ cu privire la Războiul Yom Kippur vizavi de profeţia lui Ezechiel este că a pus în mişcare un proces de pace care a neutralizat Egiptul ca un combatant direct împotriva Israelului. Convins de faptul că sovieticii nu erau un aliat de încredere şi că Egiptul nu putea să recâştige vreodată Peninsula Sinai prin căi militare, preşedintele egiptean Anwar El Sadat s-a hotărât în final să pună capăt conflictului prin negocieri. A făcut o vizită istorică la Ierusalim, a vorbit direct poporului Israel şi înaintea parlamentului israelian şi în final a semnat un tratat de pace cu Israelul, cunoscut drept Acordurile de la Camp David.

După cum am subliniat, implicarea Egiptului în aceste conflicte precedente este unul din principalele motive pentru care niciuna din ele nu poate să fi socotită drept războiul prezis de Ezechiel. Însă tratatul de pace din 1979 între Egipt şi Israel aduce scenariul Războiului lui Gog şi Magog un pas important mai aproape de împlinire.

Cu Siria, principalul duşman al Israelului spre nord, nu s-a iniţiat niciun proces de pace. De aceea „munţii lui Israel” cunoscuţi drept Munţii Golan rămân un teritoriu intens disputat şi vor deveni în cele din urmă zona zero a Războiului lui Gog şi Magog.

KREMLINUL SE AS0CIAZĂ”AXEI RĂULUI” ÎNCHEIND 0
ALIANŢĂ MILITARĂ
CU IRANUL 187

INIŢIATIVA ISLAMICĂ A LUI PUŢIN

Pe baza informaţiilor furnizate de Ezechiel, ar trebui să ne aşteptăm ca influenţa rusă în lumea islamică să crească dramatic pe

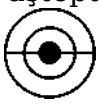

măsură ce se apropie momentul Războiului lui Gog şi Magog. Şi exact asta este ceea ce se întâmplă.

Odată cu instalarea la putere a lui Vladimir Puţin din anul 2000, reconsolidarea alianţelor distruse în Orientul Mijlociu a dobândit o prioritate tot mai mare. În luna august a acelui an, Puţin l-a primit pe Yasser Arafat la Moscova, imediat după vizita lui Arafat la Teheran. Arafat i-a cerut specific lui Puţin să implice Rusia mai activ şi mai agresiv în Orientul Mijlociu decât au făcut-o predecesorii săi, Gorbaciov sau Elţin. Puţin, atrăgând atenţia asupra faptului că urmărise negocierile de pace din regiune „cu foarte mare atenţie", a acceptat.[16]

Până în primăvara anului următor, Puţin la primit pe preşedintele iranian Mohammed Khatami la Moscova – prima vizită a unui lider iranian de la revoluţia islamică din 1979 – pentru a discuta creşterea vânzărilor de arme, intensificarea cooperării nucleare şi alte tranzacţii.[17]

Iar apoi, ca şi când ar fi urmărit îndeaproape lista lui Ezechiel, Puţin şi-a întins ceea ce eu numesc iniţiativa sa islamică mult dincolo de Iran.

În decembrie 2001, liderul rus l-a primit pe prim-ministrul etiopian Meles Zenawi la Kremlin şi a semnat primul tratat major între Moscova şi Addis Abeba. Puţin a fost de acord să vândă Etiopiei şi mai multe arme ruseşti, incluzând avioane de vânătoare şi alte aeronave de luptă precum şi elicoptere de transport. Puţin a fost de asemenea de acord să şteargă suma de 5 miliarde de dolari din datoria Etiopiei faţă de Uniunea Sovietică în schimbul unor noi tranzacţii precum şi oportunitatea companiilor petroliere ruse de a exploata zăcăminte de ţiţei şi gaze naturale din ţara africană.[18]

În septembrie 2003, Puţin l-a primit pe prinţul moştenitor al Arabiei Saudite Abdullah Ibn Abdul Aziz la Moscova. A fost prima vizită a unui lider saudit de un asemenea rang din 1932

încoace, şi – dat fiind că saudiţii îl sponsorizaseră cu miliarde de dolari pe mujahedinul din Afganistan pentru a-i înfrânge pe sovietici, după invadarea acestora în 1979, şi că SUA aveau încă baze militare în emiratul saudit pe atunci – întâlnirea a fost istorică. Cele două ţări au semnat noi contracte tranzacţionale şi au discutat probleme de securitate în regiune şi afaceri armate viitoare. „Rusia ocupă o poziţie

specială în interesele şi inimile noastre, fiind prima ţară care a recunoscut noul stat saudit [în 1926]", a spus prinţul moştenitor.

La care Puţin i-a răspuns: „Noi privim lumea islamică şi arabă de-a lungul celei mai mari perioade a istoriei moderne ca fiind cei mai apropiaţi parteneri şi asociaţi ai noştri."[19]

În octombrie 2003 Puţin a călătorit în Malaysia spre a se adresa Organizaţiei Conferinţei Islamice [the Organization of the Islamic Conference, OIC] şi a-i cere acceptul ca Rusia să devină stat membru, dat fiind că circa unul din şapte cetăţeni ruşi (circa 20 de milioane de persoane) sunt musulmani. „Timp de secole Rusia ca ţară euro-asiatică a avut interacţiuni cu lumea islamică, a spus Puţin celor din sală. Ultimul deceniu a fost un timp de renaştere a vieţii spirituale a musulmanilor din Rusia."

A notat faptul că în 1991 Rusia nu avea decât 870 de moschee, în timp ce în prezent sunt peste 7.000 şi a adăugat că „Rusia dezvoltă de asemenea legături cu majoritatea statelor reprezentate în această sală, păstrând în esenţă tradiţiile străvechi şi mutual benefice în ce priveşte cooperarea şi respectul profund pentru toţi."

Mişcarea a fost mult lăudată în tot Orientul Mijlociu. De fapt, i-a deschis o mulţime de uşi lui Puţin spre a cultiva noi relaţii şi alianţe, iar Rusia a fost acceptată în OIC cu „statut de observator".[20]

În octombrie 2004 Puţin a acceptat invitaţia Iranului de a vizita Teheranul, continuând să semnaleze naşterea alianţei ruso-iraniene. „Nu avem o dată concretă pentru o vizită a preşedintelui în Iran, dar există acordul ferm cu partea iraniană că această vizită va avea loc într-un viitor previzibil", a declarat reporterilor Alexander Alexeev, ministrul afacerilor externe rus aflat atunci în funcţie.[21]

În septembrie 2004, în timp ce mă aflam la Moscova, Puţin şi-a programat o vizită în Turcia, dar pe care a fost nevoit să şi-o amâne din cauza atacului terorist care a avut loc într-o şcoală generală din Beslan. Când călătoria s-a materializat în final în decembrie, a fost

bineînţeles un fenomen extrem de mediatizat în ambele tări. La urma urmei, Puţin era primul lider rus care a vizitat *vreodată* Turcia modernă, un rival regional de-o viaţă, şi care în continuare era membră a alianţei NATO. În Ankara, Puţin a discutat modalităţi de a dezvolta legături economice şi de securitate şi despre vânzarea

de către ruşi a ţiţeiului şi gazelor naturale ruse. „Rusia şi Turcia se îndreaptă acum spre cooperare şi spre beneficiile pe care aceasta le va atrage după sine", a spus Puţin.[22]

În februarie 2005, Puţin a trimis trupe în Sudan. Motivul exprimat a fost dorinţa de a sprijini eforturile de „menţinere a păcii", doar că Rusia înarma regimul islamic radical din Khartoum de ani de zile, la fel ca şi iranienii.[23]

În aprilie 2005, Puţin a devenit primul lider rus care după mai bine de patruzeci de ani vizita Egiptul. Nu doar că s-a întâlnit cu preşedintele Hosni Mubarak, dar de asemenea a vizitat cartierul general al Arab League. Acolo a avut discuţii cu secretarul general Amr Musa şi s-a adresat reprezentanţilor permanenţi ai ţărilor arabe în ceea ce Al Jazeera a numit „jurământul mai larg al Rusiei de a restaura influenţa ei din perioada sovietică în Orientul Mijlociu".[24]

În cadrul aceleiaşi călătorii din aprilie 2005, Puţin a devenit cel dintâi lider al Rusiei sau din Uniunea Sovietică care a vizitat vreodată Israelul şi Autoritatea Palestiniană. S-a întâlnit la Ierusalim cu prim ministrul Ariei Sharon şi alţi oficiali israelieni de frunte. În oraşul din Bancul de Vest Ramallah, Puţin s-a întâlnit cu Mahmoud Abbas, preşedintele Autorităţii Palestiniene. A susţinut recentele vânzări ruse de proiectile ruseşti Siriei, precum şi cooperarea pe plan nuclear cu Iranul, a depus o coroană la mormântul lui Yasser Arafat şi s-a jurat că va vinde şi mai multe arme palestinienilor.[25]

În ianuarie 2006, Puţin a adresat o invitaţie liderului de curând ales al grupării Hamas de a vizita Moscova pentru discuţii la nivel înalt şi din nou s-a oferit să vândă palestinienilor arme. Mai mult, în timpul vizitei sale în Spania, Puţin a declarat că nu consideră gruparea Hamas o organizaţie teroristă şi că

victoria electorală a Hamasului este, după părerea sa, „un impediment important, un impediment de seamă în calea strădaniilor americane în Orientul Mijlociu, un impediment foarte serios", folosind cuvântul *impediment* de trei ori şi părând de-a dreptul încântat de mersul lucrurilor.[26]

Ar trebui să notăm că Puţin a făcut aceste mişcări în ciuda eforturilor internaţionale de a izola gruparea Hamas pe plan diplomatic şi de a sista finanţarea acestei grupări până va renunţa la actele de violenţă şi va accepta dreptul Israelului de a exista. La

câteva zile după ce Puţin le-a lansat invitaţia, liderul Hamas Khaled Mash'al a avut o predică la o moschee în Damasc, ameninţând în mod direct securitatea naţională a Statelor Unite, a Uniunii Europene şi a Israelului. Cu toate acestea, Puţin n-a dat înapoi. În schimb, Kremlinul i-a primit pe liderii grupării Hamas la Moscova câteva săptămâni mai târziu.[27]

Şi lucrurile nu s-au oprit aici. În fiecare săptămână, se pare, apar noi titluri cu dovezi proaspete ale iniţiativei islamice a lui Puţin, împreună cu dovada că Iranul cultivă simultan alianţe cu multe din aceleaşi ţări.

PARTENERI DE AFACERI, TURCIA ŞI RUSIA URMĂRESC 0 COOPERARE MAI APROPIATĂ ÎN VEDEREA APĂRĂRII
Turkish Daily News, 8 DECEMBRIE 2004

ETIOPIA A ECONOMISIT BANI PENTRU ARMELE RUSEŞTI
Kommersanty 13 IANUARIE 2005

RUSIA SUSŢINE CĂ ESTE PREGĂTITĂ SĂ ÎNARMEZE ARABIA SAUDITĂ
Moscow Times,, 10 FEBRUARIE 2005

RUŞII VÂND PROIECTILE SIRIEI
London Telegraph> 17 FEBRUARIE 2005

LIBIA ŞI ALGERIA SUNT PREGĂTITE SĂ CUMPERE ARMAMENT RUSESC DACĂ RUSIA LE ŞTERGE DATORIILE
MosNews.com, 17 FEBRUARIE 2005

KREMLINUL SE AS0CIAZĂ"AXEI RĂULUI" ÎNCHEIND 0 ALIANŢĂ MILITARĂ CU IRANUL 191

PREŞEDINTELE IRANIAN CIMENTEAZĂ ALIANŢA SIRIANĂ
Associated Press, 19 IANUARIE 2006

IRAN – TURCIA, ACORD DE SECURITATE
Islam Republics News Agency (Iran), 22 FEBRUARIE 2006

în martie 2006, Puţin a devenit primul lider rus de la prăbuşirea Uniunii Sovietice care a vizitat Algeria. Acolo a semnat o înţelegere de 7,5 miliarde de dolari pentru vânzare de arme poporului nord-african, o afacere pe care unul dintre analiştii militari ruşi a numit-o „cel mai mare contract militar semnat de Rusia postsovietică”.[28]

Puţin s-a adresat de asemenea la o conferinţă în Moscova numită „Perspectivă strategică: Rusia şi lumea islamică”, unde a îndemnat la „cooperare strânsă” şi a afirmat că „concentrarea eforturilor noastre” cu musulmanii din Orientul Mijlociu ar fi o prioritate de vârf pentru Rusia.[29]

CE ÎNSEAMNĂ ASTA

Nu există nicio îndoială în acest moment că Puţin consideră că este în interesul vital al Rusiei să zidească o alianţă politică, militară şi economică cu lumea islamică şi arabă, indiferent de riscurile furnizate de o asemenea alianţă pentru relaţiile Moscovei cu Washingtonul, cu Londra şi cu Bruxellesul. Principala problemă este cât de repede se va întoarce o astfel de alianţă împotriva Israelului.

Indiferent dacă îşi dă seama de implicaţiile profetice ale acţiunilor sale sau nu, Puţin s-a lansat evident într-un efort agresiv şi sistematic pentru încheierea de noi alianţe cu ţări specific citate în Ezechiel 38 şi 39, precum şi cu acele ţări care vor fi implicate în războiul lui Gog şi Magog, dar nu sunt clar definite în text. Iar ceasul continuă să bată.

Deci urmăriţi îndeaproape ce se petrece, pentru că astfel de eforturi se vor intensifica odată cu apropierea momentului când viziunea lui Ezechiel se împlineşte.

CAPaOLUL 10: TITLU VIITOR

TENSIUNILE GLOBALE SE INTENSIFICĂ ODATĂ CU ATACUL RUSIEI ASUPRAJSRAELULUI

n primăvara anului 2006, am dat peste un titlu pe un website de ştiri care spunea **„Rusia nu ar leza niciodată Israelul: Olmert.”**

Curios, am dat click pe link-ul acela şi am descoperit un articol al Agenţiei France-Presse, care începea astfel: „Liderul israelian Ehud Olmert a afirmat că a fost asigurat de preşedintele Vladimir Puţin că Rusia «nu ar face niciodată nimic pentru a leza Israelul» în ciuda invitaţiei sale adresate grupării Hamas de a participa la discuţii la Moscova.[1]

„Preşedintele Puţin mi-a spus că i-a dat asigurarea lui Ariei Sharon că Rusia nu ar face niciodată nimic pentru a leza statul Israel şi că această asigurare este valabilă şi în cazul meu, la fel cum a fost în cazul lui Ariei Sharon”, a explicat Olmert. Website-ul oficial al premierului israelian observa ceva mai târziu că „Preşedintele Puţin a subliniat de câteva ori [în convorbirea sa cu Olmert] că Rusia nu ar face niciun pas împotriva intereselor Israelului şi nu ar leza cu nimic securitatea Israelului.”[2]

Numai de am putea crede astfel de asigurări. Din nefericire, nu este posibil.

Poate că e tentant să credem că Ursul rusesc este mort şi îngropat şi că nu reprezintă nicio ameninţare la adresa Israelului, a Statelor Unite sau a oricui altcuiva, Ezechiel ne spune foarte clar

că Ursul se află doar în hibernare şi se va ridica în curând pentru a-şi lua răzbunarea.

Ezechiel 38:8 spune că în anii de apoi Rusia „va merge în ţara scăpată de sabie, şi ai cărei locuitori vor fi strânşi dintre mai multe popoare pe munţii lui Israel” (NASB). Ezechiel 38:12 afirmă că Rusia va ataca Israelul, epicentrul, poporul care locuieşte „în mijlocul pământului”. Ezechiel 38:14 afirmă că Rusia va ţinti „poporul Meu Israel”. Ezechiel 38:18 spune că Rusia „va porni împotriva pământului lui Israel”. Ezechiel 39:2 afirmă că Rusia va porni „împotriva munţilor lui Israel”. Ezechiel 38:10 afirmă cât se poate de clar că dictatorul rus, răspunzător de această operaţiune, va pune la cale „planuri rele”.

Însă, în ciuda unei asemenea specificităţi, vor fi unii care vor înţelege greşit natura şi ameninţarea acestui „plan rău”, şi prin aceasta vor fi expuşi riscului de a fi amăgiţi de el.

„AVANSAREA FINALĂ SPRE SUD”

Cu toate că Puţin nu şi-a dezvăluit planul specific în ce priveşte Israelul, sunt oameni în jurul lui care au făcut-o. Un astfel de lider este purtătorul de cuvânt din prezent al Statului Duma, unul din liderii cu rangul cel mai înalt din guvernarea rusească şi un aliat strategic al lui Puţin.

Analizaţi câteva extrase dintr-o carte scrisă de acest lider rus în 1993, în care prezintă în detaliu planurile sale de expansiune a Imperiului Rus spre Sud, în direcţia Israelului, şi mai apoi incluzându-l:

- Operaţiunea trebuie desfăşurată sub numele de cod „avansarea finală spre sud”. Armata noastră va duce la îndeplinire această sarcină. Va fi un mijloc pentru naţiune ca

întreg să supravieţuiască şi o cale de a reabilita armata rusă... Obiectivul ca Rusia să ajungă la malurile Oceanului Indian şi ale Mării

Mediterane va reprezenta salvarea naţiunii ruse... Rusia va fi bogată.

- Arabii şi europenii... au un interes serios în a asigura stabilirea noilor graniţe ale Rusiei... Doar în acest mod pot scăpa de capcana israeliană.
- Nu poate Rusia sau nu trebuie Rusia să facă o singură mişcare, una cât de mică, spre Sud?... Germanii o doresc... Lumea va înţelege că dacă Rusia are nevoie de aceasta înseamnă că este un lucru bun.
- Armata rusă are nevoie de aceasta. Îi va ajuta pe băieţii noştri să-şi folosească muşchii în loc să zacă prin barăci, epuizaţi de corvezile din adâncurile Rusiei, fără a şti cine şi unde se găseşte duşmanul şi ce pregătiri morale şi fizice ar trebui ei să facă.
- Numai America nu ar fi mulţumită, dar ea nu se va amesteca. Alternativa acestei dezvoltări de situaţie este prea gravă pentru ea pentru a se amesteca.
- Aceasta este... soarta Rusiei, şi fără aceasta Rusia este sortită să înceteze să mai crească şi să moară... Rusia a primit o misiune istorică de proporţii. De aceea trebuie să acţioneze decisiv.
- Lăsaţi Rusia să-şi facă „avansarea" finală spre Sud. Îi şi văd pe soldaţii ruşi adunându-se pentru expediţia finală spre Sud. îmi şi imaginez comandanţii în divizia rusă şi în cartierele generale ale armatei cum trasează ruta pentru formaţiile militare şi fixează punctele finale ale acestor rute. Vizualizez forţele aeriene adunate la bazele aeriene din jurul regiunilor sudice din Rusia, submarine ridicându-se la suprafaţă şi vase amfibiene de atac în apropierea malului... şi autovehicule blindate ale infanteriei care sunt în mişcare şi multe tancuri înaintând printre ele. Rusia îşi va desfăşură expediţia militară finală."[3]

Autorul acestei cărţi, intitulată *Avansarea finală spre Sud* este Vladimir Volfovici Jirinovski, extremistul şi adesea ridiculizatul, ultranaţionalistul şi influentul fondator al partidului, în mod nefericit şi eronat numit partidul democratic liberal din Rusia (PDLR). în 1994, când puţini analişti ai serviciilor secrete îl luau în serios, Jirinovski a produs un adevărat cutremur politic atunci când PDLR-ul său a

câştigat un sfert din locurile din parlamentul rus, la doar un an după ce şi-a prezentat viziunea fascistă şi imperialistă asupra viitorului Rusiei.

Un articol de primă pagină dintr-o ediţie din 1994 a revistei *Time* intitulată „Ţar în ascensiune?" afirma:

> Jirinovski nu este un politician de rând. Şi-a atacat tovarăşii legiuitori în plenul parlamentului, a fost prieten la cataramă cu foşti soldaţi nazişti din Austria şi a pozat nud pentru fotografi în timp ce ţopăia într-o saună din Serbia. A fost expulzat sau i s-a refuzat accesul în aproape o jumătate de duzină de ţări europene. A ameninţat să restaureze graniţele imperiale ale Rusiei, să anexeze Alaska, să invadeze Turcia, să reîmpartă Polonia, să ofere Germaniei „un nou Cernobîr, să transforme Kazahstanul într-un „deşert pârjolit", şi să închirieze ventilatoare uriaşe pentru a sufla reziduuri radio-active înspre ţările baltice. Pentru occidentali, retorica incendiară şi grosolănia exuberantă a acestui Bonaparte declamator l-au calificat drept un gen de bufon. Dar pentru mulţi ruşi, Jirinovski oferă un fel de standard al celor

mai profunde dorinţe şi frustrări ale lor.[4]

Şi într-adevăr aşa este, şi în asta constă şi pericolul. După cum scria în 1994 expertul Ariei Cohen de la Heritage Foundation Russia: „E tentant să desfiinţăm cartea exagerată a lui Jirinovski ca fiind nimic mai mult decât polemică politică. Dar a mai existat un pictor austriac falit, fost caporal de armată, care a fost ignorat în mod asemănător când şi-a publicat propriul tratat: *Mein Kampf.* Tendinţa de a-l cataloga pe Jirinovski drept bufon şi de a presupune că suporterii săi nu ştiau ce votau ar fi un răspuns naiv, chiar periculos la alegerea sa, iar poziţia sa ca lider de opoziţie *de facto* îi conferă o influenţă care nu poate fi ignorată."[5]

OMUL DIN SPATELE OMULUI

Când am vizitat ultima oară Moscova, am dorit să mă întâlnesc cu Jirinovski. În *The Ezekiel Option* scriam practic despre un ultranaţionalist fascist şi antisemit care ajunge la putere la Moscova,

devine ţar şi conduce armata rusă la sudul Mediteranei. De ce să nu întâlnesc un astfel de personaj şi în viaţa reală?

Sprijinul personal al lui Jirinovski între ruşi scăzuse de când ajunsese pe coperta publicaţiei *Time.* La alegerile din decembrie 2003, PDLR-ul a primit doar 11,6 procente din voturi şi 38 de locuri în Duma. Dar a rămas în joc. Jirinovski şi colegii săi reprezentau a treia cea mai importantă forţă politică din ţară, după Partidul Rusiei Unite a lui Puţin (222 de locuri) şi Partidul Comunist (53 de locuri).[6] Mai mult, câţiva experţi din Rusia în care am încredere au sugerat că prăbuşirea în preferinţele electoratului a PDLR-ului nu are nimic de-a face cu faptul că ruşii ar fi devenit mai puţin naţionalişti, ci cu faptul că Puţin a devenit mai naţionalist. De ce să voteze pentru „Vlad Nebunul", au argumentat ei, când Puţin era adevăratul jucător – un lider tare ca piatra, un ţar în devenire, fără nimic din retorica lui Jirinovski? Cu cât Puţin a devenit mai autoritar, mi-au explicat ei, cu atât mai multe voturi a reuşit să atragă în favoarea sa de la partidele naţionaliste şi ultranaţionaliste.

De fapt, cel pe care doreşti tu să-l întâlneşti, mi-a spus unul din prietenii mei ruşi, nu este Jirinovski în persoană. Adică, e distractiv să vorbeşti cu el. Ai avea parte de câteva citate pe cinste. Dar persoana cu care îţi doreşti cu adevărat să vorbeşti este omul din spatele omului, creierul lui Jirinovski."

„Şi cine ar fi acela?" i-am întrebat eu.

„Aleksei Mitrofanov", a spus el. „El e omul numărul doi din PDLR. Ani de zile a fost preşedintele Comitetului Geopolitic al Dumei, în mare echivalentul Comitetului pentru relaţii externe al Casei Albe din SUA E principalul strateg al lui Jirinovski. Dar mai important decât asta, el e un om care ajută în tăcere, cu grijă, la stabilirea direcţiei lui Puţin, şi implicit a Rusiei."

Tata şi cu mine ne-am dat întâlnire cu Mitrofanov la o cafea în recepţia Hotelului National, peste drum de Piaţa Roşie şi de Kremlin, miercuri, 1 septembrie 2004. Nu am mai întâlnit niciodată un fascist până atunci, şi cu siguranţă nu pe unul cu o putere politică reală. Nici măcar nu ştiam

cum arăta Mitrofanov şi nu ştiam la ce trebuia să ne aşteptăm. Dar curând, un om imens, greoi, nu cu mult mai în vârstă decât mine (e născut în 1962, iar eu în 1967) a ajuns

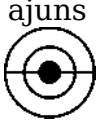

însoţit de câţiva bodyguarzi care şi-au ocupat locurile în dreptul uşii restaurantului.

Ca manieră, era total opusul lui Jirinovski – bine educat, cu o vorbire blândă, aproape timidă – şi avea evident intenţia de a da o faţă „mai plăcută, mai blândă" brandului vicios de politică afişat de şeful său. Dar curând mi-am dat seama că, într-adevăr, acesta era „creierul lui Jirinovski." Pentru că gândesc absolut identic.

„Suntem oameni pragmatici, a început Mitrofanov, vorbind despre sine şi despre partidul său. Însă Rusia este în pericolul de a se prăbuşi peste zece ani... Gorbaciov a luat decizii greşite. A pierdut un imperiu întreg pe nimic. Dar asta nu face decât să ne demonstreze că dacă liderul va fi slab, Rusia va fi ruinată... Ruşii îşi doresc un dictator puternic."[7]

„Dar cum rămâne cu Putin? am întrebat eu. Este el un ţar?" „Puţin este un naţionalist, un naţionalist pragmatic", a răspuns Mitrofanov. „Am purtat multe conversaţii private cu el înainte să devină preşedinte şi ştiu că este aproape de partidul nostru în inima lui... Dar el nu este un lider puternic. Are prea multe limitări."

Ei bine, asta era ceva nou, m-am gândit eu, cineva care consideră că Putin nu este suficient de calificat pentru titlul de ţar. „Dar ce părere aveţi de şeful dumneavoastră? Este el viitorul ţar?"

„Jirinovski îşi doreşte să fie ca şi Stalin, a spus el, ca şi Lenin. Vrea să aibă putere şi să facă din Rusia din nou numărul unu în lume." „Are vreo şansă să-l urmeze pe Putin?"

„Eu cred că da”, a explicat Mitrofanov. „Nu la alegerile viitoare, în 2008, dar în 2012, cred că Jirinovski va fi preşedintele Rusiei. Atunci va avea şaizeci şi cinci de ani. Va avea o experienţă în politică de douăzeci de ani. Oamenii îi vor cunoaşte numele, brandul lui, la fel ca şi Marlboro, ca şi Coca-Cola... Şi-apoi, Jirinovski va fi foarte tăcut [până atunci]. Se schimbă.”

„Cum se schimbă?” am întrebat eu.

„îşi schimbă stilul şi ideile, câştigă experienţă... El este omul de care are nevoie Rusia.”

„Ce ar face din postura de preşedinte în domeniul politicii externe, spre exemplu?”

„Ar forma o coaliţie, răspunse Mitrofanov fără ezitare. Rusia trebuie să controleze patru ţări pentru a avea parte de graniţe liniştite – Afganistan, Iran, Irak şi Pakistan.” Şi după o pauză de o clipă, adăugă „Şi Turcia.”

„De ce acestea?”

„Jirinovski vrea să rezidească Imperiul Bizantin”, spuse el formal. Eu am rămas privindu-l, încercând să procesez cuvintele lui şi motivul pentru care era atât de deschis cu privire la ambiţiile partidului său. *Imperiul Bizantin?* mi-a trecut mie prin gând. *Asta ar include mult mai mult decât acele cinci ţări. Ar include Siria, Liban, Iordania, Egiptul... şi Israelul. „*

„Avem nevoie de asta, a explicat Mitrofanov, sau vom avea parte de instabilitate.”

„Nu riscaţi cu o astfel de poziţie să fiţi acuzaţi că PDLR-ul este antisemit şi antiisraelian?”

„Rusia este foarte tăcută cu privire la evrei în prezent, a răspuns el. Nu există antisemitism aici. Nu cum este în Europa... Cunosc persoane din armata rusă – oameni foarte naţionalişti – care consideră că evreii au adus Rusia la ruină, şi se gândesc să atace Israelul. Colonelul [Pavel] Cernov din FSB, spre exemplu. El consideră că ar trebui să spunem lumii musulmane că «noi avem puterea, ţara, armele nucleare. Voi aveţi un miliard de oameni, bombe vii.

Haideţi să conlucrăm.» El a spus că Rusia trebuie să fie musulmană, şi nu creştin-ortodoxă... A vrut să-i înlăture pe evrei din toate poziţiile de conducere din Rusia."

„Şi cu ce se ocupă Cernov în momentul de faţă?" l-am întrebat şi
eu.

„Era cândva în PDLR, a recunoscut Mitrofanov fără nicio constrângere. A jucat un rol important în partid pentru o vreme. A fost de fapt numărul doi în partid, până când l-a demis Jirinovski. Bea prea mult. A tras cu o mitralieră. Dar avea o mulţime de suporteri." M-am uitat la tatăl meu, iar el s-a uitat la mine. N-a mai spus nimic apoi; şi nici eu. Dar ne gândeam la acelaşi lucru. Şedeam cu un om care credea că abaterea cea mai gravă a unui fost ofiţer al FSB era faptul că se îmbăta şi că se relaxa puţin, şi nu dorinţa lui de a forma o alianţă nucleară cu Iranul şi cu restul lumii islamice pentru a arunca Israelul în aer. Şi deşi erau lucruri de o răutate fără măsură, nu era vorba

MPERIUL BIZANTIN ÎN 550 d.Cr. ă
închisă reprezintă imperiul în timpul lui
Iustinian I.

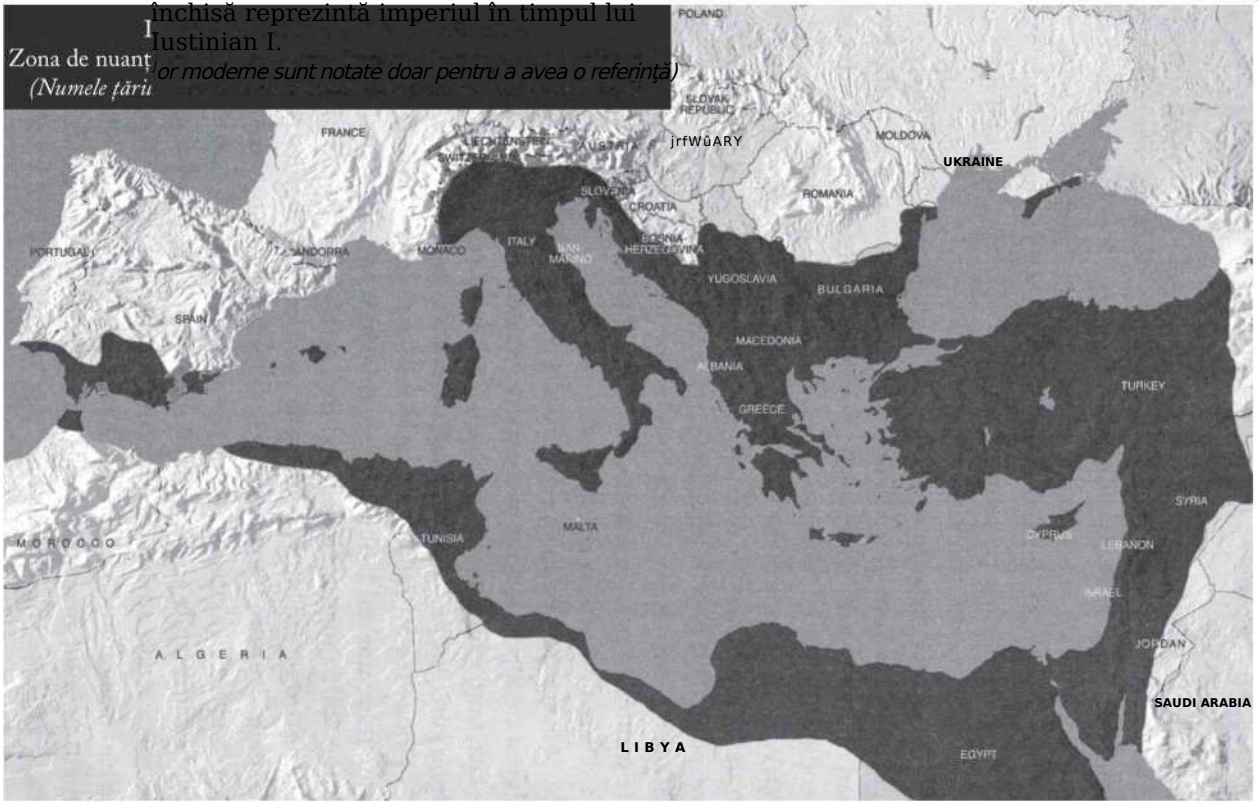

de o glumă peste care dădusem la vreun circ în Moscova. Mitrofanov era un membru respectat al parlamentului rus. Era consilier senior al purtătorului de cuvânt al acelui parlament. Şi nu ezita câtuşi de puţin să le spună unor americani că el şi partidul său doreau ca Rusia să clădească un imperiu şi să lanseze „avansarea finală spre Sud."

I-am mulţumit pentru timpul pe care ni l-a acordat, ne-am plătit factura şi am plecat cât am putut de repede.

1982: AMENINŢAREA DIN NORD,

Din timpurile ţarului Petru cel Mare, liderii ruşi au avut planuri pentru Orientul Mijlociu şi Apropiat, şi pentru aproape jumătate din secolul douăzeci, Moscova a înarmat duşmanii Israelului şi i-a încurajat să atace şi să distrugă statul evreu. Dar acum ni se prezintă o imagine şi mai amplă, şi mai tulburătoare. Documente până nu demult clasificate ale Casei Albe, CIA şi ale departamentului de stat, precum şi interviuri oferite de lideri şi istorici de vârf din SUA şi Israel, ne dezvăluie că Moscova a plănuit în cel puţin o ocazie un atac rus asupra Israelului.

În vara lui 1982, spre exemplu, premierul rus de atunci, Menachem Begin, a făcut publică o poveste care înainte de acel moment nu o cunoscuseră decât eşaloanele superioare ale serviciilor secrete israeliene şi americane. Forţele de apărare israeliene, a explicat el, au descoperit un depozit secret, dar imens de armament sovietic în pivniţe şi tuneluri subterane din Liban, care l-au luat cu totul pe nepregătite pe el şi pe consilierii săi. Armele păreau a fi fost amplasate acolo de Moscova, pentru lansarea unei invazii la scară mare asupra Israelului şi a ţărilor bogate în ţiţei din Orientul Mijlociu.

Begin a afirmat că Israelul descoperise „de zece ori mai multe arme ruseşti decât fuseseră raportate anterior". Prada, le-a spus el reporterilor, includea 4.000 de tone de muniţie, 144 vehicule blindate şi tancuri, 12.500 arme mici, 515 arme de calibru mare, 359 dispozitive complexe de comunicaţie şi 795 „instrumente optice" (care includeau ochelari pentru vedere nocturnă şi binoculare). Era suficient, considera Begin, pentru a echipa cel puţin cinci brigăzi de luptă ruseşti şi a necesitat, potrivit unui

raport, „o flotă de camioane

de 10 tone, care au lucrat zi şi noapte timp de şase săptămâni, pentru ca să le transporte înapoi în Israel.”[8]

„Un lucru pot să vă spun, a continuat premierul israelian, că abia ieri... am descoperit alte depozite de arme care conţin de zece ori mai multe arme decât cele găsite anterior, suficiente să echipeze nu cinci brigăzi, ci cinci sau şase divizii. Vom avea nevoie literalmente de sute de camioane pentru a evacua aceste arme din Liban, unde fără îndoială vom găsi mai multe arme.”

Begin a afirmat că serviciile israeliene au subestimat serios ameninţarea reprezentată de Rusia în nord. Israelul ştia cu siguranţă faptul că sovieticii îi înarmau pe Yasser Arafat şi Organizaţia de eliberare a Palestinei pentru atacurile lor teroriste împotriva Israelului. Acesta este principalul motiv pentru care Israelul a invadat Libanul. Dar Begin a concluzionat că nici el şi nici colegii săi nu şi-au putut imagina anvergura atacului terestru pe care Moscova îl pregătea împotriva statului evreu.

„S-a întâmplat ceva despre care nu ştia nimeni, a recunoscut Begin. De fapt, dovezile pe care le avem indică o conspiraţie. Acea amplasare de către Uniunea Sovietică a unei cantităţi atât de mari de arme – şi mă refer la arme moderne foarte sofisticate – nu poate sugera altceva decât o pregătire pentru o iminentă invadare a Israelului la o dată neprecizată, apoi a Iordanului, Arabiei Saudite şi a altor state din Golful Persic. Fiindcă nu există nicio altă explicaţie pentru cantităţile acestea de arme pe care le-am găsit. [Palestinienii] nu aveau cum să le deţină, întrucât nu aveau nici suficienţi oameni, nici îndemânarea necesară.”

Washington Post a prezentat povestea proviziei de arme sovietice la 7 iulie 1982, dar implicaţiile unei descoperiri atât de importante s-au estompat ca urmare a unei serii de alte evenimente cutremurătoare din Orientul Mijlociu. Cu doar o lună mai devreme, un atac aerian israelian a distrus

reactorul nuclear Osirak, şi odată cu acesta întregul program de dezvoltare de arme nucleare al Irakului. Şi la doar două luni după descoperirea armelor sovietice, membrii miliţiei Falanga Maronită a masacrat sute de bărbaţi, femei şi copii palestinieni din taberele libaneze cunoscute drept Sabra şi Shatila.

Bombardarea Osirakului şi masacrele de la Sabra şi Shatila, alături de acuzaţiile internaţionale la adresa ministrului apărării Ariei Sharon de a fi îngăduit masacrele, au dominat luni de zile ziarele din lume. În final, Sharon a demisionat din postul de ministru al apărării. Astfel Begin s-a trezit nevoit să se apere alături de guvernul său în războaiele din relaţiile cu publicul mondial. Iar planurile şi pregătirile sovietice de a invada Israelul şi restul Orientului Mijlociu s-au pierdut într-o lume care fie nici n-a auzit povestea aceasta vreodată, fie nu şi-o mai aminteşte, fie nici nu i-a păsat de ea.

Când i-am luat interviu lui Caspar Weinberger, care era secretarul apărării în SUA în 1982, şi-a adus aminte şi a confirmat povestea lui Menachem Begin. De asemenea, a recunoscut că descoperirea depozitului de arme sovietice „a fost mai mare decât poate s-ar fi aşteptat majoritatea oamenilor [din Washington].” Weinberger a concluzionat că el şi alte persoane de la Pentagon au fost surprinşi de „anvergura, scopul şi viteza” – şi caracterul secret – al acestei pre- amplasări sovietice în Orientul Mijlociu, cu toate că SUA supraveghea cu atâta grijă armata sovietică.

Însă Weinberger a afirmat că nu era surprins de faptul că sovieticii se pregăteau să invadeze Israelul, Arabia Saudită şi regiunea Golfului Persic. Ba dimpotrivă, acestea era exact tendinţa care determina politica antisovietică a administraţiei Reagan pe atunci.

„Noi [cei de la Casa Albă în vremea lui Reagan şi Pentagonul] eram cu toţii îngrijoraţi de influenţa tot mai mare a sovieticilor şi de încercările tot mai asidue ale acestora de a-şi mări teritoriul în Orientul Mijlociu, mi-a spus Weinberger. Şi această descoperire a unei cantităţi foarte mari de armament era o confirmare a ipotezei, continuu deranjantă, dar nu era surprinzătoare... Faptul că [sovieticii] îşi fabricau armele şi plănuiau să folosească diferite

puncte din Orientul Mijlociu ca baze ale acţiunilor lor militare nu era o surpriză; dimensiunea, scopul şi viteza cu care se desfăşurau evenimentele era un motiv în plus, credeam noi, pentru care trebuia să le urmărim cu atât de mare atenţie motivele."[9]

L-am întrebat pe Weinberger în mod specific dacă el şi preşedintele Reagan împărtăşiseră îngrijorarea premierului Begin că sovieticii ar putea ataca Israelul, Iordania, Arabia Saudită şi alte state din Golful Persic. Şi mi-a confirmat ipoteza.

„Sovieticii încercau să îşi crească influenţa în întregul Orient Mijlociu, a spus el. Ei [ţinteau] zăcămintele de petrol... Noi întreprindeam acţiuni şi ne pregăteam să prevenim succesul acestei dominaţii."

Oare credeau că descoperirea armelor sovietice justifica invadarea Libanului de către Israel şi tentativele de a distruge PLO? Weinberger a afirmat că mişcarea Israelului a fost mai întâi „deranjantă" pentru că era o „acţiune unilaterală" şi ameninţa să distrugă echilibrul fragil de puteri în Orientul Mijlociu, şi acest lucru „nu era bine".

Acestea fiind spuse, el a sugerat că la o privire mai atentă, israelienii aveau dreptate să continue, mai ales luând în considerare cele descoperite de ei şi invazia sovietică pe care probabil au împiedicat-o. A fost o surpriză totală care a generat o dezaprobare internaţională a Israelului, inclusiv o critică aspră chiar şi din partea administraţiei Reagan. Dar rezultatul a fost că Israelul a reuşit să împiedice nelegiuiri chiar şi mai cataclismice cu care îi ameninţau ruşii.

Atunci Weinberger a avertizat asupra faptului că descoperirea proviziei de armament sovietic secret erau dovezi deranjante „că se plănuiau o serie de acţiuni militare" sau „că deveneau tot mai posibile" în Orientul Mijlociu, care puteau trece neobservate chiar şi de cele mai bine puse la punct servicii secrete din lume.

1973: SCÂNTEIA PENTRU UN RĂZBOI NUCLEAR

În 6 octombrie 1973, forţe arabe reunite din Egipt, Siria şi numeroase alte ţări arabe şi islamice au atacat Israelul de Yom Kippur, Ziua Ispăşirii, cea mai sfântă zi a anului evreiesc.

De luni de zile tensiunea se înteţea. Umblau zvonuri că un război stătea să izbucnească. Dar oficiali ai serviciilor secrete şi lideri politici atât din Israel cât şi din SUA au fost luaţi aproape pe nepregătite, nevenindu-le să creadă că războiul era cu adevărat posibil. Premierul israelian Golda Meir era atât de convinsă că conflictul nu avea să izbucnească, încât a refuzat să dea ordinul unui atac preemptiv sau chiar să mobilizeze rezervele israeliene, nedorind să provoace ostilităţi dacă puteau fi evitate. Ezitarea ei aproape că a condus la anihilarea statului evreu.

În cursul primei săptămâni de război, coaliţia arabă a câştigat avantaje uimitoare. Din partea de nord, 1.000 de tancuri siriene şi 600 de piese de artilerie siriană au năvălit pe Munţii Golan şi au avansat spre ferme israeliene lipsite de apărare din regiunea galileană. Din sud, circa 400 de tancuri egiptene au trecut Canalul Suez, au spulberat forţele de apărare ale Israelului şi au început să-şi croiască drumul prin deşertul Sinai. Între timp, forţele aeriene arabe au doborât trei duzini de aeronave de luptă israeliene doar în primele câteva zile.

Era evident pentru toţi pe atunci că Uniunea Sovietică furniza armamentul, muniţia, informaţiile secrete şi instructajul militar pentru a ajuta coaliţia arabă şi islamică să distrugă Israelul, un aliat cheie al Statelor Unite. Ceea ce nu se ştia la nivelul publicului larg era proporţia orchestrării de către sovietici a acestui război din culise şi dacă aceştia se pregăteau să participe direct la conflict.

Până în a doua săptămână de război, situaţia a început să se schimbe. Israelienii au recâştigat Munţii Golan şi bombardau Damascul. Recuceriseră şi o mare parte din Peninsula Sinai, traversaseră Canalul Suez şi aveau comasate forţe terestre până la circa o sută de kilometri de Cairo. Până în a treia săptămână,

Moscova era expusă la presiuni uriaşe din partea întregii lumi arabe să nu permită israelienilor să-l umilească pe preşedintele sirian Hafez al-Assad sau pe preşedintele egiptean Anwar Sadat, astfel dă Moscova s-a pus în mişcare. Sovieticii au trimis o cantitate imensă de arme şi muniţie aliaţilor lor. SUA în schimb, a început să trimită provizii imense şi continue Israelului.

La 24 octombrie, în jurul orei 22, ora Coastei de Est, ambasadorul sovietic la Washington, Anatol Dobrinin, l-a apelat telefonic pe secretarul de stat Henry Kissinger şi i-a dictat textul unui mesaj strict secret transmis de secretarul general al Rusiei Leonid Brejnev şi adresat preşedintelui Richard Nixon. În mesajul său, Brejnev acuza Israelul de a refuza să se supună chemării de întrerupere a focului lansat de Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite şi apoi a făcut o ameninţare înfiorătoare: „O voi spune direct: dacă vă este imposibil să acţionaţi împreună cu noi în această chestiune, vom fi confruntaţi cu necesitatea de a analiza urgent problema întreprinderii de paşi unilateral. Nu putem permite despotismul din partea Israelului.”[10]

Totul a fost cosmetizat în limbajul diplomatic, dar aceasta era realitatea: dacă administraţia Nixon nu împiedica avansarea Israelului

şi nu accepta trimiterea unui echipaj terestru sovieto-american în regiune ca negociatori de pace, sovieticii aveau să trimită forţele terestre „unilateral”.

Oficiali de vârf ai SUA din cadrul Casei Albe şi din Consiliul Naţional de Securitate au fost cutremuraţi când Brejnev a ameninţat să transforme o confruntare regională – deja periculoasă – într- o desfăşurare globală de forţe între Orient şi Occident. Mai mult, ştiau că nu aveau de ales decât să îşi sincronizeze toate mişcările după sovietici pentru a deturna situaţia. Washingtonul trebuia să apere Israelul sau să trimită un mesaj devastator aliaţilor proprii că SUA nu putea fi părtaşă la o confruntare directă în alianţă cu Rusia.

Atunci sovieticii au început să îşi înteţească acţiunile. Cel puţin şapte divizii aeriene sovietice gata de luptă din

Germania Democrată şi din alte regiuni est-europene au fost puse în alertă şi mobilizate pentru decolare imediată spre Orientul Mijlociu. Avioane de transport sovietice au fost poziţionate şi pregătite pentru a introduce aceste forţe în lupta împotriva Israelului. Nave de război sovietice au intrat în Mediterană.

SUA, în schimb, a ordonat propriilor forţe militare să fie în alertă. Pentagonul a cerut forţelor nucleare ale SUA să [iniţieze] DEFCON 3, cea mai înaltă stare de alertă în stat pe timp de pace. Comitetul Şefilor de Stat Major a ordonat de asemenea Diviziei Aeriene 82 să se pregătească pentru a decola spre Orientul Mijlociu. Alte forţe navale americane – inclusiv încă un portavion – s-au deplasat pe Mediterană, toate dintr-o grijă reală şi tot mai serioasă că sovieticii erau pe punctul de a întreprinde o acţiune militară fără precedent împotriva Israelului.[11]

Kissinger a pregătit un răspuns pentru Preşedintele Nixon (care pe atunci era implicat serios în scandalul Watergate) care a fost trimis Secretarului General Brejnev la 25 octombrie. În acea scrisoare, Nixon îi spunea limpede liderului sovietic faptul că SUA „nu avea niciun fel de informaţie care să indice că încetarea focului ar fi încălcată la acest moment în vreun fel". A fost de acord „să întreprindă orice pas eficient pentru garantarea implementării încetării focului" şi a spus că SUA lucrează cot la cot cu Israelul pentru a găsi o rezoluţie paşnică pentru această criză.

Dar de asemenea a avertizat că „în aceste condiţii, trebuie să considerăm sugestia dumneavoastră de acţiune unilaterală drept o chestiune cât se poate de serioasă, care implică consecinţe incalculabile... noi nu am putea în niciun caz să acceptăm acţiunea unilaterală [sovietică.] Aceasta ar fi o încălcare a înţelegerilor noastre, a Principiilor Comune semnate la Moscova în 1972 şi a Articolului al II-lea din înţelegerea asupra Prevenirii unui Război Nuclear... O astfel de acţiune ar produce consecinţe incalculabile care n-ar fi în interesul niciuneia dintre ţările noastre şi care ar pune capăt la tot ce ne-am străduit atât de asiduu să realizăm".[12]

Scrisoarea fermă a lui Nixon şi poziţia militară ofensivă a

americanilor au arătat cât se poate de clar Moscovei că orice mişcare ar fi făcut împotriva Israelului, ar fi fost întâmpinată de rezistenţa în forţă a Statelor Unite. În câteva zile, sovieticii s-au retras.Tensiunile au început să se disipeze şi în cele din urmă s-a obţinut încetarea completă a focului. De la Criza proiectilelor cubaneze din 1962, SUA şi Uniunea Sovietică n-a mai fost niciodată atât de aproape de izbucnirea unui război nuclear, iar de această dată, factorul motivator a fost ameninţarea unui lider rus de a ataca Israelul în mod direct.

Cu toate acestea, Kissinger remarca în faţa unuia dintre consilierii săi de vârf că forţa militară a sovieticilor „nu a acţionat la fel de provocator ca în 1967”.[13]

1967: KREMLINUL SE PREGĂTEŞTE DE RĂZBOI

Nori de război se formau deja de luni de zile. Israelienii s-au trezit tot mai mult înconjuraţi de forţe susţinute de sovietici din lumea arabă şi islamică, ai căror lideri jurau „să arunce evreii în mare”, şi israelienii se gândeau să atace primii. Elementul surpriză probabil avea să fie singura lor speranţă de supravieţuire, se gândeau ei. Însă preşedintele Lyndon Johnson îl avertizase pe premierul israelian Levi Eshkol în termeni foarte clari că o astfel de mişcare ar fi fost o greşeală gravă.

După cum nota istoricul Michael B. Oren în foarte apreciata sa carte Six Days of War:June 1967 and the Making of the Modern Middle East [Şase zile de război: Iunie 1967 şi crearea Orientului Mijlociu Modern,

*n.trad.*7Johnson i-a trimis un mesaj secret lui Eshkol, spunând: „Este esenţial ca Israelul să nu întreprindă nicio acţiune militară preemptivă şi prin aceasta să se facă responsabilă de iniţierea ostilităţilor. Acţiunea preemptivă a Israelului ar face imposibil prietenilor Israelului să-i stea aproape.” Oren observa faptul că Johnson „a avertizat în mod specific cu privire la posibilitatea intervenţiei sovietice directe.”[14]

Mareşalul Andrei Antonovici Grechko, pe atunci ministrul apărării sovietic, a transmis omologului său egiptean la Cairo că Kremlinul a lansat „distrugătoare şi submarine la apă în apropierea Egiptului, unele înarmate cu rachete şi arme secrete" pentru a-i spulbera pe sionişti.[15] Unul dintre experţii de vârf ai Israelului în domeniul politicii externe a sovieticilor a declarat serviciului de informaţii secrete a Israelului că „URSS-ul s-ar folosi de toată influenţa şi forţa de care dispune pentru a-şi menţine poziţia din Orientul Mijlociu". Când a fost întrebat dacă sovieticii ar interveni direct, expertul a răspuns: „Desigur."[16] Premierul sovietic Kosighin, între timp a trimis un mesaj premierului Eshkol, avertizând că „dacă guvernul israelian insisită să-şi asume responsabilitatea iniţierii confruntării armate, va plăti preţul suprem pentru o astfel de acţiune."[17]

Dar la ora 8:44, în dimineaţa zilei de 5 iunie 1967, Eshkol a trimis un mesaj urgent preşedintelui Johnson, informându-l că era prea târziu. Războiul începuse.

Explicând raţiunea pentru atacul preemptiv lansat cu puţin timp înainte de Israel, Eshkol scria:

> **După săptămâni întregi în care primejdia la care ne-am expus creştea cu fiecare nouă zi, în prezent suntem angajaţi în respingerea agresiunii pe care [preşedintele egiptean] Nasser o clădea împotriva noastră. Existenţa şi integritatea Israelului au fost puse în pericol. Concentrarea provocatoare de trupe [arabe] la Sinai, în prezent ridicându-se la cinci divizii de infanterie şi două de artilerie; amplasarea a peste 900 de tancuri la graniţa noastră de sud;... blocarea ilegală a străzilor din Tiran [...] introducerea iminentă a aeronavelor MiG-21 sub comandă irakiană [pe scenă]; anunţul lui Nasser de „război total împotriva Israelului" şi obiectivul său fundamental de a**
>
> **anihila Israelul...Toate acestea însumate generează un catalog extraordinar de agresiune, detestat şi condamnat de opinia mondială şi în ţara voastră minunată şi în rândul tuturor naţiunilor iubitoare de pace.[18]**

Eshkol nota de asemenea că trei oraşe israeliene au fost bombardate în dimineaţa aceea de către forţele arabe, citându-le drept ultima picătură care a condus la izbucnirea războiului. I-a mulţumit lui Johnson pentru susţinerea din partea Americii şi şi-a exprimat speranţa că „poporul nostru mic poate conta pe loialitatea şi fermitatea celui mai bun prieten al său”. Dar avea şi o rugăminte: ca SUA „să împiedice Uniunea Sovietică de la a exploata şi a extinde conflictul” în acest „cel mai periculos ceas” al Israelului.

„Eshkol îi cunoştea pe ruşi şi se temea de ei, observa Michael Oren. Războiul cu Siria [şi Egiptul] era suficient de riscant; cu URSS-ul avea să fie sinucidere curată.” Dar Eshkol a calculat că fără sprijinul SUA, sovieticii aveau să se trezească îndemnaţi să se implice în mod direct. Moscova, la o adică, „investise masiv în Orientul Mijlociu, circa 2 miliarde de dolari americani numai în ajutorul militar – 1.700 de tancuri, 2.400 de piese de artilerie, 500 de avioane de luptă şi 1.400 de consilieri – din 1956, circa 43 de procente din toate acestea doar în Egipt.”[19]

Cert este că pe măsură ce israelienii au distrus forţele coaliţiei arabe în următoarele trei zile şi au capturat Sinaiul, Bancul de Vest, Fâşia Gaza şi Munţii Golan, au reunit sfântul oraş al Ierusalimului şi au pornit ofensiva împotriva Damascului, Moscova s-a trezit privind în faţa unui dezastru geopolitic. Aceia erau, la o adică, soldaţi antrenaţi de sovietici care au fost înfrânţi. Erau miliarde de dolari de fonduri sovietice oferite statelor arabe, care mergeau pe apa sâmbetei. Şi – după cum aveau să afle mai târziu serviciile de informaţii americane şi israeliene – însuşi planul de război egiptean (cu nume de cod Operaţiunea *Conquerer)* a fost practic concepută în 1966 de către sovietici.[20] Drept urmare, sovieticii s-au temut că prestigiul le era făcut praf rapid.

Serviciul de informaţii american simţea deja primele semne ale

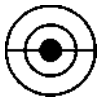

acestei temeri la Kremlin. În „President’s Daily Brief* din 9 iunie, spre exemplu, CIA îl informa pe preşedintele Johnson că „sovieticilor le este greu să îşi ascundă şocul faţă de prăbuşirea rapidă a armatei egiptene. Un oficial sovietic [a

cărui identitate este păstrată încă secretă] nu înţelegea «cum au putut serviciile noastre de informaţii să greşească atât de grav». Se întreba disperat: «Cum a fost posibil să ne băgăm într-aşa o belea?»„[21]

Aşa că Kremlinul s-a hotărât să ridice miza subit, în mod dramatic.

La 10 iunie, ora 8:48 a.m. ora Washingtonului, premierul sovietic Alexei Kosîghin l-a apelat telefonic pe preşedintele Johnson direct în sala rezervată situaţiilor de criză a Casei Albe. Mesajul a fost pe cât de direct, pe atât de disperat: „Am ajuns la un moment crucial care ne sileşte, dacă acţiunile militare [israeliene] nu se încheie în următoarele câteva ceasuri, să adoptăm o decizie independentă. Suntem pregătiţi să o facem. Oricum, aceste acţiuni ne-ar putea aduce într-o ciocnire care să conducă la o catastrofa gravă... Propunem să cereţi Israelului să înceteze necondiţionat acţiunile militare... Propunem să avertizaţi Israelul că dacă nu se conformează, se vor întreprinde acţiuni necesare, inclusiv acţiuni militare.”[22]

Sovieticii au întrerupt imediat relaţiile diplomatice cu Israelul, iar guvernele fostului bloc sovietic din Cehoslovacia şi Bulgaria le-au urmat imediat exemplul.[23]

Directorul CIA Richard Helms îşi amintea mai târziu că discuţiile din Camera Situaţiilor de Criză din următoarele câteva ore se purtau „mai în şoaptă decât auzise el vreodată la o întâlnire de acel gen” şi că „atmosfera era încordată”, în timp ce preşedintele şi cei mai experimentaţi consilieri ai săi militari, diplomatici şi ai serviciilor secrete analizau posibilitatea unei confruntări directe între sovietici şi Israel.[24]

Johnson, un prieten devotat al Israelului şi un anticomunist înfocat, nu era pregătit să se ploconească înaintea Moscovei şi nici să lase Israelul să fie distrus. A ordonat imediat Flotei a Şasea americană

- care în acel moment se îndrepta spre Strâmtoarea Gibraltar – să facă stânga împrejur şi să pornească drept spre Israel, ca un semn

de solidaritate şi să-i avertizeze pe sovietici să nu se implice în mod direct.[25]

A făcut ceea ce era necesar, pentru că, potrivit Isabellei Ginor – o corespondentă mai veche în Rusia a BBC World Service – şi a altor servicii de ştiri internaţionale, „noi dovezi relevă acum că sovieticii au fost într-adevăr hotărâţi să atace Israelul... şi se pregăteau pentru o astfel de misiune de o bună bucată de vreme.”[26]

La 10 iunie 2000 – la exact treizei de ani de la ameninţarea clară adresată direct de Kosîghin lui Nixon – Ginor publica un articol în *The Guardian* [London] intitulat „Războiul de Şase Zile ameninţa să conducă la Armaghedon: Noi dovezi cu privire la planul sovietic din 1967 de a invada Israelul arată cât de aproape a ajuns lumea de un conflict nuclear.” În luna decembrie a aceluiaşi an, ea a publicat un articol mai lung şi mai detaliat în *Middle East Review of International Affairs* intitulat „Sosirea ruşilor: ameninţarea armatei sovietice din Războiul de Şase Zile din 1967.” În aceste articole şi altele asemenea, ea îi cita pe oficialii sovietici care au ilustrat o imagine fragmentară, dar nu mai puţin tulburătoare a atacului care tocmai se pregătea.

Ginor observa că „în memoriile sale recent publicate, Nikita S. Hruşciov afirmă că conducerea armatei URSS a încurajat mai întâi delegaţiile egiptene şi siriene, într-o serie de vizite mutuale „confidenţiale”, să pornească la război, apoi să ceară conducerii politice sovietice să-i susţină în aceşti paşi, în deplină cunoştinţă de cauză că intenţionau să pornească un război pentru distrugerea Israelului.”[27]

Între timp, ministrul sovietic al apărării în funcţie, Andrei A. Greciko, şi şeful KGB-ului, Iuri V. Andropov, „insistau pentru o trimitere de forţe sovietice în Orientul Mijlociu.” Locotenentul sovietic în rezervă, Iuri V. Nastenko, din forţele aeriene a confirmat că în 1998 acele bombardiere şi avioane de luptă, precum MiG 21 care au fost sub comanda sa, au intrat în stare de alertă operaţională în seara zilei de 5 iunie 1967, şi că era convins că aceasta era pregătirea pentru „lupta reală”.[28]

Iuri N. Kripunkov, un fost ofiţer naval sovietic care a lucrat pe unul dintre cele treizeci de vase de război sovietice avansate din

Marea Neagră spre sud în Mediterană în iunie 1967, l-a înştiinţat pe Ginor că el şi colegii săi se pregăteau să trimită forţe sovietice pe pământ

israelian. Propriul său pluton, a declarat el, „primise ordinul de a intra în Haifa – principalul port comercial şi bază navală a Israelului[44].[29] Profesorul rus Alexandr K. Kislov, care se găsea în Orientul Mijlociu în 1967, i-a spus lui Ginor că forţa militară pregătită de sovietici pentru intrarea în Israel includea „nave desant cu soldaţi în marină bine pregătiţi.[4430]

Câţiva istorici şi diplomaţi respectaţi au analizat faptul că sovieticii plănuiau să atace Israelul în 1967.[31] Dar cu toate că mărturiile disponibile în momentul de faţă provenite din documente declasificate şi din interviurile cu participanţii direcţi ar putea să nu fie concluzive încă, sunt totuşi captivante. Mai mult, ameninţarea premierului sovietic Kosîghin de a interveni militar direct în războiul din 1967 împotriva Israelului reprezintă o mărturie înfiorătoare a zelului trecut şi recent al Moscovei în ce priveşte statul evreu şi o avertizare cu privire la lucrurile ce vor să vină.

CAPITOLUL 11TITLU VIITOR

UN NOU RĂZBOI IZBUCNEŞTE ÎN OÎHENTUL MIJLOCIU, ÎN TIMP CE EUROPA, AFRICA ŞI ASIA SUNT LOVITE DE CUTREMURE SI PANDEMII

Într-o clipă, vom parcurge informaţiile secrete ce ne-au fost furnizate de Ezechiel şi în care se descrie magnitudinea războiului viitor al lui Gog şi Magog. De asemenea vom analiza modul în care aceste evenimente vor afecta direct fiecare persoană de pe faţa pământului. Dar mai întâi, trebuie să punem o întrebare fundamentală: de ce trebuie, la urma urmei, să aibă loc un război?

Cel mai simplu răspuns poate fi găsit în Geneza 12:1-3, unde Dumnezeu promite să-l binecuvânteze pe Avraam şi poporul evreu, să facă din Israel o naţiune mare şi influentă şi să-i apere de vrăjmaşii lui. „Eu îi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează, spune Dumnezeu, şi pe cei ce te vor blestema, îi voi blestema şi Eu.”

Nu putem citi Scripturile ebraice şi Noul Testament fără să observăm cât de mult iubeşte Dumnezeu poporul evreu şi

naţiunea Israel şi că are un plan şi un scop pentru acesta, cu toate că de-a lungul anilor, mulţi lideri mondiali au refuzat să se smerească înaintea Dumnezeului celui viu. De asemenea au refuzat să privească Israelul prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii. În schimb, nu numai că şi-au întors inimile împotriva lui Dumnezeu, dar şi împotriva poporului

Său ales şi a ţării pe care El le-a promis-o. Şi ca un rezultat direct al acestui conflict spiritual profund, acei lideri au ales să blesteme poporul evreu. Unii au căutat chiar să înrobească poporul Israel sau să-l anihileze. Este un fenomen care a început odată cu faraonii din Egipt, dar evident acest model de rău patologic a existat de-a lungul istoriei şi continuă până în ziua de azi.

Gânditi-vă la Adolf Hitler.

Liderul nazist s-a considerat un mesia secular, „neinhibat de vreo pedeapsă religioasă şi cu un apetit de nesăturat de a controla omenirea", a observat renumitul istoric Paul Johnson. Hitler a respins în mod explicit ideea de Dumnezeu ca persoană cu autoritate asupra sa. A respins principiile şi autoritatea Bibliei şi s-a opus cu înverşunare tuturor celor care au susţinut că-şi trăiau viaţa în conformitate cu Sfintele Scripturi.

„Hitler a urât creştinismul cu o pasiune care

rivaliza cu cea a lui [Vladimir] Lenin, scria cândva Johnson. La puţin timp după ce a ajuns la putere în 1933, i-a spus lui Hermann Rauschning că intenţiona «să smulgă rădăcina şi ramurile creştinismului... Nimeni nu putea fi şi creştin, şi german – ori una, ori cealaltă».”[1]

Această ură faţă de creştinism şi faţă de Biblie pe care se bazează creştinismul a condus la o ură şi mai virulentă faţă de evreii care au scris Biblia şi care au fost primii care L-au urmat cu adevărat pe Dumnezeu. Adolf Hitler scria în *Mein Kampf.*

> **Oriunde mă duceam, am început să văd evrei, şi cu cât îi vedeam mai mult, cu atât au început să se distingă mai clar în ochii mei de restul omenirii... Mai târziu, adesea mi se făcea rău de la stomac când îi adulmecam pe aceştia [pe evrei]... Era oare vreo formă de ticăloşie, de depravare, mai ales în viaţa culturală, fără ca cel puţin un evreu să fie părtaş la aceasta? Dacă pătrundeai, chiar şi cu mare grijă, într-un astfel de abces, descopereai, precum un vierme într-un cadavru în descompunere, adesea orbit de lumina bruscă – un [evreu]. Treptat, am început să-i urăsc... Pentru mine aceasta a fost una din perioadele cele mai chinuitoare pe plan spiritual prin care a trebuit să trec**

vreodată. încetasem să mai fiu un cosmopolit slab de înger şi am devenit antisemit.[2]

Condus de această ură faţă de Dumnezeu şi de poporul Său ales, Hitler a continuat prin uciderea a 6 milioane de evrei într-o campanie cunoscută drept *soluţia finală* care avea ca scop eradicarea întregii populaţii evreieşti. O astfel de campanie ar fi putut avea probabil sorţi de izbândă dacă Statele Unite şi forţele aliate nu ar fi reuşit să distrugă regimul lui Hitler.

Iosif Stalin, liderul Uniunii Sovietice în anii '30 şi ’40, i-a urât în egală măsură pe toţi cei ce priveau Biblia drept o sursă de inspiraţie şi autoritate, şi a manifestat o cruzime aparte faţă de poporul evreu. Avea un dicton preferat după care trăia şi din cauza căruia au murit mulţi evrei, observa expertul în istoria sovietică, Arnold Beichman: *„Est chelovek, est problema, net cheloveka – net problemy.* „Adică „o persoană, o problemă; nicio persoană – nicio problemă.” După cum o descria Beichman: „Milioane de oameni în Uniunea Sovietică au devenit ne-persoane în timpul regimului de un sfert de secol [al lui Stalin]... şi avea o ură deosebită faţă de evreii sovietici. însăşi fiica lui Stalin, Svetlana, a confirmat acea psihoză: «Ceea ce iniţial a fost ură politică a devenit treptat un sentiment de ură rasială împotriva tuturor evreilor, fără excepţie.»„ În timpul regimului plin de teroare al lui Stalin, zeci de milioane de ruşi au murit ca prizonieri în lagăre, din cauza războaielor şi a foametei. Mulţi dintre aceştia au fost evrei, cel puţin un milion dintre ei au fost

deportaţi din Moscova în 1953 şi trimişi în lagărele de muncă silnică din Siberia, şi de care nu s-a mai ştiut nimic.[3]

În prezent, spiritul ucigător antisemit şi anticreştin al lui Adolf Hitler şi al lui Iosif Stalin este promovat de preşedintele iranian Mahmoud Ahmadinejad. După cum am văzut, a cerut eradicarea statului evreu, un ecou al cuvintelor Ayatollahului Khomeini: „Israelul trebuie să fie şters de pe hartă."[4] El caută cu ardoare să achiziţioneze arme nucleare pentru a anihila complet Israelul şi Statele Unite. El crede că întoarcerea lui mesia islamic „va fi precedată de haos cosmic, război, vărsare de sânge şi epidemii." Şi crede că sarcina lui este de a aduce la îndeplinire astfel de evenimente apocaliptice prin lansarea unui jihad global împotriva evreilor şi creştinilor.[5]

Osama bin Laden de asemenea si-a stabilit ca misiune a vieţii

sale să îi blesteme pe evrei, să le distrugă statul şi să îi distrugă pe toţi – înainte de toate şi mai presus de orice Statele Unite – cei care

caută să binecuvânteze Israelul şi să stea alături de acest stat în timpul jihadului. „Suntem siguri de victoria lui Allah şi de victoria noastră împotriva americanilor şi a evreilor, după cum ne-a promis Profetul, pace lui, i-a spus bin Laden unui reporter în 1998. Ziua Judecăţii nu va venii până când musulmanii nu-i vor înfrânge pe evrei, când evreii se vor ascunde după copaci şi pe după stânci, iar copacul şi stânca vor grăi şi vor spune: «Musulmane, înapoia mea este un evreu. Vino de-l ucide.»„[6]

O analiză atentă a Scripturii ne prezintă câteva căi prin care Dumnezeu S-a ocupat de astfel de tirani care au blestemat poporul evreu de-a lungul istoriei. Însă Ezechiel ne avertizează că anumiţi lideri ai anumitor popoare vor avea parte de o judecată cataclismică şi fără precedent în acele zile din urmă. Despre asta este vorba în războiul lui Gog şi Magog, şi acesta ar putea avea loc mai curând decât şi-ar imagina cineva.

RĂZBOIUL IMINENT

Haideţi să ne îndreptăm acum atenţia să înţelegem ce se va întâmpla în timpul acestui război al lui Gog şi Magog, şi cum vor fi afectate popoarele lumii de acest eveniment fără precedent.

În Ezechiel 38:9 aflăm că Israelul va fi confruntat cu un vrăjmaş copleşitor. Alianţa ruso-islamică va veni „ca o furtună”, şi trupele lor vor fi „ca un nor negru ce va acoperi ţara”. Forţele militare comandate de dictatorul rus vor veni „din fundul miazănoaptei” şi vor fi „o mare mulţime şi o puternică oştire” (Ezechiel 38:15).

Nicăieri în text însă Ezechiel nu indică faptul că vreo naţiune va veni de partea lui Israel să o apere de un asemenea măcel de proporţii. Ezechiel 38:13 sugerează că o discuţie internaţională este în desfăşurare asupra motivelor şi obiectivelor Rusiei. Poate că aceasta va avea loc în Adunarea Generală a ONU sau chiar în Consiliul de Securitate. Cu siguranţă va avea loc la radio şi televiziune pe măsură ce se adună norii de furtună. Dar în cele din urmă, Israelul va fi singur, în pragul distrugerii,

confruntându-se cu ceea ce mulţi vor prezice pe fată în momentul acela ca un alt holocaust.

De aceea, acel timp va fi o perioadă de însingurare şi groază pentru israelieni în mod particular şi pentru întregul popor evreu din lume pe măsură ce vrăjmaşii lor se apropie tot mai mult de graniţele Israelului, zi după zi, până când statul Israel va fi complet împresurat, izolat şi singur. Din context, din istoria biblică şi din istoria recentă putem deduce rezonabil că duşmanii Israelului îl vor tortura, se vor lăuda cu puterea lor, cu slăbiciunea ei şi cu triumful iminent şi glorios al islamului.

Este mai mult decât rezonabil să ne aşteptăm ca liderii israelieni să facă pregătiri de război şi să lanseze un atac preemptiv. Nu este exclus să ia în considerare ceea ce numea cineva Opţiunea Samson, prin care Israelul – convins că e pe cale să fie distrus – alege să atragă odată cu sine toţi duşmanii săi în mormânt.

Opţiunea Samson este numită după judecătorul evreu din vechime care s-a rugat în Judecători 16:28-30: „Doamne, Dumnezeule! Adu-ţi aminte de mine, Te rog; Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta [...] Să mor împreună cu Filistenii!” În acest caz, Samson s-a năpustit asupra stâlpilor ce susţineau acoperişul templului în care stătea el şi cei ce-l prinseseră, iar prăbuşirea tavanului i-a zdrobit pe toţi sub dărâmături. În cazul Israelului modern, planul ar fi lansarea unui atac masiv, preemptiv nuclear împotriva Moscovei, Teheranului, Damascului, Khartoumului, oraşului Tripoli şi a altor oraşe duşmane, în ciuda faptului că Rusia – cel puţin – ar lansa la rândul ei rachete nucleare, nelăsând pe nimeni în viaţă de ambele părţi.

Indiferent de planurile legate de primul atac, pe care-l vor face ambele părţi, războiul lui Gog şi Magog va fi diferit de orice alt război din istoria acestei lumi. Informaţiile secrete pe care le furnizează Ezechiel ne indică foarte clar faptul că însuşi Dumnezeu va merge la război de partea lui Israel şi împotriva duşmanilor lui, iar rezultatele vor fi devastatoare.

Ezechiel 38:18-20 indică faptul că „în ziua când va porni Gog împotriva pământului lui Israel, zice Domnul Dumnezeu,

Mi se va sui în nări mânia aprinsă. O spun în gelozia şi în focul mâniei Mele: în ziua aceea, va fi un mare cutremur în ţara lui Israel. Peştii mării şi păsările cerului vor tremura de Mine şi fiarele câmpului şi toate târâtoarele care se târăsc pe pământ, şi toţi oamenii care sunt pe faţa pământului."

Cutremurul va avea epicentrul în Israel, dar undele de şoc se vor resimţi în întreaga lume. Evident, duşmanii Israelului vor fi afectaţi direct şi imediat de cutremur, pe măsură ce „munţii se vor răsturna, pereţii stâncilor se vor prăbuşi, şi toate zidurile vor cădea la pământ" (Ezechiel 38:20). Dar oare textul are şi sensul literal că fiecare persoană de pe faţa planetei se va cutremura fizic, ca şi când s-ar afla chiar în epicentru? Sau înseamnă că distrugerea va fi atât de mare în întregul Orient Mijlociu, încât toţi locuitorii pământului vor fi afectaţi personal de frică, de preţuri mai mari pentru petrol şi gaze, sau de alte forţe mai puţin fizice, dar nu mai puţin puternice? Nu este foarte clar, dar trebuie să fim pregătiţi pentru toate cele enumerate mai sus.

Dar acest cutremur puternic este doar începutul.

„Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toţi munţii Mei, zice Domnul Dumnezeu în Ezechiel 38:21. Sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său." Cu alte cuvinte, în haosul ce va avea loc, forţele duşmane ridicate împotriva Israelului vor începe să lupte una împotriva celeilalte. Războiul va începe bine, dar forţele ruseşti şi musulmane vor începe să deschidă focul *unii asupra altora*, şi nu asupra evreilor.

„II voi judeca prin ciumă şi sânge, continuă Domnul Dumnezeu în Ezechiel 38:22, referindu-Se la dictatorul rus cunoscut drept Gog. Printr-o ploaie năprasnică şi prin pietre de grindină; voi ploua foc şi pucioasă peste el, peste oştile lui şi peste popoarele cele multe, care vor fi cu el."

Acesta va fi cea mai îngrozitoare succesiune de

evenimente din istoria umană de până atunci. Imediat după un cutremur supranatural îngrozitor care va lua fără îndoială vieţile multora, va urma de o cascadă de alte dezastre. Bolile pandemice vor face ravagii în rândurile trupelor coaliţiei ruseşti, precum şi printre „multele popoare” care vor susţine aceste armate în războiul lor de anihilare a Israelului. O judecată asemănătoare va fi aplicată atacatorilor, cum nu s-a mai văzut de la evenimentele cataclismice din Egipt dintre Moise şi Faraon (Exodul 7-11).

Grindină ucigătoare şi devastatoare va lovi forţele inamice şi pe susţinătorii lor (despre care se vorbeşte în Exodul 9). La fel şi ploaia de foc apocaliptică, ce din nou va aminti de judecata teribilă a Sodomei şi Gomorei (Geneza 19) şi de cele mai înspăimântătoare dintre filmele de pe lunga listă a producţiilor de la Hollywood cu dezastre. Dar evenimentele acelea nu vor fi nici istorie, nici ficţiune. Vor fi mult prea imediate, reale şi tragice.

Astfel de ploi de foc vor fi răspândite geografic şi prin aceasta categoric fatale. În Ezechiel 39:6, Domnul spune: „Voi pune foc Magogului şi celor ce locuiesc liniştiţi în ostroave, ca să ştie că Eu sunt Domnul.”

Se sugerează prin aceasta că obiectivele din întreaga Rusie şi fosta Uniune Sovietică, precum şi ţările aliate Rusiei vor fi lovite în mod supranatural în această zi de judecată şi vor fi nimicite parţial sau total. Atacul ar putea fi limitat la depozite de proiectile nucleare, baze militare, instalaţii radar, ministere ale apărării, cartierele generale ale serviciilor de informaţii şi alte clădiri guvernamentale de tot felul. Dar astfel de ţinte ar putea la fel de bine să includă centre religioase precum moscheile, şcolile şi universităţile islamice, şi alte facilităţi care proclamă ura împotriva evreilor şi a creştinilor şi care instigă la distrugerea Israelului. Oricum, va trebui să ne aşteptăm la distrugeri colaterale de proporţii, şi mulţi civili vor fi expuşi unui risc sever.

URMĂRI

Devastarea va fi atât de serioasă, încât Ezechiel 39:12 ne spune că vor fi necesare şapte luni întregi ca Israelul să îngroape toate leşurile duşmanilor în mijlocul lor, fără a mai pomeni de toţi cei morţi şi răniţi din ţările coaliţiei. Mai mult, procesul ar lua mult mai mult dacă n-ar fi numărul mare de leşuri care va fi devorat de păsări răpitoare şi de fiare care vor fi atrase de câmpurile de luptă precum moliile de lumină.

„Spune păsărilor de orice soi, şi tuturor fiarelor câmpului: «Adunaţi-vă, şi veniţi!» îi spune Domnul Dumnezeu profetului Său în Ezechiel 39:17-19. Spune-le: «Strângeţi-vă din toate părţile, pentru jertfa Mea pe care o junghii pentru voi; jertfa mare este pe munţii lui Israel! Mâncaţi carne şi beţi sânge, mâncaţi carnea vitejilor şi beţi sângele voievozilor pământului, sânge de berbeci, de miei, de

ţapi, de tauri îngrăşaţi [...] Mâncaţi grăsime până vă veţi sătura şi beţi sânge până vă veţi îmbăta, din jertfele mele pe care le voi junghia pentru voi.»„

O privelişte mai înspăimântătoare este greu de imaginat, dar din nou, nu este vorba de ficţiune. Ezechiel ne oferă un raport al informaţiilor secrete cu privire la viitor, un viitor care este tot mai aproape.

Ezechiel 38:22 spune că una din armele pe care Dumnezeu le va folosi împotriva duşmanilor lui Israel este boala. Când văd rapoartele legate de ameninţarea gripei aviare, e greu să nu mă gândesc la acest pasaj şi la implicaţiile sale. Virusul H5N1 face ravagii în rândul populaţiei aviare din Rusia, Orientul Mijlociu, Asia Centrală şi Asia de Est, şi a început să ajungă şi în Africa, silind oficialităţile din aceste regiuni să omoare peste 200 de milioane de păsări în încercarea de a împiedica o pandemie mondială. Naţiunile europene încep abia să descopere cazuri de păsări infectate. Oficialităţi americane afirmă că se aşteaptă ca păsările

din America de Nord să fie lovite curând de boala mortală şi lucrează asiduu să producă şi să facă rezerve de vaccinuri destinate consumului uman.

La începutul anului 2006, peste 100 de persoane muriseră din cauza acestei tulpini de virus al gripei aviare în lumea întreagă. Dar experţii în probleme de sănătate ne avertizează că alte milioane ar putea muri dacă gripa reuşeşte să treacă de la păsări la om, de la om la om, şi apoi să se accelereze şi să atingă anvergura unei pandemii.

Unul din cele mai negre scenarii produse de un grup de cercetători din Australia a proiectat 142 de milioane de morţi şi pierderi economice mondiale de 4.400 miliarde de dolari americani. Dar cercetătorii au avertizat asupra faptului că până şi o pandemie „blândă" s-ar putea solda cu 1,4 milioane de morţi şi pierderi economice de 330 miliarde de dolari.[7] Raportul a descoperit de asemenea că numai decesele din SUA ar putea ajunge de la 20.000 în cazul unui scenariu „blând" şi la peste 2 milioane într-un scenariu sever.[8]

Nu ştim încă, desigur, dacă există vreo legătură între tulpina virală H5N1 şi împlinirea tot mai apropiată a profeţiei lui Ezechiel. S-ar putea să nu existe nicio legătură. Dar când privim cât de multă teamă reuşeşte acest virus să işte în inimile liderilor din guvern şi a oficialităţilor din domeniul sănătăţii publice, putem începe să ne imaginăm cât de rapid şi cât de teribilă ar fi răspândirea unei pandemii moderne şi câte milioane de vieţi ar fi afectate, exact cum a prezis Ezechiel că se va întâmpla în zilele din urmă.

MOTIVE DE SPERANŢĂ

Profeţia lui Ezechiel ridică multe întrebări tulburătoare. Oare *toată* Rusia va fi distrusă în mod supranatural? Va fi distrus *tot* Iranul sau Libia, sau Sudanul, sau alte ţări islamice din Asia Centrală, sau de oriunde altundeva? Cum

rămâne cu Germania şi Austria? Toţi oamenii din aceste ţări vor fi ucişi la rândul lor?

Fără îndoială, devastarea descrisă în text nu se va compara cu nimic din întreaga istorie a omenirii. Este clar că Dumnezeu intenţionează ca Războiul lui Gog şi Magog să fie o judecată divină a duşmanilor de moarte ai Israelului. Este de asemenea clar din text că ţările care vor fi afectate cu siguranţă de această judecată îi include pe cei care în ultimul timp s-au ridicat împotriva înseşi existenţei lui Dumnezeu (comunism şi ateism de obârşie moscovită) şi pe cei care s-au ridicat împotriva Singurului Dumnezeu adevărat, Dumnezeul Bibliei, Dumnezeul lui Avraam, Isac, Iacov şi Isus (islamul condus de la Mecca).

De aceea, am putea concluziona în mod rezonabil că judecata va pune capăt ambelor sisteme politice şi spirituale. Mânia lui Dumnezeu va cădea asupra Kremlinului şi a Armatei Roşii. Lumea va fi martora sfârşitului islamului radical aşa cum îl cunoaştem în prezent.

După cum am discutat mai înainte, Germania şi poate Austria s-ar putea trezi confruntate la rândul lor cu o calamitate. Nu ştim cu siguranţă dacă va fi într-adevăr cazul, dar nu putem nici exclude această posibilitate.

Acestea fiind spuse, există de asemenea indicatori puternici în text că devastarea nu va fi completă şi că Dumnezeu va arăta îndurare.

În textul masoretic – manuscrisul ebraic străvechi al Vechiului Testament, pe baza căruia se bazează traducerea King James în limba engleză a Bibliei – găsim un pasaj interesant în Ezechiel 39:2. Domnul îi spune lui Gog: „Te voi aduce înapoi, şi voi lăsa *a şasea*

parte din tine, şi te voi face să te ridici din părţile de la miazănoapte, şi te voi ridica pe munţii lui Israel” (sublinierea îmi aparţine). Aceasta sugerează că cinci şesimi din forţele lui Gog şi din forţele coaliţiei sale vor fi distruse dar acea şesime – circa 17 procente – va rămâne în urmă şi va supravieţui. Ar trebui să ne

păstrăm speranţa că mulţi vor fi cruţaţi, dar adevărul este că pur şi simplu nu ştim cu siguranţă.

De-a lungul istoriei, Dumnezeu a acţionat în moduri pe care omul nu le-a înţeles de fiecare dată, dar care a adus la îndeplinire o parte a planului Său perfect. Trebuie să recunosc că nu înţeleg pe deplin ceea ce va veni, şi o mare parte din mine îşi doreşte ca Dumnezeu, în providenţa Lui, să găsească o altă cale prin care să protejeze Israelul şi să alunge popoarele care i se opun. În acelaşi timp, descopăr semne ale speranţei care vor ieşi din judecata dezastruoasă descrisă în Ezechiel.

Câteva versete din textul biblic indică faptul că o mare trezire mondială va rezulta din această zi de judecată fără precedent. În Ezechiel 38:23, spre exemplu, Domnul Dumnezeu spune „ îmi voi arăta astfel mărimea şi sfinţenia, Mă voi face cunoscut înaintea mulţimii neamurilor, şi vor şti că Eu sunt Domnul.” în Ezechiel 39:21-22, Domnul Dumnezeu ne oferă şi mai multe detalii: „îmi voi arăta slava între neamuri; şi *toate* neamurile vor vedea judecăţile pe care le voi face şi pedepsele cu care îi va lovi mâna Mea. Cei din casa lui Israel vor şti că Eu Sunt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua aceea şi de atunci înainte.” (sublinierea îmi aparţine)

Dr. Charles Ryrie, editor al *Ryrie Study Bible*[y] nota cândva: „Scopul dual al acestei judecăţi este ca popoarele să poată recunoaşte gloria lui Dumnezeu şi ca Israelul să poată cunoaşte harul lui Dumnezeu”[9]

Sunt de acord. E în întregime concordant cu caracterul lui Dumnezeu, cu planul Său şi cu scopul Său de-a lungul istoriei, privind modul în care gestionează timpul de judecată pentru a-i scutura pe unii – şi a-i trezi –, iar pe alţii pentru a-i conştientiza de nevoia lor de o relaţie personală cu El. în Ioan 3:16, citim: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu [Isus Cristos], ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.” 1

Timotei 2:3-4 ne spune că „Dumnezeu, Mântuitorul nostru... voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului.” 2 Petru 3:3-9 ne spune că „în zilele din urmă vor veni batjocoritori”, care vor desfiinţa cuvintele profeţilor, pe motiv că previziunile lor nu s-au împlinit încă. Dar „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi, şi doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă.”

E important să subliniem că, în pofida faptului că lideri precum cei ai Rusiei, Iranului, Germaniei şi ai altor ţări ale coaliţiei s-au răzvrătit faţă de Dumnezeu, nu înseamnă că Dumnezeu nu-i iubeşte pe ei şi pe cei care sunt sub conducerea lor. Dimpotrivă, Cristos a murit pentru a-i mântui pe vrăjmaşii Săi. Apostolul Pavel – el însuşi cândva duşman notoriu al lui Isus Cristos – scria în Romani 5:8-9 că „Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi.” Şi „vom fi mântuiţi de mânia lui Dumnezeu”, vom fi mântuiţi de condamnare dacă ne întoarcem la Cristos şi-L rugăm să fie Mântuitorul nostru. Isus a spus în Matei 5:44: „vă spun, iubiţi-i pe vrăjmaşii voştri şi rugaţi-vă pentru cei ce vă prigonesc”. Apostolul Petru spunea în Faptele apostolilor 2:21 că „toţi cei care vor chema Numele Domnului vor fi mântuiţi.” Prin urmare, este nădejde pentru toţi, inclusiv pentru cei din popoarele aliate cu Gog. Dar ruşii, iranienii, germanii şi alţii nu pot alege să-L urmeze pe Cristos dacă au pierit. De aceea, Dumnezeul lui Israel a lansat *dinainte* lumii un avertisment cu privire la judecata ce va veni, pentru a da locuitorilor acestor ţări ţintă suficient timp să se pocăiască de păcatele lor personale şi naţionale şi să-L primească pe Isus Cristos prin credinţă ca Mântuitor şi Domn al lor personal. Mai mult, cred că El va îngădui multor persoane din aceste ţări să supravieţuiască acestor judecăţi încât să aibă o a doua şansă de a înţelege şi a accepta dragostea şi harul Său.

0 POVESTE MONDIALĂ

În 2005, când tatăl meu şi cu mine ne aflam la Moscova, ne-am întâlnit cu pastorul senior al uneia din cele mai mari biserici evanghelice din Rusia. Prin intermediul unui translator, am discutat pentru mai bine de o oră despre climatul spiritual şi politic din Rusia şi din fosta Uniune Sovietică şi despre profeţiile biblice pentru zilele din urmă. El mi-a spus

că, după părerea lui, Ezechiel 38 şi 39 se referă direct la viitorul Rusiei şi la faptul că războiul lui Gog şi Magog se apropie cu repeziciune. A spus că tocmai predicase pe marginea acestui subiect cu câteva luni înainte de vizita mea şi încerca să-i pregătească pe credincioşii din Rusia pentru zilele întunecate ce urmau pentru ţara lor.

Această sarcină nu este una uşoară, a spus el. Pastorii mai tineri din ţară – dintre care mulţi au venit la credinţa în Cristos abia după prăbuşirea Imperiului Sovietic şi au puţină pregătire teologică sau deloc – nu ştiu multe despre astfel de profeţii. Însă el a insistat că este o sarcină importantă şi una căreia îi este pe deplin dedicat. „Trebuie să trezim biserica înainte să se întâmple, pentru ca creştinii să poată întoarce inimile ruşilor la Dumnezeu. Şi trebuie să fim pregătiţi pentru perioada imediat următoare acelor evenimente, pentru că atât de mulţi ruşi vor avea nevoi atât de mari.”[10]

Războiul lui Gog şi Magog nu va fi cea mai importantă zi din istorie. Acea zi a fost învierea din morţi a lui Isus din Nazaret, Cel răstignit. Însă războiul lui Ezechiel va fi cu siguranţă cel mai tragic moment dramatic din istoria modernă, şi va fi urmărit de miliarde de oameni. Circa cinci sute de oameni au fost martori oculari ai lui Isus cel înviat în cele patruzeci de zile de după învierea Sa. Dar Ezechiel 39:21 ne spune că „toate popoarele vor vedea” judecata lui Dumnezeu. Cu o astfel de proliferare a televiziunilor şi a antenelor parabolice pe întreaga planetă, trăim în prezent prima epocă din istorie când această profeţie s-ar putea îndeplini cu adevărat.

Este o realitate pe care am trăit-o în timp ce eu şi tata eram în Moscova iar şcoala din Beslan a fost asediată de teroriști islamici radicali. Puţini auziseră vreodată de acest orăşel obscur din Rusia de Sud , cu

atât mai puţin să vadă imagini cu oamenii şi străzile de acolo. Noi cu siguranţă nu ne număram între ei. Dar nici n-a apărut criza bine, că imaginile în direct au şi fost transmise din Beslan spre televiziunile din întreaga lume. La fel se va întâmpla şi atunci când va cădea judecata lui Dumnezeu. Va fi cea mai televizată, cea mai raportată poveste din lume, oferind fiecărei naţiuni de pe planetă oportunitatea de a-L vedea pe Dumnezeul lui Israel manifestându-Şi gloria.

Ce se va întâmpla după ce se va risipi fumul de după războiul lui Gog şi Magog? Acesta este subiectul ultimelor capitole.

CAPOOLUL 12:TITLU VIITOR

IRAKUL SE RIDICĂ DIN MIJLOCUL HAOSULUI CA CEA MAI BOGATĂ TARĂ DIN REGIUNE

Când este vorba de viitorul Irakului, nu sunt puţini cei ce se arată circumspecţi. Senatorul Ted Kennedy din Massachusetts, un democrat, spune că deşi America a câştigat războiul din Irak, avertizează că „ne-am putea pierde pacea”.[1]

Senatorul Robert Byrd, democratul din Virginia de Vest, afirmă că „costurile războiului au crescut mereu”, cu toate acestea „situaţia din Irak s-a înrăutăţit tot mai mult” şi „nivelul violenţelor continuă să crească cu fiecare săptămână, cu fiecare lună”.[2]

Senatorul democrat John Kerry din Massachusetts afirmă că „invadarea Irakului a creat o criză de proporţii istorice şi, dacă nu schimbăm acest curs, perspectivele unui război căruia nu i se întrevede sfârşitul curând devin tot mai plauzibile”. Adaugă

faptul că preşedintele Bush „a condus defectuos, a calculat greşit şi a administrat deficitar fiecare aspect al acestui proiect şi a făcut ca obiectivele noastre – un Irak stabil, sigur în interiorul graniţelor sale, cu un guvern reprezentativ – să fie mai greu de atins.”[3]

Democraţii nu sunt singurii care se arată sceptici în ce priveşte Irakul.

Senatorul Chuck Hagel, republicanul din Nebraska, afirmă: „Lucrurile nu se îmbunătăţesc; sunt tot mai rele” şi avertizează clar: „realitatea este că pierdem Irakul”.[4] El adaugă: „Cred că implicarea noastră acolo a destabilizat Orientul Mijlociu. Şi cu cât stăm mai mult acolo, cred... că destabilizarea va fi tot mai severă.”[5]

Tucker Carlson, unul dintre foştii comentatori republicani de la CNN, a fost unul dintre cei mai mari suporteri ai „schimbării regimului” şi îndepărtării lui Saddam Hussein şi a răufăcătorilor săi. Acum afirmă: „Sunt stânjenit de faptul că am susţinut războiul din Irak.”[6]

Lista celor de la Washington şi din media care au îndoieli în această privinţă este în continuă creştere, şi la fel şi lista de cărţi care declară în mod preemptiv înfrângerea. Printre ele:

PIERDEREA IRAKULUhÎN CULISELE FIASCOULUI RECONSTRUCŢIEI POSTBELICE
DE DAVID L. PHILLIPS >

VICTORIE SPULBERATĂ: OCUPAŢIA AMERICANĂ ŞI EFORTURILE ZADARNICE DEA ADUCE DEMOCRAŢIA ÎN IRAK
DE LARRY DIAMOND >

IRAKUL SE RIDICĂ DIN MIJLOCUL HAOSULUI CA CEA MAI BOGATĂ TARĂ DIN REGIUNE 233

> Astfel de pesimism este puţin obtuz din punctul meu de vedere, dar, ca să fiu sincer, este de înţeles. Cea de-a treia aniversare a eliberării Bagdadului în aprilie 2006 a fost, la o adică, marcată nu de o retragere incompletă a forţelor americane, ci de insurgenţă feroce care a lansat val după val de bombe sinucigaşe. Autovehicule erau frecvent aruncate în aer de bombe de pe marginea drumului. Numărul

victimelor americane era în creştere. Numărul victimelor dintre civilii irakieni era în creştere. Irakul părea să se afle în pragul izbucnirii unui război civil, iar îndemnurile lansate de politicieni americani şi de borduri editoriale de a ne retrage forţele şi de a-i lăsa pe irakieni să se descurce singuri cu problemele lor erau tot mai frecvente.

Dar cei care argumentează că eliberarea Irakului nu va reuşi să aducă o perioadă de stabilitate şi prosperitate se înşală, întrucât privesc evenimentele prezente doar prin lentila politică şi cea economică. Ca atare nu sunt capabili să vadă imaginea de ansamblu. Pentru că atunci când cineva priveşte spre viitorul Irakului prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, vede o cu totul altă imagine.

IRAKUL PRIVIT PRIN CEA DE A TREIA LENTILĂ

Adevărul este că Irakul va forma un guvern central puternic, stabil şi decisiv. Forţele de securitate interne şi militare ale Irakului vor fi bine instruite, bine echipate şi tot mai eficiente. Insurgenţii vor fi nimiciţi, sprijinirea acestora va fi retrasă şi teroriştii străini vor înceta să mai pătrundă în ţară.

Pe măsură ce situaţia se stabilizează, infrastructura şi aeroporturile din Irak vor deveni sigure şi oamenii vor reuşi, în sfârşit să umble liberi prin ţară. Turiştii vor veni să

viziteze multele situri arheologice străvechi şi comori naţionale. Companii de top vor intra din nou în ţară, la fel şi investitori străini, în mod particular pentru a moderniza exploatările de petrol, rafinăriile şi mijloacele de transport ale Irakului la standardele secolului al douăzeci şi unulea.

Pe scurt, Irakul se va înălţa ca o superputere petrolieră, rivalizând cu Arabia Saudită. Trilioane de petrodolari vor intra în ţară şi, în acest timp, Irakul va deveni un magnet pentru bănci şi corporaţii multinaţionale care îşi vor stabili birourile regionale şi internaţionale în tară.

Se vor construi clădiri înalte cu birouri, apartamente de lux şi case. De asemenea se vor înălţa teatre, săli de concert, parcuri şi malluri. Oraşul străvechi al Babilonului se va ridica peste noapte, precum o pasăre Phoenix din cenuşă, pentru a deveni una din minunile lumii moderne.

După cum descriam în *The Last Days*, *The Ezekiel Option* şi, mai recent, în *The Copper Scroll*, Irakul este pe punctul de a cunoaşte o renaştere politică şi economică fără precedent în istoria lumii. Locuitorii Irakului sunt pe cale să cunoască un nivel de prosperitate şi putere personală şi naţională pe care nu au crezut-o vreodată posibilă. Criticii care au înfierat Irakul, numindu-l „ţara falimentului şi a haosului", vor fi uimiţi peste măsură de o asemenea turnură dramatică de evenimente, în acelaşi mod în care cei care au spus că zidul Berlinului nu va cădea niciodată şi că Imperiul Sovietic nu se va prăbuşi s-au trezind scărpinându-se în vârful creştetului, nevenindu-le să creadă ce vedeau cu ochii lor după doar câţiva ani.

Cum de sunt atât de sigur? Simplu. Privesc Irakul prin cea de-a treia lentilă, analizând informaţiile secrete ale Bibliei ce ne-au fost furnizate în avans.

Irakul este descris de profeţii evrei Ezechiel, Isaia, Ieremia şi Daniel, precum şi de către apostolul Ioan în cartea Apocalipsa, ca un centru de prosperitate şi

putere fără precedent în zilele de pe urmă, înainte de revenirea lui Cristos. Oraşul Babilon nu doar că va renaşte din pulbere în zilele din urmă, dar autorii Scripturii îl prezintă ca viitoarea capitală a Irakului. În Apocalipsa 18, Babilonul este descris drept o „mare cetate” şi un centru de „desfătări extravagante”.

Irakul este prezentat ca unul dintre marile centre comerciale ale lumii, unde „negustorii lumii” vin să facă negoţ cu „mari cantităţi de aur, argint, nestemate şi perle”, şi tot felul de alte bunuri şi servicii „scumpe” care ademenesc „împăraţii lumii” şi atrag corăbii din toate colţurile lumii (Apocalipsa 18:11, 12, 9). Atunci când oamenii din lume se vor gândi la marile comori ale viitoarei capitale a Irakului, se vor întreba pe ei înşişi şi unii pe alţii: „Care cetate mai este aşa mare ca aceasta?” (Apocalipsa 18:18).

Tot din cartea Apocalipsa aflăm cu certitudine că Irakul va deveni şi un centru de mari nelegiuiri şi că într-o bună zi va avea parte de o judecată similară cu războiul lui Gog şi Magog. Însă Scriptura este limpede: înainte de aceasta, Irakul va fi bogat şi va avea multă putere.

Mai mult, judecata Rusiei, Iranului şi altor ţări din Orientul Mijlociu va fi în avantajul Irakului. Exportul de petrol şi gaz din aceste ţări va fi redus sau stopat cu totul din cauza unei distrugeri teribile descrise de Ezechiel. Irakul, între timp, drept una din puţinele ţări din Orientul Mijlociu care nu a participat la atacul împotriva Israelului, va fi una dintre puţinele puteri petroliere (pe lângă Israel) care va rămâne neafectată după ce se vor limpezi lucrurile. Pe măsură ce preţurile la petrol şi gaze vor exploda din cauza crizei severe, lumea va deveni tot mai dependentă de energia furnizată de Irak, ca atare banii vor curge în vistieriile ţării ca niciodată până atunci.

Dar mai întâi, Irakul trebuie să devină o ţară stabilă, liberă, în care să domnească pacea. Abia atunci se vor putea pune bazele infrastructurii fizice şi financiare

pentru o asemenea creştere explozivă. Abia atunci vor începe să investească serios companiile petroliere internaţionale în reînnoirea echipamentelor şi facilităţilor de foraj, de export şi în rafinăriile Irakului. Abia atunci vor începe negustorii lumii să-şi deschidă birouri în Irak, iar nivelul afacerilor în şi din Irak vor creşte dramatic. Este remarcabil, iar cei ce privesc cu atenţie pot să vadă stadiile timpurii ale acestor evenimente realizându-se chiar de-acum.

UN DANIEL AL VREMURILOR MODERNE

Puţini oameni sunt mai calificaţi să vorbească despre viitorul ţării sale decât generalul irakian Georges Sada, pentru că el cunoaşte din sursă primară cât de departe a ajuns deja poporul său.

Acum ajuns la vârsta de şaizeci şi ceva de ani, Sada a fost principalul purtător de cuvânt al premierului irakian şi consilier senior al preşedintelui Irakului, şi unul dintre principalii strategi ai noii armate irakiene. Dar cândva a fost cel mai bun pilot de luptă al Irakului, vicemareşalul aviaţiei în ţara sa şi consilier militar de vârf pentru Saddam Hussein – un rol pe care nu l-a căutat şi care aproape l-a costat viaţa.

În noiembrie 1990 – cu doar două luni înainte ca SUA şi forţele coaliţiei să elibereze Kuweitul – Saddam i-a ordonat lui Sada şi tovarăşilor săi de luptă să plănuiască un atac masiv împotriva Israelului, folosind fiecare avion din forţa aeriană a Irakului. Dacă SUA avea îndrăzneala să atace Irakul, Saddam ajurat că va ordona şi

el un atac de răzbunare împotriva Israelului, care implica atacarea cu arme chimice a Ierusalimului, a Tel-Avivului, a Haifei şi a altor centre foarte populate din Israel, care aveau să se soldeze cu uciderea a sute de mii de israelieni, dacă nu chiar a milioane.

Sada a fost îngrozit. Ca un creştin evanghelic

devotat, care servea un regim fervent anticreştin, a refuzat să intre în Partidul Baath şi a fost profund îndurerat să vadă ce făcea Saddam ţării sale preaiubite. Cu toate acestea, în mod remarcabil, a fost promovat în ierarhia militară, în parte datorită abilităţilor sale ca pilot şi a talentului său de lider, în parte datorită reputaţiei sale de a raporta adevărul superiorilor săi, indiferent de consecinţe, şi în parte datorită faptului că Saddam nu l-a considerat o ameninţare personală şi directă pentru el şi regimul său.

Acum, Saddam era confruntat cu cel mai dificil moment al vieţii sale. Dacă îşi exprima chiar şi numai îndoiala – cu atât mai puţin opoziţia – cu privire la acest plan, îşi putea semna sentinţa la moarte. Dar cum putea să nu spună nimic? Gândul de a ucide evrei îi repugna. În ochii lui, evreii erau poporul ales al lui Dumnezeu şi autorii Scripturii pe care o iubea de când crescuse în străvechiul oraş asirian Ninive (în prezent Moşul). Mai mult, ştia că de vreme ce majoritatea bombardierelor şi avioanelor de luptă ale Irakului aveau să fie categoric doborâte încă înainte de a pătrunde în spaţiul aerian al Israelului, cele mai multe bombe chimice ale Irakului aveau să ajungă la sol în Iordania şi Siria şi să ucidă mii, dacă nu milioane din vecinii Irakului.

Aşa că atunci când Saddam i-a cerut sfatul, Sada a înălţat o rugăciune tăcută, cerând îndurarea lui Dumnezeu, s-a pregătit de ce era mai rău şi a refuzat să sprijine planul. De fapt, în faţa a cel puţin nouăzeci de alţi ofiţeri militari seniori, chiar a încercat să-l facă pe Saddam să se răzgândească cu privire la atacarea Israelului lansându-se într-o descriere foarte tehnică a sistemelor de apărare antiaeriene ale Israelului şi a provocărilor la care ar fi expuşi piloţii irakieni dacă s-ar ridica împotriva unei tehnologii şi a unei instrucţii superioare. Prezentarea sa a durat o oră şi patruzeci şi unu de minute, iar când a terminat, în încăpere s-a

aşternut o tăcere mormântală.

Nu mulţi oameni au îndrăznit să-l contrazică pe Saddam şi să

rămână în viaţă. Câţiva dintre colegii lui Sada i-au spus mai târziu că fuseseră absolut convinşi că avea să fie executat pe loc. Dar prin harul lui Dumnezeu, a supravieţuit. Şi, desigur, şi Israelul.

La 17 decembrie 1990, Saddam a semnat de fapt ordinul pentru atacul masiv cu arme chimice împotriva statului evreu, dacă SUA ataca mai întâi Irakul. Dar când a început Războiul din Golf, în noaptea de 16 ianuarie 1991, americanii şi forţele coaliţiei au distrus atât de repede forţa aeriană a Irakului, încât Saddam nu a apucat practic să-şi implementeze ordinul.

Am auzit pentru prima oară de Sada pe când locuiam la Cairo, lucrând la această carte. Memoriile lui Sada, *Secretele lui Saddam: Cum un general irakian l-a înfruntat pe Saddam Hussein şi a scăpat cu viaţă,* tocmai fusese lansată în SUA, şi un prieten mi-a trimis un e-mail sugerându-mi să le citesc cât mai curând cu putinţă.

Când m-am întors în SUA, am citit cartea lui Sada într-o singură zi şi l-am contactat în vederea realizării unui interviu. Ceea ce am descoperit a fost un bărbat care înţelegea atât trecutul ţării sale cât şi viitorul acesteia mult mai bine decât orice jurnalist sau politician american, pentru că s-a aflat în mijlocul evenimentelor zeci de ani şi le-a analizat pe toate prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii. După părerea mea, Sada este un Daniel al zilelor noastre, un om al credinţei şi al rugăciunii pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a-Şi dezvălui adevărul unui Nebucadnetar al zilelor noastre.

NOUA LIBERTATE RELIGIOASA DIN IRAK

În cartea lui, Sada descrie felul în care a conlucrat cu noii lideri civili irakieni din Bagdad pentru a ajuta la reconstruirea naţiunii lor după epoca Saddam. De asemenea îşi descrie întâlnirile pe care le-a avut la Washington cu diferiţi oficiali de rang înalt de la Casa Albă, din

Departamentul de Stat şi de la Pentagon. Materialul era foarte interesant şi important, dar când i-am luat interviul lui Sada, unul dintre primele lucruri pe care mi-am dorit să le cunosc a fost sentimentul pe care l-a trăit în timp ce se afla în faţa lui Saddam Hussein şi chiar auzindu-l spunând: „Georges, am hotărât că forţele noastre aeriene vor ataca Israelul şi-l vor nimici cu arme chimice.”

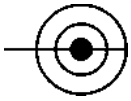

„M-am gândit la asta din două perspective, mi-a spus el. Mai întâi, din perspectiva unui creştin, a unui credincios. Apoi, ca ofiţer naţional care făcea parte din forţele irakiene... În calitate de creştin, nu puteam accepta [ordinul acesta] de a trimite două valuri de soldaţi să atace Israelul, un val prin Iordania şi al doilea prin Siria. Cunoşteam capacitatea forţelor aeriene israeliene, apărarea lor antiaeriană şi planurile lor de a distruge orice aparat de zbor ce s- ar apropia de la Răsărit înainte de a trece graniţa Israelului. Aşa că asta însemna că bombele aveau să cadă [majoritatea] în Iordania şi Siria... Dar cu nouăzeci şi opt de aparate de zbor, unele dintre ele tot aveau să reuşească să pătrundă în Israel. Imaginaţi-vă însă scenariul din perspectiva unui creştin [decesele care urmau să fie generate de acest atac] când trei ţări aveau să fie lovite de substanţe chimice.”[7] Sada nu putea suporta gândul că va trebui să stea înaintea lui Isus Cristos în Ziua Judecăţii cu un asemenea păcat pe conştiinţă. Dar nu putea suporta nici să vadă distrugerea ce avea să se dezlănţuie asupra propriului popor dacă planul lui Saddam avea succes.

Mai mult, „ca general şi strateg tactic, ştiam de asemenea că israelienii aveau să aibă toate motivele să răspundă cu arme nucleare şi aveau să distrugă oraşele noastre mari precum Bagdadul, Moşului, Basra şi altele. Şi atunci care era beneficiul din toate acestea?”

„Ce v-a dat curajul de a încerca să-l determinaţi pe Saddam să se răzgândească?” l-am întrebat eu.

„Credeţi-mă, numai Isus. *Numai* El. Ştiu cât de curajos sunt. Nu sunt laş. Dar să fii atât de curajos încât să-ţi laşi viaţa în mâna lui Saddam când ştii că te poate împuşca în orice clipă... Au existat câţiva oameni care şi-au spus: «Georges e un om terminat. Azi îi va cădea capul...» Dar după cum vedeţi, Isus a fost Cel care mi-a dat curajul necesar.”

Doisprezece ani mai târziu, Saddam Hussein a ajuns să fie el însuşi lichidat, şi nu Sada.

Americanii şi forţele coaliţiei au eliberat Bagdadul la 9 aprilie 2003. Irakienii au ieşit în urale pe străzi în acele prime zile ameţitoare. Cântau, dansau, şi plângeau în timp ce dărâmau statuia de doisprezece metri a lui Saddam din Piaţa Fardus.

Sada mi-a descris scena pe care a trăit-o când s-a întors la Bagdad pe 8 mai în 2003 şi a intrat în palatul principal al lui Saddam la câteva zile mai târziu. Clădirea care valora mai multe milioane de dolari, din aur şi marmură, nu mai avea uşi şi geamuri. Totul era acoperit de praf. Holurile acestei clădiri fuseseră zona zero a republicii fricii cu doar câteva săptămâni înainte. Dar acum iată-l aici, om liber, păşind într-o tară liberă.

încet, cu grijă, Sada a intrat în sala tronului lui Saddam. I-au luat câteva clipe să înţeleagă enormitatea a ceea ce vedea, mai bine zis a ceea ce nu vedea. Saddam nu era aici. Fiii lui Saddam nu erau aici. Susţinătorii lui Saddam nu mai erau aici. Nu mai erau la conducere. Nu mai puteau da decretele lor nelegiuite şi criminale. Irakul era liber. Da, îi aşteptau necazuri şi greutăţi. Da, viaţa avea să fie grea pentru o vreme. Dar Călăul din Bagdad nu mai era. Iar Sada mi-a spus că atunci când acest adevăr şi-a făcut loc în sufletul lui, l-a năpădit plânsul.

După o vreme, la insistenţele lui Sada, sala tronului lui Saddam a fost folosită pentru slujbe religioase evanghelice. Chiar în sala unde cu numai câteva luni mai devreme Saddam ordonase moartea irakienilor, creştinii se adunau

acum pentru a lăuda Numele lui Isus. Ce putea fi mai potrivit, s-a gândit Sada, decât să transforme casa nelegiuită a lui Saddam în casa lui Dumnezeu?

„V-aţi imaginat vreodată pe vremea când vă întâlneaţi cu Saddam Hussein că într-o bună zi vă veţi închina lui Isus chiar în sala aceea?" l-am întrebat.

„Nu, nu, a spus el râzând, ca un om de pe care se luase o povară imensă. Nici nu am visat vreodată la aşa ceva."

Şi cu toate acestea s-a întâmplat.

Libertatea religioasă a venit peste Irak pentru prima oară de secole. Noi biserici se deschid. Se tipăresc Biblii. Numărul musulmanilor care se convertesc la creştinism depăşeşte orice precedent. Şi creştinii nominali au parte de o trezire spirituală, sunt revigoraţi în credinţa lor într-un mod în care Sada şi alţi lideri evanghelici cu care am stat de vorbă nu mai văzuseră până atunci.

Voi descrie aceasta mai în detaliu în Capitolul 14 în contextul revoluţiei evanghelice care are loc în Orientul Mijlociu de după 9/11 [2001]. Dar deocamdată este important să notăm că această libertate religioasă nou-descoperită este o parte semnificativă a

motivului pentru care Sada şi mulţi dintre colegii săi sunt plini de speranţă cu privire la viitorul ţării lor. Au ajuns atât de departe, în atât de scurt timp după zilele întunecate ale regimului lui Saddam, încât, în ciuda pesimiştilor din Occident, ei nu au nicio îndoială că schimbări pozitive chiar şi mai dramatice sunt pe cale să se înfăptuiască.

0 CONVERSAŢIE NAŢIONALA

„Eu sunt foarte, foarte optimist cu privire la viitorul Irakului", spune Sada cu o pasiune care devine dintr-odată credibilă şi contagioasă.

Libertatea religioasă nou-descoperită este parte a răspunsului. Şi la fel este şi noua libertate politică pe

care o experimentează irakienii pentru prima oară în viaţa lor. În ciuda insurgenţei violente, fiecare nouă rundă de alegeri a atras de fiecare dată tot mai mulţi irakieni la urnele de vot. În ianuarie 2005, au votat 8,5 milioane de cetăţeni – 58% dintre cei eligibili să participe. Până în luna octombrie a acelui an, procentajul celor care au votat s-a ridicat la 9,8 milioane de irakieni – 63% dintre cei cu drept de vot. Iar până în decembrie, peste 12 milioane de irakieni au ieşit la urne, un procentaj uimitor de 77% dintre cei cu drept de vot.[8]

Mai mult, schimbările au fost observate în mod dramatic chiar şi în provincii tulburate de violenţe, şi acolo unde locuiesc un mare număr de musulmani sunniţi, dintre care mulţi sunt precauţi în privinţa participării la procesul politic, ori de-a dreptul ostili.

Asta înseamnă oare că alegătorii din aceste provincii sunt mulţumiţi cu rezultatele alegerilor? Nu neapărat. Dar înseamnă că încep să vadă procesul electoral ca pe o cale prin care îşi pot atinge obiectivele personale şi politice, iar acesta este un semn încurajator.

Adevărul este că în interiorul acestei tări are loc o conversaţie la nivel naţional. Irakienii au acum libertatea de a gândi, de a spune ceea ce gândesc şi de a discuta şi dezbate idei, cum nu s-a mai întâmplat niciodată până acum. Şi în ciuda violenţelor severe de pe străzile din unele provincii, dialogul nu a încetat. Ci doar s-a intensificat.

„Există o schimbare imensă, dramatică dacă o comparăm cu regimul lui Saddam Hussein, mi-a spus Sada. Indiferent ce se întâmplă acum, va fi mult, mult mai bine decât acel [regim]. Pentru că acum dacă ucizi cincizeci de oameni, rezultatul este o reacţie uriaşă în ziare şi pe posturile de televiziune.Toţi vor vorbi [despre asta]. Dar în vremea lui Saddam, dacă ucideam 5.000 de oameni, nimeni nu afla nimic. Erau ucişi şi aruncaţi în gropi comune. Însă aşa ceva nu se va mai întâmpla în Irak... Avem multe ziare, multe

posturi de radio şi TV, toţi au o antenă [parabolică], toţi urmăresc ce se întâmplă, şi aşa ceva era de neînchipuit pe vremea lui Saddam.”

NOUA ECONOMIE A IRAKULUI

Un alt motiv de optimism este şi faptul că noua economie a Irakului aproape s-a dublat de la eliberare şi deja începe să atragă unele din cele mai mari companii din lume, care cred tot mai mult că ţara are un viitor foarte prosper.

În aprilie 2006 am avut privilegiul de a lua prânzul cu Aii Abdul Ameer Allawi, ministrul de finanţe al Irakului, şi cu Dr. Sinan Al-Shabibi, guvernatorul Băncii Centrale a Irakului. Ei au venit la Washington pentru a explica jurnaliştilor şi politicienilor povestea impresionantă şi nespusă a economiei cu o extindere rapidă din Irak.

„Discutăm despre restructurarea unei întregi ţări, mi-a spus ministrul Allawi. Si discutăm într-o atmosferă de violentă... Dar Irakul progresează. Creşte. Şi odată ce securitatea se va stabiliza, ţara va cunoaşte o creştere economică explozivă. Este atâta energie gata să fie eliberată.”[9]

Dr. Al-Shabibi a aprobat întru totul spusele antevorbitorului său. „Suntem în plină tranziţie de la o economie de război la una de pace. Suntem în plină tranziţie de la dictatură la democraţie, şi de la o economie centralizată la o economie de piaţă. Va lua timp. Dar facem deja progrese remarcabile.”[10]

Fără îndoială, după scăderea cu două treimi după invadarea Kuweitului, economia ţării a crescut de la 18,9 miliarde de dolari în 2002 la 33,1 miliarde de dolari americani în 2005. În 2006 creşterea se aşteaptă să atingă 10,4%. A fost preconizată o creştere de 15,5% în

2007. Noul dinar irakian este stabil, iar inflaţia anuală a scăzut de la 32 % la circa 10 % în prezent.[11]

O astfel de traiectorie a ieşit în evidentă în ochii

directorilor corporatişti din lumea întreagă. Visa a dovedit încă o dată că „se găseşte oriunde este dorita[4] când s-a deschis în vederea afacerilor în Irak în iunie 2003. Compania de cărţi de credit a fost prima care a procesat plăţi în Irak de când s-au impus sancţiuni economice.[12]

FedEx a început preluarea şi expedierea de colete directe în Bagdad, Basra şi Moşul în august 2003. Un comunicat de presă nota că „rolul companiei, acela de a se număra printre liderii mondiali în afaceri, datorită creşterii economice pe care o înregistrează pe plan internaţional, va fi un atuu puternic în favoarea Irakului şi pentru lumea de afaceri a acestei ţări, pe măsură ce ţara se îndreaptă în direcţia reconstrucţiei infrastructurii şi economiei sale. Accesul la reţeaua internaţională a FedEx Express este de asemenea de folos în facilitarea transportului de ajutoare umanitare în ţară, inclusiv conlucrarea cu Water Missions International şi International Aid".[13]

Hamdi Osman, vicepreşedinte regional al FedEx a spus: „Irakul are potenţialul de a avea una din economiile cu cea mai rapidă creştere. Nu există nicio îndoială că ţara prezintă un climat dur de afaceri, dar nimic nu este de netrecut."

Coca-Cola a început negocierile cu câteva companii irakiene de îmbuteliere în noiembrie 2003, în final încheind un contract şi lansând un nou front în războiul între Cola şi Pepsi, cel mai mare rival al lor. Coca-Cola a fost interzisă în Irak timp de treizeci şi şapte de ani, pentru că alesese să facă afaceri cu Israelul, şi din această cauză a trebuit să suporte efectele furiei antisioniste a lui Saddam.[14]

În decembrie 2003, fostul ministru de finanţe al Irakului, Kamel al-Gailani, scria un eseu pentru *Wall Street Journal* intitulat „Irak: Deschis pentru afaceri!" El observa că companiile străine care operau în Irak aveau acum în sfârşit permisiunea de a deţine

„proprietăţi directe, societăţi pe acţiuni comune sau ramuri comune, după cum găseau de cuviinţă. Vom garanta egalitatea în ce priveşte stabilitatea legală pentru toate firmele străine precum şi o expediere imediată a profiturilor, dividendelor, intereselor şi redevenţelor. Procesul de investiţii va fi rapid şi clar, fără piedici birocratice care să creeze vreun impediment.”[15]

De atunci, sute de companii străine, inclusiv General Electric, General Motors, Nokia, Lucent Technologies, Motorola şi Canon au pătruns în Irak.

Mai mult, s-au înregistrat circa 33.000 de noi afaceri irakiene, şi circa 1,5 milioane de irakieni au fost angajaţi pentru a zidi sau rezidi şcoli, spitale, secţii de poliţie, drumuri, poduri şi numeroase alte proiecte de infrastructură.[16] Un raport al SUA în faţa Congresului din primăvara anului 2006 nota că „peste 20.000 de împrumuturi de microfinanţare în valoare de 44 de milioane de dolari americani au fost plătite micilor întreprinzători, creând un număr estimat de 30.000 de noi locuri de muncă” şi „peste 2.400 de oameni de afaceri au acceptat avantajul programelor de instruire în întreprinderi mici şi mijlocii”.[17] Raportul nota de asemenea că „şi alte ţări în afară de SUA au oferit un ajutor de circa 13,5 miliarde de dolari americani în sprijinul Irakului”.

Între timp, industria petrolieră din Irak revine încet la linia de plutire, ceea ce reprezintă o siguranţă uriaşă pentru viitorul ţării. Irakul produce în prezent circa 2,1 milioane de barili pe zi şi exportă în medie 1,5 milioane de barili pe zi, potrivit declaraţiilor ministrului de finanţe Alawi.[18] Peste 350 de conducte au fost reparate de la sfârşitul principalelor operaţiuni de luptă, iar oficialii SUA raportează că veniturile petroliere ale Irakului au crescut de la 5,1 miliarde de dolari în 2003 la o impresionantă cifră de 24,5 miliarde în 2005.[19]

Dar, din nou, acesta este numai începutul. Ministrul Allawi notează că deşi în prezent Irakul deţine locul doi în regiune în ceea ce priveşte zăcămintele petroliere, după Arabia Saudită, ţara nu şi-a descoperit încă toate rezervele

şi are nevoie disperată de noi instalaţii petroliere şi centre de producţie pentru a maximiza producţia. „Tehnologia noastră nu este cu mult mai bună decât era în epoca sovietică, mi-a spus Allawi. Putem face mult mai mult.”

Allawi estimează în mod conservator că Irakul va exporta 3 milioane de barili de petrol pe zi peste câţiva ani. Dar el şi guvernatorul Băncii Centrale Al-Shabibi mi-au spus de asemenea că un nou

studiu intern în Irak a scos la iveală că până în 2010, Irakul ar putea exporta 6 milioane de barili pe zi.

Directori de companii petroliere occidentali şi experţi în energie pe care i-am consultat pentru această carte au susţinut această afirmaţie. Potrivit unui studiu al Serviciului de Cercetare al Congresului, „numai şaptesprezece din cele optzeci de câmpuri petroliere [irakiene] au fost valorificate” şi „Irakul ar avea potenţialul de a produce mult mai mult petrol decât oricând în toată istoria sa. În virtutea unei securităţi stabile, a unei părţi semnificative din investiţia de capital şi prin implicarea uneia sau mai multor companii petroliere de calibru, este realist să sugerăm o posibilă creştere a forajelor de până la 5 sau 6 milioane de barili pe zi pentru o perioadă de câţiva ani.”[20]

După un discurs pe care l-am ţinut la o conferinţă în 2005, vicepreşedintele unei mari companii petroliere nord-americane mi-a spus că tocmai terminase de citit *The Last Days* şi dorea să-mi spună că *subestimam* semnificativ zăcămintele petroliere pe care Irakul avea să le descopere curând. În prezent se crede că Irakul posedă rezerve petroliere de circa 115 miliarde de barili, a spus el, însă regimul încărcat de teroare al lui Saddam şi mai bine de un deceniu de sancţiuni economice aplicate de Naţiunile Unite au făcut ca în toţi aceşti ani să fie amânat un sondaj serios în solul ţării cu tehnici şi tehnologie de cartografiere geologică

de ultimă oră. Odată ce violenţa va înceta şi companii ca şi a sa pot reconstrui în siguranţă izvoarele Irakului şi face noi explorări, el şi colegii săi sunt siguri că rezervele confirmate ale Irakului se vor dovedi mult mai mari.

„Deja ne trimitem echipele de sondaj, mi-a spus. Clădim alianţe cu guvernul şi cu liderii locali. Suntem pregătiţi să intrăm şi să facem investiţii majore în Irak, de îndată ce violenţele se liniştesc. Şi noi nu suntem singurii.”[21]

ÎN INTERIORUL NOII ARMATE IRAKIENE

întrebarea este, cât de curând se vor linişti lucrurile în Irak? Generalul Sada ezită să se pronunţe în acest caz particular. Consideră că pentru moment, ţara lui pare a fi „aproape de un război civil”, şi nu elimină posibilitatea ca un astfel de război să izbucnească. Dar este convins că în zece ani, sau chiar mai puţin, Irakul va fi o ţară liniştită, stabilă şi deosebit de prosperă, iar el personal crede că aceasta se va petrece chiar şi mai curând de atât.

Cheia, spune el, este recrutarea, instruirea, echiparea şi pregătirea de luptă a noilor soldaţi irakieni. Este un proiect la care lucra din momentul în care s-a întors în ţara sa de curând eliberată. „În mai 2003, i-am spus [generalului american] Garner: «Acum lasăţi-ne pe noi irakienii să preluăm [conducerea] securităţii interne. Voi v-aţi îndeplinit excelent misiunea în luptă. Aţi îndepărtat regimul lui Saddam. Dar acum lăsaţi-ne pe noi să ne asumăm responsabilitatea securităţii.»„

SUA iniţial a propus doar trei divizii armate irakiene – una în nord, una în centru şi una în sud. Sada nu a considerat că aceasta ar fi fost suficient, nici pe departe, pentru a spulbera insurgenţii sau pentru a menţine Irakul în siguranţă faţă de Iran sau de alţi vecini potenţial ostili. A propus nouă divizii, cu rezerve de circa 150.000 de oameni. Odată cu intensificarea violenţelor din cadrul insurgenţei, Sada şi-a ridicat recomandarea iniţială la unsprezece diviziuni, şi

oficialităţile SUA şi-au dat în cele din urmă seama că el şi colegii săi din armata irakiană aveau dreptate. Mai târziu, s-a luat decizia de a crea şi o diviziune antiteroristă, ceea ce a ridicat numărul total al diviziunilor irakiene la doisprezece. Fiecare este formată acum din circa 12.000 de militari, din totalul de circa 160.000 de militari din forţele armate irakiene, separat de poliţie şi forţele de securitate interne.

„Douăsprezece diviziuni funcţionează deja, spune Sada. Jumătate dintre ei sunt bine instruiţi de către americani. Americanii sunt foarte pricepuţi în acest domeniu, şi sunt convins că peste puţin timp, întreaga armată irakiană va fi bine instruită."

Pe măsură ce această forţă tot mai călită în luptă se maturizează, Sada spune că irakienii vor fi capabili să-şi asume singuri provocarea susţinerii propriei securităţi şi să permită forţelor americane şi ale coaliţiei să se întoarcă acasă. De asemenea spune că noua armată irakiană este instruită doar în scopuri defensive şi nu va avea niciun rol teritorial sau ideologic în relaţia cu ţările vecine, ca în trecut, chiar şi vizavi de Israel.

„De la bun început, când am lucrat la strategia formării forţelor armate, insistă Sada, principiul a fost de a le forma pe baza libertăţii

şi democraţiei şi [ca] aceste forţe să fie instruite nu pentru a provoca acte de violenţă în regiune şi în lume... Natura forţelor va fi una defensivă, nu ofensivă."

Pe cât de mult îl respect pe generalul Sada, nu pot fi de acord cu el în privinţa acestor ultime afirmaţii. Nu am nicio îndoială că el şi cei din jurul lui instruiesc noua armată irakiană pentru operaţiuni exclusiv defensive. Însă Scriptura este fermă în ce priveşte faptul că Irakul va găzdui într-o bună zi cartierul general al Anticristului, un dictator care se va bucura de o autoritate globală fără precedent şi care îşi va stabili baza de putere în cetatea Babilonului. Ştim, de

aceea, că în timp ce forţele irakiene sunt antrenate în prezent de comandanţi ai SUA şi NATO – cei mai buni din lume – şi sunt echipaţi cu echipament militar de ultimă oră, într-o bună zi aceste forţe vor fi implicate într-o desfăşurare de forţe finale cu Israel la Armaghedon, şi în final cu Dumnezeu însuşi.

Unii creştini pe care-i cunosc au întrebat dacă merită efortul de eliberare şi reconstrucţie a Irakului, cunoscând răul ce ne stă înainte. Cu alte cuvinte, tot sângele, truda, lacrimile şi sudoarea sunt închinate lucrării de instituire a democraţiei în Irak, sau vor servi în final Anticristului?

Răspunsul, sincer să fiu, este da pentru amândouă variantele. Dar da, cred că merită. La o adică, poporul irakian are nevoie disperată de o vreme de libertate religioasă, politică şi economică, chiar dacă numai pentru o perioadă. Ei merită oportunitatea de a gândi şi a citi, de a dezbate şi a călători. Ar trebui de asemenea să aibă oportunitatea de a cunoaşte Vestea Bună despre dragostea lui Dumnezeu pentru ei şi calea mântuirii ce le este oferită prin Isus Cristos. Urmaşii lui Cristos din afara Irakului au nevoie de oportunitatea de a aduce Evanghelia în interiorul ţării şi de a întări credinţa fraţilor şi surorilor noastre de acolo – mai ales dacă urmează să se înalte un rău mai mare.

Gândiţi-vă la toate acestea în felul următor: Ronald Reagan credea că după prăbuşirea Imperiului Răului, un alt dictator rău – Gog – avea să ajungă la putere într-o bună zi. Dar aceasta nu l-a împiedicat pe Reagan să se oprească din a provoca prăbuşirea Uniunii Sovietice şi dărâmarea Zidului Berlinului. De ce? Pentru că a văzut viitorul acelei regiuni din lume prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii.

Ştia ce urma să vină, dar nu ştia când. Aşa că a dorit ca poporul rus să guste libertatea, chiar dacă numai pentru o vreme. El a dorit ca ruşii să aibă oportunitatea de a auzi Evanghelia şi de a răspunde înainte să fie copleşiţi de

evenimentele profetice.

În cazul Rusiei, a trecut un deceniu şi jumătate de la desfiinţarea URSS-ului. Nu ştim când se va închide complet fereastra libertăţii în Rusia, dar cu certitudine a început deja să se închidă. De asemenea, nu ştim cât de mult va dura fereastra pe care o vom avea în noul Irak, dar ar trebui să profităm la maxim de fiecare oportunitate, atâta timp cât se poate.

ÎNĂLŢAREA BABILONULUI

Bineînţeles că cei care nu privesc evenimentele mondiale prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, vor avea dificultăţi să-şi imagineze o vreme de pace şi prosperitate în Irak. De asemenea vor avea dificultăţi să-şi imagineze reconstruirea vechii cetăţi irakiene a Babilonului, cel puţin la scala descrisă în seria *Left Behind* sau în romanele mele.

Fostul strateg republican devenit autor de cărţi bestseller, Kevin Phillips, este un sceptic, şi nu este singurul. „Babilonul cel rău, antiteza Ierusalimului – cetatea cea bună, şi-a generat propria literatură în anii ’90, iar zecile de milioane de cititori ai lui [Tim] LaHaye i-au ovaţionat seria de romane, susţinând că a reuşit «să dea viaţă» Bibliei şi presupuselor ei preziceri”, a afirmat Phillips, citând autori care erau în asentimentul lui şi care ironizau „credincioşii profeţiilor” care acceptă concepţia biblică conform căreia Babilonul va fi practic reconstruit într-o bună zi „din propriile sale ruine”.[22]

Din punct de vedere istoric, este de înţeles un astfel de cinism. La o adică, pentru aproape două mii de ani, cetatea Babilonului, localizată la circa şaizeci de kilometri sud de Bagdad, a fost practic ştearsă de pe faţa pământului. Aceasta a condus la speculaţia că Babilonul descris în cartea Apocalipsa se referă de fapt la New York sau Washington, sau Roma, sau Moscova. Cum s-ar putea referi la o cetate Irakiană ce nici măcar nu există?

Doar că acum există.

„Acum mai bine de 2.500 de ani, o cetate fabuloasă s-a înălţat aici, într-o cotitură a fluviului Eufrat, scria corespondentul *New York Times,* John Burns, în toamna anului 1990. Sub cârmuirea împăratului Nebucadneţar, Babilonul şi grădinile sale suspendate au devenit la fel de vestite şi în acelaşi timp o locaţie a puterii imperiale, cum avea să devină Roma mai târziu. Sub conducerea preşedintelui Saddam Hussein, una dintre cele mai legendare cetăţi ale lumii antice au început să se înalţe din nou.”[23]

Burns explică faptul că Saddam a investit milioane de dolari pentru a reconstrui replicile clădirilor lui Nebucadneţar – incluzând palatele şi sălile tronului – „pe siturile originale”. El a descris eforturile întreprinse de Saddam pentru a reconstrui drumurile, lacurile, canalele şi podurile oraşului, şi chiar de a construi noi muzee, magazine de suveniruri şi restaurante fast-food. Şi a raportat că Saddam oferise „un premiu de 1,5 milioane de dolari oricui putea proiecta un plan satisfăcător pentru reconstruirea Grădinilor Suspendate”.

Însă articolul lui n-a ajuns nici măcar pe prima pagină a ziarului. A fost îngrămădit la pagina 13, secţiunea A. Dar pentru mine, cât şi pentru milioane de creştini evanghelici care cred profeţia biblică, a avut o semnificaţie enormă.

Anul următor, Charles Dyer, vicepreşedinte senior la Moody Bible Institute în Chicago, a publicat *The Rise ofBabylon: Sign of the End of Times.* În această lucrare şi-a descris experienţa acumulată în urma participării la un festival internaţional ţinut în Babilon, în 1987 şi a oferit chiar şi mai multe detalii de primă mână ale eforturilor întreprinse de guvernul irakian de a face din cetatea străveche un simbol al viitorului ţării.[24]

Atât Burns, cât şi Dyer au notat că construcţiile în Babilon au stagnat după invadarea Kuweitului de către Irak, fiindcă Saddam a rămas fără bani peşin. Dar ceea

ce este mai semnificativ în privinţa acestor rapoarte şi a altora similare a fost că ele au oferit noi dovezi că o profeţie biblică atât de greu de crezut atâta timp pentru unii – o profeţie care priveşte învierea unei întregi cetăţi antice la prosperitate şi putere în lumea modernă – începea de fapt să prindă contur. De asemenea au sugerat cu putere că de îndată ce Irakul va fi alimentat cu noi petrodolari, Babilonul se va înălţa chiar şi mai rapid.

Iar ziua aceea s-ar putea să sosească mai curând decât şi-ar imagina majoritatea oamenilor.

La 18 aprilie 2006, *New York Times* a raportat într-un articol de primă pagină că „Babilonul, cetatea de cărămizi, cu un nume de milioane de dolari, a plătit preţul războiului. A fost jefuită, prădată, răscolită, făcută una cu pământul, desconsiderată şi ocupată cu forţa... Însă liderii irakieni şi oficialităţile Naţiunilor Unite nu au renunţat la ea. Lucrează asiduu să restaureze Babilonul, gazda uneia dintre cele şapte minuni ale lumii, şi să-l transforme într-un centru cultural, posibil chiar un parc tematic irakian". Primarul acestei regiuni afirmă că" „cu voia lui Dumnezeu", vor construi chiar un sat de vacanţă.[25]

„Organizaţia culturală, ştiinţifică şi educaţională a Naţiunilor Unite pompează milioane de dolari în protejarea şi restaurarea Babilonului şi câteva alte ruine antice din Irak", notează corespondentul Jeffrey Gettleman. „UNESCO a publicat chiar şi o broşură elegantă, cu Babilonul prezentat drept destinaţie de mare clasă, pentru a fi oferite sponsorilor bogaţi."

Turismul cultural ar putea deveni a doua industrie irakiană, după cea petrolieră, a spus Philippe Delanghe, un oficial al Naţiunilor Unite care contribuie la implementarea proiectului."

Gettleman observa: „Ceea ce face ca proiectul să fie chiar şi mai realizabil este că regiunea din jurul Babilonului este una dintre cele mai sigure din Irak, un far de civilizaţie, din nou, într-o ţară a haosului.

„Într-o bună zi, milioane de oameni vor vizita Babilonul,

spunea Donny George, liderul bordului irakian de antichităţi. Doar că nu sunt sigur dacă ştie cineva când.”

L-am întrebat pe ministrul de finanţe irakian Allawi despre acest proiect atunci când l-am întâlnit în Washington, la câteva zile după publicarea articolului. Îi plăcea ideea reconstruirii Babilonului – orice care să atragă investitori şi capitalul lor şi care să ajute din nou la creşterea economiei irakiene.

„Turismul cultural, religios, arheologic şi biblic este o mare oportunitate pentru Irak, mi-a spus el. Cred că reconstruirea Babilonului este o idee minunată, atâta timp cât nu se face cu preţul

antichităţilor însăşi.” Apoi a adăugat: „Nu ştiu despre un parc tematic, cu toate că poate nu e exclus, atâta timp cât se construieşte în afara Babilonului, departe de siturile arheologice.”[26]

Totul părea atât de natural, dar ceea ce îmi spunea ministrul Allawi de fapt era o realitate istorică. Liderii din poziţiile cele mai înalte ale noului guvern irakian doresc să reconstruiască cetatea antică a Babilonului şi să facă din ea un mare centru comercial. Profeţii evrei şi cartea Apocalipsa ne-au spus ce se va întâmpla. Şi iată că exact asta se întâmplă acum.

Prin urmare, oameni precum generalul Sada şi fraţii săi creştinii din Irak nu prea au mult timp de gândire în legătură cu implicaţiile profetice ale strădaniilor lor din prezent. Sunt atât de concentraţi să facă din Irak o ţară sigură, să asigure noi locuri de muncă şi oportunităţi economice şi să ducă Evanghelia lui Isus Cristos la fiecare irakian dispus să o asculte.

„Ce se va întâmpla în viitor? întreabă Sada. Sunt un om care crede în promisiunile lui Dumnezeu sută la sută. Cred ce scrie în Biblie. Acele [profeţii] se vor împlini indiferent dacă ne place nouă sau nu... Noi credincioşii vedem cum toate acestea se întâmplă [în Irakul de azi], şi primul lucru care ne vine atunci în

minte este că trăim în ultimele zile. Dar gândurile lui Dumnezeu – căile şi metodele şi ideile Lui – nu sunt identice cu gândurile noastre. E foarte dificil ca un om să ştie şi să înţeleagă gândurile şi căile lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este să credem în [profeţii] că se vor întâmpla."

IRAKUL SE RIDICĂ DIN MIJLOCUL HAOSULUI CA CEA MAI BOGATĂ TARĂ DIN REGIUNE 255

CAPITOLUL 13:TITLU VIITOR

EVREII CONSTRUIESC AL TREILEA TEMPLU ÎN IERUSALIM

Reacţia evreilor în faţa Războiului lui Gog şi Magog va îmbrăca diferite forme.

Mai întâi, ateismul şi secularismul atât de răspândite se vor prăbuşi practic peste noapte în cadrul lumii ebraice, în lumina protecţiei supranaturale a Israelului. În schimb, lumea va cunoaşte o renaştere fără precedent a expresiei religioase în rândul israelienilor şi printre evreii din lumea întreagă. întrebarea nu va mai fi: „Există un Dumnezeu în Israel?" întrebarea va deveni: „Cum L-am putea cunoaşte pe Dumnezeul lui Israel?"

Unii se vor alătura comunităţilor ortodoxe şi ultraortodoxe în căutarea lor presantă. Alţii probabil se vor îndrepta spre forme mai mistice ale iudaismului, cum sunt mişcarea Chabad-Lubavitch şi practica Cabala, ajunse faimoase în ultimii ani datorită câtorva staruri de la Hollywood, inclusiv Madonna. Cu toate acestea, alţii se vor întoarce cu credinţă la Isus ca Mesia şi vor alătura sciacăriei din rândul evreilor mesianici din Israel şi din întreaga lume. Dar aproape toţi evreii se vor uni într-o singură misiune centrală: reconstrucţia Templului Sfânt la Ierusalim.

Este dificil pentru majoritatea oamenilor din

primii ani ai secolului al douăzeci şi unulea să îşi imagineze fie Primul Templu construit de Regele David, fie pe cel de-al doilea, mult mai mare şi mai grandios, început de Neemia şi de Ezra, după ce evreii au început să se întoarcă din captivitatea în Babilon în anul 538 î.Cr. şi mai târziu a fost extins de Regele Irod, devenind Templul din vremea lui Isus. Şi este aproape imposibil pentru majoritatea oamenilor să-şi imagineze cel de-al treilea Templu ce se va înălţa curând acolo unde se află în prezent Moscheea Al-Aksa şi Domul Stâncii. Dar când privim la evenimentele prezente şi viitoare prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, imaginea viitorului Templu se limpezeşte.

Ezechiel foloseşte două capitole întregi pentru a descrie Războiul lui Gog şi Magog, dar următoarele nouă capitole descriu viitoarea „casă a Domnului". Iar Ezechiel n-a fost nici pe departe singurul [profet] care o face. Profetul evreu Isaia ne spune: „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că Muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el." (Isaia 2:2). Profetul Mica reverberează această afirmaţie. Daniel vorbeşte de un Templu de la sfârşitul vremurilor care va fi pângărit de un duşman viitor al lui Dumnezeu (cunoscut de către creştini drept „Anticristul"), iar această concepţie a fost certificată în Noul Testament de către apostolii Pavel şi Ioan şi de către Isus Cristos însuşi.[1]

întrebarea pe care şi-au pus-o evreii şi creştinii de la distrugerea celui de-al doilea Templu de către romani în anul 70 d.Cr. este cum se va reuşi reconstrucţia Templului?

în ultimii ani, lideri palestinieni de seamă – inclusiv Yasser Arafat – au negat vehement că un templu evreiesc ar fi existat vreodată în Ierusalim şi au declarat în termeni fără echivoc că s-au opus ferm ideii construirii vreunui templu în viitor. Printre

cele mai recente declaraţii făcute de liderii palestinieni:

- „Evreii n-au avut niciodată nicio legătură cu Ierusalimul.”
- „Evreii n-au trăit niciodată în Israelul străvechi.”
- „N-a existat niciodată un Templu evreiesc în Ierusalim.”
- „Templul n-a existat la Ierusalim... Ci în Nablus.”[2]

Liderii evrei afirmă în schimb că Israelul, Ierusalimul şi Muntele Templului le-au fost date de către Dumnezeu însuşi, şi că planurile lui Dumnezeu nu pot fi anulate de Autoritatea Palestiniană sau de capii terorismului islamic radical din Iran, Arabia Saudită sau din altă parte. Muntele Templului a devenit din acest motiv un subiect fierbinte în conflictul israeliano-palestinian şi locaţia a numeroase ciocniri violente de când israelienii au preluat controlul asupra Muntelui Templului în timpul Războiului de Şase Zile în 1967.

Experţii în securitate cred că Muntele Templului cuprinde cei mai periculoşi 2,5 kilometri pătraţi ai planetei. Poliţia israeliană şi forţele serviciilor de informaţii menţin un grad înalt de securitate în jurul acestui sit, pentru a împiedica evrei sau alţi extremişti de la a încerca să arunce în aer Dome of the Rock sau moscheea Al-Aksa. La o adică, nu doar că un asemenea atac ar fi o eroare morală, ci ar fi şi incredibil de periculos. Pentru că dacă Domul sau moscheea ar fi distruse de un atac terorist într-o bună zi, aceasta ar putea genera un război de proporţii oribile, pentru că furia unui miliard de musulmani s-ar întoarce împotriva Israelului.[3]

Marea majoritate a creştinilor şi evreilor se opun ideii unor asemenea acte de violenţă. Şi eu la fel. Suntem convinşi că Templul se va construi pentru că aşa spune Biblia că va fi. Pur şi simplu nu ştim când se va întâmpla asta. Însă „Războiul lui Gog şi Magog” ne-ar putea oferi

răspunsul.

O posibilitate este aceea ca Dumnezeul Israelului să folosească o judecată supranaturală, care să implice un cutremur de proporţii, grindină şi fulgere din cer pentru a distruge Domul Stâncii şi moscheea Al-Aksa, curăţind Muntele Templului, pentru construirea unui Templu Sfânt în care lumea să I se închine Lui. Acesta este scenariul pe care l-am sugerat în *The Ezekiel Option* şi în *The Copper Scroll.*

O altă posibilitate este ca aceste evenimente supranaturale să nu distrugă direct aceste situri islamice, însă distrugerea celor mai periculoşi duşmani ai Israelului să faciliteze guvernului israelian să demoleze domul şi moscheea atunci când haosul de după război se va limpezi, şi apoi să reconstruiască Templul.

Cu toate că o altă posibilitate este ca atmosfera postbelică să creeze

o situaţie de o asemenea toleranţă religioasă că Templul evreiesc, domul şi moscheea să poată cumva coexista.

Ştim oare cu siguranţă *cum* se va întâmpla aceasta? Nu, nu ştim. Dar ştim cu siguranţă că se va întâmpla ceva care va facilita construcţia celui de-al treilea Templu – poate chiar în timpul vieţii noastre. Şi ştim faptul că între evreii din Israel există o mişcare tot mai intensă în vederea pregătirilor pentru acea zi.

0 MIŞCARE DE RECONSTRUCŢIE

Gershon Salomon este descendentul a zece generaţii de ierusalemiţi şi ofiţer al armatei israeliene care a devenit convins în anii ’60 că Mesia va veni curând şi că Dumnezeu l-a ales pentru a ajuta la pregătirea căii. Aşa că în 1967, după ce Israelul a reunificat Ierusalimul, Salomon a format o organizaţie cunoscută sub numele de Credincioşii

Muntelui Templului, n.trad., cu şapte obiective provocatoare.

Printre ele: „eliberarea Muntelui Templului de sub ocupaţie arabă (islamică)... consacrarea Muntelui Templului în Numele lui D_u[4] pentru a putea deveni centrul spiritual şi moral al Israelului, al poporului evreu şi al întregii lumi, în conformitate cu profeţiile tuturor profeţilor evreilor... [şi] reconstruirea celui de-al treilea Templu" pentru „Regele lui Israel care va veni, Mesia Ben David".[5]

Salomon crede că Israelul este epicentrul lumii, că Ierusalimul este epicentrul Israelului, iar Templul – epicentrul Ierusalimului, şi că acolo – în Sfânta Sfintelor – va domni Mesia. Aşa că în ultimii patruzeci de ani, a scris şi a conferenţiat în tot Israelul şi în toată lumea, încercând să-i înveţe pe oameni despre centralitatea Templului în viaţa evreilor şi importanţa zidirii celui de-al treilea Templu înainte de venirea lui Mesia. Mai mult chiar, Salomon este convins că ziua aceea este tot mai aproape.

În 1998, spre exemplu, Salomon le-a spus urmaşilor săi că se apropia cea de-a cincizecea aniversare a Israelului „şi vedem cum evenimentele se îndreaptă tot mai mult spre împlinirea promisiunilor lui D_u pentru sfârşitul vremurilor cu referire la Israel". El observa specific faptul că „profetul Ezechiel a profeţit că în vremurile de la sfârşit ale răscumpărării poporului lui Israel, un război groaznic va izbucni în ţară atunci când Gog şi Magog împreună cu multe alte popoare vor veni în ţara Israelului şi vor încerca să distrugă poporul şi statul Israel" şi că „D_u a spus că El îl va aduce pe acest duşman din nordul îndepărtat împotriva munţilor lui Israel".

Salomon a continuat prin a explica faptul că „războiul ce va să vină va fi războiul final întreprins împotriva Israelului de către duşmanii săi", pentru că „în aceasta D_u îi va înfrânge răsunător". După acest război, a concluzionat el, „va începe noua eră", şi „al treilea Templu

va fi Casa lui D_u, singura clădire de pe Muntele Templului... Mashiach Ben David [Mesia, fiul lui David] va fi Rege în Israel şi peste toată omenirea”.[6]

În iulie 2001, în timpul sărbătorii ebraice care marchează distrugerea primelor douăTemple (Tisha B Av), Salomon şi suporterii săi au încercat să urce pe Muntele Templului pentru a pune o piatră din colţul unghiului de patru tone şi jumătate,pe care o ciopliseră din calcar, pentru a servi drept piatră de temelie pentru al treilea Templu. Autorităţile israeliene le-au interzis accesul, însă Salomon convins fiind că se afla pe partea câştigătoare a istoriei şi că victoria era aproape, nu s-a lăsat abătut. Aşa că în fiecare an de atunci încoace, el şi grupul său îşi reiau strădaniile, numai pentru a fi opriţi atât de poliţia locală cât şi de Curtea Supremă a Israelului, niciunul din ei nedorind să se facă vinovaţi de izbucnirea unei revolte islamice.[7]

„D_u Se aşteaptă ca Israel să reconstruiască Templul acum, apoi II va trimite pe Mashiach Ben David, scria Salomon. Activităţile şi eforturile depuse au adus această idee foarte aproape de a fi împlinită, şi ştim că timpul acela este scurt şi că va trece curând.”[8]

Rabinul Yisrael Ariei este un alt israelian care clădeşte o mişcare dedicată reconstruirii Templului. Ca unul dintre primii paraşutişti care a ajuns pe Muntele Templului în timpul Războiului de Şase Zile – Ariei a devenit conştient de faptul că era parte a unei profeţii ce avea să se împlinească. A continuat să se adâncească în studiul Scripturii şi a devenit unul din rabinii de frunte ai Israelului.

„Este foarte greu de descris sentimentul care ne-a umplut în timpul acelui timp extraordinar în viaţa naţiunii noastre”, scria odată

Ariei, care fusese atât de nerăbdător şi convins că venirea lui Mesia era iminentă, şi pe atât de dezamăgit în următorii câtiva ani când nu s-a

întâmplat nimic. Avea să explice mai târziu că „în trecerea timpului, odată cu studiile pe care le-am întreprins, am descoperit că aşteptările noastre sunt pur şi simplu deplasate... Cu cât am studiat mai mult, cu atât am început să înţeleg că nu depindeam decât de noi înşine şi nu puteam da vina decât pe lipsa noastră de acţiune şi eram singurii răspunzători: D_u nu doreşte ca noi să aşteptăm o zi a miracolelor. Se aşteaptă din partea noastră să acţionăm. Trebuie să realizăm lucrul cu care am fost însărcinaţi – să facem tot ce ne stă în putere pentru a ne pregăti de reconstruirea Templului Sfânt.”[9]

Aşa că Ariei a fondat Institutul Templului în 1987 „pentru a reaprinde flacăra Templului Sfânt în inimile oamenilor prin educaţie” şi „pentru a face tot ce stă în puterile noastre limitate pentru a aduce la îndeplinire construirea Templului Sfânt în timpul vieţii noastre”. Institutul, al cărui cartier general l-am vizitat în Cartierul evreiesc din Oraşul Vechi (nu departe de Zidul de Vest), serveşte unei funcţii educaţionale similare celor de la Credincioşii Muntelui Templului. Dar în acelaşi timp întreprinde un pas important mai departe.

Ariei şi echipa sa conduc o cercetare istorică meticuloasă pentru a înţelege aspectul, mărimea şi funcţia vaselor sacre şi pentru a implementa Scripturile care erau cândva folosite în Templu. Mai mult, odată cu înţelegerea faptului că aceleaşi vase sfinte vor fi într-o bună zi folosite în al Treilea Templu, echipa lui Ariei le reconstruieşte, folosind aceleaşi materiale – aur, argint, aramă şi lemn, folosind cei mai buni meşteşugari. Cu toate că multe dintre obiecte pot fi văzute expuse la sediul lor central, Ariei insistă că acestea nu sunt piese de vernisaj. El şi echipa sa se aşteaptă să le vadă folosite... şi cât de curând.

„Aceste vase sunt, veritabile, nu doar nişte replici sau modele, explică pe site-ul său. „Toate aceste obiecte sunt potrivite şi gata de folosinţă în slujba de

> la Templul Sfânt. Printre aceste multe obiecte expuse se numără şi instrumente muzicale, la care cântau corul leviţilor, coroana de aur a Marelui Preot şi vase din aur şi argint folosite la tămâiere şi la serviciile sacrificiale. După mulţi ani de efort şi strădanii, Institutul a reuşit să termine trei dintre vasele cele mai importante şi centrale în serviciul divin: sfeşnicul cu şapte

braţe, sau Menorah, făcut din aur curat, altarul tămâierii din aur, şi masa pentru punerea pâinilor, tot din aur." De asemenea, Ariei şi echipa sa „creează în prezent veşminte sfinte pentru *cohen-gadol* [marele preot]. Acest proiect, culminarea a câţiva ani de studii şi cercetare, este în desfăşurare de ceva vreme. În prezent *choshen*-ul marelui preot [pieptarul] şi efodul [veşmântul marelui preot] sunt deja realizate."[10]

„O ceremonie unică – probabil doar a doua de felul acesta în ultimii 1.600 de ani – are loc în Tiberiada în prezent: lansarea unui Sanhedrin, cel mai înalt tribunal legislativ evreiesc în ţara lui Israel", scria un articol din presa evreiască în ianuarie 2005, sanhedrinul a fost „o adunare religioasă care se aduna într-una din camerele din Templul Sfânt în Ierusalim" şi era alcătuită în vremurile străvechi din „71 de înţelepţi".[11] Organizatorii noului Sanhedrin şi-au anunţat la rândul lor intenţia de a convoca şaptezeci şi unu de rabini, care să se întâlnească regulat, să solicite planuri arhitecturale pentru a clădi Templul şi să analizeze care sunt căile de a reîncepe jertfele de animale, ceva ce nu s-a mai făcut în Israel de la începutul primului secol.

„Se cuvine ca Sanhedrinul să-şi propună să discute această chestiune măreaţă [a locaţiei Templului] în această săptămână a declarat purtătorul de cuvânt al Sanhedrinului, Rabinul Chaim Richman, unui post de ştiri israelian Arutz-7, la fel cum partea din Tora numită *Terumah* – cea cu care începe Biblia, este cea în care se discută pregătirile pentru Tabernacol. Cu toate că pare esoteric, pregătirile pentru zidirea unui Tabernacol şi a Templului se află în centrul a ceea ce suntem ca popor".[12]

0 VACĂ ROŞIE

Un titlu specific care trebuie urmărit în mijlocul unor asemenea pregătiri se va centra asupra naşterii unei vaci roşii, una care potrivit legii evreieşti trebuie sacrificată înainte de curăţirea şi consacrarea Templului şi a celor care intră în el.

În Numeri 19 aflăm că israeliţilor li se cerea să aducă „o vacă roşie, fără pată, fără vreun cusur trupesc şi care să nu fi fost pusă la jug” şi să

o aducă Marelui Preot, după care avea să fie înjunghiată şi arsă. „Un om curat să strângă cenuşa vacii şi s-o pună într-un loc curat afară din tabără; s-o păstreze pentru adunarea copiilor lui Israel, ca să facă apa de curăţire. Aceasta este o apă de ispăşire [pentru păcat].”

„Prin lipsa cenuşii unei vaci roşii, pur şi simplu... nu există nicio cale pentru evrei să se poată curăţi pentru a intra în locul sfânt, nu există nicio cale pentru iudaism să-şi revendice Muntele, nu există nicio cale de a reconstrui Templul”, scria un jurnalist israelian pe tema interesului tot mai mare în Israel pentru a găsi o astfel de vacă roşie.[13]

Când în august 1996 s-a născut o vacă roşie care a fost numită Melody, şi pentru puţin timp s-a crezut că ea este „vaca aşteptată”, a urmat o adevărată avalanşă mediatică. Echipe TV de la ABC, CBS, CNN şi altele din Japonia, Olanda şi Franţa au relatat pe larg despre acest eveniment, la fel ca şi alţi jurnalişti de la ziare din întreaga lume. Cea mai mare parte a mediei a considerat interesul Israelului faţă de vacă şi ideea reconstruirii Templului drept nostimă sau amuzantă. Însă editorialistul David Landau de la *Haaretz* „a susţinut că serviciile de informaţii ar trebui să considere vaca cea roşie drept o «bombă cu patru picioare» probabil mult mai periculoasă decât un terorist: «E echivalentă, în abilitatea ei de a pune o regiune întreagă pe foc, cu puterea unor arme ne-convenţionale în mâinile ayatollahilor iranieni.»„[14]

În final, Melody a fost declarată „necurată” de către rabinii israelieni. În vârful cozii ei roşii i-au crescut câteva fire de păr albe, şi prin aceasta a dovedit că nu era cea aleasă. Acum se fac eforturi de către unii de a produce prin inginerie genetică o vacă roşie desăvârşită.

ALTE TITLURI VIITOARE?

Toate acestea sunt dovezi în plus că zidirea celui de-al treilea templu este tot mai apropiată şi, în egală măsură, şi evenimentele din Ezechiel 38-39. Sunt precum un şir de lumini aliniate de-a lungul pistei de decolare-aterizare pe timp de noapte, ghidând pilotul unde să aterizeze. Când vedem astfel de lumini, nu am ajuns încă la destinaţia

noastră finală, dar ştim că suntem cât se poate de aproape. În această ultimă abordare am fi bine orientaţi dacă ne-am ține ochii atintiţi la
alte evenimente care, chiar dacă nu sunt promise explicit în Scriptură, vor fi cu siguranţă concordante cu reconstrucţia Templului.

În cel de-al patrulea roman al meu, *The Copper Scroll*, scriu despre posibila descoperire a vistieriei celui de-al doilea Templu. Nu pot arăta spre profeţii biblice care să ne asigure ferm că aceste comori vor fi găsite. Dar există o serie de versete uluitoare care par că indice că astfel de descoperiri s-ar putea întâmpla în zilele din urmă.

În Ieremia 27:21-22 citim că în timpul exilului evreilor în Babilon, Domnul plănuieşte să păzească uneltele Templului dintâi şi să le redea copiilor lui Israel când avea să vină timpul zidirii celui de-al doilea. „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel, despre uneltele, care au mai rămas în Casa Domnului, în casa împăratului lui Iuda şi în Ierusalim: «Ele vor fi duse în Babilon şi vor rămâne acolo până în ziua când le voi căuta Eu – zice Domnul – când le voi ridica iarăşi şi le voi aduce înapoi în locul acesta.»„

La fel, profetul Isaia promisese copiilor lui Israel că vistieriile din primul Templu aveau să le fie restituite când avea să vină vremea să-l zidească pe cel de-al doilea. În Isaia 52:11, instruindu-i pe israeliţi să se întoarcă din captivitatea lor în Babilon, profetul scrie: „Curăţiţi-vă, cei ce purtaţi vasele Domnului!”

Oare astfel de versete, precum şi altele cum se găsesc în cărţile lui Neemia şi Ezra, nu ne oferă un precedent că Dumnezeu păzeşte vistieriile celui de-al doilea Templu pentru copiii lui Israel şi că le va descoperi acestora când va veni vremea să zidească Templul al treilea? Unii învăţaţi evrei şi creştini cred că aşa va fi. Dar noi pur şi simplu nu ştim cu siguranţă. Ideea este, însă, îmbătătoare.

Eu, unul, n-aş fi surprins deloc dacă s-ar întâmpla. Descoperirea acestor comori nepreţuite – fiecare obiect fiind mai vechi de două mii de ani – ar face ocolul lumii pe prima pagină a ziarelor cu litere de-o şchioapă. Nu i-ar

face oare aceasta pe mulţi să-şi revizuiască atitudinile sceptice şi/sau negative cu privire la Dumnezeu şi Biblie?

Imaginaţi-vă tulburarea pe plan internaţional care ar fi provocată de redescoperirea subită a chivotului legământului – atâta timp cât n-a fost ascunsă în vreo arhivă a guvernului american, aşa cum se încheie *Raiders of the LostArk.* Nu avem nicio profeţie categorică în

care să ni se spună că chivotul va fi găsit în zilele din urmă. Dar din nou, există o serie de învăţaţi evrei şi creştini care cred că vistieriile Templului şi chivotul vor fi descoperite atunci când va veni vremea hotărâtă pentru zidirea celui de-al treilea Templu.

Cât despre celelalte comori ale Templului, există un precedent biblic pentru chivotul legământului care a fost ascuns de cei care aveau de gând să distrugă sau să pângărească Templul, doar pentru a fi redat Templului când timpul a fost potrivit şi vremurile se limpeziseră. În 2 Cronici 35:3, spre exemplu, citim că „[împăratul Iosia] le-a zis leviţilor, care învăţau pe tot Israelul şi care erau închinaţi Domnului: «Puneţi chivotul sfânt în casa pe care a zidit-o Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel. N-aveţi să-l mai purtaţi pe umeri. Slujiţi acum Domnului, Dumnezeului vostru, şi poporului Său, Israel.»„[15] Unii sunt convinşi că ştiu deja unde se găseşte chivotul, dar nu pot ajunge încă la el. „Tradiţia consemnează că împăratul Solomon, în timp ce construia primul Templu, ar fi ştiut – prin inspiraţie divină – faptul că acesta va fi distrus într-o bună zi, notează Rabinul Ariei pe website-ul său Temple Institute. Astfel Solomon, cel mai înţelept dintre oameni, a prevăzut construcţia cu un vast sistem de labirinturi, camere şi coridoare sub complexul Muntelui Templului. El a poruncit să se construiască acel loc special în măruntaiele pământului, unde puteau fi ascunse vasele sfinte ale

> Templului, în cazul unui pericol iminent. Tradiţia midraşică [comentariile ebraice] ne învaţă că împăratul Iosia al Israelului, care a trăit cu circa patruzeci de ani înainte de distrugerea primului Templu, a poruncit leviţilor să ascundă chivotul, împreună cu Menorah şi cu alte câteva obiecte, în această ascunzătoare secretă pregătită de Solomon."[16]
>
> Rabinul Ariei continuă susţinând că „această locaţie este înregistrată de sursele noastre, iar azi sunt persoane care ştiu exact unde se găseşte aceasta cameră. Şi ştim că chivotul este încă acolo, neatins, aşteptând ziua când va fi din nou descoperit. S-a făcut acum câţiva ani o încercare de a excava în direcţia acelei camere. însă aceasta a produs o tulburare şi un scandal de proporţii în lumea musulmană. Ei ştiu că au foarte multe de pierdut dacă se va găsi chivotul – pentru că aceasta va dovedi întregii lumi că aici s-a aflat cu adevărat un Templu Sfânt, şi prin aceasta, faptul că evreii au dreptul să revendice Muntele Templului."

Imaginaţi-vă, deci, ce s-ar putea descoperi după Războiul lui Gog şi Magog.

EZECHIEL ŞI MESIA

Unul dintre lucrurile care m-au uluit în timp ce scriam romanele mele este numărul tot mai mare de evrei, indiferent de tradiţiile lor religioase specifice, care văd la rândul lor luminile de aterizare, care sunt convinşi că Mesia va veni curând.

La sfârşitul anilor '80 şi începutul anilor '90, credinţa că rabinul Menachem Schneerson din ramura Chabad-Lubavitch (cunoscut drept *„Rebbe")* era Mesia a atins cote fierbinţi în rândul a sute de mii de evrei din lumea întreagă. „Schneerson a vindecat intenţionat bolnavi, a redat fertilitatea femeilor sterpe şi a rezolvat tragedii familiale", spunea o caracterizare a sa în 1988 în *Washington Post.* „N-a susţinut niciodată în public că ar fi mesia, însă criticii spun că nici nu s-a grăbit să nege

această pretenţie atunci când au făcut-o urmaşii săi. Ei au susţinut că acesta este motivul din care Schneerson n-a pus niciodată piciorul în Israel; în tradiţia evreiască, mesia va ajunge doar când va începe era răscumpărării."[17]

Chiar şi atunci când Schneerson a suferit un accident vascular cerebral masiv în 1992, încă existau cei care au refuzat să renunţe la convingerile lor. *„Rebbe* îi va surprinde pe toţi", a spus unul din urmaşii săi la *U.S.News&WorldReport*, susţinând că Mesia avea să se dezvăluie imediat ce medicii renunţau să mai facă ceva. *„Rebbe* ne va conduce pe toţi la Ierusalim, a spus el, şi tu şi cu mine s-ar putea să ne trezim unul lângă celălalt."[18]

După moartea lui Schneerson în 1994, la vârsta de nouăzeci şi doi de ani, suporterii săi l-au ovaţionat pentru a fi pregătit calea pentru un altul după sine. „Practic în fiecare cuvântare a sa, în fiecare scrisoare pe care a scris-o şi în fiecare acţiune pe care a iniţiat-o, *Rebbe* avea tema, concluzia şi obiectivul acesta: venirea lui *Moshiach* [Mesia], realizarea Răscumpărării", observă website-ul Chabad.org, adăugând că „poate niciun lider din întreaga istorie nu a subliniat iminenţa şi urgenţa lui Moshiach cum a făcut-o *Rebbe".*[19]

În prezent, Rabinul Ariei şi colegii săi de laTemple Institute nu sunt

doar convinşi de faptul că Mesia va veni curând; dar sunt de asemenea convinşi că Templul al treilea va fi zidit mai curând. Într-un articol postat pe website-ul său, „Rabinul Ariei scria: „Cine va veni mai întâi, Mesia sau Templul? Pare să existe o serie de dovezi care să indice că zidirea Templului Sfânt va precede sosirea lui Mesia. Diferite versete şi afirmaţii biblice făcute de marii înţelepţi o dovedesc. Aceasta este de fapt părerea lui Maimonides, un rabin şi filosof evreu, care citează un verset uluitor din profeţia lui Maleahi (3:1) în clasica sa Scrisoare către Yemen: «Şi deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-

L căutaţi.» Se pare că această profeţie, cu referire la venirea lui Mesia, specifică faptul că El va sosi într-adevăr la Templul deja zidit."[20] În timp ce scriam cartea aceasta, am dat peste acest titlu din *Times* din Londra **„O cocioabă va oferi Madonnei un loc în primul rând pentru sosirea lui Mesia."** Potrivit acestui articol, cântăreaţa de muzică pop „încerca să cumpere o casă cu priveliştе spre Marea Galileii, într-un loc unde urmaşii credinţei ei cabaliste îl aşteptau pe Mesia să reapară pentru a aduce pace în lume... Starul – care a fost crescută în credinţa catolică italiană, dar a adoptat numele evreiesc Esther [Estera] acum câţiva ani – doreşte o casă pe care să o transforme într-un centru de studiu al Cabalei, unde adepţii pot să mediteze la textele mistice. Cabaliştii cred că Mesia va apărea la Safed şi se va îndrepta spre Tiberiada pe malurile Mării Galileii."[21] De asemenea există convingerea tot mai mare între evreii din lumea întreagă că evenimentele cataclismice din ultimele decenii sunt semne ale zilelor din urmă şi a tot mai apropiatei veniri a lui Mesia. Faimosul scriitor evreu al secolului douăzeci Martin Buber, spre exemplu, a scris un roman intitulat *Gog şi Magog* (a fost foarte diferit de romanele mele). În acesta, el vorbeşte despre „cele trei ceasuri de groază nespusă după tulburarea produsă de războaiele lui Gog şi Magog şi înainte de venirea lui Mesia", care va fi „mult mai greu de suportat decât tot tumultul şi tunetele" care au fost înainte şi „numai cel ce le va răbda îl vor vedea pe Mesia".[22]

Elie Wiesel, mult iubitul evreu laureat al premiului Nobel, a împletit de asemenea profeţiile lui Ezechiel în lucrările sale şi a crezut cu putere că împlinirea lor vor fi semnul revenirii lui Mesia. În romanul său tulburător *Souls on Fire* din 1972, scria despre comunităţi evreieşti care aşteptau cu mare frică desfăşurarea evenimentelor în lume. „Graniţe, tronuri, alianţe şi sisteme

întregi se schimbă peste noapte. întregul pământ se cutremură. Popoare descoperă noi pasiuni, eliberatoare, dar ucigătoare totodată. Istoria merge înainte şi izbucneşte în flăcări. Iar sângele curge... în curţile rabinice, aceste evenimente sunt înzestrate cu o dimensiune mesianică. Unul vorbeşte de Gog şi Magog, de giganticul lor război apocaliptic... Evreii aveau nevoie de Mesia, poate mai mult ca oricând."[23] Ani mai târziu, Wiesel spunea într-un interviu că „mesianismul este darul oferit lumii de către evrei, dar în tradiţia noastră credem că înainte de răscumpărare va fi o catastrofa de proporţii. Noi îl numim războiul lui «Gog şi Magog.»„[24]

Sunt de acord. Războiul despre care a scris Ezechiel a precedat apariţia lui Mesia pe pământ. Dar aceasta va fi a doua Lui venire, şi nu prima, iar numele lui va fi *Yeshua HaMoshiach*$_y$ Isus Mesia.

Puţini oameni au vreo idee cât de mulţi evrei au ajuns să creadă în Isus în ultimii ani, dar cifrele sunt dramatice. într-adevăr, în prezent mai mulţi evrei se întorc la credinţa în Isus decât în orice altă perioadă de la primul secol încoace.

în 1967, când m-am născut eu, nu erau decât cinci sau şase israelieni nativi care credeau în Isus, şi mai puţin de 250 în Ţara Sfântă. în prezent, sunt mai mult de 1.000 de credincioşi *sabra* – creştini israelieni autohtoni – şi circa 10.000 de evrei mesianici în total în Israel.[25]

în 1967, în lumea întreagă erau mai puţin de 2.000 de urmaşi evrei ai lui Isus. în prezent, cei conservatori estimează că sunt cel puţin 100.000 de credincioşi evrei, în timp ce alţii urcă cifra la peste 300.000.[26] O agenţie de cercetare creştină respectată pe plan internaţional, afirmă că există 132.000 de evrei care cred în Isus care participă la serviciile bisericilor neevreieşti din lumea întreagă.[27]

Pentru un urmaş al lui Isus cu o moştenire de evreu ortodox cum este cazul meu, nu doar că este emoţionant, dar este şi o dovadă uluitoare a unei profeţii străvechi care prinde viaţă în faţa ochilor noştri. Isus a vorbit odată despre evreii din Israel spunând: „căci vă spun că de acum încolo nu Mă veţi mai vedea până când veţi zice:

«Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»„ (Matei 23:39). Cu alte cuvinte, Isus a spus că îşi va amâna revenirea până când evreii

se vor întoarce la El într-un număr dramatic – şi să fie încântaţi de a doua Sa venire.

Cât de mulţi sunt suficienţi pentru a provoca a doua venire? N- am nici cea mai mică idee. Dar tendinţa este emoţionantă, şi cred că mulţi, mult mai mulţi evrei se vor întoarce la Isus în perioada ce va duce la războiul lui Gog şi Magog şi imediat după aceea.

CAWT0LUL14: TITLU VIITOR

MUSULMANII SE ÎNTORC LA CRISTOS ÎN NUMĂR FĂRĂ PRECEDENT

Charles Sennott fost editor şef în Orientul Mijlociu pentru *Boston Globe* din 1997 până în 2001. Când a părăsit acel post pentru a observa evenimentele din Europa, a publicat o carte care a devenit bestseller în regiunea Boston, intitulată *The Body and the Blood: The Middle Easts Vanishing Christians and the Possibility for Peace [Trupul şi sângele: creştinii pe cale de dispariţie în Orientul Mijlociu şi şansele de pace – n.trad.j*

Cartea dorea să certifice „prezenţa creştină în dramatică scădere" în Orientul Mijlociu, un veritabil „exod al creştinilor" care a lăsat comunitatea creştină de acolo „emaciată" şi „în primejdie" în faţa războiului, persecuţiei şi a islamului radical. „Ce se va întâmpla dacă acele idei şi acele instituţii [creştine] sunt abandonate, dacă devin nişte pereţi pustii şi goi, un biet ecou al trecutului? se întreba Sennott. Oare creştinismul este sortit morţii în ţara unde a început?"[1]

Christian Science Monitor a numit cartea „o naraţiune puternică şi tulburătoare... Valoroasă şi de actualitate, aruncă lumină asupra frământărilor umane în timp ce descrie contextul istoric profund, esential pentru a înţelege conflictele

din prezent." *Foreign*

numeşte cartea „o impresionantă descriere a unei comunităţi venerabile, aflată într-un declin net." *Hartford Courant* a numit-o „profundă şi tulburătoare... un succes în ce priveşte înţelegerea, profunzimea şi interpretarea.[1]"[2]

Cartea lui Sennott despre iminenţa morţii creştinismului este un ecou al unei dominante concepţii media pe plan mondial. **„Creştinii părăsesc Orientul Mijlociu",** declara un titlu CNN.[3] **„Creştinii abandonează locul de naştere al lui Cristos",** proclama BBC.[4] Un reportaj al postului naţional de radio vorbea despre „numărul tot mai mic de creştini din Orientul Mijlociu".[5] Un articol din *Denver Post* afirma că „comunităţile creştine oarecând semnificative" din Orientul Mijlociu „au scăzut la doar o fracţiune din statura robustă pe care-o aveau cândva" şi „în 50 de ani s-ar putea să fi dispărut cu desăvârşire".[6] Un articol din ziarul *Guardian* din Londra scria că creştinii din Orientul Mijlociu au devenit „o specie pe cale de dispariţie."[7] Un articol din *Toronto Sun* sugera că „dacă situaţia politică nu se ameliorează dramatic, s-ar putea să vină o vreme când comunităţile creştine din Orientul Mijlociu nu vor mai exista".[8]

Această temă a creştinismului-pe-moarte se suprapune unei alte teme, cea a islamului-care-pune-stăpânire-pe-lumea-întreagă, atât de actuală în cercurile academice şi media din ultimul deceniu. În cartea sa *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order [Ciocnirea civilizaţiilor şi refacerea ordinii mondiale, n.trad.]* din 1996, spre exemplu, Samuel P. Huntington afirma că procentul

de creştini din lume a scăzut masiv în secolul al douăzeci şi unulea şi, ca urmare, va fi depăşit de o creştere explozivă a musulmanilor. „În ultimă instanţă, scria Huntington, Mahomed are câştig de cauză.”[9] CNN, între timp, a numit islamul drept „religia cu cea mai rapidă creştere” din lume.”[10] PBS a numit islamul „credinţa cu cea mai mare creştere din lume.”[11] Dacă daţi o căutare pe Google pentru *islam* şi *fastest-growing religion [religia cu cea mai rapidă creştere, n.trad.]* veţi găsi zeci de website-uri musulmane care abundă în citate similare din surse pornind de la ABC News la Mike Wallace de la emisiunea *60 Minutes* la *USA Today}*[2]

Există o singură problemă în ce priveşte aceste articole. Nu sunt tocmai corecte. Cel puţin în momentul de faţă nu mai sunt.

MAREA POVESTE (NESPUSA) A ORIENTULUI MIJLOCIU

Războiul lui Gog şi Magog, după cum am văzut, va aduce o zdruncinare a islamului radical ce va provoca o criză spirituală a musulmanilor din întreaga lume, pentru că vor vedea, spre surprinderea lor, că mâna Dumnezeului lui Israel apără – nu nimiceşte – poporul evreu. Cercetarea sufletelor ce va rezulta din aceasta va fi intensă. În timp ce vor urmări emisiunile de mare interes transmise la radio, la televiziune şi pe internet, musulmanii vor auzi urmaşi ai lui Cristos explicând ce se va întâmpla în continuare şi de ce, şi vor vedea profeţiile Bibliei – nu ale Coranului – împlinindu-se chiar sub ochii lor. Mai mult, vor vedea puterea Dumnezeului Bibliei desfăşurată sub ochii lumii.

În tot acest proces, mulţi vor realiza pentru prima oară că Isus Cristos a murit, de fapt, pe cruce *pentru ei.* De asemenea El a înviat *pentru ei* – spre a le asiguraa mântuirea, un loc în cer pentru vecie şi o viaţă din belşug şi plină de bucurie aici pe pământ, doar dacă vor primi darul Său gratuit al mântuirii. Atunci când se va întâmpla aceasta, musulmanii se vor întoarce la Isus Cristos în masă.

Dar chiar şi azi, mediei îi scapă o revoluţie emoţionantă şi dramatică ce are loc în lumea islamică. Marea poveste (nepovestită) din Orientul Mijlociu este că mai mulţi musulmani se întorc *azi* la Cristos decât în orice altă perioadă a istoriei omenirii, şi mare parte din aceasta s-a petrecut de la 11 Septembrie încoace.

În ultimii câţiva ani, am avut privilegiul de a intervieva aproximativ patruzeci de pastori iranieni şi arabi şi lideri creştini din toată Africa de Nord, Orientul Mijlociu şi Asia Centrală. Într-un puternic contrast cu imaginea descrisă de media, imaginea pe care ei o prezintă este una a creştinismului care renaşte dramatic în ţara unde a fost scrisă Biblia.

În timp ce scriam această carte, spre exemplu, eu, soţia şi copiii noştri am locuit două luni în Egipt, unde o mulţime de arabi se întorc la Cristos în cele mai minunate moduri. Cât timp am fost acolo, am vizitat cele mai mari biserici de credincioşi născuţi-din-nou din Orientul Mijlociu, care se întâlnesc într-o peşteră la marginea oraşului Cairo, în apropierea localităţii cunoscute drept „satul gunoaielor.”

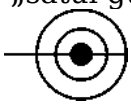

Circa 10.000 de credincioşi născuţi din nou, şi numărul continuă să crească, se închină acolo la fiecare sfârşit de săptămână. În mai 2005, peste 20.000 de credincioşi arabi s-au adunat la o zi de rugăciune pentru ca prietenii lor musulmani nemântuiţi să devină urmaşi ai lui Cristos. Evenimentul a fost transmis în tot Orientul Mijlociu de o reţea de televiziune creştină prin satelit, ceea ce a permis altor milioane de oameni să vadă cu câtă putere lucrează Dumnezeu.

Această lucrare extraordinară a Bisericii a început în 1972, când un tânăr om de afaceri egiptean numit Farahat a pierdut un ceas în valoare de 11.000 de dolari americani şi a fost uimit când un gunoier l-a găsit şi i l-a dat înapoi.

„De ce nu ai luat ceasul pentru tine?” l-a întrebat Farahat.

„Cristosul meu mi-a spus să fiu cinstit până la moarte”, i-a răspuns omul, îmbrăcat în zdrenţe.

„Eşti creştin?” a întrebat Farahat.

Gunoierul i-a spus că da.

„Nu-l ştiam pe Cristos pe atunci, avea să-i spună Farahat mai târziu unui reporter, dar i-am spus că L-am văzut pe Cristos în el. I-am spus gunoierului: «Pentru ceea ce ai făcut şi pentru exemplul pe care mi l-ai dat, mă voi închina şi eu Cristosului căruia te închini tu.»„[13]

În următorii câţiva ani, Farahat a început să studieze Biblia şi să crească în credinţa sa, dar când gunoierul i-a cerut lui Farahat să-l ajute să-i câştige şi pe tovarăşii săi gunoieri pentru Cristos, Farahat a spus mereu că era prea ocupat. În următorii doi ani, de fapt, omul l-a implorat mereu să vină şi să înceapă o biserică între tovarăşii săi, dar Farahat s-a opus.

În cele din urmă, în 1974, Farahat a vizitat satul gunoaielor din afara oraşului Cairo, şi nu i-a venit să-şi creadă ochilor ceea ce a găsit acolo. Niciodată nu mai văzuse (sau mirosise) ceva mai cumplit – o serie de clădiri dărăpănate din beton construite deasupra unor mormane uriaşe de gunoaie, unde bărbaţi, femei şi chiar şi cei mai mici dintre copiii lor scormoneau prin zecile de mii de tone de gunoaie, sortând sticle, conserve, articole de sticlărie şi alte bunuri reciclabile şi căutau lucruşoare de cea mai mică valoare pentru a le putea vinde să câştige ceva bani sau să le dea în schimbul hainelor sau a mâncării. Nu aveau apă curentă, curent electric şi nicio nădejde. Mulţi se apucau de băut,

de droguri, de jocuri de noroc şi de prostituţie pentru a găsi o scăpare cât de mică din anturajul acela profund deprimant. Dar chiar şi mai copleşitoare i s-au părut lui Farahat cifrele. Între 15.000 şi 30.000 de oameni trăiau în

mijlocul celei mai sfâşietoare mizerii din câte şi-ar fi putut imagina.

Cu cât Farahat şi soţia lui, Suaad, vedeau mai multe, cu atât erau mai pătrunşi de cuvintele lui Isus din Matei 5:3: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăţia cerurilor” şi de cuvintele apostolului Pavel din 1 Corinteni 4:13: „Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor.” Curând, s-a născut o mică lucrare. Farahat şi soţia lui au început să vestească Evanghelia în satul gunoaielor şi să se îngrijească de nevoile spirituale şi materiale ale oamenilor, iar oamenii au început să se întoarcă în masă la Cristos.

În 1978, Farahat a fost ordinat de biserica Coptă (ortodoxă), şi a fost cunoscut ca Părintele Samaan. Congregaţia se întâlnea într-o peşteră din munţii Muqattam de lângă satul gunoaielor. Până în 1993, au trebuit să extindă peştera, pentru a-i cuprinde pe toţi noii credincioşi şi prieteni care doreau să participe. Mărturia lor despre harul lui Dumnezeu într-o zonă unde mulţi cred că creştinismul este pe moarte este uimitoare.

Am vizitat satul gunoaielor împreună cu soţia şi copiii noştri. Am făcut şi un tur al peşterii care găzduieşte biserica, împreună cu un om care ne-a mărturisit viaţa lui de alcoolic şi dependent de haşiş până când l-a auzit pe Părintele Samaan predicând. Şi-a predat viaţa lui Cristos în 1992. Ar trebui să-i auziţi pasiunea din voce şi să-i vedeţi strălucirea din priviri. Ajunsese la fund, iar acum se afla în vârful lumii. Şi a ţinut să ne spună cu toată convingerea că numai dragostea şi puterea lui Isus Cristos îl schimbase.

Astfel de poveşti ale vieţilor transformate se răspândesc cu repeziciune în Egipt şi în Africa de Nord. În ciuda restricţiilor din partea guvernului şi a atacurilor musulmanilor împotriva bisericilor şi credincioşilor, creştinismul creşte ca un foc mistuitor. „N-am mai văzut niciodată o asemenea foame după Cuvântul lui Dumnezeu şi după mesajul lui Isus cum îl văd azi”, mi-a spus un lider creştin arab din Africa de Nord.

În 1996, Societatea Biblică Egipteană a vândut 3.000 de copii video ale filmului ISUS, bazat pe Evanghelia după Luca şi produs la sfârşitul anilor'70 de Warner Brothers şi Campus Crusade for Christ. În 1997, Societatea Biblică a decis să vândă video-urile la faimosul Târg internaţional de carte de la Cairo. Vânzările au sărit de 35.000 de copii în doar câteva săptămâni. În 2000, grupul a vândut 600.000 de copii ale filmului ISUS şi o versiune pentru copii a videoului. În prezent, vânzările anuale raportează 750.000 de copii ale Bibliei pe casete audio, între 200.000 şi 300.000 de Biblii şi între 300.000 şi 500.0 de Noi Testamente.[14]

„Nu le dăruim, mi-a spus un lider al Societăţii Biblice. Nu avem un preţ mare, dar am pus un preţ, şi mulţi, foarte mulţi oameni le cumpără. Gândiţi-vă ce înseamnă asta... Egiptenii cu siguranţă nu au bani sau interesul să cumpere o Biblie sau o copie a filmului ISUS sau orice alt exemplar de literatură creştină decât dacă este foarte serios în a-L găsi pe Dumnezeu. Cred că vânzările acestea sunt indicatorii cei mai importanţi ai interesului spiritual tot mai mare în această ţară, în mod particular între creştinii copţi, care sunt circa zece milioane... Are loc o trezire între creştinii ortodocşi."

RIDICAREA CREŞTINISMULUI ÎN AFRICA DE NORD

Egiptul nu este o excepţie.

Când am fost la Casablanca şi Rabat în 2005, am găsit media marocană în fierbere despre „fenomenul marocanilor care se întorc la creştinism". Articolele din ziare şi reviste estimau că între 25.000 şi 40.0 de musulmani au devenit urmaşi ai lui Isus Cristos în ultimii ani. Aceste cifre sunt exagerate, mi-au spus liderii creştini din ţară, dar faptul că sunt publicate şi discutate ne dau şi nouă multe despre

dinamica aflată la lucru şi despre cât de repede creşte biserica de acolo.[15]

Guvernul din Maroc – care a muncit asiduu să-i împiedice pe misionari să intre în ţară şi pe cetăţenii ţării lor să aibă acces la Biblii, filmul ISUS şi alte materiale creştine – a început să facă o serie de paşi mici, dar importanţi, spre a lega relaţii cu creştinii evanghelici şi de a proiecta o imagine de deschidere religioasă. În 2004, spre exemplu, oficiali de vârf au început un dialog deschis cu Richard Cizik de la National Association of Evangelicals şi cu Rob Schenck de la National Clergy Council, printre alţii. În 2005, regele Mohammed al Vl-lea l-a invitat pe evanghelistul american Josh McDowell şi alţi lideri şi muzicieni creştini pentru o serie de discuţii la nivel înalt, la evenimente publice şi chiar la un concert creştin la Marrakech. Concertul a atras peste 80.000 de tineri marocani, şi un eveniment similar a fost organizat în mai 2006.

Când l-am întâlnit pe Ahmed Kostas, un ajutor al regelui, în biroul său din cadrul Ministerului de afaceri islamice în Rabat, a insistat că regatul se deschide şi dezvoltă relaţii mai cordiale cu creştinii.”[Filmul] *Patimile lui Cristos* se poate cumpăra în magazine din întreg Marocul. Marocanii pot urmări emisiuni creştine transmise de posturile de televiziune prin satelit. Nu ne mai deranjează la ce se uită oamenii. Pot să se uite la tot ce doresc. Pot alege tot ce-şi doresc... [În trecut] Occidentul a încercat să ne impună creştinismul – sentimentul de impunere este adevărata tensiune.”[16]

„Cum rămâne cu eforturile întreprinse de creştinii arabi şi occidentali pentru a aduce mai multe Biblii şi mai multă literatură creştină în Maroc?” am întrebat eu.

„Oficial, nu este o problemă, a spus el. Dar modurile prin care se realizează, este... Marea problemă o constituie orice activităţi care provoacă tulburare.”

„Sunteţi îngrijoraţi de faptul că eforturile publice şi vizibile de a promova creştinismul în Maroc i-ar putea înfuria pe fundamentaliştii radicali, care pot să provoace

probleme regimului?” am insistat eu. „Nu dorim nimic care să provoace tulburare.”

Câteva luni mai târziu mă întâlneam cu şeful domnului Kostas, cu dr. Ahmed Abaddi, delegatul regelui pentru postul de director al afacerilor islamice în Maroc, responsabil să supravegheze cele 33.000 de moschei ale ţării. Abaddi, un fost profesor de religii comparate foarte manierat şi cu o vorbire blândă, mi-a spus că regele doreşte să clădească punţi de prietenie cu creştinii evanghelici din Statele Unite pentru că el ştie că „adevărata” America nu este Hollywoodul sau industria pornografică, ci oamenii credinţei. „Din punct de vedere istoric, creştinii sunt cei care au ţinut America unită, a spus Abaddi.

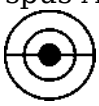

Oricine cunoaşte istoria Americii, ştie că în spatele ei stau [creştinii] evanghelici/'[17]

Regele doreşte de asemenea ca toţi marocanii – şi îndeosebi liderii islamici din ţara sa – să dezvolte relaţii mai cordiale cu creştinii, mi- a explicat Abaddi. „Vrem ca oamenii noştri să cunoască adevăratul Occident, să înţeleagă faptul că Occidentul nu este un înger, dar nici un demon.”

De ce ar dori Marocul să stabilească legături cu evanghelicii, când unul dintre obiectivele centrale ale acestor creştini este de a evangheliza, o practică neapreciată în ţara lui? Abaddi a afirmat că evanghelicii sunt gentlemeni în care poţi avea încredere. „încercăm să intrăm în relaţii cu adevărata Americă... Evanghelicii sunt oameni serioşi, oameni de nădejde.”

Abaddi a recunoscut că ideea musulmanilor care se convertesc la creştinism este un subiect foarte sensibil în ţara sa. Dar mi-a spus de asemenea că a publicat de curând o carte în Liban despre importanţa încurajării libertăţii religioase în cadrul islamului şi chiar a sugerat că „musulmanii au

dreptul de a-şi schimba religia”, dacă doresc.

Din nefericire, nu toţi liderii din regiune sunt la fel de deschişi ca şi Dr. Abaddi şi colegii săi. Biserica creşte ca niciodată înainte în toată Africa de Nord, şi majoritatea liderilor musulmani sunt în fierbere.

în Algeria învecinată – locul de naştere al Sf. Augustin, dar pentru multe secole aproape complet lipsită de prezenţă creştină – peste 80.000 de musulmani au devenit urmaşi ai lui Cristos în ultimii ani.[18] Situaţia a devenit atât de alarmantă pentru clericii islamici încât în martie 2006, oficialii algerieni au decretat o lege care interzice musulmanilor să devină creştini sau chiar să afle despre creştinism. Creştinii care încearcă să-şi împărtăşească credinţa cu musulmanii sunt pasibili de pedeapsă cu închisoarea între doi şi cinci ani, şi amenzi între 5.000 şi 10.000 de euro pentru „încercarea de a ademeni musulmani să îmbrăţişeze alte religii”. în încercarea de a înăbuşi mişcarea bisericilor în case, aflată într-o creştere rapidă, legea interzice creştinilor să se întâlnească împreună în vreo clădire fără o autorizaţie din partea guvernului.[19]

în Sudan, între timp, unul dintre cele mai mari evenimente ale creştinismului modern este în plină desfăşurare – o trezire spirituală de proporţii aproape inimaginabile chiar în mijlocul războiului civil, a islamismului radical, a persecuţiilor excesive şi a genocidului făţiş. Peste un milion de sudanezi s-au întors la Cristos din anul 2000 încoace – şi nu în ciuda persecuţiei, a războiului şi a genocidului, ci *din cauza* lor. „Oamenii văd ce înseamnă islamismul radical, mi-a spus un lider creştin sudanez, şi II vor în schimb pe Isus.”[20]

Când Sudanul şi-a obţinut în 1956 independenţa, nu erau decât cinci sau şase preoţi anglicani născuţi-din-nou în întreaga ţară. În prezent, sunt circa 3.500, îngrijindu-se de mai bine de 5 milioane de urmaşi ai lui Cristos afiliaţi numai bisericii anglicane. Alte denominaţii cresc de

asemenea rapid. „Creşterea bisericii este într-adevăr fantastică, spune Daniel Bul, episcop al Bisericii Episcopale din Sudan. Sperăm... în partea de sud a Sudanului... că toţi vor fi creştini.”[21]

Clericii musulmani din regiune au urmărit această mişcare dramatică spre creştinism de ceva vreme, şi sunt îngroziţi. Iar acum tendinţa se accelerează rapid.

În 1993, un şeic saudit pe numele său Salman Al-Odeh a ţinut o predică intitulată „Christian Missionaries Sweeping the Islamic World.” [Misionarii creştini spulberă lumea islamică, n.trad.] El a afirmat că „în Spania, [creştinii] au cel mai mare centru de misionari pentru Africa. Sunt foarte bine instruiţi, şi eforturile lor au ca rezultat convertirea multor marocani”. Apoi a citat *World Christian Encyclopedia* – pe care a descris-o drept un „sondaj periculos” – şi i-a avertizat pe tovarăşii săi musulmani că „numărul creştinilor din Africa era de numai 9 milioane în 1900 d.Cr., adică 9 % din populaţia continentului. În anul 1980 ei au numărat 200 de milioane de locuitori! Populaţia a crescut impresionant de la 9 la 200 de milioane în 80 de ani [iar autorii sondajului] se aşteptau ca numărul să atingă cifra de 390 de milioane în anul 2000, sau 48 % din populaţia Africii.”[22]

Opt ani mai târziu, în decembrie 2001, Şeicul Ahmad Al Qataani, un alt cleric saudit de frunte, a apărut într-un interviu televizat în direct pe postul de televiziune prin satelit Al Jazeera pentru a confirma că, fără îndoială, musulmanii se întorc la Isus într-un număr alarmant. „La fiecare oră, 667 de musulmani se convertesc la creştinism, a

avertizat Al Qataani. în fiecare zi, 16.000 de musulmani se convertesc la creştinism. în fiecare an, 6 milioane de musulmani se convertesc la creştinism.”

Uluit, cel care-i lua interviu clericului l-a întrerupt pe acesta. „Stați puțin! Dați-mi voie să clarific puţin

lucrurile. Vorbiţi de 6 milioane de oameni care se convertesc de la islamism la creştinism sau care se convertesc de la islamism *şi* de la alte religii?”

Al Qataani şi-a repetat afirmaţia.

„Deci într-un an, 6 milioane de musulmani se convertesc?” a repetat reporterul.

„în fiecare an, a confirmat clericul, adăugând, s-a întâmplat o tragedie.”[23]

DUMNEZEU LA LUCRU ÎN ASIA CENTRALĂ

Dumnezeu este de asemenea la lucru în Asia Centrală, iar musulmanii se întorc la Cristos în număr record.

înainte de 11 Septembrie 2001, nu existau decât şaptesprezece urmaşi cunoscuţi ai lui Cristos în tot Afganistanul. în prezent, liderii creştini din Afganistan îmi spun că în ţară se găsesc peste 10.000 de credincioşi, iar musulmanii afgani sunt gata să accepte mesajul Evangheliei ca niciodată până acum. Zeci de servicii de botez au loc în fiecare săptămână. Oamenii cumpără Biblii şi alte cărţi creştine imediat ce sunt tipărite sau introduse în ţară. Filmul ISUS a fost difuzat la un post de televiziune într-o localitate, înainte ca poliţia să închidă postul.

Enorma controversă din cazul lui Abdul Rahman, un musulman convertit la creştinism condamnat la moarte pentru apostazie de o curte de apel din Cabul, a devenit subiectul de discuţie al întregii ţări în primăvara anului 2006, abordat pe larg de televiziunea naţională, la radio şi în ziare. Evenimentul a aruncat o lumină intensă asupra faptului că afganii se întorc la Cristos într-un număr care-i înfurie nespus pe liderii islamici. De asemenea a arătat tinerei biserici afgane că creştini din întreaga lume se roagă pentru ei şi sunt dornici să-i vadă crescând şi înflorind.

Prin harul lui Dumnezeu şi datorită presiunilor exercitate de

lideri americani, canadieni, britanici, italieni şi nu numai, acuzaţiile împotriva lui Rahman au fost retrase. A fost eliberat şi a părăsit ţara.

Însă persecuţia credincioşilor în Afganistan nu a dat aproape deloc înapoi. Doar cu câteva zile înainte de eliberarea lui Rahman, alţi doi credincioşi afgani au fost arestaţi şi, potrivit serviciului Compass Direct News şi Open Doors International – o organizaţie creştină pentru ţările „închise" din Orientul Mijlociu – „Un tânăr afgan convertit la creştinism a fost bătut cu violenţă în faţa casei sale de un grup de şase bărbaţi, care în final l-au lăsat inconştient în urma unei lovituri grave la tâmplă. S-a trezit două ore mai târziu într-un spital, dar a fost externat înainte de venirea zorilor." Compass şi Open Doors au raportat de asemenea că „şi alţi câţiva creştini afgani au fost supuşi raidurilor poliţiei la casele lor şi la locurile lor de muncă în ultima lună, precum şi ameninţărilor telefonice."[24]

Cu toate acestea, creşterea biserii afgane nu a fost diminuată. „Dumnezeu acţionează cu rapiditate în Afganistan, iar noi ne străduim să ţinem pasul cu El", mi-a spus un credincios afgan. „Cea mai mare nevoie a noastră în prezent este formarea de lideri. E nevoie să instruim pastori care să aibă grijă de toţi aceşti noi credincioşi."[25]

Afganistanul nu este singur.

După cum menţionam ceva mai devreme în această carte, m-am dus la Alma-Ata (acum Almatî), un oraş din sudul Kazahstanului, lângă graniţa chineză, într-o călătorie de misiune în 1986. Pe atunci nu exista niciun credincios cazac în Cristos, într-o ţară de circa 15 milioane de oameni. Până în 1990, au fost doar trei credincioşi cunoscuţi. Însă în prezent, liderii evanghelici din ţară raportează că sunt peste 15.000 de creştini cazaci şi peste 100.000 de creştini dintre toate etniile.

În aceeaşi călătorie, am ajuns la Taşkent, capitala Uzbekistanului. Pe atunci, nu erau decât o mână de credincioşi uzbeci într-o ţară de 27 de milioane de locuitori. În prezent, sunt circa 30.000 de urmaşi ai lui Cristos uzbeci, şi foamea pentru Evanghelie a atins culmi

nebănuite.

În timp ce toate acestea pot părea cifre insignifiante în comparaţie cu populaţia totală a acestor ţări musulmane, imensitatea importanţei lor nu poate fi subliniată îndeajuns. Acestea sunt evoluţii istorice, fără precedent în ultimii o mie patru sute de ani, de la fondarea religiei

islamice, mai ales când ne gândim la persecuţia severă pe plan social, religios, juridic şi economic cu care se confruntă musulmanii ce se convertesc de la islamism. În multe din aceste ţări, un nou credincios în Cristos riscă să fie ostracizat de propria familie, să-şi piardă locul de muncă, să fie agresat verbal şi fizic de fundamentalişti islamici, să fie închis de către autorităţi şi chiar executat.

ÎN BĂTAIA FOCURILOR DIN IRAK

În Irak, foamea pentru Cristos este de asemenea la cote fără precedent, spun pastorii irakieni şi alţi lideri creştini arabi care au fost în ţară.

Peste un milion de Noi Testamente în arabă şi cărţi creştine au fost introduse în Irak de la căderea regimului lui Saddam Hussein. Altele sunt tipărite în interiorul ţării, iar pastorii spun că nu pot ţine pasul cu cererea. Mai mult, irakienii se întorc la Cristos în prezent în număr care ar fi fost de neimaginat în orice moment al regimului de teroare al lui Saddam Hussein.

Generalul irakian Georges Sada – care este şi consilier senior al preşedintelui irakian şi a lucrat ca preşedinte al Bisericii prezbiteriene naţionale din Bagdad şi preşedinte al Adunării bisericilor prezbiteriene evanghelice din Irak – spune că cel puţin 5.000 de irakieni au declarat public că sunt noi urmaşi ai lui Cristos de la căderea lui Saddam Hussein. Numărul credincioşilor secreţi ar putea fi

mult mai mare, mi-a spus, de vreme ce condiţiile din ţară nu sunt suficient de sigure pentru ca toţi credincioşii să se adune laolaltă pentru închinare şi rugăciune.

Kurzii din nordul Irakului sunt în mod deosebit receptivi la mesajul Evangheliei şi se convertesc la creştinism „cu sutele”, afirmă Sada. O biserică evanghelică de curând fondată în Kurdistan are peste 800 de credincioşi, închinându-se în fiecare săptămână, dintre care majoritatea sunt noi convertiţi de la islamism. Mai mult, Nechirvan Barzani, prim-ministrul Guvernului Regional din Kurdistan, a jurat să protejeze comunitatea creştină asiriană străveche din Erbil, precum şi pe noii urmaşi ai lui Cristos de persecuţie şi acte de violenţă. Sada şi dr. Terry Law, preşedintele World Compassion, o organizaţie de asistenţă creştină fondată în Oklahoma, s-au întâlnit cu Barzani în mai 2006. „Prefer să ştiu că un musulman devine creştin decât musulman radical”, le-a spus Barzani, o afirmaţie absolut remarcabilă care avenit din partea unui lider musulman într-o ţară chinuită de violenţă sectară.[26]

În ciuda faptului că numeroase biserici irakiene au fost bombardate şi convertiţii de la islamism au fost atacaţi şi ucişi, cel puţin paisprezece noi biserici evanghelice s-au deschis în Bagdad doar de la război încoace. Alte congregaţii evanghelice iau naştere în întreaga ţară, unele înregistrând chiar şi 500-600 de persoane care frecventează biserica în fiecare duminică. În 2004-2005, peste 160 de lideri irakieni şi-au început pregătirea pentru a deveni noi pastori şi lideri laici. Irakienii inundă de asemenea bisericile creştine tradiţionale.

„Preoţii creştini ortodocşi şi catolici îşi văd credinţa în Cristos reîmprospătată, mi-a spus un pastor irakian, care a dorit să-şi păstreze anonimatul. Ei doresc să-şi vadă bisericile revenind la practicile creştinilor din primul secol – evanghelizare, ucenicizare şi miracole.”[27] De ce există o asemenea foame spirituală? Fiecare creştin irakian căruia i-am luat interviu mi-a dat aceleaşi două răspunsuri: război

şi persecuţie.

„Securitatea în Irak se deteriorează, a explicat unul din liderii mişcării evanghelice din Irak la un mic dejun, dar lucrarea este în creştere, în comparaţie cu orice alt moment al istoriei bisericii. Nu este chiar atât de complicat, Joel. Atunci când oamenii trăiesc în ameninţare, caută o forţă mai mare care să-i ajute – un loc de refugiu. Irakienii privesc în jur, şi când îi văd pe credincioşii în Isus cum se bucură, când văd pacea lor interioară într-o vreme dominată de atâta violenţă şi frică, şi-L doresc la rândul lor pe Isus.”[28]

Dar, am întrebat eu, cum îţi poţi împărtăşi credinţa şi să-i conduci pe oameni la Cristos cu atâtea bombe sinucigaşe, cu atâtea maşini-bombă, cu atâtea focuri de armă şi alte necazuri?

„Facem ce putem, şi mai ales căutăm să facilităm accesul oamenilor la Biblii, a explicat el. De asemenea oamenii pot urmări acum predici şi învăţături creştine transmise de posturi de televiziune prin satelit şi pot accesa materiale de studiu biblic direct de pe internet. Dar adevărul este că Dumnezeu mai face un lucru uimitor.

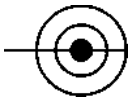

> Oamenii sunt vindecaţi. Mulţi dintre ei. Nu avem multă experienţă cu ceea ce vedem că se întâmplă oricum... Şi asta nu e tot. Musulmanii au viziuni cu Isus Cristos. El vine şi le vorbeşte, iar ei se pocăiesc şi îşi predau vieţile Lui. *Ştiţi!* Vorbesc despre musulmani şiiţi care au viziuni cu Isus şi devin urmaşii Lui. De fapt, eu personal nu am întâlnit niciun şiit care să fi venit la Cristos şi care să se fi convertit datorită cuiva care să-i fi împărtăşit Evanghelia. Toţi au venit la credinţă prin vise şi viziuni. Ei ni se adresează după ce au fost practic convertiţi deja. Atunci sarcina noastră este să-i ajutăm să studieze Biblia, să întâlnească alţi credincioşi şi să crească în credinţa lor.” Pastorul acesta nu a fost singurul care mi-a spus

despre numărul enorm de musulmani care se întorc la Cristos prin vise şi viziuni. Este un mesaj pe care l-am auzit aproape de la fiecare lider creştin din Orientul Mijlociu pe care l-am intervievat. Mai mult, ei cred că aceasta este o împlinire a mesajului lui Dumnezeu prin profetul evreu Ioel şi prin apostolul Petru. În Faptele apostolilor 2:17-20 Petru, citând din Ioel 2:28-31, spune: „«În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor proroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrânii voştri vor visa visuri [...] înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare şi strălucită.»„ Într-o noapte într-o ţară din Orientul Mijlociu pe care nu o pot numi, am luat cina cu un pastor irakian din Bagdad. L-am rugat să-mi prezinte o imagine a ceea ce-L vedea pe Dumnezeu realizând în ţara lui. Iar el a fost de acord, din fericire.

„Ştii, Joel, cel mai bun mod în care să te gândeşti acum la Irak este să te gândeşti la Şadrac, Meşac şi Abednego, a spus el, referindu-se la faimoasa povestire care se găseşte în Daniel 3. Mai ţii minte, erau captivi în Babilon şi au refuzat să se plece şi să se închine idolului pe care-l înălţase regele Nebucadneţar. Aşa că regele a poruncit să se încingă un cuptor de şapte ori mai mult decât de obicei, şi atunci i-a aruncat pe cei trei tineri în flăcări. Dar când regele a privit în cuptor, a fost uluit. I-a întrebat pe mai-marii săi: «N-am aruncat eu oare trei inşi în flăcări?» Iar ei i-am răspuns: «Fără îndoială că da, măria ta.» Dar apoi el a spus: «Dar ia te uită! Văd patru inşi umblând prin foc, fără lanţuri la mâini şi fără să fie vătămaţi – iar cel de-al patrulea este ca un fiu de zei!»

Ceva asemănător trăim noi azi. Când te uiţi la ştiri, vezi Irakul în flăcări – de şapte ori mai tare decât înainte Şi e adevărat. Lucrurile sunt foarte dificile. Este multă violenţă

şi vărsare de sânge. Dar asta nu este decât o faţă a monedei. Ceea ce se vede din afară. Din interior, pentru Şadrac, Meşac şi Abednego lucrurile arătau cu totul diferit. Da, erau în flăcări. Dar erau în acelaşi timp liberi, şi umblau cu Isus. Aceasta este situaţia noastră astăzi. Pentru prima oară în viaţa noastră, suntem liberi, iar Isus umblă alături de noi, călăuzindu-ne, ajutându-ne să fim binecuvântare pentru irakienii de lângă noi, care au atât de disperată nevoie de dragostea şi mântuirea Lui. Nu putem fi îndeajuns de recunoscători pentru miracolele pe care le săvârşeşte Dumnezeu aici. Am vrea doar să rugăm biserica de afară să continue să se roage pentru noi să fim suficient de curajoşi şi de vrednici să purtăm numele lui Isus."[29]

PASIUNEA DIN PERSIA

Poate că cea mai dramatică poveste din Orientul Mijlociu este explozia creştinismului în interiorul Iranului, probabil ţara cu cel mai feroce islamism şi cu atitudinea cea mai diabolică anticreştină de pe faţa pământului, cu siguranţă la concurenţă cu Arabia Saudită.

„În ultimii 20 de ani, mai mulţi iranieni s-au întors la Cristos [decât în] ultimele 14 secole, a afirmat Lazarus Yeghnazar, un evanghelist născut în Iran, care acum trăieşte în Marea Britanie. N- am mai văzut niciodată o sete atât de mare... Cred că acest fenomen [se va] transforma într-o avalanşă de proporţii. încă plouă. Aceasta nu este avalanşa... dar se va întâmpla foarte, foarte curând."[30]

în timpul revoluţiei islamice în 1979, în ţară nu se aflau decât circa 500 de musulmani cunoscuţi că se convertiseră la Isus. în 2000, un sondaj al tendinţelor demografice creştine a raportat că în Iran erau
220.0 de creştini, dintre care între 4.000 şi 20.000 erau convertiţi musulmani.[31] Dar potrivit liderilor creştini iranieni pe care i-am intervievat pentru această carte, numărul urmaşilor lui Cristos din interiorul ţării a explodat practic din 2000 încoace.

De fapt, liderul unei lucrări iraniene de frunte, care a

fost de acord că vorbească cu mine cu condiţia păstrării anonimatului, mi-a spus:

„Pornind de la toate lucrurile pe care le vedem în prezent în Iran, eu personal cred că dacă fiecare iranian care crede în taină în Isus ar putea să păşească în faţă chiar acum şi să-şi mărturisească credinţa în public, numărul ar atinge un milion.”[32]

Astfel de cifre sunt imposibil de verificat acum, date fiind condiţiile politice din prezent, însă tendinţele sunt clare, iar reacţia tot mai plină de panică a autorităţilor iraniene în anii recenţi indică o creştere fără precedent a bisericii iraniene.

În aprilie 2004, clericul şiit iranian Hasan Mohammadi a ţinut un discurs uluitor la un liceu din Teheran. El i-a îndemnat pe elevi să „îşi păzească credinţa lor şiită preaiubită” de influenţa evanghelicilor şi a altor religii aşa-numite apostate, şi i-a avertizat că: „din nefericire, în medie, cinzeci de fete şi băieţi iranieni se convertesc zilnic în taină la denominaţii creştine în ţara noastră.”[33]

Mohammadi a fost angajat de Ministerul Educaţiei pentru a preda islamism şiit fundamental tinerilor din ţară, care sunt tot mai nemulţumiţi de revoluţia islamică, şi încep să caute în alte părţi împlinirea. Dar aşa cum a spus unui reporter un părinte al cărui fiu se afla în public, Mohammadi „a recunoscut fără să vrea înfrângerea Republicii Islamice a Iranului ca regim teocratic în promovarea islamismului.”

Până în luna septembrie a acelui an, regimul iranian arestase optzeci şi şase de pastori evanghelici şi i-a supus unor interogatorii epuizante şi chiar la tortură.

În octombrie 2004, Compass Direct News raporta că „un oficial de vârf [iranian] din interiorul Ministerului Serviciilor secrete şi al Securităţii a vorbit pe Canalul 1 al postului de televiziune de stat,

avertizând populaţia împotriva multor «religii străine» care sunt active în ţară şi a implorat să se protejeze «islamismul şiit preaiubit» al poporului de toate forţele externe". Serviciul de ştiri a continuat raportând că acest oficial al securităţii, care dăduse informaţii ce au dus la interogarea şi arestarea a zece pastori evanghelici, se plânsese că activităţile creştine în Iran scăpaseră „de sub control" şi „insista ca biserica lor să facă ceva pentru a împiedica promovarea literaturii, a programelor de televiziune şi radio creştine care atacă Iranul".[34] Ajungerea la putere a lui Mahmoud Ahmadinejad a condus la

o accelerare dramatică a persecuţiei creştinilor iranieni dictate de la nivel înalt – mai ales a pastorilor, dintre care mulţi au fost arestaţi, interogaţi, bătuţi şi chiar mai rău de atât.

Compass Direct News raporta în noiembrie 2005:

> **Un iranian convertit la creştinism a fost răpit săptămâna trecută de la domiciliul său aflat în nord-estul Iranului şi a fost înjunghiat mortal, iar trupul său însângerat a fost aruncat în faţa casei sale câteva ore mai târziu. Ghorban Tori, 50 de ani, păstorea o biserică independentă într-o casă a unor creştini convertiţi din Gonbad-e-Kavus, un oraş aflat la est de Marea Caspică, lângă graniţa cu Turkmenistanul.**
>
> **La câteva ore de la crima comisă în 22 noiembrie, poliţia secretă locală a ajuns la casa pastorului martirizat, căutând Biblii şi alte cărţi creştine interzise în limba farsi. Până la sfârşitul zilei următoare, poliţia secretă întreprinsese raiduri în casele tuturor celorlalţi creştini cunoscuţi din oraş. Potrivit unei surse de informaţii iraniene, în timpul ultimelor opt zile, reprezentanţii Ministerului Iranian al Informaţiilor şi Securităţii (MOIS) au arestat şi torturat alţi zece creştini în diferite oraşe, inclusiv Teheran.**[35]

Cu doar câteva zile înainte de uciderea pastorului, Ahmadinejad s-a întâlnit cu treizeci de guvernatori provinciali şi ajurat să închidă mişcarea înfloritoare a bisericilor în case, declarând: „Voi pune capăt creştinismului în ţara aceasta.”[36]

Cu toate acestea, liderii evanghelici din Iran spun că văd împlinirea cuvintelor lui Isus din Matei 16:18 chiar sub ochii lor: „Eu voi zidi Biserica Mea, şi porţile Locuinţei morţilor nu o vor birui.”

„înaintea Revoluţiei [Islamice] nu a existat decât un răspuns firav la Evanghelie, mi-a spus un pastor iranian. În vara lui 1975, prin lucrarea noastră, L-am împărtăşit pe Cristos la aproape
5.0 de oameni. Numai doi au arătat interes faţă de acest mesaj. Însă [în 2005], 98 % dintre oamenii cărora le-am împărtăşit [Evanghelia] au arătat interes, şi i-am văzut pe mulţi alegându-L pe Cristos.”[37]

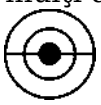

A adăugat că o lucrare de radiodifuziune în limba farsi la care lucrează, a primit 50.000 de apeluri telefonice în 2005 de la iranieni care doreau să-L primească pe Cristos, în ciuda faptului că trebuiau să dea telefoane la distanţă, pe cheltuială proprie, ştiind că telefoanele puteau fi ascultate şi înfruntând pericolul persecuţiei, închisorii şi al torturii.

Lucrările de evanghelizare prin radio sau televiziuni transmise prin satelit sunt factori importanţi în ducerea Evangheliei la milioane de iranieni care altfel nu ar avea acces la adevăr. Iar Dumnezeu foloseşte la rândul Său şi alte metode creative. Spre exemplu, în 2003, când iranienii au auzit că filmul *Patimile lui Cristos* al lui Mei Gibson este antisemit, abia au aşteptat să-l vadă. La fel s-a întâmplat, se pare, şi cu mullahii şi cu autorităţile guvernamentale, gândindu-se că orice lucru negativ pentru evrei trebuia să fie bun pentru musulmani. Aşa că, în ciuda faptului că islamismul interzice

ilustrarea vizuală a lui Isus – şi învaţă că Iuda a fost de fapt crucificat în locul lui Isus, şi astfel n-a fost niciodată înviat – filmul *Patimile* a rulat în Persia. E adevărat, a rulat într-un singur cinematograf. Dar a existat o listă de aşteptare de zece zile pentru bilete. Mai mult, zeci de mii au piratat copii ale filmului care acum circulă în Iran, iar versiunea oficială este disponibilă în magazine, cum este de altfel în majoritatea ţărilor musulmane din întreaga regiune.[38]

În final, însă, mi se spune că mulţi iranieni nu vin la Cristos în principal prin filmul *Patimile lui Cristos* sau filmul ISUS sau prin lucrările de radio şi televiziune prin satelit, sau chiar prin lucrarea înfloritoare a mişcării bisericilor în case. Aceste resurse sunt de o importanţă vitală. Ele oferă multor necredincioşi primul contact cu Evanghelia, şi cu siguranţă consolidează credinţa noilor credincioşi şi a celor care II urmează pe Cristos de ceva vreme. Dar ele nu sunt suficiente pentru a-i aduce pe unii iranieni la punctul de a lua o decizie. Ceea ce îi aduce pe aceşti iranieni la Cristos sunt vise şi viziuni cu Isus, la fel ca în Irak, doar că în număr mult mai mare.

După cum îmi explica un pastor iranian: „Managerul unei fabrici a apărut de curând la biserică. Nu a fost nevoie să-i împărtăşim Evanghelia, ceea ce era bine, într-un fel, pentru că mulţi din congregaţia noastră sunt îngroziţi să trebuiască să-şi împărtăşească credinţa. Dar acest om credea deja, pentru că Isus îi vorbise într-un vis. De fapt, a spus că Isus îl învăţase personal cum să II urmeze, două ore pe zi un an întreg. Acum, a avut în sfârşit curajul de a se identifica cu alţi credincioşi, şi a vrut să se închine lui Cristos împreună cu noi. A fost uimitor. Dar lucruri ca acesta se întâmplă frecvent în Iran.”[39]

În al treilea roman al meu, *The Ezekiel Option*$_y$ relatez povestea a doi creştini care traversează munţii Iranului cu

o maşină plină de Biblii. Brusc, maşina le scapă de sub control şi sunt nevoiţi să acţioneze frânele brutal, pentru a nu aluneca pe marginea drumului în hău. Când îşi ridică privirile, văd un bătrân care bate la geamurile lor întrebându-i dacă au cărţile. „Ce cărţi?” întreabă ei. „Cărţile pe care m-a trimis Isus aici jos să le iau”, le răspunde bătrânul.

Apoi le explică faptul că Isus îi apăruse de curând într-un vis şi îi spusese să-L urmeze. Când se trezise, descoperise că toţi cei din satul său montan avuseseră acelaşi vis. Acum erau toţi de curând urmaşi ai lui Isus, dar nu ştiau ce aveau de făcut în continuare. Însă bătrânul avusese încă un vis în care Isus îi spunea să coboare muntele şi să aştepte pe marginea drumului, până când venea cineva cu cărţile în care avea să li se prezinte cum să fie creştini. El ascultase şi, dintr-odată, doi oameni cu o maşină plină de Biblii s-a oprit chiar în faţa lui.

Acesta a fost unul dintre pasajele mele preferate din *The Ezekiel Optioriy* dar nu este ficţiune. N-am inventat nimic. E adevărat. Am preluat totul de la un prieten drag de-al meu care este liderul unei lucrări în Orientul Mijlociu. El îi cunoaşte personal pe cei implicaţi în operaţiunea aceasta. L-am întrebat pur şi simplu dacă le-aş putea schimba numele pentru a-i folosi în roman, iar prietenul meu a fost de acord.

Cu toate veştile bune legate de ceea ce se întâmplă în Iran în prezent, acesta nu este decât începutul. Avalanşa de har a lui Dumnezeu este pe cale să se reverse, şi s-ar putea ca acest lucru să se petreacă curând. Acum câţiva ani, în timp ce scriam *The Ezekiel Option*$_y$ eu şi soţia mea am invitat câţiva prieteni la cină, un cuplu drag nouă; soţia este iraniană, o fostă musulmană pasionată convertită la Cristos. De fapt ea nu a auzit niciodată despre războiul lui Gog şi Magog sau despre prorociile lui Ezechiel din capitolele 38 şi 39. În orice caz, în timp ce

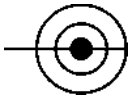

mă asculta explicându-le, a spus că a fost uimită

de asemănările dintre tot ce spuneam şi o profeţie despre care discutau toţi credincioşii iranieni pe internet, din Ieremia 49:34-39.

În „zilele de apoi”, spune Ieremia, Dumnezeu va risipi poporul Elam – vechiul Iran – în „cele patru vânturi” şi „nu va fi niciun popor, la care să n-ajungă fugari din Elam.” Prietena noastră ne-a explicat că exact asta s-a întâmplat după Revoluţia Islamică din 1979: iranienii s-au trezit risipiţi în toată lumea, neputând să se mai întoarcă acasă, şi în prezent diaspora perşilor numără 5 milioane de oameni. În continuare, profeţia spune că Dumnezeu îşi va manifesta „mânia Sa aprinsă” împotriva Elamului, „şi-i voi nimici împăratul şi căpeteniile” (Ieremia 49:37,38).

Iar între creştinii iranieni din prezent umblă zvonul că această profeţie este pe cale să se împlinească, că liderii şi reprezentanţii din Iran vor fi nimiciţi de Dumnezeul Bibliei, care va turna apoi Duhul Său cel Sfânt şi va aduce poporul persan înapoi în împărăţia lui Isus Cristos, într-un mod care va ului lumea întreagă. Mai mult, mulţi cred că această prorocie ar putea fi conectată direct la evenimentele din Ezechiel 38-39.

CÂŞTIGAREA HAM ASULUI PENTRU ISUS

Există multe, multe alte povestiri minunate despre ceea ce face Isus în Orientul Mijlociu, pe care mi-aş dori să le pot împărtăşi cu voi, dar spaţiul nu mi-o permite. După cum scria odată apostolul Ioan: „Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, cari, dacă s-ar fi scris cu deamăruntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărţile care s-ar fi scris” (Ioan 21:25). Cu toate acestea, aş fi ingorant dacă nu aş încheia acest capitol cu povestea uimitoare a modului în care un om a pornit să câştige liderii Hamas pentru Isus.

În octombrie 2004, eu şi soţia mea am avut

privilegiul de a lua prânzul în California de Sud cu un Fratele Andrei, unul din cei mai remarcabili misionari ai secolului acesta şi ai secolului trecut.[40] El este fondatorul Open Doors International şi autorul mega-bestsellerului *Contrabandistul lui Dumnezeu*, în care descrie eforturile sale de a penetra Imperiul Răului cu Evanghelia. Fratele Andrei este acum autorul (împreună cu Al Janssen) unei cărţi puternice şi de neuitat numită *Light Force: A Stirring Account of the Church Caught in the Middle East Crossfre,* care descrie eforturile sale de a penetra lumea musulmană cu Evanghelia.

Ceea ce ne-a uluit prima oară când l-am întâlnit – pe lângă faptul că devenise o figură de bunic blând şi plin de bunătate – este îndrăzneala omului şi încrederea sa incurabilă. Nu doar că spune că crede într-un Dumnezeu care poate „deschide uşile" [joc de cuvinte în engleză, „open doors" – denumirea organizaţiei fondate de acesta, n.trad.], în cele mai închise ţări şi în cele mai închise inimi de pe faţa pământului, ci vorbeşte cât se poate de serios.

Între porţia de salată şi ceaiul cu gheaţă, Fratele Andrei ne- a povestit cu toată smerenia modul în care a împărtăşit personal Evanghelia lui Yasser Arafat, ayatollahilor islamici şi teroriştilor palestinieni exilaţi în Liban. Însă povestea care m-a impresionat cel mai mult a fost experienţa lui de neuitat când a predicat Evanghelia la patru sute de lideri Hamas în oraşul Gaza. Nu am luat notiţe la prânzul acela, aşa că daţi-mi voie să citez aici din cartea Fratelui Andrei.

„Nu pot schimba situaţia cu care vă confruntaţi aici în Gaza, le-a spus Fratele Andrei liderilor Hamas. Nu pot rezolva problemele pe care le aveţi cu duşmanii voştri. Dar vi-L pot oferi pe Cel care este numit Prinţul Păcii. Nu puteţi avea pace cu adevărat fără Isus. Şi nu II puteţi experimenta pe El fără iertare. El Se oferă să vă ierte toate păcatele. Dar nu putem primi iertarea aceasta dacă nu o cerem. Biblia o numeşte pocăinţă şi mărturisire a păcatelor. Dacă vreti, Isus vă poate ierta. El m-a iertat pe

mine, şi m-a făcut un om nou. Acum nu mi-e frică să mor, pentru că toate păcatele mele sunt iertate şi am parte de viaţa veşnică."[41]

Când am auzit povestea aceasta, am fost uluit de credinţa omului acesta şi, în egală măsură, ruşinat de propria mea lipsă de credinţă. A trebuit să-i mărturisesc Fratelui Andrei că nu m-am gândit niciodată să mă rog pentru liderii Hamas – darămite să le predic Evanghelia. Dar nu asta ne cere oare Isus urmaşilor Săi – să ne iubim duşmanii şi să îi binecuvântăm pe cei care ne persecută? Ceea ce a făcut ca povestea lui să fie şi mai remarcabilă a fost faptul că în loc să-l linşeze

pe Fratele Andrei pentru că încercase să-i convertească la Cristos, liderii Hamas l-au invitat chiar să le vorbească şi altor musulmani.

„Andrew, cred că ştii că predau la Universitatea Islamică, i-a spus unul dintre ei. Din câte ştiu, nu am mai auzit niciodată vreo prelegere despre creştinism. În timp ce vorbeai, m-am gândit că ar fi util pentru studenţii noştri să afle lucruri despre creştinismul real. Ce ai spune să vii la universitate şi să ţii o prelegere despre diferenţele dintre creştinism şi islamism?"

Chiar şi liderii palestinieni care-l însoţeau pe Fratele Andrei la evenimentul respectiv au fost uluiţi.

„Cred că Dumnezeul meu este prea mic, a spus liderul Societăţii Biblice Palestiniene. Niciodată nu m-am gândit că un creştin ar putea vorbi în faţa unor fundamentalişti fanatici şi radicali. Dar chiar dacă cineva ar fi avut şansa să o facă, niciodată nu m-am gândit că vor sta şi vor asculta Evanghelia. Astăzi Dumnezeu mi-a arătat cât de mare este El."

Acestea nu sunt poveşti pe care să le auziţi relatate de media de azi, şi ele sunt doar începutul a ceea ce va face Dumnezeu ca împlinire a pasajului

din Ezechiel 38 şi 39. Dar ele ridică o întrebare importantă cu care mi-ar place să închei acest capitol.

Cât de mare este Dumnezeul tău?

TOLUL 15:
ETECTĂM VIBRAŢIILE

Uraganul Katrina a lovit Louisiana şi coasta golfului din SUA la finele lunii august în 2005. Pe atunci, mă aflam la mijlocul unui turneu prin şaptesprezece oraşe pentru cartea *The Ezekiel Option* prin SUA şi Canada, dar, ca şi toţi cei din America de Nord, am fost îngrozit când am privit reportajul televizat al dezastruluf"şi al numărului mare de victime omeneşti cu care se soldase catastrofa.

La fel ca şi tsunamiul asiatic în decembrie 2004, Katrina era o subită şi brutală aducere aminte a cât de mare poate fi devastarea ce poate fi generată de „mâna lui Dumnezeu". Dar de data aceasta, nu era vorba de vreun cătun îndepărtat. Un oraş *american* fusese practic şters de pe faţa pământului peste noapte. Americani de toate vârstele, rasele şi din toate păturile sociale şi-au văzut casele, afacerile şi amintirile măturate de ape pentru totdeauna. Oficiali locali, statali şi federali din amândouă partidele politice s-au trezit copleşiţi de magnitudinea distrugerilor şi păreau de-a dreptul paralizaţi pentru a reacţiona suficient de rapid sau eficient pentru a face faţă nevoilor tot mai mari ale locuitorilor din New Orleans sau din alte localităţi de pe coasta golfului.

Apoi au început întrebările: De ce atât de mulţi oameni au ignorat avertismentele de furtună? De ce primarul şi guvernatorul n-au făcut mai multe pentru a le explica oamenilor cât de puternică urma să fie furtuna de fapt? De ce nu fuseseră evacuate mai multe persoane? De ce nu s-a folosit în acest scop toate autobuzele de şcoală avute în dotare? Şi aşa mai departe.

La câteva zile după ce uraganul se dezlănţuise, mă pregăteam să ţin un discurs la Winnipeg, Canada, în faţa a 250 de lideri de afaceri despre *The Ezekiel Option* şi iminenţa Războiului lui Gog şi Magog. Chiar înainte de discursul meu, am simţit telefonul mobil vibrând, anunţându-mă că primisem un nou e-mail. Nu ştiu ce m-a determinat să-l citesc imediat. Eram chiar pe punctul de a urca pe scenă. Dar ceva mi-a atras atenţia.

Alerta e-mail de la NBC News era scrisă de Brian Williams, descriind o experienţă ciudată pe care o avusese cu o zi înainte ca uraganul Katrina să atingă ţărmul. „Vorbeam la telefon cu soţia mea în zona de ieşire [a unui magazin local Wal-Mart] când am primit buletinul meteo prin SMS şi un avertisment serios din partea producătorilor noştri din New York, explică Williams. Exprimarea şi conţinutul erau atât de incendiare, încât oamenii noştri se gândeau că nu poate fi real... poate s-a strecurat o greşeală sau poate este o farsă. Am tirmis un raport în direct prin telefon pentru Nightly News (după ce m-am consultat cu New Yorkul pentru conţinutul buletinului) şi am cosmetizat cu mare precauţie informaţia. Mai târziu, am aflat că mesajul fusese real, fiecare cuvinţel. Dedesubt ataşez extrasul original, scris în stilul urgent, cu majuscule din media. Observaţi momentul expedierii mesajului... dar mai important chiar... observaţi conţinutul.”[1]

URGENT – MESAJ METEO SERVICIUL NATIONAL DE METEOROLOGIE NEV/ ORLEANS LA 1011 AM CDT DUMINICA 28 AUGUST 2005

302

EPICENTRU

... SE AŞTEAPTĂ PAGUBE DEVASTATOARE... URAGANUL KATRINA... UN URAGAN EXTREM DE PUTERNIC, CU O FORŢĂ FĂRĂ PRECEDENT...

RIVALIZEAZĂ INTENSITATEA URAGANULUI CAMILLE DIN 1969.

CEA MAI MARE PARTE A REGIUNII VA FI DE NELOCUIT CÂTEVA SĂPTĂMÂNI... POATE CHIAR MAI MULT.

CEL PUŢIN JUMĂTATE DINTRE CASELE CU STRUCTURĂ SOLIDĂ VOR AVEA PAGUBE LA NIVELUL ACOPERIŞURILOR ŞI ZIDURILOR. TOATE ACOPERIŞURILE TRIUNGHIULARE VOR FI DISTRUSE ... TOATE CLĂDIRILE CU APARTAMENTE PE STRUCTURĂ DE LEMN VOR FI DISTRUSE COMPLET ...TOATE GEAMURILE SE VOR FACE ŢĂNDĂRI.

MAREA MAJORITATE ... A COPACILOR VOR FI DEZRĂDĂCINAŢI SAU RUPŢI. NUMAI CEI MAI PUTERNICI VOR RĂMÂNE ... DAR VOR FI DESFRUNZIŢI COMPLET.

ÎNTRERUPERILE DE CURENT ELECTRIC VOR DURA SĂPTĂMÂNI ... MAJORITATEA STÂLPILOR DE ÎNALTĂ TENSIUNE VOR CĂDEA ŞI TRANSFORMATOARELE VOR FI COMPROMISE. LIPSA DE APĂ VA GENERA SUFERINŢĂ UMANĂ INTOLERABILĂ DUPĂ STANDARDELE LUMII MODERNE.[2]

„Ultima propoziţie din mesaj este un rezumat concis al condiţiilor posibile în New Orleans, scrie Williams. S-a dovedit a fi o *copie în avans a descrierii furtunii*, prezicând cu detalii incredibile nivelul pagubelor care urmau să se înregistreze în numai 24 de ore de la momentul emiterii lui. Din punctul meu de vedere, reprezenta imaginea unui meteorolog singuratic, cunoscut doar într-un cerc restrâns de

tovarăşii săi, dar care se lupta să depăşească exprimarea învechită specifică Serviciului de Meteorologie şi să adopte cel mai viu limbaj cu putinţă într-o încercare supremă de a avertiza întreaga regiune" (sublinierea îmi aparţine).

O ÎNŞTIINŢARE PREALABILĂ DESPRE ACEASTĂ FURTUNĂ

Când m-am îndreptat spre podium, continuam să rumeg acele ultime câteva propoziţii, şi m-am trezit amintindu-mi că Ezechiel 38:89 spune că războiul lui Gog şi Magog va veni „ca o furtuna[4] peste Israel şi peste lume. Şi m-a uimit în clipa aceea că Dumnezeu însuşi ne oferă o înştiinţare prealabilă despre această furtună mondială plină de groază şi puternică.

Aşa că în momentul când am început să vorbesc, am parcurs cu tot auditoriul profeţiile din Ezechiel 38-39, apoi am citit e-mailul lui Williams şi buletinul meteo al Serviciului Naţional de Meteorologie. Am explicat că atunci când va lovi „furtuna" lui Ezechiel, aceasta va face pagube în comparaţie cu care pagubele produse de tsunamiul asiatic şi Uraganul Katrina vor părea neînsemnate, şi atunci am încercat tot ce am putut pentru a ajuta publicul să înţeleagă modul în care viaţa le va fi schimbată pentru totdeauna.

înainte de război, spre exemplu, un val de frică va trece prin lumea întreagă, pe măsură ce cataclismul nuclear se apropie. Liderii lumii vor încerca să negocieze febril o soluţie de pace care nu va fi obţinută niciodată. S-ar prea putea să vedem armata americană mobilizată în poziţie defensivă împotriva forţelor ruse, iraniene şi a altor ţări islamice care vor ataca Israelul.

în acelaşi timp, sunt mari şanse să se înregistreze creşteri de preţuri fără precedent la pompe, pentru că preţurile petrolului şi gazelor naturale vor atinge cote record. în final, piaţa va fi marcată de perspectiva unui al Treilea Război Mondial în regiunea bogată în petrol. Dar în acelaşi timp s-ar putea înregistra o scădere a

zăcămintelor de petrol de care depindem atât de mult. Vom vedea cetăţeni americani şi oameni de afaceri părăsind în grabă Orientul Mijlociu, în căutarea unui loc sigur. S-ar putea să vedem o intensificare a atacurilor teroriste peste hotare, şi chiar şi aici, la noi acasă.

Când va izbucni războiul propriu-zis, lumea va avea parte de un mare cutremur despre care Ezechiel scria că „toţi oamenii care sunt pe faţa pământului [vor tremura]" în prezenţa lui Dumnezeu (Ezechiel 38:20). Dacă asta înseamnă că toţi oamenii de pe glob vor experimenta în fapt un cutremur fizic, în contrast cu o zdruncinare

emoţională sau spirituală, am putea vedea probabil un număr catastrofic de victime şi daune materiale aici în America de Nord. E posibil să aibă loc [cutremurul] „cel mare" de care se temeau atât californienii şi îndeosebi locuitorii din San Francisco, aducând distrugeri nemaipomenite, cu toate că acest fenomen nu va fi sub nicio formă limitat la Coasta de Vest a Americii.

În acelaşi timp, ar trebui să ne aşteptăm să vedem boli pandemice făcând ravagii în Rusia, în Orientul Mijlociu, în Asia Centrală, în Africa de Nord şi în Europa de Sud , punând întreaga lume în pericolul acestor epidemii şi molime. Să fie oare vorba de o izbucnire în masă a gripei aviare? Sau altceva, gen Ebola sau altă epidemie? Nu ştim cu siguranţă, dar putem concluziona că numărul victimelor va fi foarte mare. Mai mult, vom vedea ploi torenţiale, grindină şi incendii cum nu a mai cunoscut această lume vreodată, şi, din nou, numărul victimelor, pagubele materiale şi traumele psihologice vor copleşi toate sistemele de urgenţă pe care le-au înfiinţat vreodată ţara noastră şi alte ţări.

Traficul aerian şi naval va fi întrerupt pe perioadă nedeterminată. În funcţie de magnitudinea cutremurului, drumurile şi căile ferate s-ar putea să fie afectate în toată Canada şi SUA. Dar chiar dacă nu ar fi aşa, comerţul global va fi sever afectat, şi cu toate că americanii şi ceilalţi vor fi fără îndoială exagerat de generoşi cu contribuţiile lor

financiare la Crucea Roşie, la Armata Salvării şi alte agenţii de intervenţii urgente, toate aceste contribuţii nu vor fi nici pe departe suficiente. Cel puţin nu pe termen scurt.

Cel mai sigur loc de pe planetă va fi, în mod surprinzător, Israelul, cu toate că nici această ţară nu va fi scutită de efectele „Zilei necazului" asupra vecinilor săi şi a restului lumii. Dacă industria petrolieră din Israel va fi consolidată şi în plină producţie pe atunci, resursele energetice şi serviciile din statul evreu vor avea nevoie disperată de binecuvântarea restului lumii. Dacă nu, Dumnezeu ar putea folosi perioada imediat următoare războiului pentru a aduce în sfârşit pe linia de plutire acele resurse petroliere. Oricum ar fi, ştim că Israelul va fi centrul atenţiei globale şi o binecuvântare pentru lume în acel ceas dificil.

Curând după aceea, bisericile din întreaga lume vor fi inundate de oameni, pe măsură ce aceştia se vor întoarce la Isus Cristos şi vor

căuta părtăşia urmaşilor Săi pentru a găsi înţelepciune şi mângâiere în mijlocul unor asemenea evenimente cataclismice. Sinagogile vor fi ticsite de mulţimea evreilor care se vor întoarce nu la Isus (deşi mulţi se vor întoarce şi la El), cât înapoi la rădăcinile lor din Scripturile evreieşti. Moscheile, pe de altă parte, vor fi părăsite treptat – dacă vor apuca să supravieţuiască acestei zile a judecăţii – pe măsură ce musulmanii vor intra într-o perioadă intensă de cercetare sufletească în umbra subitei manifestări a puterii Dumnezeului lui Israel desfăşurată global. New Age-ul şi alte forme de spiritualitate vor creşte ca popularitate, în timp ce mulţi vor căuta explicaţii pentru evenimentele acestea în alte surse decât Biblia. Iar Internetül va deveni o sursă primară în căutarea globală de ştiri, analize şi răspunsuri.

Din nefericire, războiul lui Ezechiel nu este

sfârşitul acestei traume mondiale. Biblia afirmă că aceasta este numai începutul. Va fi urmat în final de un eveniment cunoscut drept Răpire, în care urmaşii lui Isus Cristos vor dispărea subit şi-L vor întâlni pe Cristos pe norii cerului. Aceasta va duce la ridicarea Anticristului şi o perioadă de şapte ani descrisă în cartea Apocalipsa drept „necazul cel mare” (Apocalipsa 7:14), cei mai grei şapte ani din întreaga istorie a omenirii.

îmi dau seama că mulţi dintre cei care vor citi această carte vor fi sceptici, oameni care sunt convinşi că toate acestea sunt poveşti, şi nu ceva ce merită să fie luat în serios. După cum am afirmat în introducere, nu încerc să vă conving că aceste evenimente se vor produce în realitate, încerc doar să explic ce spune Biblia că se va întâmpla, de ce este important, şi modul în care aceasta va schimba lumea în care trăim.

Şi dacă este totuşi adevărat? Dacă Dumnezeu ne-a oferit în Scriptură o privire pe furiş aruncată asupra lucrurilor teribile care vor veni? Niciunul dintre noi nu dorim să se întâmple aceste lucruri. Eu unul, cu siguranţă nu mi-o doresc. Dar pentru aceia dintre noi care credem că Biblia este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu şi prin urmare nu avem nicio îndoială că aceste evenimente chiar se vor petrece – poate chiar în timpul vieţii noastre – oare ar trebui să păstrăm tăcerea? Ar trebui oare să păstrăm astfel de informaţii pentru noi?

Nu văd cum. Prefer să fiu criticat şi chiar ridiculizat, decât să fiu întrebat după aceea cum am putut să tac când am ştiut că astfel de catastrofe se vor întâmpla şi nu i-am avertizat pe oameni cu nimic. Aşa că am pus publicului din Winnipeg în acea seară – şi multor altor audienţe de atunci încoace – aceste întrebări: Aveţi de gând să luaţi în serios avertismentele legate de această furtună viitoare şi să întreprindeţi paşii de precauţie necesari pentru a vă proteja

pe voi, pe cei dragi ai voştri şi pe vecinii voştri? Sau veţi încerca să înfruntaţi furtuna şi să suferiţi consecinţele ei nespuse?

„N-AM CREZUT CĂ VA VENI ATÂT DE CURÂND”

E uşor să ignorăm astfel de avertismente sau să ne gândim că mai avem ceva timp. Dar istoria ne învaţă că aceasta este o greşeală. Iar dovezile nu întârzie să apară. În 15 septembrie 2005 vizionam *NBC Nightly News*, când Brian Williams a continuat dezbaterea subiectului într-un interviu în direct cu Robert Ricks de la Serviciul National de Meteorologie, „meteorologul singuratic” care scrisese acel avertisment anticipativ, desfiinţat cu atâta ignoranţă de mult prea mulţi.

Williams: A existat o parte din tine care şi-ar fi dorit să greşeşti?

Ricks: Aş fi preferat să fi greşit în acest caz. Aş fi preferat ca în acest dialog cu tine să fiu nevoit să-mi recunosc greşeala şi să înghit găluşca. Dar temerile s-au adeverit. Însă expertiza locală n-a acceptat prea uşor previziunile mele. Cunoşti genul de ironii: „Hei, să ne pregătim de Catastrofa cea Mare, aceasta va fi Cea Mare.”

Williams: Cât de mult te-ai implicat în raportul acela? Care sunt cuvintele tale?

Ricks: A trebuit să validez fiecare afirmaţie şi... în mintea mea, îmi spuneam „N-o să elimin afirmaţia asta, e valabilă. Nu voi scoate nici partea asta, şi asta e valabilă.”

Williams: Deci ai revizuit fiecare afirmaţie în parte?

Ricks: Da, am recitit fiecare propoziţie din nou. încercam să descopăr informaţiile pe care să le pot elimina. Şi mi-am spus: „Nu îndrăznesc să scot nimic din toate astea, pentru că toate par cât se poate de probabile în această situaţie.” Şi am experienţa de a fi trecut personal prin [uraganele] Betsy şi Camille în Lower Ninth Ward [din New Orleans].

Williams: Ştiind că pagubele vor fi atât de mari şi

pentru că aţi căutat să faceţi tot ce v-a stat în putinţă să-i informaţi pe oameni că un monstru e pe cale să năvălească asupra lor, reacţia lor nu v-a frânt inima?

Ricks: Ba da. Pentru că întotdeauna ne pregătim pentru Catastrofa cea Mare; doar că n-am crezut că va veni atât de curând.[3]

În timp ce urmăream interviul acesta, am simţit o mare tristeţe pentru oamenii care au ales să nu ia avertismentele în serios şi au plătit preţul suprem pentru necredinţa lor sau pentru lipsa lor de acţiune. În acelaşi timp, m-am gândit la cât de mult mai mulţi ar fi suferit şi ar fi murit dacă Ricks ar fi ştiut că un astfel de uragan cumplit va veni şi n-ar fi spus nimic sau ar fi ales să-şi tempereze sentimentul iminenţei de teama de a părea un panicat. Într-un astfel de scenariu, Ricks n-ar fi fost responsabil el însuşi pentru apariţia Katrinei. Dar cu siguranţă ar fi fost vinovat de a fi ştiut adevărul – indiferent cât de groaznic – şi să nu fi făcut prea multe sau nimic pentru a-i avertiza pe cei care ar fi avut cel mai mult de suferit de pe urma lui. Slavă lui Dumnezeu că a făcut ce a putut.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi-am dat tot mai mult seama de faptul că Ezechiel scrisese capitolele 38 şi 39 din acelaşi motiv din care Robert Ricks îşi scrisese buletinul său meteo – nu pentru că aşa *dorise* el, ci pentru că *nu putuse* altfel. Amândoi aceşti oameni au văzut apropierea unor evenimente groaznice. Şi amândoi au fost dispuşi să-şi rişte reputaţia publică pentru a oferi oamenilor timp să se retragă într-un loc sigur.

Am scris *Epicentru* şi seria Last Jihad din acelaşi motiv. Unii s-ar putea să le ignore. Alţii s-ar putea să fie ofensaţi sau chiar înfuriaţi de conţinutul lor. Dar cu peste un milion de exemplare vândute în prezent în diferite limbi, am fost uimit decât de mulţi oameni din întreaga lume sunt dornici să privească la evenimentele din lume prin cea de-a treia lentilă, a

Scripturii, şi să se asigure că sunt în siguranţă înainte ca furtunile descrise de Ezechiel să lovească cu toată puterea.

INFORMAŢII SECRETE DE ULTIMĂ ORĂ

Totuşi, o carte nu poate decât să prezinte elementele fundamentale ale poveştii. Nu pot ţine pasul cu evenimentele care se schimbă rapid. De aceea, pentru a monitoriza schimbările în timp util, am creat un weblog pe www.joelrosenberg.com, unde scriu despre ultimele modificări pe plan politic, economic, militar şi spiritual în Washington D.C., Moscova şi Orientul Mijlociu.

Site-ul acesta îmi permite să vorbesc despre ştiri de ultimă oră – cum a fost atunci când a anunţat preşedintele iranian Mahmoud AhmadinejadŞ „Vă place sau nu, regimul sionist se îndreaptă spre anihilare... Regimul sionist este un copac uscat, putrezit, care va fi eliminat *de o singură furtuna*| rezonând cu limbajul folosit de Ezechiel 38:9.[4] De asemenea îmi permite conectarea la relatări care ar putea trece neobservate pentru un observator obişnuit, adesea din media străină şi din surse de informaţii secrete, şi analizarea unei largi game de scriitori evrei, musulmani şi creştini evanghelici cu propriile lor păreri şi perspective unice.

Tehnologia de ultimă oră îmi facilitează postarea de informaţii din orice colţ al lumii m-aş afla, în timp real, şi chiar am avut acestă oportunitate pe când mă aflam la Ierusalim, pe Munţii Golan, la Moscova, Istanbul, Aman, Cairo sau alte locaţii din Orientul Mijlociu.

Mai mult, cititorii site-ului pot posta propriile lor comentarii şi să-mi ofere mie şi celorlalţi amănunte legate de povestiri incitante pe care le-au găsit. Pot de asemenea să-mi trimită per e-mail informaţii valoroase pe care le-au cules din propria lor experienţă. Aceasta se poate dovedi extraordinar de util. Un cititor, spre exemplu, era ofiţer de sisteme armate F-16 care a zburat în misiuni de luptă deasupra Irakului în timpul războiului. Nu mi-a oferit nicio informaţie clasificată, desigur, dar ne-a oferit mie şi cititorilor un punct de vedere incitant asupra demersurilor din război, pe care nu le-am fi

putut obţine din nicio altă parte. Un fost ofiţer CIA sub acoperire care opera în Asia Centrală îmi trimite ocazional câte un e-mail cu detalii asupra tulburărilor tot mai intense din regiunea respectivă. Un pastor palestinian mi-a trimis un e-mail din interiorul Fâşiei Gaza când gruparea Hamas a câştigat alegerile acolo. Un investitor de pe Wall Street (un adevărat Jon Bennett) îmi trimite cele mai recente ştiri din Rusia şi din Orientul Mijlociu. Când pot, le postez sau inserez informaţiile pertinente în articolele pe care le scriu.

Unul din exemplele mele favorite provine de la un realizator

de emisiuni radio din California, care a fost intrigat de *The Ezekiel Option*, apoi a început să citească weblogul meu şi să studieze Scriptura mai pe îndelete de unul singur. La un moment dat, a ajuns la Ezechiel 38:4-8, unde Dumnezeu îi spune dictatorului din Rusia: „Te voi târî şi-ţi voi pune un cârlig în falei, te voi scoate... pe munţii lui Israel." Pasajul i-a reamintit brusc de un articol pe care-l citise în *U.S. News & World Report.* M-a contactat şi m-a întrebat dacă am citit „Pariul nebun al Moscovei", un articol de Mort Zuckerman. Nu-l citisem. „Ar trebui, mi-a spus el. E destul de ciudat în lumina cărţilor tale."

Şi avea dreptate. Zuckerman scria că dacă venea vorba de ambiţiile nucleare ale Iranului, „Rusia devenise parte a problemei, şi nu soluţia." De ce? Pentru că Moscova vindea centrale nucleare şi tehnologie nucleară Iranului, şi devenise astfel conectată inextricabil de soarta Iranului. După cum îi spusese un diplomat american lui Zuckerman, această afacere nucleară ruso-iranian, este *„un cârlig uriaş în fălcile Rusiei"* care va duce la pericole serioase pentru ambele ţări.[5] Articolul fusese scris cu trei luni în urmă, în ianuarie 2006, dar l-aş fi scăpat, dacă n-ar fi fost un cititor atent care privea acum evenimentele prezente prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii.

» FLASH TRAFFIC«

Un alt mod în care încerc să-i ajut pe oameni să observe evenimentele este prin alerte e-mail pe care le trimit din Washington, numite >>FLASH TRAFFIC<<, la care se poate înscrie oricine gratuit pe joelrosenberg.com

Acestea sunt de obicei interviuri scurte cu jucători cheie din Washington şi Orientul Mijlociu, propria mea analiză a unor ştiri cutremurătoare, sau anunţuri în avans ale unor importante evenimente viitoare, filme sau apariţii media. Uneori sunt de natură geo-politică; alteori sunt mai mult spirituale. Dar dacă informaţiile de pe weblog le actualizez la fiecare una sau două zile (şi uneori chiar de câteva ori pe zi), e-mailurile FLASH TRAFFIC nu le trimit decât o dată pe săptămână sau la două săptămâni. Sunt destinate oamenilor care poate că nu au timp să citească weblogul

meu în fiecare zi, dar doresc
să aibă acces la cele mai importante articole direct pe desktop-ul lor, pe Palm Pilot sau pe mobil, fără să trebuiască să li se amintească.

Un mesaj din 30 martie 2006 descria experienţa pe care am avut-o în cadrul unei cine oferite de Asociaţia Corespondenţilor din Televiziune şi Radio, unde conversaţia de la masa mea s-a centrat în jurul celor trei I – Iran, Irak şi Israel.

L-am citat pe Frank Gaffney, care a lucrat ca secretar asistent al apărării în administraţia Reagan,iar acum este conducătorul Centrului pentru politică de securitate. Frank mi-a spus că Iranul îl îngrijora din câteva motive, şi nu doar datorită programului său nuclear. „Mai întâi: Iranul are acum capacitatea de a trimite o rachetă *Scud* de pe un vas comercial, ceea ce face posibilă aruncarea unui proiectil nuclear asupra SUA fără a avea un ICBM [Intercontinental Ballistic Missile
- rachetă balistică intercontinentală, n.trad.]. În al doilea rând: Iranul lucrează la construirea unei bombe cu puls electromagnetic, care ar putea fi detonată deasupra unui oraş american, european sau israelian, ar putea distruge toată aparatura electronică şi ar întrerupe comunicaţiile, lăsând practic o ţară întreagă lipsită de orice apărare.”

L-am citat de asemenea pe locotenent general Thomas Mclnerney
- fost vicepreşedinte asistent în conducerea U.S. Air Force şi autorul cărţii *Endgame: The Blueprint for Victory in the War of Terror* — care mi-a împărtăşit că iranienii erau aproape sau chiar trecuseră dincolo de punctul după de care nu mai există întoarcere în dezvoltarea unei bombe nucleare şi că Bush avea o fereastră îngustă de timp pentru a închide capacitatea militară a mullah-ilor şi a decapita regimul.

Părerile lui Mclnerney s-au dovedit a fi adevărate preziceri, iar cititorii mei aveau să descopere curând aceasta. La unsprezece zile după ce am trimis acel FLASH TRAFFIC, Iranul a anunţat că reuşise să îmbogăţească cu succes uraniul şi că se alăturase clubului nuclear. A doua zi,

un oficial de la nivel înalt din Departamentul de Stat a avertizat asupra faptului că odată ce Iranul reuşea să perfecţioneze folosirea a 50.000 de aparate de centrifugat, putea produce o bombă nucleară în şaisprezece zile.

Cu un an înainte, soţia mea şi cu mine am avut minunatul privilegiu de a lua parte la un National Prayer Breakfast la Washington D.C., pentru prima oară în viaţa noastră. A fost un eveniment remarcabil,

cu 4.000 de invitaţi de pretutindeni din SUA şi din lume, şi am fost mişcaţi de ceea ce am văzut şi auzit. Când m-am întors acasă, în după-amiaza acelei zile, am scris un FLASH TRAFFIC pentru a descrie importanţa pe care o puneau diferiţii lideri pe puterea rugăciunii în timp de război şi terorism. În acest mesaj, i-am citat pe liderii ambelor partide politice, incluzându-l pe preşedintele Bush şi senatorul Dianne Feinstein, democrata din California, care a dat citire unui fragment biblic din scrierile profetului evreu Mica.

Dar cel mai interesant discurs al dimineţii a fost ţinut deTony Hali, fostul congresman democrat din Dayton, Ohio, care a fost însărcinat de preşedinte ca ambasador al SUA în cadrul agenţiilor Naţiunilor Unite responsabile de agricultură şi alimente, cu baza la Roma. În felul său blând, umil, Hali i-a îndemnat pe membrii credincioşi din ambele partide să nu mai fie atât de reţinuţi în a-şi manifesta credinţa la locul de muncă şi a arăta public ceea ce cred de fapt. În acest sens, a descris o călătorie pe care a întreprins-o într-o ţară islamică, unde a fost întâmpinat de ambasadorul SUA la aeroport.

„Domnule congresman Hali, a spus ambasadorul căruia nu-i dezvălui identitatea, nu doresc decât să vă reamintesc că vă aflaţi într-o ţară musulmană. Vă rog, nu pomeniţi de religie, altfel ar putea nărui tot ce încercăm noi să realizăm aici.”

Hali a spus că a încuviinţat doar politicos din cap,

dar când a ajuns la biroul regelui, a fost întrebat de rege de ce venise în ţara sa.

„Aş dori să vă fiu prieten, i-a răspuns Hali. Aş vrea ca ţările noastre să fie prietene. Şi aş vrea să vă invit la National Prayer Breakfast, în Numele lui Isus."

Ambasadorul SUA a pălit. Însă regele a fost de-a dreptul entuziasmat. A bătut cu palma în genunchi şi a spus: „Ei, asta e remarcabil. Aţi bătut atâta drum ca să-mi fiţi prieten şi să-mi vorbiţi despre Isus. E chiar minunat. Mama obişnuia să-mi vorbească mult despre Isus când am fost copil. Ar trebui să discutăm mai des despre Isus." La care regele s-a întors spre ambasador şi l-a întrebat: „Dumneata de ce nu pomeneşti de Isus?"

Publicul a izbucnit în urale, la fel şi eu şi soţia mea, şi cu toate că remarcile sale nu au fost raportate de posturile de ştiri cele mai importante, personal cred că punctul de vedere al lui Hali a fost unul care merita să ajungă la cititorii mei: cei care spun că sunt urmaşii lui Isus Cristos n-ar trebui să se ruşineze niciodată să-I rostească Numele. Nici să ezite să-i binecuvânteze pe oameni în Numele Lui şi să-i invite la biserică sau la o întâlnire de rugăciune sau să citească şi să studieze Scripturile împreună. La o adică, ar putea fi surprinşi cât de deschişi s-ar putea arăta unii preşedinţi, prim-miniştri sau regi – ca să nu mai vorbim de vecini şi prieteni de-ai noştri – să audă mesajul de speranţă şi dragoste al lui Cristos, mai ales în timpuri de mare tulburare şi nelinişte.

PREGĂTIREA

În cartea lui, *Saddams Secrets*, generalul irakian Georges Sada citează un proverb arab care afirmă, destul de îndrăzneţ, „Nu fi un Satan mut." După cum explică Sada, „înseamnă că dacă deţii o informaţie importantă care ar putea ajuta pe cineva aflat într-o situaţie dificilă, spune ceva. Nu fi un diavol şi nu tăcea când ai putea spune ceva ca să ajuţi."[6]

De aceea, aş fi ignorant dacă aş parcurge aceste zece titluri şi v-aş explica modul în care astfel de evenimente vă

vor schimba viaţa definitiv, fără să vă ofer câteva sugestii practice cu privire la modul în care voi şi familia voastră puteţi acţiona pe baza unor asemenea informaţii şi să fiţi pregătiţi atunci când aceste evenimente dramatice vor avea loc. Permiteţi-mi, deci, să concluzionez cu trei puncte simple.

În primul rând, pregătiţi-vă o strategie de ieşire

Indiferent de momentul precis când se va împlini Ezechiel 38-39, niciunul din noi nu avem vreo garanţie că ne vom mai trezi mâine dimineaţă sau că vom apuca chiar sfârşitul acestei zile. Poate că vă simţiţi sănătoşi şi plini de viaţă în orice moment, dar adevărul este că nu ştiţi cât v-a mai rămas de trăit din viaţa aceasta, şi nici eu nu ştiu. Se poate întâmpla orice. De aceea, este de o importanţă vitală să avem o strategie de ieşire, să ştim cu certitudine absolută unde mergem când va fi să murim.

Vestea bună este că Biblia spune că putem şti cu siguranţă că vom

merge în ceruri dacă ne punem credinţa în Isus Cristos. Una din cele mai clare explicaţii ale acestei veşti bune sau a mesajului Evangheliei pe care l-am citit vreodată – şi unul care a avut un impact imens asupra părinţilor mei şi a mea – a fost scrisă de dr. Bill Bright, unul dintre cei mai importanţi lideri creştini evanghelici din secolul douăzeci. În *Cele patru legi spirituale*, Bright explică faptul că „la fel cum există legi fizice care guvernează universul nostru fizic, există şi legi spirituale care guvernează relaţia noastră cu Dumnezeu.”[7]

- **Prima lege: Dumnezeu te iubeşte şi are un plan minunat pentru viaţa ta.** Isus a spus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică” (Ioan 3:16). De asemenea, Isus a spus: „Am venit ca ei să aibă viaţă, şi să o aibă din belşug”, o viaţă

deplină şi revelatoare (Ioan **10:10).**

- **A doua lege: Omul este păcătos şi, ca atare, despărţit de Dumnezeu.** De aceea, oamenii nu pot şti şi nu pot experimenta dragostea şi planul lui Dumnezeu pentru viaţa lor. Apostolul Pavel scria: „Toţi au păcătuit; toţi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Romani 3:23), şi că „plata păcatului este moartea" (Romani 6:23), adică despărţire veşnică de un Dumnezeu sfânt şi desăvârşit.
- **A treia lege: Isus Cristos este singura soluţie a lui Dumnezeu pentru păcat.** Prin Cristos poţi cunoaşte şi experimenta planul şi dragostea lui Dumnezeu pentru viaţa ta, şi să ai siguranţa că vei merge în cer. Isus a murit pe crucea din Ierusalim – epicentrul epicentrului – în locul nostru, iar Biblia afirmă că „Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi" (Romani 5:8). De asemenea, Isus a înviat din morţi. Apostolul Pavel scria „că Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, că a fost îngropat şi a înviat a treia zi, după Scripturi, şi că S-a arătat lui Petru, apoi celor doisprezece [ucenici]. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de fraţi deodată... în cele din urmă s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor" (1 Corinteni 15:3-7). Mai mult, Isus

este singura cale spre cer. Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin Mine." (Ioan 14:6)'

- A **patra lege: Trebuie să-L primim personal pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor.** Numai atunci putem cunoaşte şi experimenta planul şi dragostea lui Dumnezeu pentru viaţa noastră. Biblia spune: „Tuturor celor care au crezut în El [Cristos] şi L-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1:12). II primim pe Cristos prin credinţă. „Dumnezeu v-a salvat prin har atunci când aţi crezut", scria apostolul

Pavel în Efeseni 2:8-9. „Şi aceasta nu vine de la voi, ca să nu se laude nimeni” – este darul lui Dumnezeu. Mântuirea nu este o răsplată pentru toate faptele bune făcute de noi, „ca să nu se laude nimeni”. Atunci când II primim pe Cristos, avem parte de o nouă naştere, aşa cum a descris-o Isus în Ioan 3:1-8. Şi II primim pe Cristos invitându-L personal în viaţa noastră. „Iată! a spus Isus, Eu stau la uşă şi bat. Dacă auziţi vocea mea şi deschideţi, voi intra la voi.” (Apocalipsa 3:20).

Bright a explicat că „a-L primi pe Cristos implică întoarcerea de la noi înşine spre Dumnezeu (pocăinţă) şi credinţa că Cristos va veni în viaţa noastră pentru a ne ierta păcatele şi a ne modela după placul Său. Doar o încuviinţare raţională că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu şi că a murit pe cruce pentru păcatele noastre nu este îndeajuns. Nu este suficient nici doar să avem o experienţă emoţională. II primim pe Isus Cristos prin credinţă, printr-un gest al voinţei.”

Pentru mine şi familia mea a fost atât de util să aflăm din *Cele patru legi spirituale* că II putem primi pe Isus Cristos imediat, prin rugăciune. „Dumnezeu îţi cunoaşte inima şi nu este atât de preocupat de cuvintele tale, pe cât este de preocupat de atitudinea inimii tale”, scria dr. Bright. Iar apoi a oferit exemplul unei rugăciuni:

> **Doamne Isuse, am nevoie de Tine. Îţi mulţumesc pentru că ai murit pe cruce pentru păcatele mele. Deschid uşa vieţii mele şi Te primesc ca Domn şi Mântuitor al meu. Îţi mulţumesc că mi-ai iertat păcatele şi că-mi dăruieşti viaţă veşnică. Aşază-te pe tronul vieţii mele. Fă-mă acel om care doreşti Tu să fiu.**

Tata, Leonard Rosenberg – un evreu ortodox – s-a rugat această rugăciune în 1973 şi aşa L-a primit pe Isus ca Mesia al său. Mama, Mary, s-a rugat la rândul ei. Iar eu m-am

rugat o rugăciune similară câţiva ani mai târziu. Ne-a transformat viaţa. Nu am devenit desăvârşiţi. Nici problemele şi necazurile noastre personale nu au dispărut. Dimpotrivă, în multe sensuri s-au amplificat, şi în continuare se întâmplă la fel, pe măsură ce ne apropiem vertiginos de sfârşitul vremurilor şi de războiul lui Gog şi Magog. Dar acum avem dragostea şi iertarea lui Dumnezeu să ne protejeze. Acum ştim care este scopul pentru care ne-a creat Dumnezeu şi planul pe care îl are El pentru noi: să-L cinstim în aceste zile din urmă. Iar acum II avem pe acest Dumnezeu, care ne ascultă rugăciunile şi ne răspunde la ele; II avem în inimile noastre şi de partea noastră, acum când ne îndreptăm spre cele mai întunecate zile ale omenirii.

Oare exprimă această rugăciune dorinţa inimii tale? Dacă da, vă încurajez să vă rugaţi această rugăciune chiar acum. Dacă o veţi face, Isus Cristos va intra în inima voastră, vă va ierta păcatele şi vă va da viaţă veşnică, aşa cum a promis. Atunci veţi şti cu siguranţă – dincolo de orice umbră de îndoială – că veţi merge în ceruri după ce veţi muri. De fapt, apostolul Ioan a arătat că Noul Testament a fost scris tocmai din acest motiv. „V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţa veşnică.” (1 Ioan 5:13).

Când II primim pe Cristos ca Mântuitor, primim o asigurare absolută că ne vom petrece veşnicia cu Dumnezeu. Această asigurare ne dă nădejdea şi curajul de a îndura suferinţa, dezamăgirea şi vremuri dificile şi pline de primejdii. Biblia spune aşa: „[nădejdea aceasta] o avem ca o ancoră a sufletului” (Evrei 6:19). Ne asigură că „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră, pentru ca, prin răbdarea şi nu prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15:4). Şi ne dă promisiunea mângâietoare că Dumnezeu chiar are un plan minunat pentru viaţa noastră, indiferent ce ne aşteaptă în viitor: „Căci Eu ştiu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o nădejde” (Ieremia 29:11).

După ce II primeşti pe Cristos ca Mântuitor personal, începe să citeşti Biblia şi să vorbeşti cu Dumnezeu în

rugăciune în fiecare zi. Îţi recomand să începi cu Evanghelia după Ioan, apoi să citeşti Matei, Marcu şi Luca, pentru a cunoaşte în amănunt viaţa şi persoana lui Isus Cristos. De asemenea, începe să frecventezi o biserică sănătoasă care predică mesajul de mântuire al crucii, care propovăduieşte Biblia şi care te poate învăţa să înveţi cum să devii un urmaş cu totul devotat al lui Cristos.

În al doilea rând, puneţi-vă la punct o strategie pentru vecini

Pe cât de important este să ştim ce furtuni vor veni şi să ne asigurăm că atât noi cât şi familiile noastre sunt pregătite spiritual, acesta nu este decât începutul.

Compasiunea trebuie de asemenea să ne determine să împărtăşim ceea ce ştim cu cei din jurul nostru, ca şi ei să fie informaţi şi pregătiţi. Atât Moise (Levitic 19:18) cât şi Isus (Matei 22:39) au spus: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi.” O astfel de instrucţiune se aplică cu siguranţă la vremurile acestea în care trăim. Iată câteva sugestii:

- Invitaţi-vă vecinii acasă la voi, pentru un studiu de patru sau cinci săptămâni din Ezechiel 38-39 şi implicaţiile acestui pasaj în lumina evenimentelor din prezent. Aduceţi-vă aminte, scopul nu este să-i convingem pe oameni că aceste evenimente vor avea loc, ci să-i ajutăm să înţeleagă aceste evenimente prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, şi să fie pregătiţi spiritual.
- începeţi o întâlnire săptămânală de rugăciune în casa voastră. În vremuri de „războaie şi e zvonuri de războaie”, întâlnirile pentru rugăciune sunt o cale minunată de a apela la puterea lui Dumnezeu şi de a clădi o comunitate puternică. Desigur, rugaţi-vă unii pentru alţii – pentru înţelepciune, curaj şi pentru nevoile personale ale fiecăruia, dar şi pentru creştere spirituală.

Rugaţi-vă de asemenea pentru preşedinte, pentru consilierii săi, pentru Congres, pentru armată şi

pentru liderii din lumea întreagă, să ia decizii înţelepte în timpul acestor ceasuri dificile. În final, apostolul Pavel ne îndeamnă: „Vă îndemn, deci, înainte de toate, să faceţi rugăciuni, cereri, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii, pentru împăraţi şi pentru toţi cei ce sunt înălţaţi în dregătorii, ca să putem duce astfel o viaţă paşnică şi liniştită, cu toată evlavia şi cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului.” (1 Timotei 2:1-4).

Dacă *Epicentru* v-a fost utilă, gândiţi-vă să daţi un exemplar şi pastorului, rabinului sau imamului vostru. Pregătiţi un moment când să discutaţi despre cartea aceasta cu ei şi să le cereţi părerea, mai ales în lumina evenimentelor curente în Rusia, Iran, Israel şi din întregul Orient Mijlociu. Gândiţi-vă şi să discutaţi temele acestei cărţi cu prietenii voştri, cu vecinii, colegii de clasă, colegii de la locul de muncă şi familia voastră extinsă; cereţi-le părerea, gândurile, opiniile. Aţi putea lua în considerare sugestia ca *Epicentru* să fie parte a următoarei voastre discuţii la clubul de lectură. Din nou, nu uitaţi că cheia este să încurajaţi deschiderea şi dialogul, nu disensiunea şi dezbaterea.

în al treilea rând, pregătiţi-vă o strategie globală

Cu toate că este de importanţă vitală să acţionaţi pe plan local, compasiunea trebuie să ne îndemne de asemenea să acţionăm la nivel mondial. La urma urmei, evenimentele descrise în această carte îi vor afecta pe cei din alte regiuni mai mult decât pe aceia dintre noi care ne aflăm de pildă în America de Nord. Am fi cu adevărat ignoranţi dacă nu am găsi o cale de a-i ajuta pe ceilalţi să înţeleagă ce anume vine asupra lor şi să cunoască planul şi dragostea lui Dumnezeu pentru oamenii care trăieszc în epicentru.

Una din căile prin care soţia mea şi cu mine încercăm să facem acest lucru este prin deschiderea Fondului *Joshua*$_y$ un fond pentru acţiuni caritabile şi educaţionale non-profit, care are drept scop „binecuvântarea Israelului şi a vecinilor ei, în Numele lui Isus, potrivit cu Geneza 12:1-3”.

Multe organizaţii minunate şi eficiente cu o pasiune similară lucrează deja în Israel şi în tot Orientul Mijlociu. De-a lungul anilor şi prin scrierea acestei cărţi, am ajuns să cunoaştem mulţi dintre liderii unor astfel de grupuri care fac o lucrare extraordinară. Scopul nostru nu este de a reinventa roata sau de a duplica eforturile lor, ci mai degrabă de a atrage atenţia şi a direcţiona resurse înspre astfel de lucrări. Ca atare, unul dintre obiectivele Fondului Joshua va fi să identifice proiecte meritorii, derulate de organizaţii cristocentrice şi apoi să strângem fonduri care să fie investite în realizarea acelui proiect.

> **Domnul zisese lui Avram...: „Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Îi voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi-i voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:1-3).**

Potrivit Scripturii, binecuvântarea lui Israel înseamnă:

- Să ne rugăm pentru pacea Ierusalimului (Psalmul 122:6);
- Să aducem vestea bună a dragostei lui Dumnezeu celor aflaţi în suferinţă (Isaia 61:1);
- Reconstruirea fostelor ruine (Isaia 61:4);
- Grijă faţă de cei săraci (Deuteronom 15:11);
- A fi „o lumină pentru popoarele” din Orientul Mijlociu (Isaia 49:6) – adică binecuvântarea vecinilor şi duşmanilor Israelului, nu doar a Israelului exclusiv.

Forţa motrice a Fondului Joshua este, deci, ajutorarea creştinilor evanghelici:

- Să se roage în cunoştinţă de cauză şi consecvent pentru Israel şi pentru Orientul Mijlociu;

- Să întreprindă călătorii vizionare în Israel sau în alte ţări din Orientul Mijlociu, şi să ia parte la conferinţe organizate în aceste ţări;
- Să invite vorbitori din Israel şi din alte ţări ale Orientului
  Mijlociu spre a ajuta comunitatea, compania sau biserica voastră să înţeleagă mai bine problemele cu care se confruntă epicentrul;
- Să publice cărţi şi muzică creştină în Israel şi în Orientul Mijlociu care să contribuie la progresul cunoaşterii planului şi a dragostei lui Dumnezeu pentru epicentru;
- Să tipărească şi să distribuie Biblii, copii ale Noului Testament şi copii ale filmului ISUS în limba arabă, farsi, turcă, rusă şi alte limbi utilizate în epicentru;
- Să investească în reconstrucţia Israelului pentru a primi mai mulţi evrei înapoi în patria lor străveche, pe care le-a pregătit-o Dumnezeu;
- Să îi ajute pe cei sărmani şi nevoiaşi din Israel în Numele lui Isus Cristos;
- Să sprijine biserica evanghelică din Israel şi din Orientul Mijlociu, fiind singura nădejde adevărată pentru pace şi reconciliere.

Dacă binecuvântarea popoarelor din epicentru în Numele lui Isus reprezintă un obiectiv la care voi şi/sau familia voastră, biserica sau compania voastră doreşte să se implice fizic sau financiar, vă rog vizitaţi www.joshuafimd.net pentru mai multe informaţii.

CONCLUZIE

Istoria omenirii a început în Orientul Mijlociu, şi acolo se va şi sfârşi.

Grădina Edenului a fost localizată în ţara pe care o cunoaştem în prezent drept Irak. Ultimele două oraşe menţionate în Biblie înainte de a doua venire a lui Cristos sunt Ierusalimul şi Babilonul. Iar profeţii ne spun că înainte ca Cristos să revină, pământul va suferi enorm prin războiul lui Gog şi Magog.

Cu toate că aceste evenimente şi profeţii au fost scrise în urmă cu mii de ani, ele sunt la fel de relevante şi reale azi precum titlurile din ziarele de azi dimineaţă. Luaţi orice ziar şi veţi găsi că ţările din Orientul Mijlociu care cutremură lumea noastră şi ne hotărăsc viitorul. Veţi descoperi că Rusia şi Iranul încheind o alianţă militară. Veţi descoperi Babilonul renăscând în mijlocul deşerturilor în Irak. Mai mult, veţi descoperi Israelul în epicentrul lumii, Ierusalimul în epicentrul Israelului şi Muntele Templului în epicentrul Ierusalimului.

Această concentrare intensă asupra Orientului Mijlociu, în general, şi asupra Statului Israel, în particular, nu va face decât să se intensifice în zilele şi lunile ce ne stau înainte. Cei care privesc lumea prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, o ştiu. Oamenii care trăiesc în Orientul Mijlociu o simt, la rândul lor, cu toate că poate că nu-şi dau întotdeauna seama de ce.

Dacă veţi vizita vreodată palatul principal al lui Saddam Hussein din Bagdad, asiguraţi-vă că nu vă scapă sala tronului lui Saddam, şi ridicaţi-vă privirile, pentru că veţi vedea o cupolă impunătoare. Pe această cupolă sunt pictate imagini ale Domului Stâncii de pe Muntele Templului din Ierusalim. Alături sunt imagini ale cailor care atacă Ierusalimul. Pictate pe pereţi sunt rachete Scud aţintite spre Ierusalim. Iar în centrul tuturor acestor imagini tronează imaginea lui Saddam însuşi, intrând călare pe un cal alb în Oraşul Sfânt.

Într-o bună zi, nu peste mult timp de aici înainte, cineva va veni într-adevăr dintre nori, călare pe un cal alb, conducându-şi oştile în luptă în Israel. Însă Numele Lui nu va fi nici Saddam Hussein, nici Mahmoud Ahmadinejad, nici cel al vreunui alt dictator sau războinic din Orientul Mijlociu. Mai degrabă, Apocalipsa 19 ne spune că Numele Lui va fi Isus – Mesia şi Mântuitorul evreilor şi al neamurilor, Prinţul Păcii, cel înviat care ne-a iubit şi Şi-a dat viaţa pentru noi, ca noi să avem parte de o viaţă deplină şi revelatoare, atât acum, cât şi în veşnicii. Vă doresc să aveţi parte de dragostea şi iertarea Lui înainte de acea zi, pentru că aceasta este cea mai mare dorinţă a Lui, şi a mea.

ANEXAI:

ÎNTREBĂRI FRECVENTE

A

' Profeţiile 7 din Ezechiel38-39 înseamnă că S UA ar trebui să accepte •pur şi simplu inevitabilul şi să renunţe la încercările lor de a opri Iranul de la a achiziţiona arme nucleare?

Wy #Răspunsul la această întrebare este nu. Chiar dacă Biblia este XV« foarte clară în privinţa faptului că Iranul îşi va uni forţele cu Rusia şi va ataca Israelul, asta nu înseamnă că SUA ar trebui să stea cu braţele încrucişate, aşteptând ca aceasta să se întâmple. împiedicarea Teheranului de la a construi sau a achiziţiona arme nucleare este esenţială pentru stabilitatea şi securitatea din Orientul Mijlociu şi din lumea întreagă.

Nu uitaţi faptul că Biblia nu afirmă specific faptul că Iranul trebuie să achiziţioneze arme nucleare pentru împlinirea profeţiei lui Ezechiel. Iar Iranul poate face daune enorme şi poate curma un număr enorm de vieţi omeneşti cu o bombă nucleară înainte ca războiul lui Gog şi Magog să aibă loc. Din această cauză, eu cred că ambiţiile nucleare ale Iranului trebuie oprite. Şi cu cât aşteptăm mai mult, cu atât va fi mai mare pericolul cu care suntem confruntaţi.

Şi atunci ce este de făcut? Pot SUA să apeleze la sancţiuni sau la alte strategii diplomatice pentru a sili Iranul să îşi înceteze eforturile de a deveni o putere nucleară? Putem să ne încredem în serviciile noastre secrete atunci când ne spun că ne apropiem de punctul după care nu mai este cale de întoarcere?

Din nefericire, nu.

Fără discuţie, Iranul – în mod particular sub Mahmoud Ahmadinejad – este un regim periculos. După cum am văzut, Iranul îmbogăţeşte uraniu în prezent. Când vor fi construit cu succes 50.000 de aparate de centrifugat vor fi capabili să construiască o bombă nucleară în şaisprezece zile. Vom şti când va veni ziua aceea? Sau vom simţi doar fumul de la ciuperca imensă ce se va forma deasupra

Washingtonului, a New Yorkului, a Chicagoului sau a Los Angelesului? Aduceţi-vă aminte că în 1998, India a testat o armă nucleară şi prin aceasta a reuşit să uimească CIA şi cele mai multe dintre serviciile de informaţii din lume, care nu aveau nici cea mai mică idee că India era atât de aproape de a avea propria ei bombă. Iar India ne este prieten. În ce mă priveşte am puţină încredere că serviciile noastre secrete vor fi capabile să fie mai precise în ce priveşte programul nuclear iranian, mai ales dacă ruşii ajută Teheranul.

Adăugaţi la aceasta că Ahmadinejad a jurat să şteargă Israelul de pe hartă şi a cerut musulmanilor să-şi imagineze o lume fără Statele Unite. El crede că Israelul este Micul Satan, iar SUA Marele Satan. El crede că sfârşitul lumii va avea loc peste doar câţiva ani şi că este sarcina lui să îl iniţieze. Intimidarea prin urmare nu va funcţiona. Negocierile nu funcţionează. Şi timpul de a instiga la o răscoală populară care să-l înlăture pe Ahmadinejad şi mullahii înainte să acţioneze nuclear se scurge rapid.

Preşedintele Bush a făcut o treabă extraordinară apărând SUA, şi eu am sprijinit cu hotărâre efortul de război al SUA în Afganistan şi în Irak în lumina atacurile de la 11 Septembrie. Dar să fim înţeleşi: dacă Iranul va acţiona cu forţe nucleare în timpul mandatului preşedintelui Bush, *toate* avantajele care s-au câştigat până acum în Războiul împotriva terorismului vor fi anulate, practic peste noapte.

Categoric nu putem lăsa Iranul să acţioneze nuclear. Dacă am proceda altfel, ar însemna să punem într-un pericol existenţial toţi oamenii care iubesc pacea. E timpul să ne pregătim de război. Nu

este cel mai optimist scenariu al meu, dar prudenţa cere să acţionăm înainte să fie prea târziu.

A

7"jOare scenariul lui Ezechiel nu exclude orice atac asupra Iranului • de către SUA sau vreo coaliţie occidentală?

Wy #Nu neapărat. Ezechiel exclude posibilitatea ca vreo ţară XV« – inclusiv Statele Unite – să sară în ajutorul Israelului, odată ce Rusia şi Iranul şi aliaţii lor vor fi înconjurat Israelul. Numai Dumnezeu va veni în ajutorul Israelului în chinurile finale ale acestei profeţii. Dar câteva scenarii sunt posibile între

momentul actual şi acel moment:

- SUA ar putea să folosească eficient forţa militară preemptiv împotriva Iranului, amânând situaţia de criză cu câţiva ani şi câştigând pentru lumea întreagă încă ceva timp înainte de ziua judecăţii prezisă de Ezechiel.
- În mod asemănător, Israelul ar putea folosi forţa militară preemptiv împotriva Iranului, cu acelaşi rezultat. (Aduceţi-vă aminte de faptul că invadarea Libanului de către Israel în 1982 s-a soldat cu capturarea unei cantităţi uriaşe de armament sovietic, fapt care a dejucat invadarea Israelului de către ruşi.)
- Într-un alt scenariu, Israelul ar putea folosi forţa militară preemptiv, dar să nu distrugă toate armele de distrugere în masă ale Iranului. În tot acest proces, Israelul ar putea atrage condamnarea internaţională împotriva lor şi să ofere Rusiei pretextul de a sări în ajutorul Iranului şi să formeze o coaliţie împotriva Israelului.

Nu ne putem aştepta ca politica externă a SUA să se bazeze pe profeţia biblică. Ar trebui însă să se bazeze pe interesele naţionale ale SUA. Oprirea Iranului de la înarmare nucleară este în interesul nostru naţional suprem. Protejarea zăcămintelor de petrol ale Arabiei Saudite, ale Kuweitului, ale Irakului şi ale Emiratelor Arabe Unite – de care depindem – de sub dominaţia iraniană este în interesul nostru naţional suprem. În acelaşi interes naţional suprem este să împiedicăm Iranul să ocupe Turcia, Iordania şi Irakul, precum şi apărarea Israelului, cel mai credincios şi mai eficient aliat al nostru din regiune, şi prima şi cea mai puternică democraţie din Orientul Mijlociu. De aceea, ar trebui să acţionăm în concordanţă cu aceasta.

Acestea fiind spuse, există foarte puţin sprijin politic în Statele Unite pentru un nou război în Orientul Mijlociu. Majoritatea americanilor doresc să ne retragem din Irak şi să nu invadăm Iranul. Iar membrii Congresului şi serviciile de informaţii observă riscuri reale şi grave în ce priveşte lansarea oricărui atac militar împotriva mullahilor. Am putea să punem mâna pe toate siturile lor nucleare, dar să ne scape unul singur, iar răzbunarea ar fi devastatoare. Iranul ar putea de asemenea – aşa cum jura Ahmadinejad să facă în cazul

unui atac împotriva Iranului – să lanseze mii şi mii de noi insurgenţi terorişti în Irak, agravând violenţele de acolo. Ar putea de asemenea să trimită purtători sinucigaşi de bombe în SUA, posibil prin graniţele mult prea relaxate ale SUA cu Mexicul şi cu Canada (scenarii despre care am scris în *The LastDays).* Sau ar putea să-şi lanseze rachetele asupra zăcămintelor de petrol ale Arabiei Saudite şi ale altor state din Golf, distrugând toate utilităţile de pompare, rafinare şi transport, şi ridicând enorm preţul ţiţeiului – care deja a atins preţuri record.

Pot, prin urmare, să-mi imaginez un scenariu în care preşedintele actual întreprinde următoarea acţiune militară în Iran, sau, dacă aşteaptă prea mult, plănuieşte să o întreprindă chiar în timp ce Rusia dezvoltă o alianţă militară înfloritoare cu Iranul. Am putea vedea atunci împlinirea profeţiei lui Ezechiel într-un viitor nu prea îndepărtat.

îmi pot imagina de asemenea un scenariu în care, sub mari presiuni internaţionale, Iranul anunţă că va demola întregul său program nuclear, dacă şi Israelul este de acord să renunţe la toate armele sale nucleare. Tensiunile diplomatice s-ar intensifica atunci în vederea adoptării unei rezoluţii a unui „teritoriu denuclearizat în Orientul Mijlociu" la nivelul ONU.

Israelul s-ar opune cu siguranţă unei asemenea tactici diplomatice, insistând (pe drept, din punctul meu de vedere) asupra nevoii de a- şi păstra arsenalul, ca o chestiune de autoapărare. Într-un asemenea scenariu, Rusia ar începe să-şi consolideze o coaliţie, pentru a sili Israelul să se supună cererilor ONU, la fel cum SUA a format o coaliţie pentru a sili Irakul să se supună cererilor ONU. Acesta a fost scenariul pe care l-am folosit în *The Ezekiel Option.* Egiptenii, în particular, au

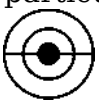

făcut presiuni în vederea opţiunii unei zone denuclearizate în Orientul Mijlociu. Pe măsură ce criza din Iran se intensifică, propunerea lor ar putea beneficia de un sprijin serios.

Lucrul pe care nu trebuie să-l uităm este că există multe căi care ar trebui în final să ne conducă la evenimentele descrise în Ezechiel 38-39. În calitate de credincioşi (opuşi legiuitorilor naţionali), ar trebui să ne păstrăm privirile aţintite la peisajul de ansamblu – să ne rugăm pentru pace şi să ne dăm silinţele să

transmitem vestea bună a dragostei răscumpărătoare a lui Cristos popoarelor din epicentru, pe măsură ce această teribilă dramă se desfăşoară.

A

/'JSunteţi chiar atât de sigur că Occidentul$_y$ şi în mod particular S UA$_y$ • nu va veni în ajutorul Israelului în timpul Războiului lui Gog şi Magog? Dacă e să luăm în considerare relaţia puternică şi strategică dintre ţările noastre$_y$pur şi simplu pare imposibil.

#Din nefericire, relatarea lui Ezechiel este clară – nimeni nu va A.« veni în ajutorul Israelului. Prin definiţie, asta include şi Statele Unite. Sunt de acord că e greu de imaginat una ca asta, mai ales dacă e să luăm în considerare cât de consecventă a fost opinia publică în America în favoarea statului evreu în ultimele patru decenii. În timpul Războiului de Şase Zile din iunie 1967, spre exemplu, 56% dintre americani au afirmat în cadrul sondajului Gallup că simpatia lor este de partea Israelului, şi doar 3% au fost de partea statelor arabe. În februarie 2006, 59% dintre americani au afirmat în cadrul aceluiaşi sondaj că erau de partea Israelului, în comparaţie cu cei 15% care au afirmat că simpatizează mai mult cu arabii palestinieni.[1]

Mai mult, numărul celor care consideră Israelul drept un aliat de încredere a crescut de la numai 33% în 1982 (când Israelul a bombardat reactorul nuclear al Irakului şi a invadat Libanul pentru a pune capăt terorismului şi unei acumulări masive de armament sovietic) la 41% în 2005, cu toate că în tot acest timp a fluctuat destul de mult.[2]

Sprijinul american în favoarea statului Israel stă într-un contrast marcant cu Europa, unde sentimentele antisemite şi anti-Israel sunt într-o creştere rapidă. Sinagogi, şcoli şi cimitire evreieşti din întreaga Europa sunt incendiate, vandalizate sau profanate în alte moduri într-un număr tot mai mare. Evreii sunt insultaţi verbal şi fizic în Europa. Rockwell Schnabel, ambasadorul SUA în cadrul Uniunii Europene, a afirmat în cadrul unui dineu din cadrul Comitetului de Evrei Americani, organizat la Bruxelles în 2004, că antisemitismul în Europa „este la fel de răspândit ca şi în anii '30."[3] Sondajele europene arată tot mai mult un antagonism faţă de Israel şi de

politicile israeliene. În noiembrie 2003, majoritatea europenilor au considerat că Israelul este cea mai mare ameninţare pentru pacea mondială, înaintea Iranului şi Coreei de Nord.[4]

Pare a fi deci o apreciere destul de sigură că Europa nu va ridica nicio mână să ajute la protejarea Israelului în faţa unui atac. Dar oare SUA? Chiar şi în condiţiile tendinţelor istorice şi a indicaţiilor curente cu privire la sprijinul dat de americani Israelului, ar trebui să ne aşteptăm ca pe măsură ce ne apropiem mai mult de războiul lui Gog şi Magog, numărul americanilor care sprijină ferm statul evreu să scadă. Deja încep să surprind această tendinţă mai mult anecdotic în cadrul interviurilor la radio, în care un număr surprinzător de ascultători spun lucruri de genul: „De ce ar trebui să cheltuim bani pentru a salva Israelul?" sau „Să-i lăsăm pe evrei să-şi poarte singuri războaiele" şi „Singurul motiv pentru care noi, americanii, suntem atacaţi de musulmani este faptul că sprijinim Israelul – şi cu cât vom înceta mai curând, cu atât mai curând va fi pace."

Adevăratul test, desigur, va veni atunci când Rusia şi Iranul şi aliaţii lor vor începe să îşi comaseze forţele spre Israel. Cât de mulţi americani vor fi dispuşi să rişte declanşarea unui război nuclear cu Rusia şi Iranul pentru a proteja chiar şi un aliat atât de credincios ca Israelul – mai ales dacă Moscova şi Teheranul vor argumenta că nu doresc o confruntare cu SUA, doar să stăm deoparte? Din păcate, mă tem că numărul [susţinătorilor Israelului] este mult mai mic în prezent decât vor fi dispuşi să recunoască majoritatea susţinătorilor Israelului.

Cei care deja doresc ca forţele americane să iasă din Irak şi din Afganistan cu siguranţă nu sunt dispuşi să sprijine un nou război. Şi nici alegătorii nehotărâţi sau cei care cred că ar trebui să ne încheiem activitatea în Irak şi să terminăm odată cu Orientul Mijlociu. În aceste condiţii, va fi extrem de dificil pentru orice preşedinte american să trimit forţe care să apere Israelul.

TT JJare ar trebui să fie atitudinea creştinilor faţă de Israel în zilele JL % premergătoare confruntării cu Rusia şi Iranul?

Cred că marea majoritate a creştinilor evanghelici îşi vor XV« menţine sprijinul dat Israelului până la capăt. Mulţi catolici şi creştini din alte denominaţii care sunt pasionaţi în dragostea lor faţă de Isus şi care înţeleg planul şi scopul lui Dumnezeu cu poporul evreu vor sta la rândul lor alături de Israel. Într-adevăr, adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos s-ar putea să rămână singurii prieteni pe care Israelul şi poporul evreu să-i mai aibă odată cu apropierea acestui război teribil.

De aceea este vital ca creştinii să se roage zilnic cu credincioşie pentru pace în Ierusalim, să viziteze şi să facă turul Israelului cât timp o mai pot face şi să găsească moduri noi şi creative de a arăta Israelului şi poporului evreu cât de mult îl preţuieşte şi se îngrijeşte Biserica de ei. Dacă este posibil, speranţa mea este să reuşesc să-mi duc familia în Israel şi să trăiesc acolo în aşteptarea războiului, ca o dovadă a solidarităţii mele.

În acelaşi timp, este vital să ne amintim că Dumnezeu iubeşte musulmanii din Orientul Mijlociu, precum şi ruşii şi ceilalţi care locuiesc în fosta Uniune Sovietică. Isus a spus cât se poate de limpede că a murit pentru a da viaţă veşnică *oricui* crede în El (Ioan 3:16), indiferent de naţionalitate şi moştenire. De aceea, urmaşii lui Cristos trebuie să arate dragoste şi compasiune tuturor celor din regiune, atât acum, cât şi pe măsură ce se apropie războiul. Asta nu înseamnă să scuze acţiunile clar ostile sau guvernele sau armatele anticreştine. Însă Cristos a murit pe cruce pentru a mântui păcătoşii din *orice* ţară, chiar şi din ţara pe care El, în suveranitatea Sa, a ales să le judece. Sarcina noastră este să găsim o cale să demonstrăm şi să comunicăm dragostea lui Cristos în cele mai întunecate ceasuri ale omenirii. Acesta este motivul pentru care eu şi soţia mea am înfiinţat Fondul Joshua (vezi capitolul 15).

A Războiul lui Gog şi Magog va avea loc înainte de • Răpire?[5]

Ade vărul este că pur şi simplu nu ştim răspunsul cu certitudine, XV« pentru că Ezechiel nu ni-l spune deschis. Mulţi teologi pe care i-am citat în cartea aceasta cred că războiul va avea loc după Răpire. În romanul *Supravieţuitorii [Left Behind],* Tim LaHaye şi Jerry B. Jenkins descriu Războiul lui Gog şi Magog ca şi când acesta a avut loc înainte de Răpire. În *Ezekiel Option*, am ales

de asemenea să prezint războiul ca având loc înaintea Răpirii.

În Matei 24:14, Isus spune „Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul.” De asemenea ştim din Ezechiel că Dumnezeu va folosi Războiul lui Gog şi Magog pentru a-şi manifesta slava înaintea tuturor popoarelor şi pentru a-Şi revărsa Duhul Sfânt, mai ales peste poporul Israel. Drept urmare, toată lumea îl va vedea pe Dumnezeu apărând Israelul de măcelul coaliţiei ruso-iraniene, şi în toată lumea va avea loc o trezire spirituală dramatică. Cu siguranţă ar fi concordant cu inima lui Dumnezeu care bate pentru omenire să lase ca acest moment cataclismic să aibă loc *înainte* de Răpire pentru a-i scutura pe oameni din starea lor de apatie spirituală şi/sau rebeliune şi să le dea cel puţin încă o şansă să-L primească pe Cristos ca Mântuitor al lor înainte ca evenimentele teribile ale Necazului cel Mare să aibă loc.

Dar daţi-mi voie să fiu clar: eu personal cred că Răpirea poate avea loc în orice moment, şi cu siguranţă n-aş fi surprins deloc dacă ar avea loc înainte să se petreacă evenimentele din Ezechiel 38 şi 39.

Teologii creştini vorbesc despre „doctrina iminenţei”. Asta înseamnă că potrivit Bibliei nu există niciun eveniment profetic care trebuie să se întâmple înainte ca Isus să-Şi răpească Biserica de pe pământ. Adică Biblia ne învaţă că ar trebui să fim pregătiţi ca Isus să vină să ne ia în orice moment. Cred din toată inima asta. Dar trebuie să notăm că din perspectiva acestei doctrine, deşi niciun eveniment profetic nu *este necesar* să se petreacă înainte de Răpire, nu înseamnă că nici *nu* se vor întâmpla. Poate că cea mai clară mărturie în sprijinul acestui adevăr este renaşterea Israelului. Acest eveniment profetic a fost prevestit în Ezechiel 36-37, cu toate aceasta el s-a împlinit *înaintea* Răpirii. Prin urmare, este cu siguranţă posibil ca şi alte evenimente – precum evenimentele din Ezechiel 38-39 – să se întâmple înainte de Răpire.

/’ Ezechiel susţine că Războiul lui Gog şi Magog va avea loc în zilele • din urmă. Nu înseamnă aceasta prin definiţie că se va întâmpla în timpul celor şapte ai Necazului cel Mare?

#Ezechiel 38:16 susţine că aceste evenimente se vor

întâmpla în A.« „zilele din urmă” („zilele de apoi” în Cornilescu), dar termenul acesta nu este neapărat limitat la perioada Necazului cel Mare. Apostolul Petru, spre exemplu, a folosit termenul acesta în Faptele apostolilor 2 pentru a se referi la perioada în care trăia, şi asta se întâmpla acum aproape două mii de ani. În mod asemănător, gândiţi- vă la cuvintele unui alt apostol, în 1 Ioan 2:18: „Copilaşilor, este ceasul cel de pe urmă. Şi, după cum aţi auzit că are să vină anticrist, să ştiţi că acum s-au ridicat mulţi anticrişti: prin aceasta cunoaştem că este ceasul de pe urmă.” Din nou, Ioan scria acum aproape două mii de ani. E important să notăm că termenul ebraic tradus drept „zilele din urmă” poate fi de asemenea tradus ca „în viitorul îndepărtat” sau „în zilele ce vor veni.” De aceea, e rezonabil să concluzionăm că termenul *zilele din urmă* se referă la o perioadă nedeterminată de timp, care va conduce la a doua venire a lui Isus Cristos. Această perioadă include – dar nu este limitată la – cei şapte ani ai Necazului cel Mare.

^

/'Nu e posibil ca evenimentele să pară că duc la Războiul lui Gog şi •Magog, dar războiul să nu aibă loc în fapt câteva sute sau mii de ani de acum încolo?

#Dumnezeu ar putea desigur să amâne împlinirea acestei A« profeţii pentru o vreme, până când, în suveranitatea Lui, e gata să meargă mai departe. Dar El nu va amâna sute sau mii de ani. Ştim aceasta datorită celor spuse de Isus în Matei 24:32-34: „de la smochin învăţaţi pilda lui: Când îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa, şi voi, când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi. Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri.” Cu alte cuvinte, atunci când vedem cum se întâmplă o serie de evenimente, putem şti că Răpirea şi A Doua Venire sunt iminente.

Şi atunci care sunt „toate aceste lucruri” pe care ar trebui să le urmărim?

Isus a descris semnele în detaliu în Matei 24 şi în Luca 21: înălţarea profeţilor falşi şi a unor mesia falşi, războaie şi zvonuri de

războaie, răzmeriţe, foamete, cutremure, prigonirea credincioşilor, răspândirea Evangheliei şi renaşterea Statului Israel (descris drept „smochin” în Scripturile ebraice.[6]).

În prezent, pentru prima oară în două mii de ani, vedem împlinirea tuturor acestor semne, iar renaşterea Israelului este cel mai dramatic semn dintre toate. Putem, de aceea, să avem încredinţarea că revenirea lui Isus este mai aproape ca oricând. Mai mult, putem fi siguri că generaţia noastră nu va trece înainte să vadă împlinirea acestui eveniment remarcabil. Nicio altă generaţie din istorie nu a putut spune aceasta, dar noi putem să o spunem acum. E adevărat că Isus ne avertizează să nu speculăm ziua sau ceasul exact al revenirii Sale. Dar suntem încurajaţi să analizăm cu atenţie evenimentele prezente şi să ştim că timpul se scurge spre sfârşit.

În acest sens, mă gândesc adesea la cuvintele lui Gandalf din ultimul film din Trilogia Stăpânul Inelelor, *întoarcerea Regelui.* Pe măsură ce evenimentele se desfăşoară şi se adună norii războiului, Gandalf spune: „Scena e pregătită. Piesele s-au pus în mişcare.” În timp ce scriu aceste rânduri, aş spune că scena este aproape pregătită, iar Dumnezeu aranjează piesele la locul lor pentru începerea dramei finale.

A

/'Nu ne spune Biblia că Războiul lui Gog şi Magog se va întâmpla • chiar la sfârşitul vremurilor – după Răpire$_y$ după Necazul cel Mare, după Bătălia de laArmaghedon şi după domnia de o mie de ani a lui Cristos pe pământ – nu înaintea tuturor acestor lucruri pe care le-ai descris?

#Apocalipsa 20:7-10 ne vorbeşte despre un alt Război al lui A.« Gog şi Magog, care va avea loc la sfârşitul vremurilor, după ce toate aceste evenimente se vor fi întâmplat. Dar acesta este un al doilea război, şi nu războiul la care se face referire în Ezechiel 38-39. Ştim aceasta din câteva motive.

Mai întâi, despre războiul descris de Ezechiel se spune că va avea loc relativ curând după renaşterea Statului Israel şi adunarea poporului evreu de peste tot din lume (Ezechiel 36-37). Războiul din Apocalipsa, în contrast, are loc după domnia de o mie de ani pe pământ a lui Isus.

în al doilea rând, războiul prezentat de Ezechiel implică o coaliţie înfricoşătoare, dar *restrânsă* de ţări care înconjoară Israelul, după cum am aflat în capitolele precedente. Războiul din Apocalipsa implică toate popoarele „din toate colţurile lumii" care vor veni să atace Israelul (Apocalipsa 20:8).

în al treilea rând, după războiul descris de Ezechiel, viaţa continuă. Leşurile sunt adunate şi îngropate pentru şapte luni, armamentul este adunat şi ars timp de şapte ani, iar pasajul din Ezechiel 40-48 descrie Templul care va fi construit. Prin contrast, războiul din Apocalipsa este urmat imediat şi literalmente de sfârşitul lumii. Satana şi adepţii săi sunt judecaţi şi aruncaţi în „marea de foc" (Apocalipsa 20:10). Cerurile şi pământul sunt distruse. Un cer nou şi un pământ nou sunt create, iar urmaşii lui Cristos vor trăi pe acest pământ nou pentru eternitate.

A

/¿Îţi scris în The Ezekiel Option că Ronald Reagan era fascinat de • venirea Războiului lui Gog şi Magog. Este chiar adevărat?

#Este adevărat. în 1971, Reagan – pe atunci guvernator A.« al Californiei – a participat la un banchet dat în onoarea senatorului statului, James Mills. După felul principal, l-a întrebat pe Mills dacă era familiar cu „ferocele profet al Vechiului Testament Ezechiel". El a continuat prin a explica faptul că Rusia era Magog pe care-l descria Ezechiel în profeţie, şi de aceea era destinat nimicirii.

„în capitolul 38 din Ezechiel se spune că Dumnezeu îi va lua pe copiii lui Israel din mijlociul neamurilor [unde] au fost risipiţi şi îi va aduna din nou în Ţara promisă", i-a spus Reagan lui Mills. „Ezechiel spune că... poporul care va conduce toate puterile în întuneric împotriva Israelul va veni din Nord. Ce alt popor puternic se află la nord de Israel [în afară de Rusia]? Niciunul. Dar asta nu părea să aibă nicio logică înainte de revoluţia rusă, când Rusia era o ţară creştină. Acum are sens, acum că Rusia a devenit comunistă şi atee, acum că Rusia s-a

ridicat împotriva lui Dumnezeu. Acum se potriveşte perfect descrierii." Reagan a concluzionat că „lucrurile nu s-au împlinit încă în totalitate", dar el crede cu putere că sfârşitul Imperiului Sovietic şi A Doua Venire a lui Cristos erau tot mai aproape.[7]

în cartea sa din 1997 intitulată *Dutch:AMemoirofRonaldReagan,* Edmund Morris – biograful oficial al preşedintelui – a revelat că Ezechiel era de fapt „cartea profetică preferată" a lui Reagan.[8] Morris a prezentat de asemenea o scenă intrigantă la care a fost personal martor în Biroul Oval, în care Reagan a discutat opţiunea Ezechiel cu şeful de stat major de la Casa Albă, Howard Baker, şi cu consilierul Securităţii Naţionale, Colin Powell.[9]

„Discutăm în principal despre religie, afirmă notiţele luate de Morris pe marginea întâlnirii cu Reagan la 9 februarie 1988. Citeam o carte despre complexul său, Armaghedon, şi, când menţionez subiectul, sunt recompensat de o cuvântare plină de viaţă, de o hotărâre jovială, care nu durează mai mult de o jumătate de oră... [Şeful de stat major al Casei Albe] Howard Baker şi [consilierul Securităţii Naţionale] Colin Powell sosesc nerăbdători să petreacă cele treizeci de minute programate cu preşedintele. «Avem o discuţie interesantă despre Armaghedon», spun eu. Ei rămân zâmbind forţat pe măsură ce el continuă.

«Când vine vorba de [Ezechiel 38-39], i-a explicat Reagan şefului său de stat major, cel care intră din poziţia greşită în război este omul care, potrivit profeţiei, se numeşte Gog, din Meşec, care este numele străvechi pentru Moscova...»

«Eu unul vă spun, domnule preşedinte, i-a răspuns Baker. Aş vrea să încetaţi să mai vorbiţi despre asta. Mă supăraţi!»„

însă Reagan a continuat să vorbească despre astfel de lucruri, şi a continuat timp de mulţi ani.

Odată l-am întrebat pe Michael Reagan, fiul preşedintelui, dacă astfel de evocări îi par adevărate. El mi-a confirmat că erau, subliniind că tatăl lui credea cu putere că trăia ultimele zile ale istoriei şi credea că avea chiar să experimenteze revenirea lui Cristos în timpul vieţii lui.[10]

Ronald Reagan a fost un creştin devotat. Studia Biblia. Era fascinat de profeţiile legate de vremurile din urmă. Credea că erau adevărate. Discuta despre ele cu prieteni şi colegi. Ele au contribuit la modelarea concepţiei lui că Uniunea Sovietică şi sistemul răului pe

care aceasta l-a promovat şi perpetuat nu avea să dăinuiască multă vreme în lumea aceasta. Pentru un actor de filme devenit preşedinte, aşa cum a fost Ronald Reagan, Biblia a fost într-adevăr cea mai formidabilă

poveste relatată vreodată. Citise ultimul capitol, şi prin urmare ştia cu siguranţă că avea să vină o zi a răzbunării – o zi a dreptăţii.

A A

/' Jnţeleg că dumneavoastră şi familia aţi trăit în Egipt cât timp •făceaţi cercetări în vederea scrierii acestei cărţi. Dar dacă Egiptul nu va juca un rol în războiul lui Gog şi Magog, de ce aţi ales să locuiţi acolo ?

#Aveţi dreptate, am locuit câteva luni în Egipt, în timp ce XV« lucram la cartea aceasta, şi a fost o experienţă minunată pentru soţia şi copiii mei, dar şi pentru mine. Egiptul, cu o populaţie de 70 de milioane de locuitori, este cea mai mare ţară arabă. De asemenea reprezintă un centru cultural şi intelectual al lumii arabe şi, prin extensie, al lumii islamice. Este aşezat strategic, aproape de câteva dintre ţările coaliţiei descrise în Ezechiel 38 (Sudan, Etiopia, Libia, Algeria şi Tunisia) şi este, desigur, vecin direct cu Israelul.

Cu toate că Egiptul a fost în istorie un mare duşman al Israelului şi al poporului evreu, în prezent cele două ţări respectă principiile tratatului de pace pe care l-au încheiat între ele, ceea ce nu este puţin lucru. De fapt, i-am dus pe băieţii mei la mormântul preşedintelui egiptean ucis, Anwar Sadat, pentru a aduce un tribut curajului pe care l-a dovedit vizitând Israelul, vorbind în faţa Knessetului, încheind un tratat de pace şi spunând propriului său popor că niciun bun nu putea fi obţinut pentru poporul arab prin război.

Egiptul era un loc excelent în care să mă cufund în cultura islamică, să întâlnesc jucătorii din această dramă în plină desfăşurare şi să-mi realizez interviurile care au influenţat puternic cartea aceasta, cu toate că aproape toate au fost neoficiale sau într-un „loc retras".

Unul din lucrurile care m-au uimit cel mai mult cât am locuit

acolo a fost multitudinea personajelor biblice care au trecut prin Egipt în timpul vieţii lor. Avraam şi Sarah, la fel şi fiii lor, şi mai târziu Iosif, care s-a ridicat pentru a deveni primul şi singurul premier evreu al acestei ţări. Dar mulţi alţii au trecut pe acolo, incluzându-i pe Maria, Iosif şi Isus. Cu cât studiam mai mult Scripturile în această perioadă, cu atât mai mult mi-am dat seama că Dumnezeu avea un loc special în inima Lui pentru poporul egiptean. Într-adevăr, profetul Isaia spune că într-o zi Dumnezeu îşi va revărsa harul peste egipteni şi

peste asirieni (incluzându-i pe locuitorii Siriei, Libanului, Iordaniei şi partea de nord a Irakului) şi să-i atragă la Sine şi la pace cu Israelul într-un mod pe care doar puţini şi-l pot imagina în prezent.

> Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul în ţara Egiptului, şi la hotar va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul. Acesta va fi pentru Domnul oştirilor un semn şi o mărturie în ţara Egiptului. Ei vor striga către Domnul din pricina asupritorilor, şi El le va trimite un mântuitor şi un apărător care să-i izbăvească. Atunci Domnul Se va descoperi egiptenilor, şi egiptenii vor cunoaşte pe Domnul în ziua aceea. Vor aduce jertfe şi daruri de mâncare, vor face juruinţe Domnului şi le vor împlini. Astfel, Domnul va lovi pe egipteni, îi va lovi, dar îi va tămădui. Ei se vor întoarce la Domnul, care- i va asculta şi-i va vindeca.
>
> În aceeaşi vreme, va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria: Asirienii se vor duce în Egipt şi egiptenii în Asiria, şi egiptenii împreună cu asirienii vor sluji Domnului. Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul şi cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oştirilor îi va binecuvânta şi va zice: „Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, şi Asiria, lucrarea mâinilor Mele, şi Israel, moştenirea Mea!”
>
> (Isaia 19:19-25)

Iordania are în prezent un tratat de pace cm Israelul. De ce credeţi că Iordania va participa la războiul lui Gog şi Magog?

Să fiu bine înţeles, nu sunt sigur dacă Iordania va participa. A.« Sper din toată inima că nu. Am avut privilegiul să vizitez această minunată ţară istorică în 2005, şi am mulţi prieteni iordanieni. Regretatul Rege Hussein a fost un om de caracter curajos, care merită tot respectul pentru semnarea tratatului de pace cu Israelul în 1994. Fiul lui, Regele Abdullah al II-lea, a dus în mod impresionant mai departe tradiţia tatălui său. S-a alăturat Occidentului împotriva Al-Qaidei şi lui Saddam Hussein după atacul din 11 Septembrie 2011. El luptă din greu împotriva insurgenţilor islamici radicali

din interiorul ţării sale. De asemenea clădeşte punţi ale prieteniei cu creştini evanghelici şi cu evreii, chiar a luat cuvântul la National Prayer Breakfast în februarie 2006 – primul rege musulman care a făcut vreodată aşa ceva.

Cu toate acestea, mă tem că Iordania ar putea sfârşi în mod tragic ca parte a coaliţiei ruso-iraniană. Nu doar că regatul haşemit al Iordaniei a participat la numeroase războaie împotriva Israelului înainte de tratatul existent în prezent, dar conducerea prezentă este tot mai mult expusă riscului unei lovituri de stat sau unei revoluţii. Forţe teroriste precum Iranul, Al-Qaida şi Hamas, şi altele, încearcă să câştige supremaţia în Iordania. Nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să-l asasineze sau să-l îndepărteze pe regele prezent şi să creeze un nou regim islamic radical acolo, care să îi ajute în lupta lor pentru anihilarea Israelului.

În aprilie 2004 autorităţile iordaniene au oprit în ultima clipă un atac terorist în capitala Aman, care urmărea înlăturarea guvernului iordanian precum şi distrugerea Ambasadei SUA. S-a descoperit o cantitate uimitoare de 20 de tone de explozibil şi arme chimice. Autorităţile au spus că dacă atacul cu gaz toxic ar fi avut succes, mai mult de 80.000 de persoane ar fi fost ucise, şi peste 160.000 rănite. Se crede că în spatele atacului s-a aflat Abu Musab al-Zarqawi, de obârşie iordaniană (şi care până la moartea sa în iunie 2006 a fost mai important om în Al-Qaida, în Irak).[11]

Generalul irakian Georges Sada mi-a spus că singurul loc de unde Al-Qaida putea să-şi fi obţinut cele 20 de tone de arme chimice pentru acel atac era Siria, despre care el afirmă că în prezent posedă armele de distrugere în masă ale Irakului. Sada spune că Saddam Hussein şi-a mutat toate armele de distrugere în masă în Siria în vara anului 2002 – cu câteva luni înainte ca SUA şi forţele coaliţiei să o invadeze – o învinuire urmărită acum de serviciile de informaţie americane şi britanice.[12]

La 9 noiembrie 2005, Al-Qaida a lovit din nou Iordania, lansând trei atacuri asupra hotelurilor din Aman – inclusiv unul unde avea loc o nuntă – în care au murit 57 de oameni şi peste

150 au fost răniţi. Zarqawi a jurat chiar să-l decapiteze pe Regele Abdullah al II-lea.

„Oamenii aceştia sunt nebuni", a răspuns regele, jurând să vâneze şi să nimicească forţele islamice radicale care încercau să folosească regatul său drept tabără de luptă.[13]

Al-Qaida nu este singura ameninţare, desigur. La un prânz la care am participat în Washington în timp ce lucram la cartea aceasta, l-am întrebat pe Bernard Lewis – renumitul expert în problemele din Orientul Mijlociu şi autorul a numeroase cărţi de seamă despre această regiune, inclusiv *The Crisis of Islam* – despre potenţialul impact al Hamasului după ajungerea acestora la putere în contextul post-Arafat. „Guvernul Hamas-palestinian s-ar putea să reprezinte un pericol mai mare pentru Iordania decât pentru Israel", a afirmat el.[14]

Lewis are dreptate. Circa 70 % dintre cetăţenii iordanieni sunt palestinieni, iar Hamas s-ar bucura să-i radicalizeze şi să-i folosească pentru a-l detrona pe rege şi a uni Iordania, Bancul de Vest şi Gaza într-un singur stat *jihadist* pregătit să facă faţă ameninţării Israelului.

Vestea bună este că Regele Hussein a fost unul din cei mai longevivi monarhi din istoria modernă a Orientului Mijlociu, şi putem şi ar trebui să sperăm şi să ne rugăm ca Regele Abdullah al II- lea să fie în egală măsură capabil să menţină stabilitatea, să respingă atacul radicalilor şi să continue să dea poporului Iordanian mai multă libertate şi să clădească relaţii cu creştinii şi cu evreii.

Dar trebuie să recunoaştem că acest lucru nu este deloc o certitudine. Dacă Iordania ar cădea în mâinile jihadiştilor, Israelul ar fi în mare pericol, la fel şi noul guvern democratic din Irak, şi aşa-zisul guvern prooccidental din Egipt.

A
JTe /ce credeţi că Marocul nu joacă niciun rol în Războiul lui Gog
•şiMagog?

#B[un]> această întrebare nu mi se pune frecvent, dar este o XV« întrebare importantă pentru mine şi una care poate arunca ceva lumină asupra modului în care Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care binecuvântează Israelul.

Adevărul este că nu ştiu cu certitudine dacă Marocul va intra sau nu în coaliţia ruso-iraniană împotriva Israelului. În *The Ezekiel Option*,

Marocul nu ia parte la război, şi cred că aceasta este o concluzie rezonabilă. Şi cu siguranţă aceasta este speranţa mea.

Am avut privilegiul de a vizita Marocul de câteva ori de-a lungul anilor, şi m-am îndrăgostit de-a dreptul de această ţară. întotdeauna am fost tratat cu căldură şi bunătate ca american şi ca evreu, dar şi ca urmaş al lui Cristos. într-adevăr, regatul are o lungă şi impresionantă istorie de protejare a poporului evreu şi de a încerca să intermedieze o serie de tratate de pace între Israel şi lumea arabă.

Când am vizitat Casablanca şi Rabatul în toamna anului 2005, am avut privilegiul de a mă întâlni cu Serge Berdugo, un evreu care a lucrat în calitate de consilier de frunte pentru o serie de regi marocani. Şi mi-a împărtăşit câteva gânduri fascinante.

A subliniat, spre exemplu, că primul lucru pe care l-a făcut regele Mohammed al V-lea când s-a întors din exil în 1956 şi şi-a condus ţara la independenţă a fost să declare că „evreii sunt cetăţeni egali". Din 1956 şi până în 1961, regele a insistat să instaleze cel puţin unu sau doi lideri evrei în poziţii cheie în fiecare minister. De asemenea a permis evreilor să emigreze liber când au dorit, şi există în prezent circa 600.000 de evrei marocani care locuiesc în Israel.

Berdugo mi-a spus că relaţia Marocului cu Israelul a început la sfârşitul anilor '60 odată cu întâlnirile strict secret dintre Yitzhak Rabin şi Moshe Dayan, care pe atunci erau doi dintre oficialii de frunte din cadrul ministerului apărării din Israel.

în 1984, regele a invitat cinzeci de lideri evrei şi israelieni la Rabat, capitala Marocului, pentru o conferinţă ecumenică – apoi a decis că întreaga conducere a guvernului marocan, inclusiv prinţul moştenitor, se cuvenea să participe la cina de gală a conferinţei.

în 1986, regele l-a invitat pe premierul israelian Shimon Peres în Maroc pentru o vizită extrem de mediatizată, o mişcare care a uimit cea mai mare parte a lumii musulmane.

Când o serie de bombe au explodat prin sinagogile şi

cluburile evreieşti în Maroc în 2003, noul rege – Mohammed al VI-lea – a binecuvântat o serie de privegheri şi mai târziu un miting în care un milion de marocani, inclusiv mai mult de o mie de evrei, au mărşăluit la unison pentru a-i denunţa pe jihadiştii radicali şi a chema la pace.

„Am fost aplaudaţi ca evrei, mi-a spus Berdugo. Am fost sărutaţi. Oamenii veneau la noi şi spuneau: «Voi sunteţi fraţii noştri.» A fost extraordinar."

Toate acestea sugerează două lucruri: Mai întâi, discuţiile secrete între Israel şi vecinii săi arabi există de ani de zile, şi probabil vor fi şi alte ţări care vor fi gata să facă pace cu Israelul înainte sau imediat după Războiul lui Gog şi Magog. Şi în al doilea rând, relaţia Marocului cu Israelul şi cu poporul evreu s-ar putea dovedi un model de urmat pentru alte ţări arabe şi islamice, în particular dacă împlinirea pasajului din Ezechiel 38-39 se află la câţiva ani distanţă. La o adică, sursele mele din guvernul marocan spun că regele caută să joace un rol de „făuritor de poduri" între israelieni şi palestinieni, şi poate face aceasta cu o autoritate considerabilă, de vreme ce Marocul a dovedit că evreii şi musulmanii pot trăi şi munci împreună în pace şi în armonie.

A

vrei să ne spui mai multe despre călătoria ta •
spirituală?

#Aceasta este de departe cea mai frecventă întrebare care mi se A.« pune. O apreciez însă de fiecare dată,pentru că atinge esenţa acelor lucruri care au cea mai mare însemnătate în viată. În 2005 am postat pe website-ul meu un răspuns la multele e-mailuri pe care le primesc în fiecare săptămână pe această temă. Iată un extras din acel răspuns:

Mai întâi, să cunoaştem puţin contextul: bunicii şi străbunicii mei au fost evrei ortodocşi, care au fugit din pogromurile Rusiei ţariste. În timp ce se ascundeau într-un vagon cu fân care trecea o graniţă spre o ţară est-europeană, soldaţii ţarişti îşi luau baionetele şi le înfigeau în fân, în caz că îi venea vreunui evreu ideea să scape în felul acesta. Prin îndurarea lui Dumnezeu, niciunul dintre copii n-a tuşit şi n-a strănutat, şi nici n-a întrebat: „Am ajuns deja?" Prin îndurarea lui Dumnezeu, niciunul din noi n-a fost rănit. Şi prin îndurarea lui

Dumnezeu, familia mea a reuşit să scăpe de antisemitismul stricat din Rusia nu doar pentru a spune: „Ptiu, hai să ne oprim în Polonia. Sau în Germania. Sau în Austria.” Ci au traversat Europa, au luat un

vapor spre Lumea Nouă, au ajuns pe insula Ellis şi, ca orice familie bună de evrei, au deschis o prăvălie în Brooklyn.

Acolo a crescut tata, în cartierul Bedford-Stuyvesant, într-o casă în care religia era practicată cu obstinaţie – o casă religioasă, dar din păcate, aproape complet lipsită de dragoste. Fiecare masă era *coşer*, dar era servită fără orice fel de căldură sau conversaţii de familie pe care copiii ar trebui să crească iubindu-le. În fiecare zi tata frecventa şcoala evreiască şi de fiecare sabat el şi familia lui se duceau la sinagogă, dar nu a aflat niciodată ce însemnau cuvintele pe care le recita în fiecare săptămână sau de ce erau ele importante. Familia lui celebra fiecare sărbătoare evreiască, de la Paşte la Hanuka, dar astfel de momente erau adesea petrecute împreună cu rude cicălitoare, şi semnificaţia sărbătorii se pierduse.

Tatăl tatălui meu fusese un tip ameninţător şi abuziv. Mama lui era rece cu el. Şcolile publice pe care le-a frecventat tata erau dominate de violenţă, de găşti şi de droguri. Categoric familia lui nu semăna deloc cu familiile sănătoase şi primitoare de [evrei] ortodocşi pe care le-am întâlnit aici în Statele Unite şi în Israel. De fapt, ani de zile tata a refuzat să-mi vorbească prea multe despre zilele tinereţii sale, pentru că era atât de multă durere şi înstrăinare strecurată în acele amintiri.

Tata a plecat de acasă când avea optsprezece ani. S-a mutat cât a putut de departe, a studiat arhitectura în California sub conducerea lui John Lloyd Wright (fiul faimosului arhitect Frank Lloyd Wright). În cele din urmă a găsit de lucru în Syracuse, New York, unde s-a întâlnit cu mama neevreică şi s-a îndrăgostit de ea, adâncind şi mai mult riftul tot mai mare dintre el şi părinţii lui.

Cum de i-a trecut şi numai prin minte să se căsătorească cu o păgână? Era de neconceput pentru părinţii lui. Dar tata lăsase deja în urma sa capcanele religioase ale copilăriei sale, care nu ascundeau nimic pentru el decât nişte amintiri urâte. Nu se

simţea atras să se căsătorească cu cineva de o credinţă pe care nu o împărtăşea.

Şi ca lucrurile să fie şi mai rele pentru bunicii mei, mama nu era chiar păgână. Era de descendenţă engleză – o protestantă anglo-saxonă albă. Şi încă metodistă!

Bunica mea evreică n-a putut suporta gândul acesta. De fapt chiar

s-a oferit să cumpere inelul de logodnă pe care tata i-l dăduse mamei mele – *şi încă cu profit pentru el*- dacă tata anula căsătoria. El a refuzat, aşa că s-au căsătorit în august 1965.

Doi ani mai târziu, în aprilie 1967, m-am născut eu. Cu toate că erau agnostici, părinţii mei au fost amândoi intrigaţi de ideea găsirii lui Dumnezeu. Se plimbau îndelung pe străzile zonei suburbane din Syracuse şi mai târziu printr-un orăşel numit Fairport, New York, imediat lângă Rochester, unde s-au mutat în 1969. În timp ce se plimbau, chiar puteau discuta despre posibilitatea existenţei unui Dumnezeu, şi dacă da, cum L-ar fi putut cunoaşte.

Citiseră Coranul, Bhagavad Gita şi Biblia. Discutau cu vecinii şi cu prietenii despre călătoriile lor spirituale. Într-o duminică s-a întâmplat că au vizitat o biserică unde un grup de laici aflaţi în vizită explicau modul în care găsiseră o relaţie personală cu Dumnezeu prin Isus Cristos şi cum li se schimbaseră viaţa prin faptul că deveniseră urmaşi ai lui Isus.

Pentru prima oară, cineva le explica simplu şi clar că Dumnezeu îi iubea pe părinţii mei. Au auzit versetul Ioan 3:16 din Noul Testament: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu [Isus Cristos], ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.” Au aflat că pentru a experimenta dragostea şi planul lui Dumnezeu pentru viaţa lor, trebuie să ia decizia conştientă, benevolă de a-L primi pe Isus ca Mântuitor şi Domn.

Toate acestea erau lucruri noi pentru părinţii mei, dar au rezonat imediat în inima mamei mele. Dintr-odată a ştiut că o relaţie personală cu Dumnezeu prin Isus – şi nu prin intermediul unei consacrări faţă de un set de reguli religioase – era exact ceea ce căutase. Când unul dintre vorbitori i-a invitat în faţa bisericii pe cei care doreau să-L primească pe Isus ca Mântuitorul lor pentru a rosti o rugăciune, mama a păşit imediat în faţă, convinsă că tata era chiar în spatele ei. Dar el n-a urmat-o.

Saltul acesta era prea mare, chiar şi pentru un evreu ortodox căzut din Brooklyn. Tata nu era sigur cum se putea ajunge la Dumnezeu, dar îi venea greu să creadă că drumul ducea prin Isus. Acest lucru îi fusese vârât în cap de copil, şi se lipise de el.

A fost totuşi de acord să înceapă să participe la un studiu biblic împreună cu mama pentru că era curios şi dorea să o sprijine. Studiul săptămânal la care participau câteva cupluri de tineri căsătoriţi ca şi ei se baza pe Evanghelia lui Luca, cea de-a treia carte a Noului Testament, şi acolo, săptămână după săptămână, tata a început să citească şi să înţeleagă tot mai bine viaţa, lucrarea şi persoana lui Isus din Nazaret.

A început să înveţe că, potrivit profetului evreu Mica, Mesia avea să Se nască la Betleem. A aflat că profetul evreu Isaia spusese că Mesia avea să se nască dintr-o fecioară, că avea să trăiască şi să muncească în regiunea Mării Galileei şi că avea să sufere şi să moară pentru a plăti pedeapsa pentru păcatele noastre. „Noi am crezut că [Mesia] este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit, scria Isaia în capitolul 53, versetele 4 şi 5. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi.” Şi de-a lungul timpului, tata a înţeles că fiecare dintre aceste profeţii mesianice s-au împlinit în persoana lui Isus.

Isus, care fusese evreu.

Isus, care Se născuse la Betleem, predicase în Galileea şi locuise în Israel.

Isus, ai cărui ucenici au fost toţi evrei.

Într-o bună zi, în timp ce se îndrepta spre casă cu autobuzul, tata a citit două broşuri publicate de o organizaţie cunoscută drept Campus Crusade for Christ. Una se numea *Cele patru legi spirituale.* Ea explica simplu şi clar planul de mântuire al lui Dumnezeu. A doua era un pamflet scurt care arăta că atunci când o persoană alegea să întoarcă spatele fostului său mod de viaţă şi se roagă să-L primească pe Isus Cristos ca Mântuitor şi Domn personal, poate experimenta o viaţă nouă prin puterea transformatoare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

Brusc, totul a căpătat sens. Şi părea veridic.

Tata a intrat în casă, s-a dus în bucătărie şi i-a spus mamei că a ajuns să creadă că Isus era cu adevărat Mesia şi că se rugase să devină un urmaş al acestui Fiu al Dumnezeului celui viu.

Aveam şase ani şi nu i-am dat prea mare importanţă la început. Apoi mama şi tata au început să ne care pe sora mea şi pe mine

la biserică în fiecare duminică dimineaţa. Ne-au silit să mergem la şcoala duminicală. Mai rău, ne-au trimis într-un loc numit şcoala biblică de vară. Brrr. Nu ştiu să cânt. Nu-mi plac activităţile manuale. Şi asta e cam tot ce se întâmplă la asemenea întâlniri. Asta, şi să asculţi povestioare despre Isus. A fost oribil. În mare. În afara acelor povestioare...

Le-am ascultat. Eram curios să aflu mai multe despre Isus. Părea atât de afectuos, atât de bun şi putea face cele mai extraordinare minuni. Şi am început să intuiesc că era mai mult decât un simplu om; era şi este Mesia. Am ajuns să cunosc acest adevăr nu doar în virtutea celor auzite în cadrul şcolii biblice de vară, dar de-a lungul anilor am văzut cum s-a schimbat viaţa părinţilor mei sub ochii mei. Mama nu mai era chinuită de anxietate şi nici de dureri de cap nesfârşite. Avea o pace pe care nu mi-o puteam explica. Tata nu mai era omul mohorât cu temperament iute de care mă temusem atât în trecut. Devenea tot mai blând şi mai bun, un bărbat care adora să studieze Biblia – şi să o prezinte, mai ales copiilor.

Cine erau aceşti oameni? Erau urmaşi ai lui Isus. Asta era singura explicaţie pe care o puteam da. Dumnezeu era real pentru ei. II cunoşteau, iar El le schimba viaţa.

Ca adolescent, am început să sper că El îmi putea schimba şi mie viaţa. Poate că Isus îmi putea da scopul şi direcţia pe care mi le doream şi de care aveam nevoie cu atâta disperare.

În ianuarie 1984, în iarna primului meu an la liceu, am devenit un urmaş profund convins şi devotat al lui Isus. Şi da, viaţa mea a început să se schimbe în moduri pe care nu le crezusem posibile niciodată, şi am început să îmi văd locul în planul lui Dumnezeu şi scopul meu pentru poporul Său ales.

Una din cele mai binevenite şi cele mai neaşteptate schimbări pe care le-a făcut Dumnezeu în mine a fost un interes subit şi tot mai intens cu privire la tot ce era evreiesc. Cu un nume aşa de distinct cum este numele meu Joel Rosenberg, toţi ştiau în oraşul meu că eram evreu. Dar nu prea ştiam eu ce însemna asta cu adevărat. Nu crescusem într-o şcoală evreiască sau o sinagogă sau sărbătorind sărbătorile evreieşti. Niciodată nu avusesem un *bar mitzvah.* Dar cu cât citeam mai mult Biblia, cu atât deveneam mai intrigat de faptul

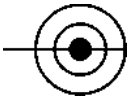

că Isus şi ucenicii Săi fuseseră evrei. Am început să-i pun tatălui meu o mie de întrebări, şi spre surprinderea mea, a căutat să-mi răspundă. Am început să sărbătorim Paştele ca familie. Am început să studiem Scripturile evreieşti împreună, mai ales profeţii evreieşti, care m-au intrigat.

În 1987, am avut oportunitatea să studiez preţ de şase luni în Israel, la Universitatea din Tel Aviv, şi am dobândit şansa de a vedea eu însumi Ţara Sfântă. E greu să descriu sentimentul profund de conexiune pe care l-am simţit când am ajuns în ţara lui Avraam, Isaac, Iacov şi Isus. Era ca şi când eu venisem acasă – studiind ebraica (şase ore pe zi!), mâncând falafel, şi vizitând siturile străvechi unde s-a scris Biblia şi apoi dată din mână în mână peste ani.

Am avut un sentiment intens că Israelul era epicentrul istoriei umane – o ţară aleasă de Dumnezeu pentru cel mai important eveniment din istorie (moartea şi învierea lui Mesia); o ţară renăscută în timpurile moderne, după cum au vestit profeţii; şi scena pe care aveau să se desfăşoare evenimentele finale cataclismice ale istoriei. Am ştiut atunci şi acolo ce doream să scriu. Şi nu doar despre Israel, ci despre duşmanii săi, despre forţele libertăţii şi tiraniei din Orientul Mijlociu. Şi îmi doream să scriu despre indiciile date de profeţi spre a le urmări, încât să ştim fără nicio umbră de îndoială momentul când ultimul capitol al istoriei este pe cale să se desfăşoare.

Era încântător, dar puţin stingher. Din câte ştiam, eram singurul evreu credincios în Isus din campusul din Tel Aviv. Colegii mei de cameră americani insistau că nu mai eram evreu de vreme ce mă „convertisem” la creştinism.

„Prostii, am spus. Nu m-am convertit la nimic. Isus este Mesia evreilor. Pur şi simplu am crezut în Cel Uns, Trimisul lui Dumnezeu pentru noi.”

Când au continuat să insiste că nu eram evreu, am ales să trec la ofensivă. „Ce tot spuneţi voi acolo? Voi abia dacă credeţi că Dumnezeu *există*, darămite să credeţi Scripturile evreieşti.” Şi era adevărat. Erau băieţi buni, dar nu citeau Biblia şi nu erau interesaţi să trăiască o viaţă de credinţă.

Au trecut aproape douăzeci de ani de la prima mea vizită în

Israel, şi încă îmi amintesc acel semestru atât de bine. Când mă
întorc la zilele acelea, sunt uimit că oamenii continuă să-mi pună aceleaşi întrebări care i-au buimăcit pe colegii mei de cameră: „Cum poţi să fii evreu şi să crezi în acelaşi timp în Isus?” Unii mă întreabă asta pentru că este o temă întreţesută printre rândurile romanelor mele. Cred că mă întreabă şi pentru că sunt dispus să le răspund. E o întrebare importantă, şi una care merită un răspuns profund şi sincer.

Când tata s-a decis să fie un urmaş al lui Isus Cristis, în 1973, s-a gândit că era singurul evreu de pe planetă – de la apostolul Pavel încoace – care credea că Isus este Mesia. În afară de tata, eu cu siguranţă nu-mi amintesc să mai fi cunoscut vreun alt evreu care să creadă în Isus în toată copilăria mea. Dar în ultimele câteva decenii, numărul credincioşilor evrei a crescut ameţitor – cum, de fapt, Isus a spus că avea să se întâmple.

Chiar înainte să fie răstignit, Isus le-a spus urmaşilor Săi evrei: „căci vă spun că de acum încolo nu Mă veţi mai vedea până când veţi zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»„ (Matei 23:39). Cu alte cuvinte, Isus va reveni – la un moment când o mulţime de evrei nu doar că vor crede în El, dar vor fi pregătiţi şi-L vor aştepta cu emoţie.

Nu demult, mă aflam în Israel, făcând cercetări pentru al patrulea meu roman, *The Copper Scroll.* îmi beam cafeaua la hotelul King David împreună cu liderul congregaţiei de evrei mesianici. în timp ce priveam la Vechiul Oraş şi la Muntele Măslinilor, l-am întrebat: „în 1967, când m-am născut eu, cât de mulţi evrei credeau în Isus?”

„Poate că erau câţiva”, mi-a spus el.

„Cât de mulţi erau evreii din lume care credeau în 1967 că Isus era Mesia?” l-am întrebat eu.

„Din cercetările mele, mai puţin de 2.000”, mi-a răspuns el.

Cât de mult s-au schimbat lucrurile de atunci. în prezent sunt în jur de 10.000 de evrei israelieni care cred în Isus. în lume, estimări conservatoare îi consideră a fi înjur de 100.000. Unii cred că numărul este mai aproape de 300.000. Ce creştere uimitoare – iar tatăl meu, eu şi fiii mei ne numărăm printre ei, suntem parte a acestei tendinţe impresionante. Evreii se întorc la Isus într-un număr record, şi sunt plini de emoţie, în aşteptarea celei de-a doua Sa veniri.

Aşa că eu scriu cărţile mele şi răspund la întrebarea despre cum poate un evreu să creadă în Isus. Şi nu, nu sunt nebun de legat, şi nu am acces la informaţii de stat secrete. Dar am acces la profeţii evrei – *şi voi la fel.* Dumnezeu ne-a spus ce rezervă viitorul pentru Israel, pentru lume şi pentru dumneavoastră, pe măsură ce evenimentele biblice continuă să se desfăşoare. Toate informaţiile acestea sunt în carte... nu în cartea mea, ci în cartea Lui.

El Se va întoarce curând. Poate mai curând decât gândiţi.

ANEXA 2:

SONDAJ EXCLUSIV: ATITUDINEA AMERICANILOR FATĂ DE PROFEŢIA BIBLICĂ

Sondaj naţional exclusiv pentru Joel C. Rosenberg Condus de McLaughlin & Associaţii
1.0 de adulţi selecţionaţi la întâmplare.
13 februarie 2006

În februarie 2006 am cerut organizarea unui sondaj naţional pentru a înţelege ce cred americanii despre ipoteza că noi trăim zilele de pe urmă. Sondajul a fost condus de o organizaţie specializată, apreciată pe plan naţional. Rezultatele mi s-au părut uluitoare. Le prezint pentru a le putea studia la rândul vostru.

ISRAELUL; 0 PROFEŢIE ÎMPLINITĂ?

Sondajul de opinie a pus întrebarea dacă sunt sau nu de acord cu următoarea afirmaţie: Renaşterea statului Israel în 1948 şi întoarcerea unui milion de evrei în Ţara Sfântă după

secole petrecute în exil reprezintă o împlinire a profeţiilor biblice.

52% dintre americani sunt de acord. Numai 22% nu sunt de acord 26% spun că nu ştiu

Israel, profeţie împlinită – distribuţie pe sexe

- 54% dintre femei sunt de acord; 18% nu sunt de acord; 28% nu ştiu
- 49% dintre bărbaţi sunt de acord; 27% nu sunt de acord; 24% nu ştiu

Israel, profeţie împlinită – distribuţie pe religii

- 70% dintre creştinii evanghelici/născuţi din nou sunt de acord; 12% nu sunt de acord
- 59% dintre cei afiliaţi creştinilor protestanţi sunt de acord; 16% nu sunt de acord
- 52% dintre catolici sunt de acord; 24% nu sunt de acord
- 56% dintre evreii americani sunt de acord; 22% nu sunt de acord

Israel, profeţie împlinită – distribuţie în funcţie de simpatizanţii
unei ideologii/unui partid

- 44% dintre simpatizanţii democrat-liberalilor sunt de

acord; 21% nu sunt de acord

- 50% dintre cei ce se consideră moderaţi sunt de acord; 28% nu sunt de acord
- 65% dintre simpatizanţii republicanilor conservatori sunt de acord; 18% nu sunt de acord

Israel, profeţie împlinită – distribuţie pe membrii unui partid

- 47% dintre democraţi sunt de acord; 24% nu sunt de acord
- 61% dintre republicani sunt de acord; 19% nu sunt de acord

Israel, profeţie împlinită – distribuţie pe rasă

- 60% dintre afroamericani sunt de acord; 17% nu sunt de acord
- 52% dintre cei aparţinători rasei albe sunt de acord; 22% nu sunt de acord
- 46% dintre hispanici sunt de acord; 41% nu sunt de acord
- 29% dintre asiatici sunt de acord; 29% nu sunt de acord; 42% nu ştiu

Israel, profeţie împlinită – distribuţie în funcţie de venit

- 62% dintre americanii cu venituri anuale sub 20.000 de dolari sunt de acord, 15% nu sunt de acord
- 55% dintre americanii cu venituri anuale între 60.000 şi

74.0 de dolari sunt de acord; 22% nu sunt de acord

- 37% dintre americanii cu venituri anuale de 100.000 de dolari sau mai mult sunt de acord; 37% nu sunt de acord; 26% nu ştiu

Israel, profeţie împlinită – distribuţie pe regiuni

- 45% dintre americanii din regiunea de est sunt de acord; 29% nu sunt de acord
- 52% dintre americanii din vestul mijlociu sunt de acord; 23% nu sunt de acord
- 58% dintre americanii din sud sunt de acord; 15% nu sunt de acord
- 48% dintre americanii din vest sunt de acord; 29% nu sunt de acord
- 47% dintre americanii din New England sunt de acord; 20% nu sunt de acord

Israel, profeţie împlinită – distribuţie pe vârste

- 61% dintre americanii cu vârste cuprinse între 18 şi 25 sunt de acord; numai 7% nu sunt de acord; 32% nu ştiu
- 37% dintre americanii generaţiei X, cu vârste cuprinse între 26 şi 40 de ani sunt de acord; 33% nu sunt de acord; 30% nu ştiu
- 53% dintre americanii cu vârste cuprinse între 41 şi 55 de ani sunt de acord; 30% nu ştiu
- 56% dintre americanii cu vârste cuprinse între 56 şi 65 de ani sunt de acord; 22% nu sunt de acord
- 59% dintre americanii cu vârsta de peste 65 de ani

sunt de acord; 21% nu sunt de acord

SONDAJ EXCLUSIV:
ATITUDINEA AMERICANILOR FATĂ DE PROFEŢIA BIBLICĂ 355

TRĂIM ZILELE DIN URMĂ?

Sondajul de opinie a pus întrebarea dacă persoana chestionată este de acord sau nu cu următoarea afirmaţie: Evenimente precum renaşterea Statului Israel, războaie şi instabilitate în Orientul Mijlociu, cutremure recente şi tsunamiul din Asia sunt mărturii ale faptului că trăim în perioada pe care Biblia o numeşte zilele din urmă.

42% dintre americani sunt de acord 44% nu sunt de acord 14% nu ştiu

Trăim zilele din urmă – distribuţie pe sexe

- 50% dintre femei sunt de acord; 37% nu sunt de acord; 13% nu ştiu
- 34% dintre bărbaţi sunt de acord; 52% nu sunt de acord; 14% nu ştiu

Trăim zilele din urmă – distribuţie pe religii

- 58% dintre creştinii evanghelici/născuţi din nou sunt de acord; 30% nu sunt de acord
- 50% dintre creştinii protestanţi sunt de acord; 35% nu sunt de acord
- 38% dintre catolici sunt de acord; 52% nu sunt de acord
- 31% dintre americanii evrei sunt de acord; 56% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuţie în funcţie de simpatizanţii unei ideologii/unui partid

- 30% dintre democrat-liberali sunt de acord; 57% nu sunt de acord
- 39% dintre cei care se consideră moderaţi sunt de acord; 47% nu sunt de acord
- 51% dintre republicanii conservatori sunt de acord; 39% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuţie pe membrii unui partid

- 39% dintre democraţi sunt de acord; 47% nu sunt de acord
- 48% dintre republicani sunt de acord, 39% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuţie pe rase

- 75% dintre afroamericani sunt de acord; 16% nu sunt de acord
- 39% dintre persoanele de rasă albă sunt de acord; 47% nu sunt de acord
- 33% dintre hispanici sunt de acord; 56% nu sunt de acord
- 14% dintre asiatici sunt de acord; 86% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuţie în funcţie de venit

- 60% dintre americanii cu venit anual sub 20.000 de dolari sunt de acord; 26% nu sunt de acord
- 43% dintre americanii cu venit anual între 60.000 şi 75.000 de dolari sunt de acord; 49% nu sunt de acord
- 16% dintre americanii cu venit anual de 100.000 de dolari sau mai mult sunt de acord; 77% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuţie pe religii

- 37% dintre americanii din est sunt de acord; 49% nu sunt de acord
- 39% dintre americanii din vestul mijlociu sunt de acord; 48% nu sunt de acord
- 51% dintre americanii care trăiesc în sud sunt de acord; 35% nu sunt de acord
- 35% dintre americanii din vest sunt de acord; 50% nu sunt de acord
- 35% dintre americanii din New England sunt de acord; 51% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuţie pe vârste

- 57% dintre americanii cu vârste cuprinse între 18 şi 25 de ani sunt de acord; 39% nu sunt de acord
- 32% dintre americanii din generaţia X, cu vârste cuprinse între 26 şi 40 sunt de acord; 49% nu sunt de acord

43% dintre americanii cu vârste cuprinse între 41 şi 55 de
ani sunt de acord; 47% nu sunt de acord
42% dintre americanii cu vârste cuprinse între 56 şi 65 de
ani sunt de acord; 44% nu sunt de acord
46% dintre americanii cu vârste cuprinse între 65 de ani şi
mai mult, sunt de acord; 39% nu sunt de acord

ANEXA 3:

EZECHIEL 38-39 TEXTUL DIN SCRITPURĂ, TRADUCEREA D.CORNILESCU

Capitolul 38

1 Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:2 „Fiul omului,
întoarce-te cu faţa spre Gog, din ţara lui Magog, spre
domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului, şi proroceşte
împotriva lui! 3Şi spune: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu:
Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi
Tubalului! 4Te voi târî şi-ţi voi pune un cârlig în falei; te voi
scoate, pe tine şi toată oastea ta, cai şi călăreţi, toţi
îmbrăcaţi în chip strălucit, ceată mare de popor, care
poartă scut şi pavăză, şi care toţi mânuiesc sabia;
5împreună cu ei voi scoate pe cei din Persia, Etiopia şi Put,
toţi cu scut şi coif: 6Gomerul cu toate oştile lui, ţara
Togarmei, din fundul miazănoaptei, cu toate oştile sale,
popoare multe împreună cu tine!

7Pregăteşte-te, deci, fii gata, tu şi toată mulţimea
adunată în jurul tău! Fii căpetenia lor! 8După multe zile,
vei fi în fruntea lor; în vremea de apoi, vei merge

împotriva ţării ai cărei locuitori, scăpaţi de sabie, vor fi strânşi dintre mai multe popoare pe munţii lui Israel, care multă vreme fuseseră pustii; dar, fiind scoşi din mijlocul popoarelor, vor fi liniştiţi în locuinţele lor. [9]Iar tu te vei sui, vei înainta ca o furtună, vei

fi ca un nor negru care va acoperi ţara, tu cu toate oştile tale şi multe popoare cu tine.»

[10]Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «În ziua aceea, multe gânduri îţi vor veni în minte şi vei urzi planuri rele.» [n]Vei zice: «Mă voi sui împotriva ţării acesteia deschise, voi năvăli peste oamenii aceştia liniştiţi, care stau fără griji în locuinţele lor, toţi în locuinţe fără ziduri, şi neavând nici zăvoare, nici porţi! [12]Mă voi duce să iau pradă şi să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme şi moşii, şi locuieşte în mijlocul pământului.» [13]Seba şi Dedan, negustorii din Tars şi toţi puii lor de lei, îţi vor zice: «Vii să iei pradă? Pentru jaf ţi-ai adunat oare mulţimea ta, ca să iei argint şi aur, ca să iei turme şi avuţii, şi să faci o pradă mare?»

[14]De aceea proroceşte, fiul omului, şi spune lui Gog: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Da, în ziua când poporul Meu Israel va trăi în linişte, vei porni

din ţara ta [15]şi vei veni din fundul miazănoaptei, tu şi multe popoare cu tine, toţi călări pe cai, o mare mulţime şi o puternică oştire! [16]Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor, care va acoperi ţara. În zilele de apoi, te voi aduce împotriva ţării Mele, ca să Mă cunoască neamurile, când voi fi sfinţit în tine sub ochii lor, Gog!»

[17]Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Nu eşti tu acela despre care am vorbit odinioară, prin robii Mei prorocii lui Israel, care au prorocit atunci ani de zile, că te voi aduce împotriva lor? [18]In ziua aceea, însă, în ziua când va porni Gog împotriva pământului lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, Mi se va sui în nări mânia aprinsă. [19]0 spun, în gelozia şi în focul mâniei Mele: În ziua aceea, va fi un mare cutremur în ţara lui Israel. [20]Peştii mării şi păsările cerului vor tremura de Mine, şi fiarele câmpului şi toate târâtoarele care se târăsc pe pământ, şi toţi oamenii care sunt pe faţa pământului; munţii se vor răsturna, pereţii stâncilor se vor prăbuşi şi toate zidurile vor cădea la pământ.[21] Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toţi munţii Mei, zice Domnul Dumnezeu; sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său. [22]I1 voi judeca prin ciumă şi sânge, printr-o ploaie năprasnică şi prin pietre de grindină; voi ploua foc şi pucioasă peste el, peste oştile lui, şi peste popoarele cele multe, care vor fi cu el. [23]Imi voi arăta astfel mărimea

şi sfinţenia, Mă voi face cunoscut înaintea mulţimii neamurilor, şi vor şti că Eu sunt Domnul.»„

Capitolul 39

„Fiul omului, proroceşte acum împotriva lui Gog şi spune: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Iată că am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului! [2]Te voi târî, te voi aduce, te voi sui din fundul miazănoaptei, şi te voi aduce pe munţii lui Israel. [3]Iţi voi doborî arcul din mâna stângă şi voi face să-ţi cadă săgeţile din mâna dreaptă. [4]Vei cădea pe munţii lui Israel, tu şi toate oştile tale, şi popoarele care vor fi cu tine; te voi da de mâncare păsărilor de pradă, tuturor celor ce au aripi şi fiarelor câmpului. [5]Vei cădea pe faţa câmpului, căci Eu am vorbit, zice Domnul Dumnezeu. [6]Voi pune foc Magogului şi celor ce locuiesc liniştiţi în ostroave, ca să ştie că Eu Sunt Domnul.

[7]Imi voi face cunoscut Numele Meu cel Sfânt în mijlocul poporului Meu Israel şi nu-i voi mai lăsa să-Mi pângărească Numele Meu cel Sfânt; ci vor şti neamurile că Eu sunt Domnul, Sfântul lui Israel!” [8]”Iată că lucrurile acestea vin şi se întâmplă, zice Domnul Dumnezeu! Aceasta este ziua, despre care am vorbit.

[9]Atunci locuitorii cetăţilor lui Israel vor ieşi, vor arde şi vor da pradă flăcărilor armele, pavezele şi scuturile, arcurile şi săgeţile, lăncile şi suliţele; şi şapte ani vor face focul cu ele. [10]Nu vor lua lemne de pe câmp şi nu vor tăia lemne din păduri, ci vor face focul cu armele. Îi vor jefui

pe cei ce i-au jefuit şi-i vor prăda pe cei ce i-au prădat,
zice Domnul Dumnezeu.
[n]In ziua aceea, voi da lui Gog un loc de înmormântare în
Israel: valea călătorilor, la răsăritul mării moarte, şi
mormântul acesta va astupa trecerea călătorilor. Acolo vor
îngropa pe Gog cu toată mulţimea lui şi vor numi valea
aceasta: 'Valea mulţimii lui Gog. [12]Şapte luni îi va îngropa
casa lui Israel, ca să cureţe ţara. [13]Tot poporul ţării îi va
îngropa, şi i se va duce vestea, în ziua când voi fi proslăvit,
zice Domnul Dumnezeu. [14]Apoi vor alege nişte oameni
care vor cutreiera neîncetat ţara şi care vor îngropa
trupurile rămase pe faţa pământului, ca să cureţe ţara;
după şapte luni vor începe să cerceteze. [15]Cei ce vor
străbate ţara, o vor cutreiera, şi când unul din ei va vedea
oasele unui

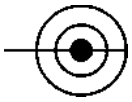

om, va pune un semn lângă el, până îl vor îngropa
groparii în 'Valea mulţimii lui Gog'. [16]Tot acolo va
mai fi şi o cetate numită Hamona (Mulţime). Aşa
vor curăţi ţara.»„
[17]"Fiul omului, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu:
«Spune păsărilor de orice soi şi tuturor fiarelor
câmpului: Adunaţi-vă, şi veniţi! Strângeţi-vă din
toate părţile pentru jertfa Mea pe care o junghii
pentru voi; jertfa mare este pe munţii lui Israel!
Mâncaţi carne şi beţi sânge, [18]mâncaţi carnea

vitejilor şi beţi sângele voievozilor pământului, sânge de berbeci, de miei, de ţapi, de tauri îngrăşaţi din Basan! 19Mâncaţi grăsime până vă veţi sătura şi beţi sânge până vă veţi îmbăta, din jertfele Mele pe care le voi junghia pentru voi. 20Săturaţi-vă la masa Mea de carnea cailor şi a călăreţilor, de carnea vitejilor şi a tuturor oamenilor de război», zice Domnul Dumnezeu.

21Imi voi arăta slava între neamuri; şi toate neamurile vor vedea judecăţile pe care le voi face şi pedepsele cu care îi va lovi mâna Mea. 22Cei din casa lui Israel vor şti că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua aceea şi de atunci înainte.23 Şi neamurile vor cunoaşte că din pricina nelegiuirilor ei a fost dusă casa lui Israel în robie, din pricina fărădelegilor ei, săvârşite de ea împotriva Mea; de aceea le-am ascuns Faţa Mea şi i-am dat în mâinile vrăjmaşilor lor, ca să piară toţi ucişi de sabie. 24Le-am făcut după necurăţiile lor şi după fărădelegile lor, şi le-am ascuns Faţa Mea.»„

25De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Acum voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel şi voi fi gelos de Numele Meu cel Sfânt.26Atunci îşi vor uita ocara şi toate fărădelegile pe care le-au săvârşit împotriva Mea, când locuiau liniştiţi în ţara lor şi când nu-i tulbura nimeni. 27Când îi voi aduce înapoi dintre popoare şi îi voi strânge din

ţara vrăjmaşilor lor, voi fi sfinţit de ei înaintea multor neamuri. [28]Şi vor şti că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luaţi prinşi de război între neamuri şi care-i strâng iarăşi în ţara lor; nu voi mai lăsa pe niciunul din ei acolo [29]şi nu le voi mai ascunde Faţa Mea, căci voi turna Duhul Meu pentru casa lui Israel”, zice Domnul Dumnezeu.

NOTE

INTRODUCERE: TOŢI OCHII SUNT AŢINTIŢI SPRE EPICENTRU

1. **Nora Boustany, „For Arab World, a Sea Change", *Washington Post,* 19 august 1990.**
2. **Nadia Abu el-Magd, „Egypt Ponders Regional Role After War", Associated Press, 7 mai 2003. Alte exemple: în aprilie 2003, şeful de stat major militar israelian Moshe Ya'alon le-a spus comandanţilor seniori israelieni că Orientul Mijlociu „trece printr-un cutremur politic... care se va întinde pe o perioadă de câteva luni, posibil chiar ani, înainte să se stabilească în întregime efectele." Vedeţi „Israeli Security Perceptions to Change After Iraq War", *Voice of Israel Radio/BBC Worldwide Monitoring,* 14 aprilie 2003. În articolul său din 8 martie 2005, din *New York Times*, David Brooks scria despre „cutremure politice care zguduie acum lumea arabă." Steve Forbes scria în cadrul rubricii sale „Fact and Comment" din publicaţia *Forbes* la 28 martie 2005, „faptul că am reuşit să-l răsturnăm pe Saddam Hussein şi alegerile consecutive din Irak au declanşat un adevărat cutremur politic: alegerile din Afganistan au dat şi femeilor dreptul de a vota; alegeri libere în Irak; o alegere prezidenţială liberă între palestinieni, iar câştigătorul promite să pună capăt violenţelor şi**

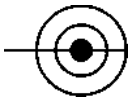
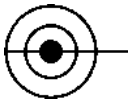

începerea negocierilor de pace cu Israelul; o revoltă populară în Liban; şi dorinţa subită a preşedintelui egiptean Hosni Mubarak de a organiza alegeri prezidenţiale libere odată ce se încheie mandatul domniei sale."

3. **Agenţia France-Presse, „Hardline Win in Iran Sparks Fears on Nukes and Extremism", 25 iunie 2005.**
4. **O căutare în baza de ştiri Lexis-Nexis la 21 februarie 2006.**
5. **Preşedintele Mahmoud Ahmadinejad, se adresează în Adunarea Generală a Naţiunilor Unite (discurs, New York, 17 septembrie 2005), tradus şi distribuit de agenţia de ştiri Islamic Republic, postată pe www. globalsecurity. org**
6. **Golnaz Esfandiari, „President Sees Light Surrounding Him", Iran Press Service, 29 noiembrie 2005.**
7. **Preşedintele iranian Mahmoud Ahmadinejad, textul comunicatului din cadrul conferinţei de la Teheran, raportat de agenţia de presă a studenţilor iranieni la 26 octombrie 2005, citat de Institutul de Cercetare Media din Orientul Mijlociu, seria de rapoarte speciale nr. 1013,28 octombrie 2005.**
8. **Vezi „Iran Says It Joins Nuclear Club", Reuters, 12 aprilie 2006. Vezi şi Amos Harel, „MI Chief Warns That Iran Will Produce Nuclear Bombs by 2010", Haaretz, 10 mai 2006; „Iran 2-3 Years from Nuclear Bomb", Agenda France-Presse, 11 aprilie 2006; Con Coughlin, „Iran «Could Go Nuclear within Three Years»„, London Telegraph, 16 ianuarie 2006; „Iran Could Produce Nuclear Bomb in 16 Days, U.S. Says", Bloomberg News, 12 aprilie 2006.**
9. **John Mintz, „U.S. Called Unprepared for Nuclear**

Terrorism", *Washington Post*, 3 mai 2005.

10. Graham Allison, *Nuclear Terrorism: The Ultimate Preventable Catastrophe*, New York,Times Books, 2004). Vezi extrase în Graham Allison, „Nuclear Terrorism", revista *Blueprint*, Consiliul de leadership democratic, 7 octombrie 2004.

11. Vezi „Iran Leader: Israel Will Be Annihilated", Associated Press, 14 aprilie 2006. Vezi şi Chris Brummitt, „Iran Leader Calls Israel An «Evil Regime»„, Associated Press, 11 mai 2006.

12 Preşedintele George W. Bush, Despre Starea Naţiunii (discurs ţinut la Capitoliul Statelor Unite, Washington D.C., 29 ianuarie 2002).

13. Glenn Kessler, „Bush Says U.S. Would Defend Israel Militarily", *Washington Post*, 2 februarie 2006.

14. Edmund Blair, „Bush Wont Rule Out Nuclear Strike on Iran", Reuters, 18 aprilie 2006.

15. De exemplu senatorul John Kerry a afirmat în timpul dezbaterii prezidenţiale din 30 septembrie 2004 că „Iranul se îndreaptă spre arme nucleare şi lumea este mai periculoasă" (http://www.debates.org/ pages/trans2004a.html) Website-ul său de campanie a publicat această afirmaţie: „Un Iran cu arme nucleare reprezintă un risc inacceptabil pentru securitatea naţională a Statelor Unite şi a aliaţilor noştri din regiune" (http://www.globalsecurity.org/military/library/report/2004/ kerry_natl-security-plans_strategy.htm). Sen. John Edwards a spus publicaţiei *Washington Post* într-un interviu publicat la 30 august 2004 că „un Iran nuclear este inacceptabil din atât de multe motive, inclusiv posibilitatea de a crea o poartă şi nevoia ca şi alte ţări din regiune să dezvolte capacitate nucleară – Arabia Saudită, Egiptul şi posibil şi alţii. (http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/articles/A45216- 2004Aug29.html). Sen. Joe Lieberman şi-a prezentat discursul la München pe 5 februarie 2006, avertizând că „Iranul ne va pune pe toţi la încercare. Dacă

ignorăm ameninţarea pe care o reprezintă sau o acoperim cu negocieri interminabile şi lipsite de speranţă, vom regreta." (http://lieberman.senate.gov/newsroom/release.cfm?id=251200).

16. **Sen. Hillary Clinton s-a adresat înaintea Comitetului de afaceri publice anericano-israelian) (discurs, 24 mai 2005), http://clinton.senate.gov/~clinton/speeches/2005524910.html.**
17. **John Zogby, „Zogby: 66% Say Iran A Threat To U.S." (alertă e-mail de la Zogby.com, bazată pe un sondaj organizat dejohn Zogby). Vezi http://www.zogby.com/news/ReadNews.dbm?ID=1109.**
18. **Agenţia France-Presse, „Khatami Warns U.S. of «Burning Hell» as Iran Marks Islamic Revolution", 10 februarie 2005.**
19. **Vezi „Tehran Threatens West with Homicide Attacks", *The Sunday Times*, 16 aprilie 2006; vezi de asemenea şi Aii Nouri Zadeh, „Irans Secret Plan if Attacked by U.S. Codenamed «Judgment Day»„, *Ash arq Al-Awsat, 2T* aprilie 2006.**
20. **Associated Press, „Russia Agrees To $1 Billion Arms Deal With Iran", 2 decembrie 2005.**
21. **Anton LaGuardia, et al., „We Will Use Force, Blair Warns Iranians", *London Telegraph,* 28 octombrie 2005. Vezi şi Philip Webster, „Blair Hints at Military Action after Irans «Disgraceful» Taunt", *The (London) Times*, 28 octombrie 2005.**
22. **Hilary Leila Krieger, „Olmert: Ahmadinejad Is a Psychopath *„Jerusalem Post*, 29 aprilie 2006.**
23. **„Peres: «Ahmadinejad Represents Satan»„, CNN.com, 15 aprilie 2006.**

24. Transcriere a emisiunii NBC „Meet The Press”, 2 aprilie 2006.

CAPITOLUL 1: VIITORUL A FOST PREZIS

1. **Preşedintele George W. Bush, State of the Union Address (discurs, Capitoliul Statelor Unite, Washington, D.C., 29 ianuarie 2002).**
2. **Associated Press, „3 Americans Killed in Gaza Blast”, 15 octombrie 2003.**
3. **Paul Bedard, „Washington Whispers: Modern Nostradamus”, *U. S. News & World Report*, 3 noiembrie 2003.**
4. **Associated Press, „Gunfight at Arafat Mourning Tent”, 14 noiembrie 2004.**
5. **„Civil War Looms over Palestine After Arafat's Death”, Asia News, 15 noiembrie 2004; „Rival Gangs Violently Vie for Control in PA”, Arutz Sheva, IsraelNationalNews.com, 15 noiembrie 2004. Vezi şi Daniel Pipes, Weblog, „Palestinian Anarcy, Post-Arafat”, 14 noiembrie 2004.**
6. **Agenţia France-Presse, „Palestinian PM Called for End to «Armed Chaos»„, 18 noiembrie 2004.**
7. **Vezi „Bush Pledges to Spread Democracy”, CNN, 20 ianuarie 2005; Peter Baker şi Michael A. Fletcher, „Bush Pledges to Spread Freedom: Global Focus on Rights Would Be a Shift in Policy”, *Washington Post*, 21 ianuarie 2005; Barbara Ferguson, „Bush Again Calls for Democracy in Middle East”, Arab News, 4 februarie 2005; „Rice Calls for Mid-East Democracy”, BBC News, 20 iunie 2005. Vezi şi Joel C. Rosenberg, „Two Great Dissidents: Natan Sharansky's Vision, and President Bush’s”, National Review Online, 19noiembrie 2004.**
8. **Joel C. Rosenberg, interviu de Sean Hannity, *Sean Hannity Show*, 24 iunie 2005.**
9. **Henry Meyer, „Putin Amendment May Allow Third Term”, Associated Press, 24 iunie 2005.**
10. **Vezi Agenţia France-Presse, „ «Street Sweeper» Ahmadinejad Promises New Era for Iran”, 24 iunie 2005; Associated Press, „Ahmadinejad Vows Strong Islamic Iran After**

Election Triumph", 25 iunie 2005; „Iran Hardliner Sweeps to Victory", BBC News, 25 iunie 2005; Roxana Saberi, „Iran's New Leader Vows to Restart Nuclear Program", National Public Radio, 27 iunie 2005.

11. Vezi John Daniszewski, „Hard-Liner Wins Decisively in Iran Presidential Election; Ahmadinejad's victory signals the return of an Islamic fundamentalist government and is likely to alter the dynamic in nuclear negotiations", Los Angeles Times, 25 iunie 2005; vezi *şi* Kathy Gannon, „Iran's New Leader to Pursue Nuclear Plans", Associated Press, 27 iunie 2005.

12. Vladimir Isachenkov, „Putin Offers Iran's President-Elect to Continue Nuclear Cooperation", Associated Press, 25 iunie 2005.

13. Associated Press, „Novel Written By Saddam to Be Published", 24 iunie 2005.

CAPITOLUL 2: GENEZA ROMANULUI *JIHAD*

1. Pentru a înţelege mai bine acţiunile sale de la aceaoră, vezi Natan Sharansky, „Too Eager to Close the Deal", *New York Times*, 6 iunie 2000; Natan Sharansky, „No Justice, No Peace", *Wall Street Journal*, 6 iulie 2000; Natan Sharansky, „And Israel's Task", *Washington Post*, 30 iulie 2000.

2. Daniel Klaidman şi Jeffrey Bartholet, „The Fate of Jerusalem", articolul de primă pagină din *Newsweek*, 24 iulie 2000.

3. Declaraţia lui Natan Sharansky, 25 iulie 2000.

4. Putin a lucrat ca şef al FSB—*FederaVnaya Sluzhba Bezopasnosti Rossiyskoi Federatsii*—din iulie 1998 până în august 1999, şi apoi a fost promovat de către Boris Eltsin ca prim-ministru al Rusiei.

5. Vezi articole şi studii de Joel C. Rosenberg: „Land of Promise: Restoring Israel's Economic Miracle", *Policy Review* (toamna 1991; Joel C. Rosenberg cu Edward L. Hudgins, „Economic Reform, Not Loan Guarantees,

Israel's Only Path to Prosperity", *Heritage Backgrounder* #881, The Heritage Foundation, 13 februarie 1992; „Still Time to Say No „*Jerusalem Post*, 10 august 1992; „Why Economic Growth Is Critical to Arab Israeli Peace", *Heritage Backgrounder* #920, The Heritage Foundation, 5 noiembrie 1992; „Economic and the Middle East", *Journal of Commerce,* 25 noiembrie 1992.

6. Tim LaHaye, *The Coming Peace În The Middle East,* Grand Rapids, Zondervan, 1984, 9.
7. Pentru date din 1948, vezi declaraţia de presă a Ministerului de Afaceri Externe a Israelului „Independence Day", 25 aprilie 2004. Pentru date recente, vezi declaraţia de presă a Biroului Central de Statistică a Israelului, „The Population of Israel Has Reached About 7 Million", 2 octombrie 2005 (cifra actuală: 6.955.000). Pentru planuri viitoare, vedeţi analiza efectuată de Institutul de planificare în diplomaţie ebraică [Jewish Policy Planning Institute], citat de Amiram Barkat, „Greater TA Replaces NY As World's Largest Jewish City", *Haaretz*, 17 ianuarie 2006.
8. Jon Felder, „Focus on Israel: Israels Agriculture in the 21st Century", Ministerul de Afaceri Externe a Israelului, 24 decembrie 2002,2. Vezi şi *StatisticalAbstract of Israel: 2005,* secţiunea de agricultură, tabelul 19.19, 654.
9. „Country Studies: Israel", secţiunea agricultură, Biblioteca Congresului Statelor Unite, countrystudies.us/israel/76.htm.
10. Jon Felder, „Focus on Israel: Israels Agriculture in the 21st Century", Ministerul Afacerilor Externe al Israelului, 24 decembrie 2002.

ll.Ibid.

12. *Statistical Abstract of Israel: 2005,* secţiunea de agricultură, tabelul 19.19, 654.

13.Ibid.

CAPITOLUL 3: SĂ UNIM PUNCTELE

1. Media internaţională raportează pe larg şi interpretează cu litere de-o şchioapă în lumea întreagă faptul că plimbarea lui Sharon pe Muntele Măslinilor a iscat spontan proteste arabe. Dar chiar şi oficialii palestinieni de vârf au recunoscut mai târziu că „Intifada Al-Aksa", cum a ajuns să fie cunoscută, a fost plănuită cu mare grijă şi orchestrată cu multă agilitate. „Oricine îşi închipuie că intifada a izbucnit din cauza contestatei vizite a lui Sharon la moscheea Al-Aksa greşeşte", a afirmat ministrul comunicaţiilor palestinian Imad Al-Faluji unui ziar arab în primăvara anului 2001. „Această intifadă a fost plănuită în avans, încă de când s-a întors preşedintele Arafat de la negocierile de la Camp David. Un alt consilier al lui Arafat a spus unui ziar francez că „cu câteva zile înainte de vizita lui Sharon la moschee [...] Arafat a cerut să fim gata să iniţiem o lovitură." Într-adevăr, o privire mai atentă în media palestiniană oficială în zilele acelea şi chiar cu câteva luni înainte de vizita lui Sharon trădează aceste pregătiri. Vezi Dore Gold, editor, „One Year of Yasser Arafat s Intifada: How It Started and How It Might End[a], *Jerusalem Issue Brief* 1, nr. 4, Centrul pentru Afaceri Publice din Ierusalim (1 octombrie 2001).

2. Vezi „Palestinian Violence and Terrorism Since September 2000", Proces verbal al Ministerului Afacerilor Externe din Israel, www.mfa. gov.il (accesat la 2 martie 2006); Martin Asser, „Lynch Mob's Brutal Attack", BBC News, 12 octombrie 2000; „Attack on USS Cole", Proces verbal al Departamentului de Stat al SUA, www.usinfo.state.gov (accesat la 2 martie 2006). Vezi şi, „Will Saddam Hussein Attack Israel?" Special

Dispatch Series No. 136, Institutul de cercetare Media din Orientul Mijlociu, 13 octombrie 2000; „U.S. Calls Iraqi Troop Movement «AII Show»„, CNN, 12 octombrie 2000; „Hammurabi Division (Armored) [Istorie]”, www.globalsecurity.org (accesat la 3 martie 2006); Frank Gardner, „Saddam Threatens Israel”, BBC News, 4 octombrie 2000.

3. Vezi „Suicide and Other Bombing Attacks in Israel Since the Declaration of Principles (September 1993)”, Proces Verbal al Ministerului Afacerilor Externe din Israel, www.mfa.gov.il (accesat la 2 martie 2006).
4. Arutz 2 [media israeliană], „Netanyahu: Baraks concessions will destroy the country”, 24 iulie 2000.
5. „Sharon Wins Landslide Victory”, CNN, 7 februarie 2001.
6. Ibid.
7. Benjamin Netanyahu, ***Fighting Terrorism; How Democracies Can Defeat the International Terrorist Network,***, New York, Farrar, Straus ***Sc*** Giroux, 1995, 96. Notă: Editura a re-lansat cartea la sfârşitul anului 2001, cu o nouă prefaţă a autorului, după atacurile teroriste asupra World Trade Center şi a Pentagonului.
8. Ibid, 126.
9. Ibid, 125.
10. Cartea lui Netanyahu a fost reeditată în 2000 şi retipărită sub titlul ***A Durable Peace: Israel and, Its Place among the Nations.***
11. Benjamin Netanyahu, ***A Durable Peace: Israel and Its Place Among the Nations,*** New York, Warner, 1993 şi 2000,135.
12. Ibid, 136.
13. Vezi Judith S. Yaphe, Declaraţia în faţa Comisiei Naţionale asupra Atacurilor Teroriste împotriva Statelor Unite (cunoscută în mod obişnuit drept „Comisia 9/11”), 9 iulie 2003. Yaphe a lucrat timp de 20 de ani ca analist al CIA, specializat în Orientul Mijlociu, perfecţionându-se tocmai în Orientul Mijlociu. În prezent lucrează în cadrul Universităţii Apărării Naţionale din Washington, D.C.

CAPITOLUL 4: A TREIA LENTILĂ

1. Citat de Steven Komarow şi Tom Squitieri, „NORAD Had Drills of Jets As Weapons”, *USA Today*, 18 aprilie 2004.
2. Condoleeza Rice, Declaraţie înaintea Comisiei 9/11, 19 mai 2004, transcris de CNN.
3. Richard Armitage, Declaraţie înaintea Comisiei 9/11, 24 martie 2004, transcris de CNN.
4. Vezi Peter Jennings, *America Strikes Back,* ABC News Special, transcris, 21 septembrie 2001.

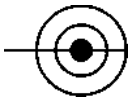

5. Tom Kean, et al., *Final Report of the National Commission on Terrorist Attacks upon the United States,* Rezumat executiv, „Descoperiri generale”„, 7, www.9-llcommission.gov/report/911Report_Exec.htm (accesat la 27 februarie 2006).
6. Vezi Nick B. Williams Jr. şi Daniel Williams, „Iraq Threatens Israel with Use of Nerve Gas*Los Angeles Times*, 3 aprilie 1990.
7. Jill Smolowe, „Sword of the Arabs”, revista *Time,* 11 iunie 1990.
8. Andrew McEwen, „Experts Believe Iraq Will Stop Short of Invasion”, *The Times of London,* 26 iulie 1990.
9. Michael Wines, „U.S. Says Bush Was Surprised by the Iraqi Strike”, *New York Times,* 5 august 1990.
10. Ibid.
11. Rowan Scarborough, „CIA, Defense Saw Different Aims in Buildup”, *Washington Times*, 3 august 1990.
12. Punctele care urmează sunt din Brian S helium, *Chronology of Defense Intelligence in the Gulf War: A Research Aid for Analysts*, Agenţia de Servicii Secrete a Apărării, iulie 1997. Vezi Arhiva Securităţii Naţionale, Universitatea George Washington, www.gwu.edu/~nsarchiv/ (accesat la 1 martie 2006).

13. Gershom Gorenberg, ***The End of Days: Fundamentalism and the Struggle for the Temple Mount,*** New York, Free Press, 2000, revizuit în 2002,1-4, 223
14. Bill Moyers, discurs la primirea premiului Global Environmental Citizen, Centrul pentru Sănătate şi Mediu Global din cadrul Universităţii Harvard, New York City, 1 decembrie 2004.
15. Kevin Phillips, American Theocracy: The Peril and Politics of Radical Religion, Oil, and Borrowed Money in the 21st Century, New York, Viking, 2006,252-255 şi respectiv vii.
16. Sondaj pentru Joel C. Rosenberg, „American Attitudes toward Bible Prophecy", Sondajul naţional Omnibus, condus de McLaughlin *Sc* Asociaţii pe 13 februarie 2006 asupra unui eşantion reprezentativ de 1.0 de persoane. Limitele erorii +/- 3%. Vezi anexa pentru mai multe rezultate ale sondajului.

CAPITOLUL 5: ISRAELUL DESCOPERĂ REZERVE MASIVE DE PETROL SI GAZE NATURALE

1. Tim LaHaye, ***The Coming Peace in the Middle East***, Grand Rapids, Mich., Zondervan, 1984,105.
2. Citat în „Moses' Oily Blessing", ***The Economist,*** 18 iunie 2005.
3. William A. Orme Jr., „Gas Deposits off Israel and Gaza Opening Vision of Joint Ventures", ***New York Times***, 15 septembrie 2000.
4. William A. Orme, Jr., „Arafat Hails Big Gas Find off the Coast of Gaza Strip", ***New York Times***, 28 septembrie 2000.
5. Ross Dunn, „Israeli Geologist Drills for Oil Based on Biblical Guidance", VOA/Israel Faxx, 20 noiembrie 2002.
6. „Oil Traces Found East of Kfar Sava", ***Haaretz,***, 12 septembrie 2003.
7. Associated Press, „Israeli Oil Company Claims Oil Find Valued at US $6 Billion", 4 mai 2004. Luskin a spus reporterilor că el crede „că circa 20 de procente [din

rezerve] sunt exploatabile comercial", cu toate că a atras atenţia asupra faptului că erau necesare mai multe testări şi a spus că „compania va trebui să strângă între 20 şi 50 de milioane de dolari americani pentru a folosi această descoperire." Vezi şi Amiram Cohen, „Givot Olam Drills Afresh at Kfar Sava", *Haaretz,* 23 noiembrie 2004, care spune că: „Pornind de la proprietăţile geologice de la situl Meged 4, Givot Olam a calculat că fiecare kilometru pătrat al zăcământului petrolier conţine aproximativ 5 milioane de barili de petrol, care se traduce într-un [zăcământ] total de 980 de milioane de barili de petrol la nivelul acelui sit."

8. **„Moses' Oily Blessing", *The Economist,* 18 iunie 2005.**
9. **Tovia Luskin, interviu cu autorul, 22 martie 2006.**
10. **Fiul lui Spillman, Steve, a revizuit de curând cartea. Vezi James R. Spillman şi Steven M. Spillman, *Breaking the Treasure Code: The Huntfor Israel's Oil*| Medford, Oregon,True Potential Publishing, 2005; copyright original 1981,3-4.**
11. **Abrevierea „G_d" [cu referire la cuvântul în engleză *God* pentru „Dumnezeu" (n.trad.)] este inclusă în declaraţia de misiune a Zion Oii, în semn de respect faţă de evreii ortodocşi, care în mod tradiţional nu scriu Numele lui Dumnezeu.**
12. **Spillman, 2005 ed, 134-135.**
13. **Philip Mandelker, interviu personal cu autorul, 14 noiembrie 2005. Printre celelalte companii care se ocupă cu forarea de petrol şi/sau gaz (unele cu perspectivă biblică, dar nu toate): Avner Oil Exploration, întemeiat în Israel; BG (înainte British Gas), întemeiat în Marea Britanie; Delek Group, întemeiat în Israel; Ginko Oil Exploration Ltd. (care în 2004 estima că în bazinul Mării Moarte se găsesc circa 20 de miliarde de barili de petrol), întemeiată în Israel; Isramco, întemeiat în Texas; Ness Energy Inc., întemeiat în Texas; Lapidoth Israel Oil Prospectors, întemeiat în Israel; Modii Energy, întemeiat în Israel; şi Sdot Neft, întemeiat în Israel.**

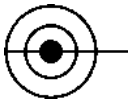

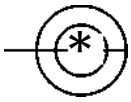

14. Shlomy Golovinski, „Israel, the Home of the Millionaire", ***Haaretz,*** 15 iunie 2005.
15. Amy Teibel, „Buffet Pays $4B For Stake În Israeli Firm", Associated Press, 9 mai 2006.
16. Vezi „Investing in Israel" şi „Venture Capital in Israel", Buletin de ştiri al Ministerului Industriei, Muncii şi Comerţului din Israel, www.moit.gov. il (accesat la 15 martie 2006).
17. Ibid.
18. Cina de la Centrul Israel a avut loc la 27 iunie 2005. Vezi www.icsep.org. il pentru detalii (accesat la 15 martie 2006).

CAPITOLUL 6: TRATATELE ŞI ALIANŢELE OFERĂ ISRAELIENILOR O SIGURANŢĂ MAI MARE CA ORICÂND

1. Joel C. Rosenberg, „For Real?" ***National Review Online***, 9 februarie 2005.
2. Numărul total al atacurilor în 2001: 7.634. Numărul total al atacurilor în 2005: 2.365. Numărul specific al bombelor sinucigaşe a scăzut de la un maxim de 60 în 2002 la doar 7 în 2005. Vezi „Palestinian Terrorism in 2005", Centrul de informaţii secrete şi asupra terorismului, Centrul pentru studii speciale (Israel) 31 decembrie 2005,17; www.intelligence. org.il (accesat 16 martie 2006).
3. General Major Yaakov Amidror, interviu personal cu autorul, 8 iunie 2005.
4. Joel C. Rosenberg, „Pakistan Moves toward Ties with Israel after Gaza Pullout", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 10 septembrie 2005.
5. Arieh O'Sullivan, „Halutz: Sanctions Wont Deter

Iran*Jerusalem Post*, 21 noiembrie 2005.

6. Ted Koppel, conversaţie cu autorul, 23 februarie 2004. Pentru mai multe informaţii legate de conversaţia mea cu Koppel despre 7*he Passion of the Christ [Patimile lui Cristos],* vezi Joel C. Rosenberg, „Koppel Tackles *The Passion*", *National Review*, 24 februarie 2004.
7. Ceilalţi participanţi palestinieni în distribuţia *Nightline* de la Ierusalim au fost Hanan Ashrawi şi dr. Haidar Abdel Shafi.
8. Shimon Peres, interviu personal cu autorul, 16 noiembrie 2005.
9. Saeb Erekat, interviu personal cu autorul, 16 noiembrie 2005.
10. Dean Yates, „Olmert Sees Final Israeli Borders by 2010", Reuters, 9 martie 2006. Vezi de asemenea, „Olmert Vows to Set Final Borders", BBC News, 13 februarie 2006. Pentru citatul din Mofaz, vezi Yaakov Katz, „Mofaz Presents Israel's Hnal Borders", *Jerusalem Post,* 21 martie 2006.Vezi şi „Israel Offers Outline to Divide Jerusalem", Associated Press, 4 mai 2006.
11. Yates, „Olmert Sees Final Israeli Borders by 2010", Reuters, 9 martie 2006.
12. Akiva Eldar, „Abu Mazen to Israel: «Lets Discuss the End of the Conflict»„, *Haaretz*, 24 martie 2006.
13. Khaled Abu Toameh, „Arafat Enraged at Being Called «Incompetent» by PA Minister", *Jerusalem Post*, 12 septembrie 2003.
14. General Nasser Youssef, interviu cu autorul la un eveniment al Institutului American Enterprise în 6 iunie 2006.
15. Abdul Salam al-Majali, interviu cu autorul la un eveniment al Institutului American Enterprise în 6 iunie 2006. Pentru mai multe detalii, vezi Dan Diker şi Pinchas Inbari, „Are There Really Signs of a Jordanian-Palestinian Reengagement?" Jerusalem Issue Brief, vol. 5, nr. 1, Centrul pentru Afaceri publice de la Ierusalim, 19 iulie 2005.

1. Voltaire, ***The Portable Voltaire*** (volum broşat), ed. Ben Ray Redman, New York, Viking Penguin, 1977,101.
2. Ibid.
3. Flavius Josephus, ***Josephus: The Complete Works***, trans. William Whiston, Nashville, Nelson, 1998,41, citând ***Antiquities,*** Cartea Unu, capitolele 5 şi 6.
4. Vezi articolul, „Scythian", ***The Encyclopedia Britannica***, ediţia online, www.britannica.com (accesat 17 martie 2006).
5. William Gesenius, ***Gesenius Hebrew- Chaldee Lexicon to the Old Testament*** (Boston, [n.d.]), citat în Tim LaHaye, ***The Coming Peace in the Middle East***, Grand Rapids, Zondervan, 1984,123.
6. Arno C. Gaebelein, ***The Prophet Ezekiel: An Exposition***, Neptune, New Jersey: Loizeaux Brothers, 1918,258, citat din ediţia din 1972.
7. J. Dwight Pentecost, ***Things to Come: A Study in Biblical Eschatology,*** Grand Rapids, Zondervan, 1958,328.
8. Printre teologi: C. I. Scofield, editor al ***Scofield Reference Bible***, scria în 1909: „Toţi sunt de acord că referinţa primară este la puterile nordice (europene) în frunte cu Rusia... Referinţa la Meşec şi Tubal (Moscova şi Tobolsk) este un semn clar al identificării." Dr. Charles Ryrie, editor al ***Ryrie Study Bible***, scria în ediţia din 1995: „Magog este identificat de Iosephus drept o ţară a sciţilor, regiunea aflată la nord – nord-est de Marea Neagră şi Estul Mării Caspice (acum ocupată de trei membri ai Comunităţii Statelor Independente: Rusia, Ucraina şi Kazahstan)." Dr. John Walvoord,

regretatul Rector al Seminarului Teologic din Dallas şi considerat de mulţi unul din experţii de frunte în profeţie ai secolului douăzeci, scria în 1990, în *Every Prophecy of the Bible*: „Dacă studiem cu atenţie Ezechiel 38-39, ni se revelează o invazie viitoare a ţării Israel de către armatele Rusiei... În sfertul de secol scurs de la al Doilea Război Mondial, Rusia s-a înălţat şi a devenit una din marile puteri militare ale lumii moderne. Într-o măsură mai mare ca oricând până acum, Rusia a devenit o naţiune proeminentă, mai ales în ce priveşte influenţa în Orientul Mijlociu. Posibilitatea ca Rusia să atace Israelul este o preocupare modernă a Statelor Unite şi a altor naţiuni." Dr. Tim LaHaye, posibil cel mai mare expert în profeţie din lume şi coautor (împreună cu Jerry Jenkins) al seriei *Left Behind* care s-a bucurat de un succes fenomenal (peste 62 de milioane de exemplare vândute), scria în 1984 în *The Corning Peace in the Middle East*: „Magog este un nume străvechi pentru naţiunea cunoscută în prezent drept Rusia... Numele de «Moscova» derivă de la numele tribal de «Meşec» şi «Tobolsk», numele principalului stat, de la «Tubal». Substantivul «Gog» provine de la numele tribal original «Magog», care treptat a devenit «Rash», apoi «Rus» şi în prezent este cunoscută drept «Rusia»." Hal Lindsey, autor al bestsellerului de non-ficţiune *Late Great Planet Earth* (peste 15 milioane de exemplare vândute) scria în 1970: „Timp de secole, mult timp înainte ca evenimentele curente să fi putut influenţa ideile exegetului, oamenii au recunoscut că profeţia lui Ezechiel despre comandantul din nord [Gog] se referă la Rusia." Lindsey l-a citat pe dr. John Cumming, care scria în 1864: „împăratul din Nord, după părerea mea, este autocratul din Rusia... pentru că Rusia ocupă un loc, şi încă un loc foarte important, în cuvântul profetic, după cum au recunoscut aproape toţi interpreţii." Lindsey îl citează de asemenea pe Bishop Lowth al Angliei, care în 1710 scria, „Roş, luat ca nume

propriu, în Ezechiel semnifică locuitorii din Sciţia, din care îşi trag numele ruşii de azi."

9. **Vezi biografia lui Josh McDowell, Josh McDowell Ministries, www.josh. org (accesat la 18 martie 2006).**
10. **Joel C. Rosenberg, „Dispatch from Moscow: Puţin and Terror", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 1 septembrie 2004.**
11. **Peter Baker, „Puţin Moves to Centralize Authority: Plan Would Restrict Elections in Russia", *Washington Post*, 14 septembrie 2004.**
12. **Ibid.**
13. **Ibid.**
14. **Tom Parfitt, „Putins Reforms Are Undemocratic Says Governor", *London Telegraphy* 19 septembrie 2004.**
15. **Mihail Gorbaciov, op-ed, „Mikhail Gorbachev on Putins Reforms: «A Step Back from Democracy»„, *Moscow News*, 16 septembrie 2004.**
16. **Citat de Parfitt, „Putins Reforms".**
17. **„Russia's Upper House Passes Bill Tightening Putins Grip on Regions", Voice of America News, 8 decembrie 2004.**
18. **Jackson Diehl, „Putins Unchallenged Imperialism", *Washington Post,* 25 octombrie 2004.**
19. **Ibid.**
20. **Vezi Peter Biles, „Ukraine Crisis Exposes Putins Plans", BBC News, 1 decembrie 2004; Associated Press, „Putin Opposes Ukraine RunofF, 2 decembriu, 2004; „Yushchenko Wins Ukraine Election", BBC News, 27 decembrie 2004.**
21. **Joel C. Rosenberg, „A New Czar Rises in Russia", joelrosenberg.blogspot. com, Weblog, 3 decembrie 2004.**
22. **Reuters, „Russian Premier Vows to Rebuild Military Might", 28 octombrie 1999, notat în David Johnsons Russia List, #3592, Centrul pentru Informaţii ale Apărării, www.cdi.org.**
23. **„Putin: Russia Must Be Great Again", BBC News, 11**

ianuarie 2000.

24. Associated Press, „Russia Planning Maneuvers of Its Nuclear Forces Next Month”, 30 ianuarie 2004.

25. „Putin Urges Enhancement of Russian Army's Combat Capability”, *China People's Daily*, 23 februarie 2004.

26. Vezi „Defense Spending to Be Raised 40% in 2005”, www. Gateway2Russia.com, 12 august 2004; „Russia Plans Defence Budget Boost”, BBC News, 13 august 2004.

27. Associated Press, „Cold War Missile Test-Fired from Russia”, 22 decembrie 2004.

28. „Putin Address to Nation: Excerpts”, BBC News, 25 aprilie 2005; „Putin Deplores Collapse of USSR”, BBC News, 25 aprilie 2005; Associated Press, „Putin: Soviet Collapse a «Genuine Tragedy»„, 25 aprilie 2005.

29. Vladimir Putin, *First Person: An Astonishingly Frank Self-Portrait By Russia's President,* cu Nataliya Gevorkyan, Natalya Timokova şi Andrei Kolesnikov, trad. Catherine A. Fitzpatrick, New York, Public Affairs, 2000).

30. La 1 mai 2000, spre exemplu, Putin a ţinut un discurs în care spunea: „Unii au sugerat chiar măsuri mai radicale decât cele conţinute în

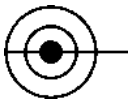

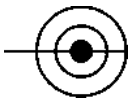

proiectele de lege propuse, mergând chiar până acolo încât să sugereze ca guvernatorii să fie numiţi de către preşedintele rus. Dar eu cred că liderii regiunilor federaţiei trebuie aleşi de către popor. Această procedură s-a împământenit, a devenit parte a sistemului nostru democratic.” Peter Baker şi Susan Glasser, *Kremlin Rising: Vladimir Putins Russia and*

the End of the Revolution, New York, Scribner, 2005, 374.

31. Putin s-a născut la 7 octombrie 1952 în Leningrad, Rusia (acum numit St. Petersburg).
32. Olena Horodetska, „Lukashenko win in Belarus sets US, Russia at odds", Reuters, 20 martie 2006.
33. „Support for Third Term for Putin Growing", Gazeta.ru, 16 martie 2006, citat în Russia List a lui Johnson, 2006-#66, Centrul pentru Informaţii a Apărării, www.cdi.org, 17 martie 2006.
34. „Atunci când Putin a fost scos de pe lista de candidaţi într-un studiu condus în iulie [2005] de către Centrul analitic Yury Levada, lupta pentru primul loc s-a dat între Juganov şi Jirinovski", cu toate că niciunul dintre ei n-a obţinut mai mult de 10 % din voturi. Vezi Mario Canseco, ***Angus Reid Global Scan***, 9 septembrie 2005; citat în Russia List a lui Johnson, #9241, Centrul pentru Informaţii ale Apărării, www.cdi.org, 11 septembrie 2005.
35. Ibid.
36. Vezi Andrei P.Tsygankov, „Why Russians «Love» Stalin", citat în Russia List a lui Johnson, 2006-#66, 17 martie 2006. M. Tsygankov este un profesor asociat la catedra de ştiinţe politice şi relaţii internaţionale din cadrul Universităţii de Stat din San Francisco şi director de program al Asociaţiei de Studii Internaţionale.

CAPITOLUL 8: KREMLINUL SE ASOCIAZĂ „AXEI RĂULUI", ÎNCHEIND O ALIANŢĂ MILITARĂ CU IRANUL

1. Discursul vicepreşedintelui Dick Cheney la Conferinţa Vilnius 2006, în 4 mai 2006, www.whitehouse.gov.
2. Vezi Ariel Cohen şi James A. Phillips, „Countering Russian-Iranian Military Cooperation", ***Heritage Backgrounder*** #1425, The Heritage Foundation, 5 aprilie 2001.
3. UPI, „Russia, Iran Renew Ties", 13 martie 2001.
4. Vezi Cohen şi Phillips, „Countering Russian-Iranian Military Cooperation."

5. „Putin: Iran Will Not Seek Nuclear Arms”, A1 Jazeera, 18 febuarie 2005.
6. Agenţia France-Presse, „Putin Opposes Iranian Nuclear Bomb”, 28 aprilie 2005.
7. Preşedintele Aii Khameni, discurs în faţa comunităţii ştiinţifice nucleare din Iran (Teheran, ianuarie 1987), citat în Kenneth R. Timmerman, ***Countdown to Crisis: The Coming Nuclear Showdown with Iran***, New York, Crown Forum, 2005,42.
8. Timmerman, Countdown to Crisis, 66.
9. Iran Press Service, „Rafsanjani Says Muslims Should Use Nuclear Weapon against Israel”, 14 decembrie 2001, www.iran-press-service.com.
10. „Iranian President at Tehran Conference”, Special Dispatch Series, No. 1013, Middle East Media Research Institute, 28 octombrie 2005.
11. Stefan Smith, „Move Israel to Europe, Ahmadinejad Suggests”, Agenda France-Presse, 9 decembrie 2005.
12. Oficial al Mossadului, interviu personal cu autorul, oferit cu condiţia păstrării anonimatului. Numele şi data interviului nu au fost date în vileag la cererea persoanei intervievate.
13. Donald H. Rumsfeld şi alţii, „Executive Summary”, ***The Report of the Commission to Assess the Ballistic Missile Threat to the United States***, 15 iulie 1998. Disponibil online la www.fas.org/irp/threat/bm-threat.htm.
14. UPI, „Lockheed Continues Study of Ship-Launched Threat”, 9 noiembrie 2005, citat pe www.missilethreat.com, (accesat la 30 martie 2006).
15. David Albright, „Iran Hid Nuclear Plans for Nearly Two Decades”, interviu la Fox News Channel, 24 aprilie 2005.
16. Kenneth M. Pollack, ***The Persian Puzzle: The Conflict between Iran and America,*** New York, Random, 2004, 362. Pentru mai multe informaţii asupra cercetării nucleare clandestine din Iran, citeşte 361-374.
17. Viktor Mikhailov (director al Institutului de

Stabilitate Strategică de pe lângă Ministerului de Energie Atomică din Rusia), „Iran Can Create Nuclear Bomb”, interviu cu Agenţia rusă de ştiri şi informaţii, Novosti, 10 martie 2006.

18. Dore Gold, interviu personal cu autorul, 14 noiembrie 2005

19. Putin a făcut din creşterea vânzării de arme o prioritate maximă. În 1990, Uniunea Sovietică vindea arme, echipament militar şi piese de schimb în toată lumea. După prăbuşirea URSS-ului, vânzările au scăzut sub 4 miliarde de dolari americani pe an în 2000. În februarie 2006 însă, oficialul de vârf responsabil cu vânzarea de arme de la Moscova a spus că: „Cifrele pentru exportul [de arme] al Rusiei în 2005 au fost cele mai mari din ultimii câţiva ani. Cifrele finale sunt de 6.126 miliarde de dolari americani.” Vezi „Russian Arms Exports at 10-Year High”, BBC News, 7 februarie 2001; „Russian 2005 Arms Exports Hit Record $6.1 Billion”, Russian Information Agency Novosti, 9 februarie 2006.

20. Yuri Shtern, (membru al Knessetului), interviu personal cu autorul 13 noiembrie 2005.

21. Natan Sharansky, interviu cu autorul, februarie 2005. Pentru o versiune prescurtată a interviului, vezi Joel C. Rosenberg, „Free Societies vs. Fear Societes”, publicaţia *World,* 26 februarie 2005. Pentru versiunea completă, vezi Joel C. Rosenberg, „Russia, Iran *&c* the Future in the Middle East”, www.leftbehind.com, postată la 8 martie 2005.

22. „În interiorul Forţelor Armate din SUA Secretarul Apărării (Secretary of Defense) este adesea numit SecDef. SecDef-ul şi preşedintele Statelor Unite constituie împreună National Command Authority

(NCA) [Autoritatea Naţională de Comandă, n.trad.], care deţine autoritatea unică de a lansa arme nucleare strategice. Toate armele nucleare sunt guvernate de conducerea celor doi bărbaţi, chiar şi la cel mai înalt nivel în guvern. Amândoi trebuie să fie de acord înaintea ordinului de atac nuclear strategic" („United States Secretary of Defense", www.answers. corn, accesat la 23 martie 2006).

23. **Caspar Weinberger, interviu personal cu autorul, 23 februarie 2006.**

24. **Majoritatea americanilor nu realizează, spre exemplu, faptul că Puţin a supravieţuit deja la trei tentative de asasinare (februarie 2000, august 2000 şi octombrie 2001), şi un grup de terorişti ceceni islamici cunoscuţi drept „Brigăzile de Islambuli" au raportat a fi pus un preţ de 20 de milioane de dolari americani pe capul lui Puţin. Vezi „$20 Million For Vladimir Puţin", Pravda.com, 10 septembrie 2004 (accesat la 16 martie 2006). De asemenea, în ultimii ani s-au intensificat temerile unei revoluţii în Rusia. După cum scriam într-un articol din 2005: „Când am fost în Moscova pentru zece zile în septembrie anul trecut, făcând cercetări [pentru *The Ezekiel Option*\,*m-2im* întâlnit cu oficiali şi analişti politici ruşi de la nivel înalt, cu oficiali seniori de la Ambasada SUA şi un număr de jurnalişti, inclusiv directorul publicaţiei *New York Times.* Consensul unanim a fost că nu era necesară o lovitură de stat pentru a instala un dictator rus, pentru că Rusia are deja un dictator în plină ascensiune — Vladimir Puţin. Oricum, în roman, lovitura de stat rămâne alternativa valabilă. La fel şi interesul particular pe care l-am observat în tulburările politice recente din fostele republici sovietice ale Ucrainei, Georgiei şi Kîrgîstanului, şi reverberaţiile lor în Moscova. Puţin, considerat cândva invulnerabil, este acum subiectul unei tot mai mari controverse şi nemulţumiri." Vezi Joel C. Rosenberg, „Revolution Brewing in Russia?" joelrosenberg.blogspot.**

comWeblog, 31 martie 2005; vezi şi „Whither Uzbekistan? Another Fmr. Soviet Republic on the Brink", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 24 mai 2005.

25. Vezi Amos Harel, „Ex-Military Intelligence Chief Zeevi Warns of Impending World Jihad «Tsunami»„, *Haaretz*, 15 mai 2006; Daniel Pipes, „The Mystical Menace of Mahmoud Ahmadinejad", *New York Sun*, 10 ianuarie 2006; Charles Krauthammer, „În Iran, Arming for Armageddon", *Washington Post*, 16 decembrie 2005.

26. Amir Taheri, „The Frightening Truth of Why Iran Wants a Bomb", *The (London) Telegraph*, 16 aprilie 2006.

27. Hossein Bostani, „Ahmadinejad in Touch with 12th Imam", www. roozonline.com (popular Iranian dissident Weblog), 15 martie 2006.

28. Ayatollah Ibrahim Amini, *Al-Imam al-Mahdi, The Just Leader of Humanity*, trad. dr. Abdulaziz Sachedina (Qum, Iran: Ahul Bayt Digital Islamic Library Project, versiune electronică online), al-islam.org/mahdi/ nontl/Toc.htm (accesat în 15 aprilie 2006).

29. Ibid.

30. Aproape toţi musulmanii religioşi, atât suniţi cât şi şiiţi, împărtăşesc o concepţie despre sfârşitul vremurilor care implică războaie şi venirea unui Mesia care va aduce în cele din urmă pacea şi dreptatea în lume. Potrivit Ayatollahului Baqir al-Sadr şi Ayatollahului Murtada Mutahhari, autori ai *The Awaited Savior [Mântuitorul mult-aşteptat],* „ideea victoriei finale a forţelor dreptăţii, păcii şi dreptăţii asupra adepţilor răului, opresiunii şi tiraniei, răspândirea la nivel mondial a credinţei islamice, stabilirea deplină şi absolută a valorilor drepturilor omului, formarea unei societăţi ideale şi, în final, realizarea acestui ideal prin mâinile unei personalităţi sfinte şi eminente numită, potrivit tradiţiei islamice, Mahdi este o credinţă care, desigur cu variaţii în

privinţa detaliilor, este împărtăşită de toate sectele şi şcolile ideologie musulmane." Vezi al-islam.org/awaited/ index.htm (accesat la 20 aprilie 2006).

CAPITOLUL 9: MOSCOVA ÎŞI EXTINDE ALIANŢELE MILITARE, INCLUZÂND ŞI LUMEA ARABĂ, ISLAMICĂ '

1. Sun Tzu, ***The Art of War*; *Special Edition***, trad. Lionel Giles, Editorial Benei Noaj, 2005,65 („XIII, The Use of Spies.")
2. Document irakian capturat, CMPC-2003-001950, Foreign Military Studies Office [Biroul de studii militare străine] Joint Reserve Intelligence Center [Centrul serviciilor secrete asociate], fmso.leavenworth.army. mil/recent.htm, see http://70.69.163.24 (accesat la 23 martie 2006). Vezi

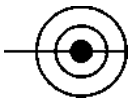

şi „Did Russian Ambassador Give Saddam the U.S. War Plan?" ***ABC News***, 23 martie 2006; şi Will Dunham, „Russia Gave Iraq Intelligence: Pentagon Report", Reuters, 24 martie 2006.

Document irakian capturat, CMPC-2004-001117, Foreign Military Studies Office, Joint Reserve Intelligence Center, fmso.leavenworth. army.mil/recent.htm, vezi http://70.69.163.24 (accesat la 23 martie 2006). Vezi şi Documentul irakian capturat, „Letter From Ministry of Foreign Affairs to Office of the President Regarding Russian Intel", 2 aprilie 2003, citat într-o versiune neclasificată a raportului Autorităţii Forţelor Asociate SUA, Kevin M. Woods şi alţii, ***Iraqi Perspectives Project: A View of Operation Iraqi Freedom from Saddams Senior Leadership***, Joint Center for Operational Analysis [Centrul Asociat

pentru analiză operaţională], Joint Forces Command (JFCOM), martie 2006, www. jfcom.mil/newslink/storyarchive/2006/ipp.pdf (accesat la 24 martie 2006).

Traducerea New American Standard traduce Cuş drept „Etiopia", la fel ca şi versiunile King James, New King James Version, şi New Living Translation

Flavius *loscphus, Antichităţi iudaice*, Cartea întâi, capitolul 6, paragraful 2, în *Josephus: The Complete Works*, trad. William Whiston, Nashville, Nelson, 1998,42.

Tim LaHaye identifică Cuşul drept Etiopia şi alte „naţiuni africane" în *The Coming Peace in the Middle East*, Grand Rapids, Mich., Zondervan, 1984,135. Hal Lindsey şi C. C. Carlson a identificat Cuşul drept Etiopia şi alte „naţiuni africane" în *The Late, Great Planet Earth*, Grand Rapids, Mich., Zondervan, 1970, 68. Mark Hitchcock a identificat Cuşul drept „ţara aflată la sud de Egiptul de pe Nil", care potrivit observaţiilor sale include Etiopia şi Sudanul, în *The Corning Islamic Invasion of Israel*| Sisters, Ore., Multonomah, 2002, 55-56. Charles Ryrie a identificat Cuşul drept „Etiopia" şi „nordul Sudanului" în *Ryrie Study Bible*, Chicago, Moody, 1995,1323. J. Dwight Pentecost identifică Cuşul drept Etiopia şi o „regiune aflată la sud de Egipt" în *Things to Come: A Study in BiblicalEschatology*$_y$ Grand Rapids, Mich., Academie, 1958,329, cu toate că citează de asemenea o sursă care sugerează că Cuş s-ar putea referi la oamenii din Babilon sau „o ţară şi un popor din nordul Arabiei". Trebuie notat că Babilonul şi Mesopotamia nu sunt niciodată menţionate direct de Ezechiel, cu toate că cu siguranţă ar fi putut fi, dacă ar fi fost implicate direct în acest atac împotriva Israelului. Ezechiel a fost, la urma urmei, cel care a scris profeţia în Babilon pe atunci.

7. Iosephus, *Antichităţi iudaice*, Cartea întâi, Capitolul 6,

paragraful 2 în *Josephus: The Complete Works,* trad. William Whiston, Nashville, Nelson, 1998,42.

8. **LaHaye, Lindsey, Hitchcock, Ryrie, şi Pentecost sunt toţi de acord că Put este, de fapt, Libia. LaHaye şi Lindsey cred că este foarte probabil ca sub aceeaşi denumire să fie incluse şi Algerul şi Tunisia din vremurile noastre, cu toate că ei includ şi Marocul. Pentecost citează o sursă care sugerează că Put ar putea fi „adiacent Persiei sau Iranului", şi nu ar fi fost situat în Africa de Nord.**
9. **Flavius Iosephus, *Antichităţi iudaice*, trad. William Whiston, Cartea întâi, Capitolul 6, paragraful 1 în *Josephus: The Complete Works,* Nashville, Nelson, 1998) 42.**
10. **Voltaire, *The Portable Voltaire* (volum broşat), ed. Ben Ray Redman, New York, Viking Penguin, 1977,101.**
11. **Arno Clemens Gaebelein, *The Prophet Ezekiel,* New York, Publication Office „Our Hope", 1917, 259. La pagina 135 din *Coming Peace, Tim* LaHaye susţine că „Gomerul şi cetele lui" se identifică „fie numai cu Germania răsăriteană şi ţările satelite sovietice din Europa de Est, fie cu toată Germania şi sateliţii europeni răsăriteni". La pagina 87 din cartea sa de non-ficţiune din 1999 *Are We Living in the End Times?,* Wheaton: Tyndale, 1999, LaHaye şi co-autorul Jerry Jenkins spun că Gomerul „se crede a fi Turcia." La pagina 69 din *Late, Great Planet Earth,* Hal Lindsey îl citează pe Gesenius care „vorbeşte de o parte din «cetele» Gomerului drept fiind Aşkenaz... «numele corespunzător unei regiuni şi unui popor din Asia de Nord [Mică], care provin din cimerieni, poporul antic din Gomer. Evreii moderni înţeleg că ar fi vorba de Germania, şi numesc acea ţară după acest nume evreiesc»„. Charles Ryrie identifică Gomerul drept „probabil partea răsăriteană a Turciei şi Ucrainei" la pagina 1323 a Bibliei sale de studiu. Mark Hitchcock aderă la teoria cu Turcia (pag. 59 din *Islamic***

***Invasion*), şi J. Dwight Pentecost concluzionează la pagina 330 a cărţii *Things to Come* că „par să existe dovezi care să susţină concepţia că [Gomerul] se referă la Germania de azi.”**

12. ***Josephus: Complete Works, 42.***
13. **Vezi „Phrygia” pe www.wikipedia.com; „Origins of the Armenian People”, [originile poporului armean, n.trad.], www.armenianheritage. com/peorigin.htm (accesat la 23 martie 2006); şi Todd B. Krause şi Jonathan Slocum, „Classical Armenian Online”, Linguistics Research Center [Centrul de cercetare lingvistică], Universitatea din Texas, la Austin, www.utexas.edu/cola/depts/lrc/eieol/armol-O.html (accesată la 23 martie 2006).**
14. **La pagina 35 din cartea *Corning Peace*, LaHaye identifică Togarma şi cetele sale drept fiind „Armenia, care la fel de bine ar putea implica Turcia şi alte naţiuni sau popoare ce au făcut parte din Imperiul Otoman.” La pag. 70 din cartea *Late, Great,* Lindsey identifică Bet-Togarma drept Armenia şi „triburile turceşti din Asia Centrală”, inclusiv Rusia de Sud din prezent”. La pagina 1323 din Biblia sa de studiu, Ryrie identifică Bet-Togarma drept „acea parte a Turciei aflată în apropierea graniţei cu Siria.” La pagina 59 din cartea *Islamic Invasion*, Hitchcock identifică Bet-Togarma drept „Turcia de Sud.” La pagina 330 din lucrarea *Things to Come,* Pentecost spune că Bet-Togarma este „în general identificată cu Turcia sau Armenia, deşi unii extind aria şi includ Asia Centrală”, şi citează câteva surse care reafirmă această concluzie.**
15. **LaHaye nu identifică Şeba şi Dedanul în mod specific nici în *Corning Peace* şi nici în *The End Times***

Controversy, **ed. Tim LaHaye şi Thomas Ice (Eugene, Ore.: Harvest, 2003).**

16. **„Arafat Hopscotches from Tehran to Moscow", CNN, 10 august 2000; „Putin Tells Arafat That Russia Backs Palestinian Independence", CNN, 11 august 2000.**
17. **„Khatami Visit Heralds New Iran-Russia Ties", China People's Daily, 13 martie 2001; Brenda Shaffer, „Khatami in Moscow Boosts Russian- Iranian Arms Cooperation", *Policy Watch* #522, Washington Institute for Near East Policy, 5 martie 2001.**
18. **Vezi „Ethiopian Premier Visits Moscow", *China People's Daily*, 4 decembrie 2001; „Russia Agrees To Sell Arms To Ethiopia", *Russian Reform Monitor,* 3 decembrie 2001; „Russia Writes Off Ethiopian Debt", BBC News, 30 mai 2001; „Russia To Develop Gas Fields În Ethiopia", *Pravda*, 2 septembrie 2002.**
19. **Vezi „Saudi crown prince in Russia today in the first visit of its kind", *ArabicNews.com, 2* septembrie 2003; şi „Saudi-Russian Oil and Gas Agreement; Abdullah: A Historical Day in the Relations Record", *ArabicNevjs.com,* 3 septembrie 2003. Vezi şi Dr. Ariel Cohen, „Saudi- Russian Rapprochement: U.S. Should Beware", Web Memo #336, The Heritage Foundation, 12 septembrie 2003.**
20. **Preşedintele rus Vladimir Putin, Al Zecelea Summit al Liderilor de Stat şi de Guvern al Organizaţiei Conferinţei Islamice (discurs, Ministerul Afacerilor Externe al Federaţiei Ruse, Departamentul de presă şi Informaţii, Putrajaya, Malaesia, 16 octombrie 2003. Vezi şi Agenţia France-Presse, „Putins Call to Join OIC Helps Improve Russian Relations with Muslim World", 2 ianuarie 2004. Vezi şi „OIC Grants Observer Status to Russia", *Daily Times* [Pakistan], 1 iulie 2005.**
21. **Agenţia France-Presse, „Putin Plans to Visit Iran", 6 octombrie 2004.**
22. **Steve Gutterman, „Putin First Russian Chief to Visit**

Turkey", Associated Press, 5 decembrie 2004.

23. Vezi „Putin OKs Russian Troops for Sudan", CBC News, 3 februarie 2005; „Oil-Rich Sudan Buys Arms from China, Russia, Iran, Belarus", *WorldTribune.com*, 23 noiembrie 2004; „Russia Sells Missiles to Sudan, Syria, Libya", *WorldNetDaily.com*, 18 septembrie 2002.

24. „Putin Makes Landmark Visit to Egypt", *AlJazeera.com*, 26 aprilie 2005; Associated Press, „Putin Pushes «Road Map» in Historic Visit to Egypt", 27 aprilie 2005.

25. Vezi „President Putin to Visit Middle East Despite Arms Delivery Scandal with Israel and Syria", Pravda, 24 martie 2005; „Putin Makes Historic Visit to Israel", ABC News, 27 aprilie 2005; „Putin Plays Down Israel Arms Fear", BBC News, 28 aprilie 2005; Molly Moore, „Putin Calls Arms Aid No Threat to Israel", *Washington Post*, 30 aprilie
2003.Vezi şi Joel C. Rosenberg, „Putins Historic Trip to Israel", www. leftbehind.com, 3 mai 2005.

26. „Putin Invites Hamas to Moscow", Al Jazeera, 9 februarie 2006; „Russia May Sell Arms to Hamas", *The Australian*, 18 februarie 2006; „Russia to Consider Selling Helicopters to PA", www.YnetNews.com [Israel], 16 februarie 2006. Vezi şi Joel C. Rosenberg, „Putin Says Hamas Not a Terrorist Organization", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 2 februarie 2006.

27. Khaled Mash'al a declarat: „America va fi înfrântă de Irak. Ori de câte ori naţiunea [islamică] este atacată, duşmanii ei vor fi înfrânţi, cu voia lui Allah. Poporul lui Mohamed câştigă victoria în Palestina. Poporul lui Mohamed câştigă victoria în Irak, şi va fi biruitor în toate ţările arabe şi musulmane... Nesăbuiţii aceştia vor fi înfrânţi, roata timpului se va întoarce, iar peste naţiunea noastră vor veni vremuri de victorie şi glorie, iar Occidentul va avea remuşcări, dar va fi prea târziu... Spunem aceasta Occidentului, care nu se comportă rezonabil şi care nu îşi învaţă lecţiile: Prin Allah, veţi fi învinşi. Israelul va fi înfrânt, şi la fel va fi oricine l-a

sprijinit sau îl sprijină... O spun [ţărilor europene]: Grăbiţi-vă de vă cereţi iertare faţă de poporul nostru, pentru că altfel, o veţi regreta." Vezi Joel C. Rosenberg, „Hamas Threatens America, Putin Invites Them to

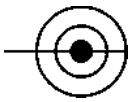

Moscow", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 9 februarie 2006, citând Institutul de Cercetare Media din Orientul Mijlociu, www.memri.org.

28. Vezi Agenţia France-Presse, „Putin to Press Algeria to Buy Arms", 10 martie 2006; „Rosoboronexport Strikes $7.5 Billion Deal with Algeria", Agenţia de ştiri *Sc* informaţii „Novosti" din Rusia, 10 martie 2006; „Russia Strikes $7.5 Billion Arms Deal with Algeria", *MosNews. com*, 10 martie 2006.

29. Agenda de ştiri Interfax, „Dialogue with Muslim World among Russia's Priorities—Putin", 27 martie 2006.

CAPITOLUL 10: TENSIUNILE GLOBALE SE INTENSIFICĂ ODATĂ CU ATACUL RUSIEI ASUPRA ISRAELULUI

1. Agenţia France-Presse, „Russia Would Never Harm Israel: Olmert", 2 martie 2006.

2. „Acting PM Olmert Speaks with Russian President Putin", Biroul prim-ministrului israelian, 5 martie 2006, www.pmo.gov.il/PMOEng/ Communication/Spokesman/2006/03/spokeputin050306 .htm (accesat la 28 martie 2006).

3. Ariel Cohen, „Zhirinovsky in His Own Words: Excerpts from *The Final Thrust South"*, trad. Cohen and Melana Zyla, Fundaţia The Heritage, 4 februarie 1994.

4. Kevin Fedarko, „Rising Czar?" publicaţia *Time*, 11 iulie 1994.

5. Cohen, „În His Own Words."

6. *CIA World Fact Handbook*, www.cia.gov (accesat la 29 martie 2006).
7. Alexei Mitrofanov, interviu personal cu autorul, 1 septembrie 2004.
8. „Begin Describes Soviet Arms Cache”, *Washington Post*, 7 iulie 1982.
9. Caspar W. Weinberger, interviu cu autorul, 23 februarie 2006.
10. „Message from Brezhnev to Nixon”, 24 octombrie 1973, Departamentul de stat al SUA. Vezi Arhiva Securităţii Naţionale, George Washington University, www.gwu.edu/~nsarchiv/ (accesat la 1 martie 2006).
11. Unii ar putea caracteriza ameninţarea lui Brejnev nu atât un plan sovietic de a ataca Israelul cât un *bluf.* Însă Kissinger a spus: „Eu n-am considerat-o un bluf, dar nu conta. Nu ne permiteam riscul de a crede [că nu e.]. N-am avut de ales decât să-l luăm ca atare.” „The October War and U.S. Policy”, William Burr, ed., Arhiva Securităţii Naţionale, 7 octombrie 2003. Dr. Burr este un analist senior de istorie nucleară la Arhiva Securităţii Naţionale din cadrul George Washington University, www.gwu.edu/~nsarchiv/ (accesat la 1 martie 2006).
12. „Message from Nixon to Brezhnev.”
13. Transcrierea „întâlnirii personalului secretarului: marţi, 23 octombrie 1973—4:35pm”, clasificat drept „Secret/NODIS.” Arhiva Securităţii Naţionale, George Washington University, www.gwu.edu/~nsarchiv/ (accesat la 1 martie 2006).
14. Michael B. Oren, *Six Days of War*;; New York, Oxford University Press, 2002,123.
15. Oren, 25.
16. Oren, 149.
17. Ibid.
18. „Message from Eshkol to Johnson”, Telegramă de la Ambasada SUA din Israel către Departamentul de Stat, clasificat pe atunci ca „Secret”, 5 iunie 1967; Biblioteca Johnson, Document al Securităţii naţionale,

NSC Histories, Criza din Orientul Mijlociu, vol. III; publicat de Arhiva Securităţii Naţionale, George Washington University, www.gwu.edu/ ~nsarchiv/ (accesat la 22 februarie 2006).

19. **Oren, p. 29,27.**
20. **Oren, p. 57,65.**
21. ***President's Daily Brief* 9 iunie 1967, apoi clasificat drept „Strict Secret", Biblioteca Johnson, Document al Securităţii Naţionale, NSC Histories, Criza din Orientul Mijlociu, voi. 6, Anexa A. Publicat de Departamentul de Stat al SUA, *Relaţii Externe, 1964-1968, Volumul XIX| Criza şi Războiul arabo-israelian, 1967,* www.state.gov/r/pa/ho/frus/johnsonlb/ xix/28059.htm (accesat la 29 martie 2006).**
22. **„Message from Kosygin to Johnson", 10 iunie 1967, Document al Securităţii Naţionale, NSC Histories, container 19 volumul 7, Biblioteca prezidenţială LBJ, citat în Isabella Ginor, „The Russians Were Coming: The Soviet Military Threat in the 1967 Six-Day War", *Middle East Review of International Affairs (MERIA)* 4, no. 4 (December 2000): 48. Vezi şi Isabella Ginor, „How the Six Day War Almost Led to Armageddon", *The Guardian* [London], 10 iunie 2000.**
23. **Declaraţia în faţa Knessetului a prim-ministrului Eskol, 12 iunie 1967, Ministerul Afacerilor Externe din Israel, www.mfa.gov.il (accesat la 29 martie 2006).**
24. **Richard Helms, „Memorandum for the Record", inclusiv istoria orală de la directorul CIA Richard Helms, pregătit în Washington, 22 octombrie 1968. Sursa: Biblioteca Johnson, Document al Securităţii Naţionale, NSC Histories, Criza din Orientul Mijlociu, voi. 7, Anexa G. Strict Secret. Publicat de Departamentul de Stat al SUA, *Foreign Relations,***

***1964-1968, Volume XIX, Arab-Israeli Crisis and War*; *1967,* www. state. gov/r/pa/ho/frus/johnsonlb/xix/28059.htm, (accesat la 29 martie 2006).**

25. **Ibid., 54.**
26. **Ginor, „How the Six Day War."**
27. **Nikita S. Kruschev, *Vremya. Ludi. Vlast.*, memorii în patru volume, Moscova, MN, 1999, volumul 3,435; vol. 4,460; citat de Ginor în „The Russians Were Coming", 45.**
28. **Yuri V. Nastenko, „Aviatsiya v Egypte", în *Grif „Sekrentno" Sniat*, Moscova, Comitetul veteranilor din acţiuni miliotare în Egipt, 1998, citat în Ginor, „The Russians Were Coming."**
29. **Ginor, „The Russians Were Coming", 49.**
30. **Isabella Ginor, „The Cold War's Longest Cover-Up: How and Why the USSR Instigated the 1967 War", *Middle East Review of International Affairs*,. 7, no. 3 (septembrie 2003): 46,57.**
31. **Printre ei se numără Profesorul Robert O. Freedman de la Universitatea Evreiască din Baltimore şi Profesorul Galia Golan de la Universitatea Evreiască, amândoi au scris pe larg despre politica sovietică în Orientul Mijlociu. Am vorbit la telefon cu profesorul Freedman care a negat descoperirile lui Ginor. De asemenea, am vorbit la telefon cu Ginor, care trăieşte în Israel. Ea-şi susţine afirmaţiile. De notat că ea şi-a documentat cu mare atenţie descoperirile, a vorbit personal cu majoritatea persoanelor pe care le citează, şi îi citează chiar şi pe cei care nu sunt de acord cu ea, inclusiv pe ambasadorul de atunci al Rusiei la Washington, Anatoly F. Dobrynin. Ea a dorit să nu fie citată direct pentru această carte, dar mi-a permis să citez pasaje largi din articolele ei.**

CAPITOLUL 11: UN NOU RĂZBOI IZBUCNEŞTE ÎN ORIENTUL MIJLOCIU, ÎN TIMP CE EUROPA, AFRICA ŞI ASIA SUNT LOVITE DE CUTREMURE ŞI PANDEMII

1. **Paul Johnson, „The Necessity of Christianity", *Truth Journal*, volumul 1, 1985, vezi www.leaderu.com/truth/ltruth08.html (accesat la 24 mai 2006).**
2. **Adolf Hitler, *Mein Kampf* citat în William L. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich: A History of Nazi Germany*, New York, Simon *Sc* Schuster, 1959,26.**
3. **Arnold Beichman, „How Stalin, the «Breaker of Nations», Hated, Murdered Jews", *Washington Times*, 16 august 2003. Beichman făcea o revizie a cărţii lui Arno Lustiger, *Stalin and the Jews: The Red Book; The Tragedy of the Jews*, publicat de Enigma Books.**
4. **„Ahmadinejad: Wipe Israel off map", *AlJazeera,* 26 octombrie 2005.**
5. **Arnaud de Borchgrave, „Later Than We Think", *Washington Times,* 6 februarie 2006. Vezi şi Charles Krauthammer, „Today Tehran, Tomorrow the World", publicaţia *Time,* 26 martie 2006; şi Anton La Guardia, „«Divine Mission» Driving Iran's New Leader", *London Telegraph,* 14 ianuarie 2006.**
6. **„An exclusive interview with Osama bin Laden", ABC News,TK, 1998; citat de Gershom Gorenberg, *The End of Days,* New York, Free Press, 2000, revizuit în 2002, v-vi.**
7. **„Bird Flu Could Take 142m Lives", CNN, 16 februarie 2006.**
8. **Warwick McKibbin, *Global Macroeconomic Consequences of Pandemic Influenza,* Institutul Lowey pentru Politică internaţională, februarie 2006,57.**
9. **Charles Ryrie, *Ryrie Study Bible,* Chicago: Moody, 1995,1326.**
10. **Pastor rus, interviu cu autorul, cu condiţia păstrării anonimatului, septembrie 2004.**

CAPITOLUL 12: IRAKUL SE RIDICĂ DIN MIJLOCUL

1. „Democrats Broaden Criticism of Administration on Iraq", CNN.com, 15 iulie 2003.
2. Robert C. Byrd, Remarks on the Senate Floor, January 25, 2005, byrd. senate.gov (accesat la 13 octombrie 2005).
3. John Kerry, Discurs la Universitatea New York (20 septembrie 2004).
4. Kevin Whitelaw, „Sen. Chuck Hagel Criticizes President Bush's Performance on Iraq", *U.S. News & World Report,* 20 iunie 2005.
5. „Hagel: Iraq War Has Destabilized Mideast, Resembles Vietnam", CNN.com, 21 august 2005.
6. Ibid.
7. Georges Sada (General irakian), interviu cu autorul, 30 martie 2006.
8. *Measuring Stability and Security in Iraq,* februarie 2006, Raport în faţa Congresului, în concordanţă cu Proiectul Bugetului Departamentului de Apărare 2006 (secţiunea 9010), Departamentul Apărării SUA, www. defenselink.mil/home/features/Iraq_Reports/docs/2006-02-Report. pdf.
9. Aii Abdul Ameer Allawi (ministrul de finanţe al Irakului), interviu cu autorul, 26 aprilie 2006.
10. Dr. Sinan Al-Shabibi (guvernator al Băncii Centrale Irakiene), interviu cu autorul, 26 aprilie 2006.
11. „Iraq's Economy Nearly Doubled—Report", 9 aprilie 2006, www. portaliraq.com.
12. „Infrastructure: Visa Accepts International Card Payments În Iraq", 2 iunie 2003, www.portaliraq.com.
13. „FedEx Express Launches Service in Iraq", publicat e presă, 11 august 2003,

www.fedex.com/us/about/news/pressreleases/archives/pressrelease232234786.html?link=4 (accesat la 15 aprilie 2006).

14. Reuters, „Coca-Cola in Iraqi Joint Venture Talks", November 19,2003, noted on www.portaliraq.com. Vezi şi Rory Carroll, „Cola Wars As Coke Moves on Baghdad", *The Guardian* [London], 5 iulie 2005.
15. Kamel Al-Gailani, „Iraq: Open for Business", Wall Street Journal, 29 decembrie 2003.
16. Vezi „Operation Iraqi Freedom: Three Year Anniversary, Project Fact Sheet", 23 martie 2006, Departamentul Apărării SUA.
17. Measuring Stability and Security in Iraq, 13.
18. Allawi, interviu cu autorul.
19. Vezi „Operation Iraqi Freedom: Three Year Anniversary, Project Fact Sheet", 23 martie 2006, Departamentul Apărării SUA.
20. Lawrence Kumins, „Iraq Oil: Reserves, Production and Potential Revenues", Serviciul de Cercetare al Congresului, 13 aprilie 2005,1,5.
21. Director al unei firme petroliere nord-americane, interviu cu autorul, oferit în condiţiile păstrării anonimatului, aprilie 2005.
22. Kevin Phillips, *American Theocracy*, New York, Viking, 2006,261. Vezi şi 253.
23. John F. Burns, „New Babylon Is Stalled by a Modern Upheaval", *New York Times*, 11 octombrie 1990.
24. Charles H.Dyer, *The Rise of Babylon,* Chicago, Moody, versiunea revizuită din 2003 a ediţiei originale din 1991,14.
25. Jeffrey Gettleman, „Babylon Awaits an Iraq without Fighting", *New York Times*, 18 aprilie 2006.
26. Ali Abdul Ameer Allawi (ministru de finanţe irakian), interviu cu autorul, 26 aprilie 2006.

CAPITOLUL 13: EVREII CONSTRUIESC AL TREILEA TEMPLU ÎN IERUSALIM

1. Vezi Isaia 2:6, Mica 4:1, Daniel 9:27, Matei 24:15,2

Tesaloniceni 2:3-4, şi Apocalipsa 11, printre multe alte versete atât din Vechiul cât şi din Noul Testament, care au legătură cu un viitor Templu.

2. Vezi „Another Outrageous Claim by Arafat: Ancient Jewish Temple Was in Nablus, Not Jerusalem", comunicat de presă, Organizaţia sionistă din America, 21 mai 2002, www.zoa.org; vezi şi Daniel Pipes, „More on the Muslim Claim to Jerusalem", mai 2002, www.danielpipes.org.
3. Pentru mai multe informaţii asupra ameninţărilor de la Muntele Templului,vezi Gershom Gorenberg, ***The End of Days: Fundamentalism and the Struggle for the Temple Mount,*** New York, Free Press, 2000, revizuit în 2002).
4. În multe scrieri evreieşti, Numele lui Dumnezeu este omis sau abreviat, potrivit cu obiceiul evreilor ortodocşi de a nu scrie Numele lui Dumnezeu.
5. Gershon Salomon, „Long-Term Objectives, Short Term Objectives", www.templemountfaithful.org (accesat la 4 aprilie 2006). Ultima frază cu privirer la Mesia vine din cartea „Vision of Redemption" a lui Salomon de pe acelaşi website.
6. Gershon Salomon, „The Voice of the Temple Mount", newsletter, primăvara 1998, www.templemountfaithful.org (accesat la 4 aprilie 2006).
7. Vezi „The Temple Mount Faithful Will Go up to the Temple Mount on Tisha B'Av", www.templemountfaithful.org/Events/tishabav5761.htm, 29 iulie 2001. Vezi şi „Court Wont Let Temple Mount Group Lay «Cornerstone» of Third Temple", ***Haaretz***, 16 octombrie 2005.
8. Gershon Salomon, „An Open Letter about the Critical Situation on the Temple Mount and Its Godly Endtime Solution", 3 aprilie 2003, www.templemountfaithful.org (accesat la 4 aprilie 2006).
9. Yisrael Ariel (Rabinul), scrieri, www.templeinstitute.org.
10. „About the Temple Institute", www.templeinstitute.org

(accesat la 4 aprilie 2006).

11. **„Sanhedrin Launched in Tiberias", Arutz Sheva/Israel National News, 20 ianuarie 2005.**
12. **„Reestablished Sanhedrin Convenes to Discuss Temple", Arutz Sheva/ Israel National News, 9 februarie 2005. Vezi şi Hal Lindsey, „Revived Sanhedrin Discusses Temple", WorldNetDaily.com, 17 februarie 2005.**
13. **Gershon Gorenberg, *The End of Days,* 13.**
14. **Ibid, 10.**
15. **Pentru mai multe informaţii asupra acestui subiect, v-aş recomanda cu căldură două cărţi de Randall Price, un creştin evanghelic expert în Templele antice şi comorile lor. Una este *The Temple and Bible Prophecy: A Definitive Look at Its Past, Present and Future*, publicată în 2005 de Harvest House. Cealaltă este *Secrets of the Dead Sea Scrolls,* publicată în 1996 de către Harvest House. Amândouă au fost instrumente nepreţuite, în timp ce am scris *The Copper Scroll.***
16. **Yisrael Ariel (Rabinul) şi alţii, „Where Is the Ark of the Covenant?" www.templeinstitute.org/ark_of_the_covenant.htm (accesat la 4 aprilie 2006).**
17. **Glenn Frankel, „Brooklyn Rabbi a Power in Israel", *Washington Post*, 23 noiembrie 1988.**
18. **Charles Fenyvesi, „Awaiting the Messiah", *U.S. News & World Report,* 27 iunie 1994.**
19. **„Today: The Goal", www.chabad.org/therebbe/timeline.asp?AID=62188 (accesat la 4 aprilie 2006).**
20. **Yisrael Ariel, „Which Comes First, the Messiah or**

the Temple?" www. templeinstitute.org (accesat la 4 aprilie 2006).

21. Ian MacKinnon, „Old Shack Will Give Madonna Front-Row Seat for Arrival of Her Messiah", *The London Times,* 4 martie 2006.

22. Martin Buber, *Gog and Magog: A Novel* ediţia broşată, trad. Ludwig Lewisohn, Syracuse, Syracuse University Press, 1999, 284. Cartea aceasta a fost publicată original în limba germană în 1981 de [Editura] Atheneum.

23. Elie Wiesel, *Souls on Fire* ediţia broşată, 1972; repr., New York: Touchstone, 1993,206-207.

24. Elie Wiesel, *Elie Wiesel: Conversations,* ed. Robert Franciosi, Jackson: University Press of Mississippi, 2002,138.

25. Ilustraţii bazate pe interviuri cu lideri ai evreilor mesianici în Israel şi în SUA. '

26. Ibid.

27. Patrick Johnstone şi alţii, *Operation World*| Waynesboro: Authentic Media, 2001, 362. *Operation World* a câştigat Gold Medallion Book Award şi este cercetată şi produsă de WEC International. Vezi www. gmi.org/ow/.

CAPITOLUL 14: MUSULMANII SE ÎNTORC LA CRISTOS ÎN NUMĂR FĂRĂ PRECEDENT

1. *Charles M. Sennott, The Body and the Blood: The Middle East's Vanishing Christians and the Possibility for Peace, New York, Public Affairs, 2001, prolog.*

2. Sennott, *The Body and the Blood,* mulţumiri în ediţia broşată din 2003.

3. Jonathan Mann şi Gerald Kessel, „Christians Leaving Middle East", CNN, 21 aprilie 1992.

4. Roger Hardy, „Christians Quit Christ's Birthplace", BBC News, 21 decembrie 2001.

5. Bob Edwards şi Sylvia Poggioli, exclusivitate asupra vizitei Papei în Siria, *Morning Edition,* Postul naţional de radio, 7 mai 2001.

6. Jonathan Adelman şi Agota Kuperman, „Christian Eclipse in Shadow of Radical Islam", op-ed, ***Rocky Mountain News/Denver Post***, 22 decembrie 2001.
7. William Dalrymple, „William Dalrymple on how the Christians of the East became an endangered species", ***The Guardian*** [London], 30octombrie 2001.
8. Salim Mansur, „A Christian Exodus?" ***Toronto Sun***, 23 decembrie 2004.
9. Samuel P. Huntington, ***The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order*** 1998 ediţie broşată, New York, Simon ***Sc*** Schuster, 1996, 65. Citat de Philip Jenkins, ***The Next Christendom: The Coming of Global Christianity***, New York, Oxford University Press, 2002,5.
10. Gayle Young, „Fast-Growing Islam Winning Converts in Western World", CNN, 14 aprilie 1997.
11. Ray Suarez, „Observing Islam", ***The NewsHour with Jim Lehrer***; PBS, 16 noiembrie 1997.
12. Spre exemplu, vezi www.islamicity.com/Mosque/aboutislam.htm, www. aUaahuakbar.net/womens/islam.htm#Listen, www.riseofislam.com/ western_world_02b.html.
13. Dan Woodling, „Cairo's Extraordinary Garbage Dump Priest and His Cave Cathedral", Assist News Service, www.assistnews.net/strategic/ s0000020.htm (accesat la 5 aprilie 2006). Vezi şi website-ul bisericii, www.saman-church.org/English.htm (accesat la 5 aprilie 2006).
14. Lideri ai Societăţii Biblice din Egipt, interviu cu autorul acordat cu condiţia păstrării anonimatului, 23 ianuarie 2006.
15. Publicaţia ***Morocco Times*** a publicat un articol la 12 martie 2005 intitulat: „Why Are Moroccans Converting to Christianity?" ***Times*** a publicat articolul la 24 ianuarie 2006, intitulat „Evangelical Missionaries Back in the Limelight." Alte publicaţii marocane care au publicat articole similare includ ***Attajdid, Le Journal Hebdomadaire, Le Matin***, şi ***La***

Gazette Du Maroc. **Raportul asupra libertăţii religioase pe 2005 al Departamentului de Stat al SUA a inclus acest subiect în privinţa Marocului: „Relaţia în general amicală între religii în societate a contribuit la libertate religioasă; totuşi, convertiţii la creştinism au parte în general de ostracizare. Din ianuarie până la concertul de muzică creştină contemporană din mai, a existat o dezbatere în societate pe tema influenţei creştinismului**

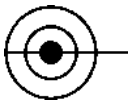

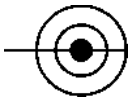

evanghelic în ţară. în ianuarie, săptămânalul de limbă franceză *Le Journal* a raportat că un membru de partid Istiqal (partid naţionalist), Jilali Abouali, l-a provocat pe ministrul afacerilor islamice în Parlament cu privire la permiterea intrării misionarilor creştini în ţară. în aprilie, un cotidian arabic islamist, *Attajdid*, a publicat un editorial de Habib Choubani, un membru al parlamentului reprezentând Partidul Islamist pentru Dreptate şi Dezvoltare (PJD), care a susţinut că evanghelicii invadează [ţara] şi că guvernul, prin faptul că permite desfăşurarea acestui concert, submina «securitatea spirituală» a ţării. în ciuda unor critici considerabile, guvernul a îngăduit ca acest concert din luna mai să aibă loc, şi nu au avut loc niciun fel de incidente negative." Vezi www. state.gov/g/drl/rls/irf/2005/51606.htm.

16. **Ahmed Kostas (consilier senior al regelui marocan), interviu cu autorul, 28 noiembrie 2005.**
17. **Dr. Ahmed Abaddi, interviu cu autorul, 24 aprilie 2006.**
18. **Pastor arab, interviu cu autorul, cu condiţia păstrării anonimatului. Numele intervievatului şi data interviului sunt secrete.**

19. „Algeria bans Muslims from learning about Christianity", www. ArabicNews.com, 21 martie 2006.
20. Lider evanghelic sudanez, interviu cu autorul, cu condiţia păstrării anonimatului. Numele intervievatului şi data interviului sunt secrete.
21. Stan Guthrie, „Hope amid the Ruins: Anglican Bishop Sees Massive Church Growth", *Christianity Today,* ianuarie 2004.
22. Sheikh Salman Al-Odeh, „Christian Missionaries Sweeping the Islamic World", transcriere, Lecţia 66, Luni, data de 12 a lunii Safar, 1413 Hijra (1993), de pe www.islamworld.net/tanseer.htm (accesat la 3 februarie 2006). Al-Odeh cita se pare ediţia din 1982 a *World Christian Encyclopedia.* Graficele revizuite din ediţia din 2001 au arătat că numărul creştinilor din Africa a sărit de la 9,9 milioane în 1900 la 360 de milioane în 2000, aflat încă într-o creştere de proporţii şi un procentaj semnificativ din aceştia sunt convertiţi dintre musulmani. Vezi David B. Barrett şi alţii, *World Christian Encyclopedia,* New York, Oxford University Press, 2001,5.
23. Sheikh Ahmad Al Qataani, interviu la *Al Jazeera,* transcriere, 12 decembrie 2000. Transcriere disponibilă de la Aii Sina, dizident iranian, pe website-ul lui, www.faithfreedom.org/oped/sina31103.htm (accesat la 3 februarie 2006).
24. „More Christians ArrestedinWakeof«Apostasy» Case",web-site-ulOpen Doors USA, www.opendoorsusa.org/Display.asp?Page=AfghanArrests (accesat la 3 aprilie 2006). Vezi şi www.compassdirect.org.
25. Lider creştin afgan, interviu cu autorul, cu condiţia păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.
26. Georges Sada (general irakian), interviu cu autorul, 22 mai 2006.
27. Pastor irakian, interviu cu autorul, cu condiţia păstrării anonimatului. Numele interviului şi data

interviului sunt secrete.

28. **Lider evanghelic irakian, cu condiţia păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.**
29. **Pastor irakian din Bagdad, interviu cu autorul, cu condiţia păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.**
30. **Citat de Julian Lukins, „Behind the Black Veil”, *Charisma*, iunie 2004.**
31. **Patrick Johnstone şi alţii, *Operation World,* Waynesboro, Authentic Media, 2001,353.**
32. **Lider evanghelic iranian, interviu cu autorul, cu condiţia păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.**
33. **Ramin Mostaghim, „Ruling Shiites Influence Eroded by Other Faiths”, Inter Press Service, 5 mai 2004.**
34. **Compass Direct News Service, „Government Officials Admit Christianity «Out of Control»„, 7 octombrie 2004.**
35. **„Iranian Convert Stabbed to Death”, Compass Direct, 28 noiembrie 2005; vezi şi *World Watch List2006,* Open Doors, www.opendoorsuk.org/downloads/ wwl_downloads/WorldWatchList.pdf (accesat la 3 aprilie 2006).**
36. **„Iranian Convert”, Compass Direct. News Vezi şi Nina Shea, „The Real War on Christmas: Being a Christian Can Be Deadly”, *National Review*, 19 decembrie 2005. Shea l-a citat pe Rev. Keith Roderick, un preot episcopal reprezentând Christian Solidarity International. Agenţia de ştiri The Voice of the Martyrs a raportat la rândul ei citatul lui Ahmadinejad.**
37. **Pastor Iranian, interviu cu autorul, cu condiţia păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.**
38. **Pe baza interviurilor luate unor pastori iranieni şi creştini care s-au aflat în interiorul Iranului în anii**

recenţi.

39. Pastor iranian, interviu cu autorul, cu condiţia păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.

40. Fratele Andrei şi-a ţinut numele întreg secret în timpul anilor în care a lucrat în spatele Cortinei de Fier, şi nu l-a mai împărtăşit decât la puţini oameni de atunci.

41. Fratele Andrei, interviu cu autorul, octombrie 2004.

CAPITOLUL 15: SĂ DETECTĂM VIBRAŢIILE

1. Brian Williams, „Now It Can Be Told: Notes on the Eve of Destruction”,

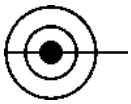

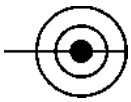

subiect introdus pe weblog la 5 septembrie 2005, www.msnbc.msn.com/ id/9216831/#050905.

2. Ibid.

3. Brian Williams, „The weatherman nobody heard—Robert Ricks predicted Katrinas wrath; why didn’t more people listen?” *NBC Nightly News*, 15 septembrie 2005.

4. Associated Press, „Iran Leader: Israel Will Be Eliminated”, 14 aprilie 2006.

5. Mortimer B. Zuckerman, „Moscow’s Mad Gamble”, *U.S. News & World Report*, 30 ianuarie 2006.

6. Georges Sada, *Saddams Secrets*, 148.

7. *Cele patru legi spirituale* reprezintă un rezumat eficient al planului de mântuire expus în Noul Testament. A fost scrisîn 1965 de Bill Bright, fondatorul [organizaţiei] Campus Crusade for Christ. A devenit atât de popular datorită prezentării clare şi simple a Veştii Bune sau a „Evangheliei”, încât în prezent există mai bine de un miliard şi jumătate de

exemplare distribuite în jurul lumii. Poate fi citită în întregime la adresa www.greatcom.org/laws/.

ANEXA 1: ÎNTREBĂRI FRECVENTE

1. „Gallup Polls on American Sympathy toward Israel and the Arabs/ Palestinians", Biblioteca virtuală evreiască, www.jewishvirtuallibrary. org/jsource/US-Israel/gallup.html (accesată la 20 aprilie 2006).
2. „Reliable Ally Polls", bazat pe date Harris, Biblioteca virtuală evreiască, www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/US-Israel/poally.html (accesat la 20 aprilie 2006).
3. Joel C. Rosenberg, „A Vicious, Anti-Semitic Film", National Review Online, 25 februarie 2004; şi Reuters, „U.S. Envoy: Anti-Semitism in Europe Nearly as Bad as in 1930s", 13 februarie 2004.
4. Robin Shepherd, „În Europe, an Unhealthy Fixation on Israel", ***Washington Post***, 30 ianuarie 2005.
5. ***Răpirea*** este termenul folosit de creştinii evanghelici. Se referă la un moment din zilele din urmă când adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos vor fi ridicaţi dintr-odată la ceruri şi vor dispărea de pe pământ, după cum este descris în 1 Tesaloniceni 4:16-17. Este urmată de şapte ani teribili de judecată îngrozitoare, cunoscută drept Necazul cel Mare, Războiul de la Armaghedon şi apoi de a Doua Venire a lui Cristos, pentru a domni pentru o mie de ani.
6. Pentru asocierea Israelului cu smochinul vezi Ieremia 24, Osea 9:10, şi Mica 4:1-4.
7. Vezi Gore Vidai, ***United States: Essays, 1952-1992***, New York, Broadway Books, 1993,1001-1002, cu referire la un articol din august 1985, scris de senatorul James Mills pentru ***San Diego Magazine.***
8. Edmund Morris, ***Dutch: A Memoir of RonaldReagan,*** New York, Random, 1999, 835.
9. Ibid., 632-633.

10. **Michael Reagan, conversaţie telefonică cu autorul, 24 iunie 2005.**
11. **Vezi „Al Qaeda's Poison Gas; The foiled attack in Jordan might have killed thousands", *Wall Street Journal* editorial, 29 aprilie 2004; Gethin Chamberlain, „How A1 Qaeda plotted to kill 80,000 in Jordan", *The Scotsman*, 29 aprilie 2004.**
12. **Interviul autorului cu Generalul Sada, 22 mai 2006.**
13. **Vezi „Hotel Blasts Kill Dozens in Jordan", CNN.com, 9 noiembrie 2005; „Jordan Confirms Al-Qaeda behind Hotel Blasts", CNN.com, 12 noiembrie 2005; Nibras Kazimi, „The Islamist Threat to Jordan", *Jerusalem Issue Brief* vol. 5, no. 25, Jerusalem Center for Public Affairs, 25 mai 2006.**
14. **Bernard Lewis, răspuns la o întrebare din partea autorului, la un eveniment organizat de American Enterprise Institute, la 6 iunie 2006.**

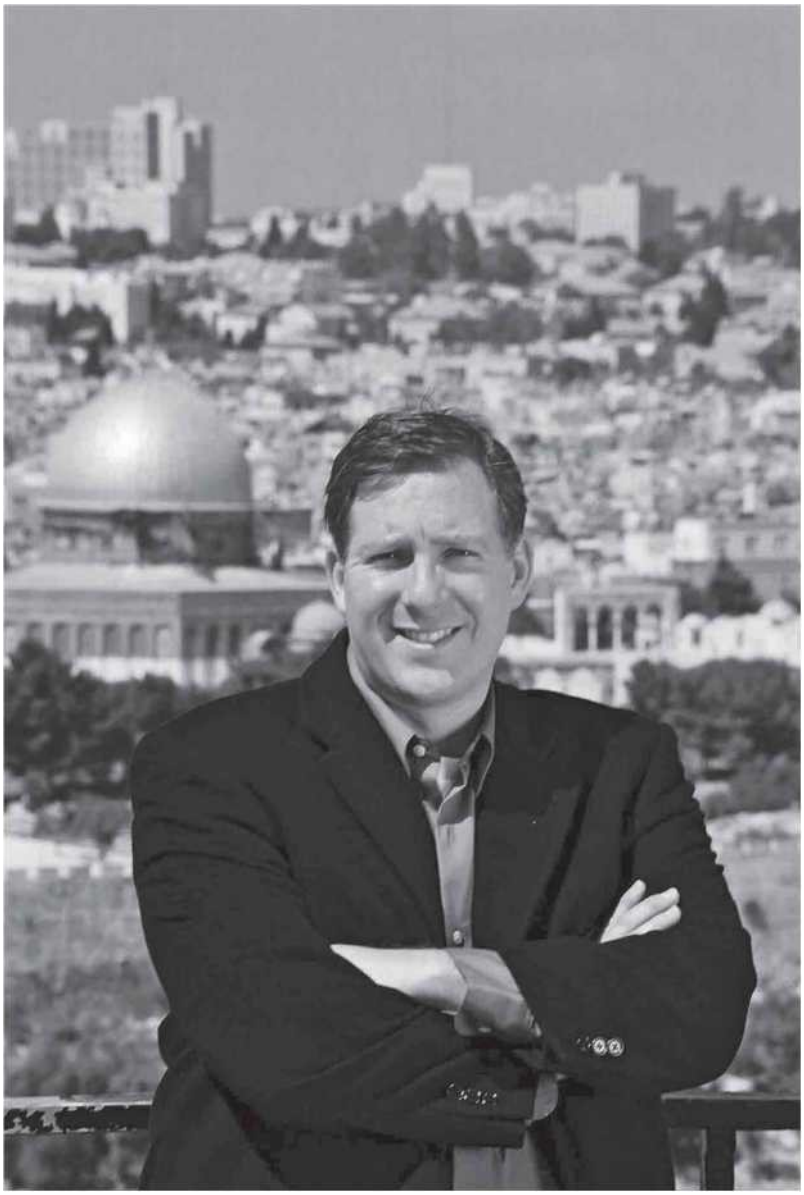

Pentru alte titluri,
scrise de

JOEL C. ROSENBERG

urmăreşte
www.scriptum.ro
Revistă creştină pentru femei

Revista *Lydia* apare de două ori pe an, în iunie şi decembrie. Se pot face abonamente pe o perioadă de doi ani, atât în ţară cât şi în străinătate.

Vrei să-i mulţumeşti cuiva, să abordezi pe cineva, să întreţii o prietenie dragă sau doar să îi aminteşti cuiva de tine? Dăruieşte-i un abonament cadou.

Informaţii, comenzi şi abonamente la:
Revista Lydia Î& O.P. 9 C.P. 33,410690 Oradea – Bihor, România TeL/Fax/Robot: 0359-412.765 comenzi@lydia.ro
www.lydia.ro

Unde inima ta găseşte

un răspuns!

www.scriptum.rcT

Cum puteţi obţine cărţile editurii Scriptum

Editura Scriptum îşi doreşte ca dumneavoastră, cititorii, să beneficiaţi de cele mai bune cărţi, răsplătindu-vă pe deplin efortul de a citi. Astfel, alegem cu cea mai mare grijă cărţile pe care le publicăm sau le promovăm.

Puteţi obţine foarte comod cărţile noastre: prin telefon, fax, e-mail, librărie virtuală sau standuri de carte şi librării din oraşul dumneavoastră. Cărţile comandate direct la editură vor fi trimise prin poştă, iar plata se va face ramburs, la ridicarea coletului. în librăria virtuală veţi găsi mereu titluri noi şi deosebite.

Pentru informaţii:
Editura Scriptum, str. Lăpuşului nr. 28,
410264 Oradea
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765,Tel/Robot: 0259-457.428, e-mail: comenzi@scriptum.ro, magazin virtual: www.scriptum.ro